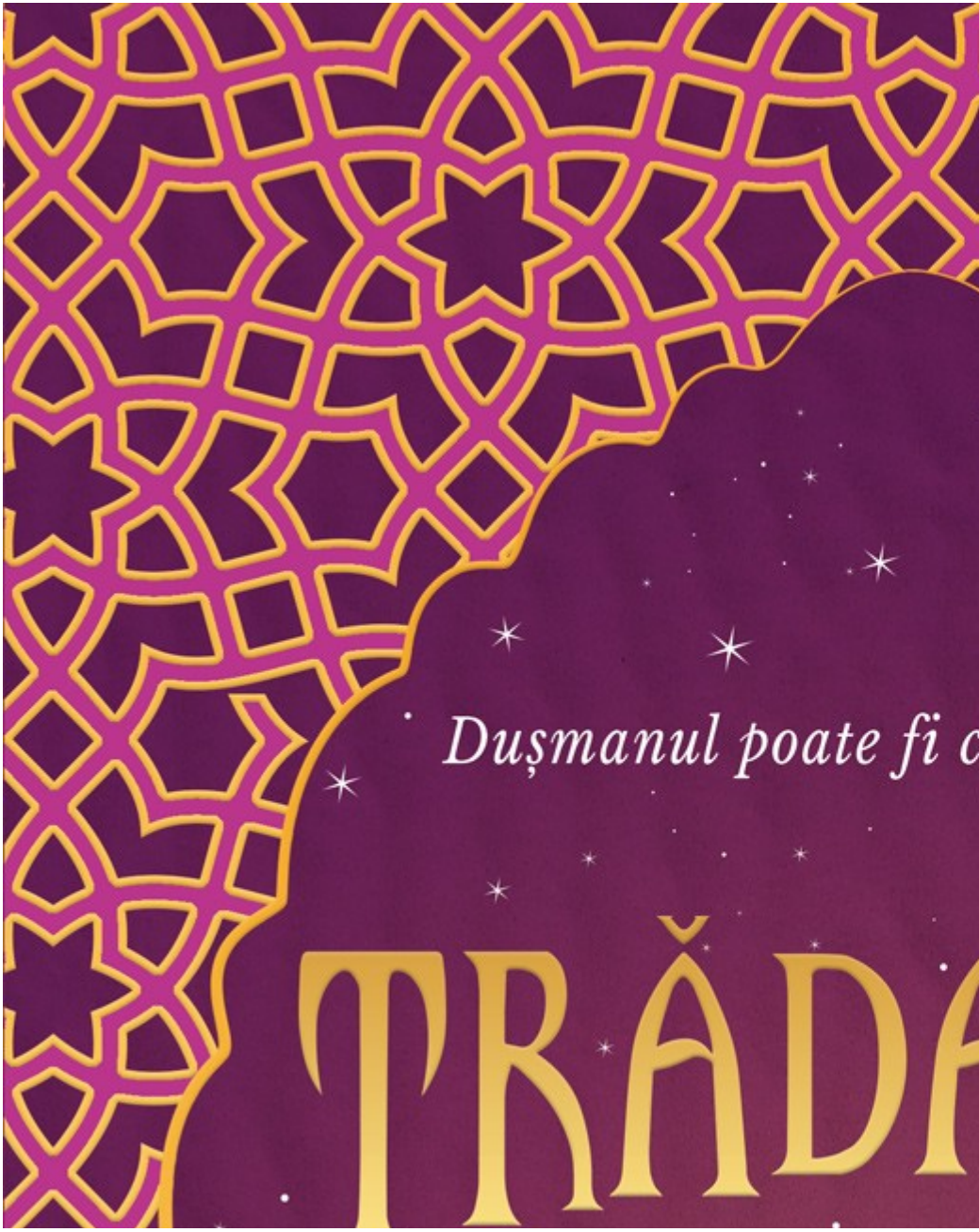
Dușmanul poate fi
TRĂDA

ALWYN HAMILTON

Rebel of the Sands #2

TRĂDAREA TRONULUI

Traducere din limba engleză de

MARIA ADAM

NEMIRA, 2021

DTP copertă: Alexandru CSUKOR
Design copertă © Faber&Faber
Redactor: Teodora TERCIU
Tehnoredactor print: Stelian BIGAN
Tehnoredactor ebook: Corina REZAI
Lector: Daniela ASAFTEI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAMILTON, ALWYN
Trădarea tronului / Alwyn Hamilton ; trad. din lb. engleză: Maria Adam. -
Bucureşti : Nemira Publishing House, 2021
ISBN print: 978-606-43-1017-0
ISBN epub: 978-606-43-1057-6

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Alwyn Hamilton
TRAITOR TO THE THRONE
Copyright © 2017 by Alwyn Hamilton.
All rights reserved.

© NEMIRA, 2021

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Pentru Rachel Rose Smith,
care m-a sprijinit întotdeauna

LISTA PERSONAJELOR

REBELIUNEA

Amani – trăgătoare de elită, demdji însemnată cu ochi albaştri, capabilă să controleze nisipul deşertului, cunoscută, de asemenea, şi sub porecla Banditul-cu-ochi-albaştri

Prinţul Ahmed Al-Oman Bin Izman – Prinţul Rebel, conducătorul Rebeliunii

Jin – prinţ de Miraji, fratele lui Ahmed, cu numele complet Ajinahd Al-Oman Bin Izman

Shazad Al-Hamad – fiica unui general mirajin, printre primii membri ai rebeliunii, strateg şi luptătoare bine instruită

Delila – demdji însemnată cu păr purpuriu, capabilă să urzească iluzii din lumină în aer. Sora de sânge a lui Ahmed, sora vitregă a lui Jin, prin adopţie

Hala – demdji însemnată cu piele aurie, capabilă să răsucească mintea oamenilor, provocându-le halucinaţii. Sora lui Imin

Imin – demdji însemnată cu ochi aurii, capabilă să ia orice formă omenească. Sora lui Hala

Izz şi Maz – demdji gemeni, însemnaţi cu piele albastră şi păr albastru, capabili să se transforme în orice animal

Bahi (decedat) – prieten din copilărie al lui Shazad, Sfânt Părinte căzut în dizgraţie şi ucis de Noorsham

IZMAN

Sultanul Oman – conducătorul statului Miraji, tatăl lui Ahmed şi al lui Jin

Prinţul Kadir – fiul cel mai mare al sultanului, sultimul, moştenitorul tronului Miraji

Prinţul Naguib (decedat) – unul dintre fiii sultanului, comandant de armată, ucis de rebeli în bătălia de la Fahali

Lien (decedat) – femeie din Xichian, soţia sultanului. Mama biologică a lui Jin, mama vitregă a lui Ahmed şi a Delilei, prin adopţie. Ucisă de boală

Nadira (decedată) – mama biologică a lui Ahmed şi a Delilei. Ucisă de sultan pentru naşterea unui copil conceput cu un djinn

ULTIMUL ŢINUT

Tamid – cel mai bun prieten al lui Amani, Sfânt Părinte în devenire, merge şchiopătând din pricina unei malformaţii din naştere. Presupus mort

Farrah – mătuşa lui Amani, sora cea mai mare a mamei sale

Asid – soţul lui Farrah, negustor de cai din Dustwalk

Safiyah – mătuşa lui Amani, sora mijlocie a mamei sale, plecată din Dustwalk înainte de naşterea lui Amani ca să-şi găsească norocul în Izman

Zahia (decedată) – mama lui Amani, spânzurată pentru uciderea soţului ei

Hiza (decedat) – soţul mamei lui Amani. Nu este tatăl biologic al lui Amani. Ucis de soţie

Shira – verişoara lui Amani, singura fiică a lui Farrah. Nu se ştie locul unde se află

Fazim – iubitul Shirei

Noorsham – demdji însemnat cu ochi albaştri, capabil să stârnească focul djinnilor, care poate să distrugă un oraş întreg. Născut în oraşul minier Sazi. Nu se ştie locul unde se află

MITURI ŞI LEGENDE

Fiinţele Primordiale – fiinţe nemuritoare create de Dumnezeu, inclusiv djinnii, buraqii şi rocii

Distrugătoarea de Lumi – o fiinţă din centrul pământului care a ieşit la suprafaţa lumii ca să aducă moarte şi întuneric. Înfrântă de omenire

Strigoii – slujitorii Distrugătoarei de Lumi, inclusiv coşmarurile, metamorficii şi alţii

Primul Erou – primul muritor creat de djinni ca să o înfrunte pe Distrugătoarea de Lumi. Făcut din nisip, apă şi aer, a fost adus la viaţă de focul djinnilor. Cunoscut şi ca Primul Muritor

Prinţesa Hawa – prinţesă legendară care a cântat până când soarele a apărut pe cer

Eroul Attallah – iubitul prinţesei Hawa

CAPITOLUL 1

PRINŢUL STRĂIN

Cândva, în regatul Miraji din deşert, trăia un prinţ tânăr care jinduia la tronul tatălui său. Nu era îndreptăţit să-l ceară, dar credea că tatăl lui era un conducător slab şi că el avea să fie mai puternic. Aşa că a luat tronul cu forţa. Într-o singură noapte, cu vărsare de sânge, sultanul şi fraţii prinţului au căzut răpuşi de sabia tânărului prinţ şi a armatei străine pe care o conducea. La ivirea zorilor, nu mai era prinţ. Era sultan.

Se ştia că tânărul sultan îşi lua soţii în harem aşa cum făcuse şi cu ţara: cu forţa.

În primul an de domnie, două soţii au născut fii sub aceleaşi stele. Una dintre soţii era o fată născută printre nisipuri. Fiul ei aparţinea deşertului. Cealaltă era o fată născută pe malul opus al apei, într-un regat numit Xicha, şi crescută la bordul unei nave. Fiul ei nu aparţinea acelui loc.

Dar fiii au crescut ca nişte fraţi, iar mamele lor i-au protejat de lucrurile de care zidurile palatului nu-i puteau feri. Şi pentru o vreme, în haremul sultanului, lucrurile au mers bine.

Până când prima soţie a născut din nou, de data asta un copil care nu era al soţului ei – o fiică de djinn, cu păr nefiresc şi foc nefiresc în sânge. Pentru crima de a-l fi trădat, sultanul şi-a dezlănţuit mânia asupra soţiei lui. Ea a murit sub forţa loviturilor lui.

Atât de mânios era sultanul, încât nici n-a băgat de seamă că cea de-a doua soţie a fugit cu cei doi băieţi şi fiica djinnului, evadând pe mare către regatul Xicha, de unde fusese răpită. Acolo, fiul ei, Prinţul Străin, se putea preface că îşi găsise locul. Prinţul Deşertului nu se putea preface; era la fel de străin în ţinut cum fusese fratele său în ţara tatălui lor. Dar niciunul dintre prinţi nu era sortit să rămână mult acolo. În scurt timp, amândoi au părăsit Xicha, preferând în schimb largul mărilor.

Şi pentru o vreme, pe nave care mergeau oriunde şi veneau de nicăieri, lucrurile au mers bine pentru fraţi. Rătăceau de pe un mal străin pe altul, aparţinând în mod egal fiecărui loc în parte.

Până într-o zi, când, dincolo de prora navei, Miraji a apărut din nou.

Prinţul Deşertului a văzut ţara şi şi-a amintit care îi era locul cu adevărat. Pe malul cunoscut, a părăsit nava, lăsându-şi fratele în urmă. Deşi Prinţul Deşertului i-a cerut fratelui său să i se alăture, Prinţul Străin nu a acceptat. Ţara tatălui său părea pustie şi stearpă şi nu înţelegea ce anume îl atrăgea pe fratele lui. Aşa că drumurile lor s-au despărţit. Prinţul Străin a rămas un timp pe mare, clocotind în taină de furie că fratele său alesese deşertul, în locul mării.

În cele din urmă, a venit ziua în care Prinţul Străin nu a mai putut fi despărţit de fratele său. Când s-a întors în deşertul din Miraji, a aflat că fratele lui stârnise focul rebeliunii. Prinţul Deşertului vorbea de lucruri măreţe, de idei importante, despre egalitate şi prosperitate. Era înconjurat de noii săi fraţi şi surori, care iubeau deşertul la fel de mult ca el. Acum era cunoscut ca Prinţul Rebel. L-a primit însă pe cel care îi fusese frate toată viaţa cu braţele deschise.

Un timp, lucrurile au mers bine în Rebeliune.

Până când a apărut o fată. O fată poreclită Banditul-cu-ochi-albaştri, născută în nisipuri şi călită de deşert şi care ardea cu tot focul lui. Pentru prima dată, Prinţul Străin a înţeles ce anume iubea fratele lui la deşert.

Prinţul Străin şi Banditul-cu-ochi-albaştri au traversat nisipurile împreună, până la marea bătălie din oraşul Fahali, unde aliaţii străini ai sultanului prinseseră rădăcini.

În lupta de la Fahali, rebelii au obţinut prima mare victorie. Au apărat deşertul de sultanul care l-ar fi ars de viu. L-au eliberat pe demdji, alt copil de djinn, pe care sultanul l-ar fi transformat într-o armă, împotriva voinţei lui. L-au ucis pe tânărul comandant, fratele lor, care ar fi vărsat sânge până ar fi obţinut o laudă din partea tatălui său, sultanul. Au rupt alianţa sultanului cu străinii care pedepseau deşertul de zeci de ani. Iar rebelii au cucerit pentru ei o parte a deşertului.

Povestea bătăliei de la Fahali s-a răspândit repede. Şi, odată cu ea, a circulat vestea că deşertul era din nou un trofeu care putea fi câştigat. Căci deşertul Miraji era singurul loc unde magia veche şi maşinăriile noi puteau să coexiste. Singura ţară care putea să scoată la iveală arme destul de repede ca să-şi înarmeze oamenii şi să lupte în marele război dintre naţiunile din nord.

Noi priviri de pe ţărmurile străine s-au întors spre Miraji, priviri lacome. Alte armate străine au coborât din deşert, venind din toate părţile, fiecare încercând să obţină o nouă alianţă sau ţara însăşi. Şi, în timp ce duşmanii din afară rodeau din graniţele sultanului şi-i ţineau armata ocupată, rebelii ocupau oraş după oraş din interior, smulgându-le din mâinile sultanului şi făcând oamenii să se alăture cauzei lor.

Pentru câtva timp, lucrurile au mers bine pentru Rebeliune, pentru Banditul-cu-ochi-albaştri şi pentru Prinţul Străin.

Până când balanţa a început să se încline împotriva Prinţului Rebel. Două duzini de rebeli au pierit într-o capcană pregătită pentru ei în nisipuri, unde fuseseră înconjuraţi şi depăşiţi ca număr de arme. Un oraş s-a ridicat împotriva sultanului, strigând în timpul nopţii numele Prinţului Rebel. Dar cei care au strigat au văzut următorul răsărit cu ochii sticloşi ai morţilor. Iar Banditul-cu-ochi-albaştri a fost nimerit de un glonţ în timpul unei lupte în munţi, grav rănit, cu viaţa atârnându-i de o aţă. Acolo, pentru prima dată de când firele

poveştilor lor se împletiseră, drumurile Banditului-cu-ochi-albaştri şi ale Prinţului Străin s-au despărţit.

În timp ce Banditul-cu-ochi-albaştri se lupta să supravieţuiască, Prinţul Străin a fost trimis la graniţa estică a deşertului. Acolo era instalată în tabără o armată din Xicha. Prinţul Străin a furat o uniformă şi a intrat în tabăra xichiană ca şi cum acolo era la el acasă. Era uşor acolo, căci nu mai arăta ca un străin. A rămas cu ei în timp ce se luptau cu forţele sultanului, spionând în secret pentru Prinţul Rebel.

Pentru o vreme, toate au fost bune, cu el stând ascuns în armata străină.

Până când au primit o misivă din tabăra inamică, mesagerul purtând culorile sultanului, alb şi auriu, şi ţinând un steag de pace.

Prinţul Străin ar fi făcut moarte de om ca să afle veştile cuprinse în misivă, dar nu a fost nevoie. Se ştia că el vorbea limba deşertului. A fost chemat în cortul generalului xichian ca să traducă pentru trimisul sultanului şi Xichian, deşi nu ştiau că era duşmanul amândurora. În timp ce traducea, a aflat că sultanul cerea încetarea focului. Era obosit de vărsarea de sânge, spunea mesajul. Era pregătit să negocieze. Prinţul Străin a aflat că stăpânul din Miraji chema toţi conducătorii străini la el ca să discute despre o nouă alianţă. Sultanul cerea ca orice rege, regină, împărat sau prinţ care pretindea deşertul să vină la palat şi să-şi expună cererea.

Misiva a fost dusă a doua zi dimineaţă împăratului din Xichian. Şi armele au încetat să tragă. Armistiţiul începuse. Acum aveau să urmeze negocierile. Pe urmă, pacea între sultan şi invadatori. Şi, fără a mai fi nevoit să-şi păzească ţărmurile, ochii conducătorului din deşert aveau să se îndrepte din nou spre interior.

Prinţul Străin a înţeles că sosise timpul să se întoarcă la fratele lui. Rebeliunea lor era pe punctul de a se transforma în război.

CAPITOLUL 2

Întotdeauna îmi plăcuse cămaşa aceea. Ce păcat că se pătase de sânge!

În mare parte, nu-mi aparţinea – măcar atât. Nici cămaşa nu era a mea, de fapt – o împrumutasem de la Shazad şi nu i-o mai dădusem înapoi. Mă rog, acum, probabil, nici n-ar mai vrea-o.

– Staţi!

M-am oprit brusc. Aveam mâinile legate şi sfoara îmi rodea dureros pielea jupuită de la încheieturi. Am înjurat pe înfundate în timp ce-mi întorceam capul şi mi-am ridicat în sfârşit privirea de la cizmele prăfuite, închizând ochii orbiţi de strălucirea soarelui de deşert.

Zidurile din Saramotai aruncau o umbră teribil de lungă în ultimele raze ale zilei.

Erau nişte ziduri legendare. Rămăseseră nepăsătoare în faţa uneia dintre cele mai mari bătălii din Primul Război, între eroul Attallah şi Distrugătoarea de Lumi. Erau atât de bătrâne, încât arătau ca şi cum ar fi fost făcute din oasele deşertului însuşi. Dar cuvintele scrise neglijent cu vopsea albă deasupra porţilor… acelea erau noi.

Bun venit în Oraşul Liber.

Se vedea exact unde vopseaua se scursese printre crăpăturile din pietrele străvechi, înainte de a se usca la căldură.

Aveam câte ceva de spus despre faptul că eram târâtă în aşa-zisul Oraş Liber legată ca o capră pe frigare, dar chiar şi eu ştiam că era mai indicat să-mi ţin gura în clipa asta.

– Spuneţi cine sunteţi sau trag! a strigat cineva de pe zidul oraşului.

Vorbele erau mult mai impresionante decât vocea care le rostise. Am auzit şovăiala tinereţii în ultimul cuvânt. Am mijit ochii prin sheema către puştiul cu puşca îndreptată spre mine de pe vârful zidurilor. Nu putea să aibă mai mult de treisprezece ani. Era numai membre şi articulaţii. Nu părea să fie în stare să ţină puşca dreaptă dacă viaţa lui ar fi depins de asta. Şi probabil că depindea. La urma urmei, eram în Miraji.

– Noi suntem, Ikar, prostuţule! a urlat în urechea mea bărbatul care mă ţinea.

Am tresărit. Strigătele chiar nu păreau necesare.

– Deschide odată porţile, altfel, pe ce-am mai sfânt, o să-l pun pe taică-tu să te bată mai tare ca pe potcoavele lui, până-ţi intră minţile în cap.

– Hossam?

Ikar nu a lăsat arma în jos imediat. Se sucea de parc-ar fi vrut să scape dintr-o strânsoare. Ceea ce nu era cel mai bun lucru când stătea cu degetul pe trăgaci.

– Cine-i cu tine? a întrebat, fluturând arma spre mine.

M-am răsucit instinctiv când ţeava s-a întors nebuneşte. Nu arăta ca şi cum era în stare să nimerească peretele lateral al unui hambar nici dacă încerca, dar nu excludeam posibilitatea să mă împuşte din greşeală. Dacă o făcea, era mai bine să mă nimerească în umăr decât în piept.

– Ăsta – o urmă de mândrie s-a strecurat în vocea lui Hossam când mi-a întors faţa spre lumină, de parcă eram hoitul unui vânat – e Banditul-cu-ochi-albaştri.

Numele acela a picat cu ceva mai multă greutate decât altădată, aşternând tăcerea în urma lui. Pe vârful zidului, Ikar se holba. Chiar şi de la distanţa aceea, am văzut cum i s-a deschis gura, rămânând căscată o clipă, apoi s-a închis.

– Deschideţi porţile! a strigat Ikar în sfârşit, grăbindu-se să coboare. Deschideţi porţile!

Uşile uriaşe de fier s-au dat în lături chinuitor de încet, luptând împotriva nisipului care se adunase peste zi. Hossam şi ceilalţi bărbaţi aflaţi cu noi m-au împins în faţă în grabă, în timp ce balamalele vechi scârţâiau.

Porţile nu s-au deschis de tot, doar atât cât să intre câte un om odată. Chiar şi după mii de ani, păreau la fel de solide ca la începuturile omenirii. Erau de la un cap la altul din fier, groase cât două lungimi de braţ, şi funcţionau printr-un sistem de greutăţi şi roţi dinţate pe care niciun alt oraş nu putuse să-l reproducă. Nu era nicio cale de a sfărâma porţile astea. Şi toţi ştiau că nu te puteai urca pe zidurile din Saramotai.

Părea că singura cale de acces în oraş în zilele noastre era să fii târât dincolo de porţi ca prizonier, cu o mână în jurul gâtului. Norocoasa de mine!

Saramotai era la vest de munţii centrali. Ceea ce însemna că era al nostru. Sau, cel puţin, aşa trebuia să fie. După bătălia de la Fahali, Ahmed declarase că teritoriul era al lui. Majoritatea oraşelor juraseră credinţă destul de repede, aşa că ocupanţii gallani care stăpâniseră această jumătate de deşert atâta vreme au lăsat străzile pustii. Sau noi le câştigaserăm supunerea de la sultan.

Cu Saramotai era altă poveste.

Bun venit în Oraşul Liber.

Saramotai îşi proclamase propriile legi, ducând rebeliunea cu un pas mai departe.

Ahmed vorbea mult despre egalitate şi bunăstare pentru popor. Oamenii din Saramotai hotărâseră că singura cale de a obţine egalitatea era să-i stârpească pe cei care le erau superiori. Că singura metodă de a se îmbogăţi era să le ia averile. Aşa că se întorseseră împotriva bogaţilor, pretinzând că-l acceptau pe Ahmed ca stăpân.

Dar Ahmed putea să-şi dea seama când avea de-a face cu o manevră de preluare a puterii. Nu ştiam prea multe despre

Malik Al-Kizzam, cel care devenise conducător în Saramotai, cu excepţia faptului că fusese servitorul emirului, iar acum emirul era mort şi Malik trăia pe moşia lui grandioasă.

Aşa că am trimis câţiva oameni ca să afle mai multe. Şi ca să facă ceva în privinţa asta, dacă nu ne plăcea.

Nu s-au mai întors.

Asta era o problemă. Altă problemă era să intrăm în oraş după ei.

Aşa că iată-mă aici, cu mâinile legate atât de strâns la spate, încât nu le mai simţeam şi o rană proaspătă în claviculă, pricinuită de-un cuţit care-mi ratase gâtul la câţiva milimetri. E tare ciudat să izbândeşti şi să te simţi ca atunci când eşti luat prizonier.

Hossam m-a împins în faţa lui prin spaţiul îngust dintre porţi. M-am împiedicat şi am căzut cu faţa în nisip, în cădere izbindu-mă dureros cu cotul de poarta de fier.

Fir-ar al naibii, m-a durut mai tare decât aş fi crezut!

Un şuierat de durere mi-a scăpat printre dinţi în timp ce mă rostogoleam. Nisipul mi s-a lipit de mâini acolo unde transpiraţia se adunase pe sub sfoară şi a rămas agăţat de piele. Pe urmă, Hossam m-a apucat şi m-a smucit punându-mă pe picioare. M-a îmbrâncit înăuntru, iar poarta s-a închis cu zgomot în spatele nostru. Era aproape ca şi cum s-ar fi temut de ceva.

O mulţime nu prea mare se adunase deja dincolo de poartă ca să caşte gura. Jumătate aveau arme în mână. O bună parte dintre ele erau îndreptate spre mine.

Aşadar, chiar mă bucuram de o oarecare reputaţie.

– Hossam, s-a auzit vocea unei persoane care şi-a croit drum în faţă.

Era mai vârstnic decât răpitorii mei, cu o privire severă care a cântărit starea amarnică în care mă aflam. S-a uitat la mine cu mai multă cumpănire decât ceilalţi, fără a se lăsa orbit de aceeaşi nerăbdare.

– Ce s-a întâmplat?

– Am prins-o în munţi, s-a lăudat Hossam. A încercat să ne prindă într-o ambuscadă când ne întorceam de la negoţul cu arme. Doi dintre ceilalţi bărbaţi care erau cu noi au lăsat cu mândrie desagii grei de arme, ca şi cum ar fi vrut să arate că nu le stătusem în drum. Armele nu erau făcute în Miraji, ci în Amonpour. Arătau prosteşte. Împodobite şi sculptate, făcute la mână, nu la maşină, cu un preţ de două ori mai mare decât meritau pentru că cineva îşi bătuse capul să le înfrumuseţeze. Nu contează cât de frumoase sunt, te ucid la fel de repede. Asta învăţasem de la Shazad.

– Doar ea? a întrebat omul cu privirea gravă. Pe cont propriu? a continuat, întorcându-şi ochii spre mine.

Ca şi cum putea să desluşească adevărul doar uitându-se la mine. Să afle dacă o fată de şaptesprezece ani ar putea să creadă că e în stare să atace şase oameni doar cu o mână de gloanţe şi că poate să câştige. Dacă celebrul Bandit-cu-ochi-albaştri putea să fie într-adevăr *atât* de prost.

Eu preferam „nesăbuit“.

Dar mi-am ţinut gura. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât erau şanse mai mari să spun ceva care să se întoarcă împotriva mea. *Ţine-ţi gura, păstrează-ţi aerul posomorât, fă tot posibilul să rămâi în viaţă.*

Dacă dai greş cu toate celelalte, rămâne să te ţii de ultima.

– Chiar eşti Banditul-cu-ochi-albaştri? a izbucnit Ikar, făcând toate capetele să se întoarcă.

Coborâse de la punctul de observaţie de pe zid ca să vină să caşte gura împreună cu ceilalţi. S-a aplecat nerăbdător în faţă peste ţeava puştii. Dacă se descărca acum, avea să-i smulgă şi mâinile, şi jumătate de faţă.

– E adevărat ce se spune despre tine?

Ţine-ţi gura. Păstrează-ţi aerul posomorât. Fă tot posibilul să rămâi în viaţă.

– Presupun că depinde de ce se spune.

La naiba! Nu m-a ţinut prea mult.

– Şi n-ar trebui să ţii puşca aşa.

Ikar şi-a schimbat apucătura neglijent, fără să-şi ia ochii de la mine.

– Se spune că poţi să nimereşti în ochiul unui om de la cincisprezece metri pe cel mai adânc întuneric. Că ai mers printr-o ploaie de gloanţe în Iliaz şi ai ieşit cu planurile secrete de război ale sultanului.

Eu îmi aminteam că lucrurile se petrecuseră puţin diferit în Iliaz. De pildă, că totul s-a încheiat când m-am ales cu un glonţ în trup.

– Că ai sedus-o pe una dintre soţiile emirului din Jalaz când erai în vizită la Izman.

Ei, asta era ceva nou. Mai auzisem până atunci că l-aş fi sedus pe emirul însuşi. Dar poate că soţiei emirului îi plăceau şi femeile. Sau poate povestea se transformase pe parcurs, din moment ce jumătate dintre poveştile despre Banditul-cu-ochi-albaştri păreau să spună în ultima vreme că eram bărbat. Încetasem să mai port bandaje ca să mă prefac a fi băiat, dar se pare că trebuia să mă mai împlinesc puţin ca să-i conving pe unii că banditul era o fată.

– Ai omorât o sută de soldaţi gallani la Fahali, a insistat el, lăsând cuvintele să i se rostogolească din gură, netulburat de tăcerea mea. Şi am auzit c-ai scăpat din Malal pe spinarea unui Roc albastru uriaş, inundând casa de rugăciune în urma ta.

– N-ar trebui să crezi tot ce auzi, am intervenit când Ikar s-a oprit în sfârşit să respire, cu ochii mari, de emoţie, cât două monede de louzi.

S-a pleoştit, dezamăgit. Era doar un puşti, dornic să creadă toate poveştile, cum eram şi eu la vârsta lui. Deşi părea mai tânăr decât îmi aminteam eu să fi fost. Pe de altă parte, asta făcea deşertul din noi. Ne transforma în visători cu arme. Mi-am trecut limba peste dinţi.

– Iar casa de rugăciuni din Malal a fost un accident... în mare parte.

Un murmur a străbătut mulţimea. Aş minţi dac-aş spune că nu mi-a trecut un fior pe spinare. Şi minciuna era un păcat.

Trecuse aproape o jumătate de an de când stătusem în Fahali cu Ahmed, Jin, Shazad, Hala şi gemenii, Izz şi Maz. Noi, împotriva a două armate şi a lui Noorsham, un demdji transformat în armă de către sultan; un demdji care, întâmplător, era fratele meu.

Noi, împotriva sorţilor nefavorabili şi a unui demdji devastator de puternic. Dar supravieţuisem. Şi de acolo povestea bătăliei de la Fahali călătorise prin deşert mai repede decât povestea despre întrecerile pentru sultim. O auzisem spusă de zeci de ori de oameni care nu ştiau că rebelii îi ascultau. Faptele noastre deveneau mai măreţe şi mai neverosimile cu fiecare relatare, dar povestea se încheia mereu la fel, lăsând senzaţia că, deşi povestitorul terminase, povestea nu era gata. Într-un fel sau altul, deşertul nu avea să mai fie la fel după bătălia de la Fahali.

Legenda Banditului-cu-ochi-albaştri crescuse odată cu povestea despre Fahali, până când am devenit o poveste pe care nu o recunoşteam în întregime. Se spunea că Banditul-cu-ochi-albaştri era un hoţ, nu un rebel. Că mă strecuram prin înşelăciuni în patul oamenilor ca să obţin informaţii pentru prinţul meu. Că-mi omorâsem propriul frate pe câmpul de luptă. Uram chestia asta cel mai mult. Poate pentru c-a fost un moment când, având degetul pe trăgaci, a fost aproape adevărat. Şi îl lăsasem să scape. Ceea ce era aproape la fel de rău. Era undeva în lumea largă, cu toată puterea aceea. Şi, spre deosebire de mine, el nu avea niciun alt demdji să-l ajute.

Uneori, noaptea târziu, după ce toţi ceilalţi din tabără plecau la culcare, spuneam cu voce tare că era în viaţă. Doar ca să ştiu dacă era adevărat sau nu. Până atunci, am putut s-o spun fără ezitare. Dar mi-era teamă că într-o bună zi nu voi mai putea. Iar asta avea să însemne că era o minciună şi că fratele meu murise, singur şi speriat, undeva în deşertul necruţător şi devastat de război.

– Dacă e atât de periculoasă pe cât se spune, ar trebui s-o omorâm! a strigat cineva din mulţime.

Era un bărbat care avea de-a curmezişul pieptului o eşarfă militară de un galben-aprins, arătând de parcă fusese cârpită din mai multe bucăţi. Am observat că mai erau câţiva care purtau eşarfe galbene. Probabil era garda nou-înfiinţată din Saramotai, fiindcă apucaseră să nimicească garda adevărată. Ţinea o armă în mână. Era îndreptată spre stomacul meu. Rănile în stomac erau neplăcute. Te ucideau încet.

– Dar, dacă e Banditul-cu-ochi-albaştri, e cu Prinţul Rebel, spuse altcineva.

– Asta nu înseamnă că e de partea noastră?

Asta era întrebarea de un milion de fouza.

– Straniu mod de a te purta cu cineva care e de partea voastră, am zis mişcând demonstrativ mâinile legate.

Un murmur a străbătut mulţimea. Ăsta era un semn bun; însemna că nu erau atât de uniţi precum păreau dinafara zidului lor impenetrabil.

– Dacă suntem toţi prieteni aici, ce-aţi zice să mă dezlegaţi ca să putem sta de vorbă?

– Bună încercare, Banditule! a zis Hossam strângându-mă mai tare. N-o să-ţi dăm ocazia să pui mâna pe o armă. Am auzit zvonurile despre cum ai ucis o duzină de oameni cu un singur glonţ.

Eram destul de sigură că aşa ceva era imposibil. Pe lângă asta, nu aveam nevoie de armă ca să dobor o duzină de oameni.

Era aproape nostim. Folosiseră sfoară ca să mă lege. Nu fier. Dacă fierul îmi atingea vreodată pielea, eram om la fel ca ei. Atâta vreme cât nu era fier, puteam ridica deşertul împotriva lor. Ceea ce însemna că puteam să fac mai mult rău cu mâinile legate decât ţinând o armă. Dar planul meu nu era să fac rău.

– Oricum, Malik ar trebui să decidă ce facem cu Banditul.

Omul cu privirea gravă îşi trecu mâna peste bărbie cu un gest neliniştit, în timp ce pomenea de liderul lor autoproclamat.

– Am un nume, să ştii, am sugerat eu.

– Malik nu s-a întors încă, s-a răstit cel cu arma aţintită spre mine; părea genul agitat din fire. Ar putea să facă orice înainte să se întoarcă el.

– Amani. Ăsta e numele meu.

Nimeni nu era atent la mine.

– În caz că v-aţi întrebat.

Discuţia asta putea să dureze o vreme. Comisia nu lua niciodată deciziile repede. De-abia reuşea, uneori.

– Atunci, închideţi-o până se întoarce Malik, s-a auzit o voce de undeva din spatele mulţimii.

– Are dreptate! a strigat altă voce de pe cealaltă parte, o altă faţă pe care n-o puteam vedea. Aruncaţi-o în temniţă, unde nu poate să ne facă necazuri.

O undă de încuviinţare s-a răspândit prin mulţime. În cele din urmă, bărbatul cu ochi trişti a încuviinţat cu o mişcare bruscă a capului.

Mulţimea s-a dat la o parte în grabă când Hossam a început să mă tragă printre ei. Numai că nu s-au depărtat prea mult. Toţi voiau să-l vadă pe Banditul-cu-ochi-albaştri. Se holbau şi se îmbrânceau să-şi facă loc, în timp ce eram trasă pe lângă ei. Ştiam exact ce vedeau. O fată mai tânără decât unele dintre fiicele lor, cu buza spartă şi părul negru lipit de faţă din pricina sângelui şi a transpiraţiei. Legendele nu erau niciodată aşa cum te aşteptai când le vedeai de aproape. Iar eu nu eram o excepţie. Singurul lucru care mă făcea diferită de toate fetele slăbănoage şi cu pielea închisă la culoare din deşert erau ochii arzători de un albastru mai intens decât cerul la amiază. Ca miezul cel mai fierbinte al focului.

– Eşti una dintre *ei*?

Era o voce nouă, care s-a înălţat stridentă peste zarva mulţimii. O femeie cu sheema galbenă a păşit în faţă. Pânza era cusută cu flori care aveau aproape aceeaşi culoare ca a ochilor mei. Pe faţa ei se vedea o insistenţă disperată, care mă neliniştea. Era ceva în felul în care spusese *ei*. Ca şi cum s-ar fi referit la *demdji*.

Nici chiar oamenii care ştiau despre demdji nu-şi dădeau seama de obicei că eram unul dintre ei. Noi, copiii djinnilor şi ai muritoarelor, arătam mai umani decât credeau cei mai mulţi oameni. La naiba, mă păcălisem şi pe mine însămi vreme de aproape şaptesprezece ani. În mare parte, nu arătam nefiresc, doar pe jumătate străină.

Ochii erau cei care mă dădeau de gol, dar numai dacă ştiai la ce anume să te uiţi. Şi se părea că femeia asta ştia.

– Hossam, zise femeia care se chinuia să ţină pasul cu noi în timp ce el mă târa pe străzi, dacă e una dintre ei, valorează cel puţin la fel de mult ca Ranaa a mea. Am putea să o dăm la schimb. Am putea...

Dar Hossam a împins-o la o parte, lăsând-o să fie înghiţită de mulţime, în timp ce el mă trăgea tot mai departe către oraş.

Străzile din Saramotai erau la fel de înguste pe cât erau de vechi, forţând mulţimea să se răărească şi să se împrăştie pe măsură ce înaintam. Zidurile se strângeau în jurul nostru aruncând umbre prelungi, atât de mult în unele locuri, încât umerii mei atingeau ambele părţi. Am trecut printre două case viu colorate, cu uşile dărâmate spre interior. Pe pereţi erau urme de praf de puşcă. Intrările şi uşile erau acoperite cu scânduri. Pe măsură ce înaintam, vedeam tot mai multe semne lăsate de război. Un oraş în care luptele porniseră din interior, în loc să vină de dincolo de ziduri. Presupun că asta se numea rebeliune.

Am simţit mirosul de carne putrezită înainte să văd cadavrele.

Am trecut pe sub o arcadă îngustă, pe jumătate acoperită de un covor care se usca la soare. Franjurile mi-au atins gâtul când m-am aplecat pe sub el. Când mi-am ridicat privirea, am văzut două duzini de cadavre care se legănau spânzurate. Erau înşirate de-a lungul masivului zid exterior ca nişte felinare.

Felinare cărora vulturii le scoseseră ochii.

Era greu să-ţi dai seama dacă fuseseră bătrâni sau tineri, frumoşi sau sluţi. Dar toţi fuseseră bogaţi. Păsările nu ajunseseră la tunicile cusute cu fir vopsit în culori aprinse sau la mânecile delicate de muselină ale robelor lor. Aproape că m-am înecat din cauza duhorii. Moartea şi căldura deşertului lucrau repede asupra cadavrelor.

Soarele apunea în urma mea. Ceea ce însemna că, odată cu răsăritul, cadavrele aveau să fie scăldate în lumină.

Un nou început. Un nou deşert.

CAPITOLUL 3

Închisoarea mirosea aproape mai rău decât cadavrele.

Hossam m-a împins în jos, pe treptele care duceau sub pământ, în celule. Am avut timp să zăresc un şir lung de celule cu gratii de fier, faţă în faţă, mărginind un culoar îngust, înainte ca Hossam să mă îmbrâncească într-una dintre ele. M-am izbit cu umărul de podea. La naiba, avea să se învineţească!

N-am încercat să mă ridic. Am rămas cu capul pe podeaua rece de piatră, în timp ce Hossam încuia celula în urma mea. Zăngănitul fierului lovindu-se de fier mi-a strepezit dinţii. Am rămas nemişcată, în timp ce paşii se depărtau pe scări. Am aşteptat cât să trag aer în piept de trei ori înainte să mă ridic în picioare, folosindu-mă de coate şi de mâinile legate.

Era doar un ochi de fereastră în partea de sus a celulei, care lăsa înăuntru destulă lumină cât să nu orbecăi. Printre gratiile de fier vedeam în celula din faţă. O fată nu mai mare de zece ani stătea ghemuită într-un colţ, tremurând în halatul

de un verde-deschis care se murdărise, privindu-mă cu nişte ochi uriaşi.

M-am apropiat cu faţa de gratiile celulei. Fierul rece a muşcat adânc din partea demdji din mine.

– Imin? am strigat către fundul închisorii. Mahdi?

Am aşteptat cu răsuflarea tăiată, dar singurul răspuns pe care l-am primit a fost tăcerea. Apoi, tocmai din celălalt capăt al închisorii, am văzut apărând marginea unei feţe, lipită de gratii, cu degetele încolăcindu-se cu disperare în jurul gratiilor.

– Amani? a strigat înapoi o voce.

Părea roasă de sete, dar nota distinctivă nazală şi poruncitoare era încă acolo. Cea pe care ajunsesem s-o cunosc în ultimele luni, de când Mahdi şi alţi câţiva din grupurile de intelectuali din Izman veniseră pe jos din oraş până în tabăra noastră.

– Tu eşti? Ce cauţi aici?

– Eu sunt, am zis cu umerii lăsaţi de uşurare.

Erau încă în viaţă. Nu ajunsesem prea târziu.

– Am venit să vă salvez.

– Ce păcat, atunci, că te-au prins şi pe tine, nu-i aşa?

Mi-am muşcat limba. Bineînţeles că puteam conta pe Mahdi să fie în continuare nepoliticos cu mine chiar şi aflându-se într-o celulă. N-aveam o părere prea răsărită despre Mahdi sau despre ceilalţi băieţi sfrijiţi din oraş care veniseră în inima Rebeliunii atât de târziu. După ce vărsaserăm deja atâta sânge ca să cucerim jumătate de deşert. Totuşi, aceştia erau oamenii care îl sprijiniseră pe Ahmed când venise prima dată în Izman. Cei cu care făcuse schimb de idei filozofice şi primii cu care a aprins scânteia rebeliunii. În afară de asta, dacă-i lăsam să moară pe toţi cei care mi se păreau enervanţi, am fi avut destul de puţini aliaţi.

– Ei bine, am spus cu cea mai dulce voce, cum altfel puteam să trec de porţi după ce-aţi masacrat misiunea în aşa hal, încât au închis tot oraşul?

Din celălalt capăt al închisorii mi s-a răspuns cu o tăcere satisfăcător de ursuză. Ar fi fost greu chiar şi pentru Mahdi să spună că nu dăduse greş, fiind de partea greşită a uşii temniţei. Cu toate astea, puteam să jubilez mai târziu. Ultimele clipe cu lumină de zi se duceau şi trebuia să mă mişc repede. M-am îndepărtat de gratiile de fier. Mi-am frecat degetele unele de altele, încercând să-mi fac sângele să curgă din nou prin mâini.

Nisipul rămas între degete când mă prefăcusem că mă împiedic la poartă s-a mişcat, în perspectiva a ceea ce avea să urmeze. Era şi în cutele hainelor – în păr, lipit de pielea transpirată. Asta era frumuseţea deşertului. Intra peste tot, până în adâncul sufletului.

Aşa mi-a zis odată Jin.

Am alungat amintirea şi am închis ochii. Am tras aer adânc în piept şi am îndepărtat nisipul de pe pielea mea – fiecare fir, fiecare grăunte a răspuns chemării, desprinzându-se de mine, până când a rămas în aer, suspendat cu grijă.

Când am deschis ochii, eram înconjurată de un văl de nisip care sclipea auriu în ultimele raze de soare ale după-amiezii care pătrundeau în celulă.

În celula de vizavi, fetiţa în halat verde s-a îndreptat puţin, ieşind din întuneric ca să vadă mai bine.

Am inspirat şi nisipul s-a adunat la un loc în formă de bici. Mi-am tras mâinile legate cât am putut de departe de corp, mişcând nisipul în acelaşi timp. Niciun alt demdji nu părea să înţeleagă de ce aveam nevoie să mă mişc când îmi foloseam puterea. Hala spunea că mă făcea să arăt ca un şarlatan de cea mai joasă speţă din piaţa din Izman. Dar ea se născuse cu puterea în vârful degetelor. De unde veneam eu, o armă avea nevoie de o mână care s-o folosească.

Nisipul şi-a croit drum printre încheieturile mele ca o sabie, tăind funia. Braţele mi s-au eliberat cu un pocnet.

Acum puteam să fac nişte pagube adevărate.

Am apucat nisipul şi mi-am mişcat braţul în jos într-un arc perfect, ca o lovitură de sabie. Nisipul mi-a urmat braţul,

izbindu-se de încuietoarea celulei cu toată puterea unei furtuni de deşert adunată într-o singură lovitură.

Încuietoarea s-a sfărâmat cu un trosnet satisfăcător. Şi aşa, pur şi simplu, am fost liberă.

Fetiţa în verde se holba când am deschis uşa cu piciorul, având grijă să nu ating fierul, în timp ce adunam nisipul înapoi în pumn.

– Aşa, deci...

Am înaintat în pas agale spre capătul holului, trăgând de ce mai rămăsese din funia tăiată din jurul încheieturilor. Funia s-a desprins uşor de mâna dreaptă, lăsând o umflătură roşie în urmă. M-am luptat cu nodul de la mâna stângă, oprindu-mă în dreptul celulei în care era Mahdi.

– Cum merg negocierile alea diplomatice?

Ultima bucată de sfoară de pe mâini a alunecat pe podea.

Mahdi mi-a aruncat o privire tăioasă.

– Ai venit să-ţi baţi joc de noi sau să ne salvezi?

– Nu văd de ce n-aş putea să le fac pe amândouă.

M-am sprijinit în coate de uşa celulei şi mi-am proptit bărbia în pumn.

– Aminteşte-mi cum îi spuneai lui Shazad că n-ai nevoie să venim cu tine, pentru că femeile nu pot fi luate în serios în cadrul negocierilor politice.

– De fapt, a intervenit o voce din spatele celulei, cred c-a spus că tu şi Shazad aţi „distrage atenţia inutil“.

Imin s-a apropiat de uşă, aşa că-l vedeam bine. Nu-i recunoşteam faţa, dar aş fi ghicit ochii aceia galbeni şi diabolici oriunde. Demdjiul nostru care-şi schimba forma. Ultima dată când o văzusem pe Imin, pe când pleca din tabără, avea o siluetă micuţă de femeie, înveşmântată în haine bărbăteşti supradimensionate – aşa încât să uşureze povara calului. Era un trup familiar pe care o văzusem folosindu-l de mai multe ori. Deşi era doar una dintr-un registru infinit de forme omeneşti pe care putea Imin să le poarte: băiat, fată, bărbat sau femeie. Mă obişnuisem cu faţa mereu schimbătoare a lui Imin. Asta însemna că uneori era o fetiţă cu ochii mari care

părea şi mai mică pe calul pe care călărea, alteori, un luptător care putea să ridice pe cineva de la pământ cu o mână. În alte zile, era un cărturar slăbănog, care părea enervat, dar inofensiv, în fundul unei celule din Saramotai. Dar, băiat sau fată, bărbat sau femeie, ochii aceia surprinzător de aurii nu se schimbau niciodată.

– *Aşa* e.

M-am întors spre Mahdi:

– Poate c-aş fi uitat, uluită fiind că nu ţi-a scos toţi dinţii pe loc.

– Ai terminat?

Mahdi arăta ca şi cum ar fi muşcat dintr-o lămâie murată.

– Sau o să pierzi şi mai mult din timpul pe care l-am putea folosi ca să evadăm?

– Da, da, bine.

Am păşit în spate, întinzând o mână. Nisipul a răspuns, adunându-se în pumnul meu. Am tras mâna înapoi, simţind forţa care-mi creştea în piept, păstrând-o o clipă înainte să lovesc cu nisipul în jos. Încuietoarea a explodat.

– În sfârşit.

Mahdi părea exasperat, ca şi cum eram o servitoare care a întârziat nepermis de mult ca să-i aducă masa. A încercat să treacă pe lângă mine, dar am întins un braţ şi l-am oprit.

– Ce... a început el, cu furie crescândă.

I-am pus mâna peste gură, făcându-l să tacă, în timp ce ascultam. Am văzut schimbarea de pe faţa lui în clipa în care a auzit şi el. Paşi pe scară. Ne auziseră gărzile.

– Trebuia să faci atâta zgomot? a şoptit el, când am luat mâna.

– Ştii, data viitoare s-ar putea să nu mă mai deranjez să vă salvez.

L-am împins înapoi în celulă, gândindu-mă deja cum să fac ca să ieşim de acolo în viaţă. Imin l-a împins pe Mahdi, ieşind din celulă. Nu l-am oprit. N-aş fi putut nici dac-aş fi vrut. Se schimba deja din mers, renunţând la trupul de învăţăcel inofensiv, pân-a ajuns cu două capete mai înalt ca mine şi de

două ori mai lat. N-aş fi vrut să mă întâlnesc cu forma asta a lui Imin pe o alee întunecată. Şi-a rotit umerii stânjenit, pe sub cămaşa care acum i se întindea pe trup. O cusătură s-a desfăcut la umăr.

Se lăsase deja un întuneric deplin. Celulele erau luminate doar de amurgul palid. Vedeam cum joacă lumina lămpii pe scară. Bun, acesta era un avantaj. M-am ascuns în unghiul mort de la baza treptelor. Imin s-a luat după mine, făcând acelaşi lucru de cealaltă parte.

Am aşteptat, ascultând cum creştea zgomotul pe trepte. Am numărat patru perechi de cizme, cel puţin. Poate cinci. Eram depăşiţi numeric şi ei erau înarmaţi, dar aveau să vină în şir indian, ceea ce însemna că numărul nu conta. Lumina lămpii juca pe ziduri în timp ce coborau. Aveam de partea mea factorul-surpriză. Şi, aşa cum spunea mereu Shazad, când te lupţi cu cineva de două ori mai mare decât tine, trebuie să faci ca prima lovitură să conteze. O lovitură la care oricum nu se aşteptau niciodată. Era şi mai bine dacă puteai să faci aşa încât să fie şi ultima.

Vizavi, fetiţa în verde îşi schimbase locul, aşa că acum era lipită de gratii, privindu-ne fascinată. Mi-am dus degetul la buze, încercând să o fac să înţeleagă. Fetiţa a încuviinţat. Bun. Era tânără, dar era o fată din deşert. Ştia cum să supravieţuiască.

M-am mişcat în clipa în care capul primului paznic a ieşit la vedere.

O jerbă puternică de nisip l-a izbit direct în tâmplă, făcându-l să se clatine spre gratiile de la celula fetiţei. Ea s-a dat şovăind în spate când capul pazniculuis-a zdrobit de fier. Imin l-a apucat pe soldatul din spate, ridicându-l de la pământ şi izbindu-l de perete. Faţa lui speriată a fost ultimul lucru pe care l-am văzut când lampa s-a lovit de podea şi s-a spart. S-a stins. Era ca şi cum aş fi fost oarbă.

A răsunat o împuşcătură, stârnind un cor de strigăte, în celule şi în afara lor. Printre ele, am auzit o voce care spunea o rugăciune. Eu, în schimb, am şoptit o înjurătură şi m-am

lipit de perete. Erau şanse mai mici să fiu lovită de un glonţ rătăcit dacă nu stăteam expusă. Trebuia să mă gândesc. Ei erau la fel de orbi ca noi. Dar erau înarmaţi şi trebuia să mă aştept la faptul că nu-i deranja să ucidă un prizonier cu un glonţ rătăcit pe cât m-ar fi deranjat pe mine. A răsunat altă împuşcătură şi de data asta s-a auzit un strigăt care părea să fie mai degrabă de durere decât de teamă. Mintea mea încerca să gândească, în ciuda panicii tot mai mari, în timp ce mă chinuiam să urmăresc sunetele. Trecuse multă vreme de când fusesem singură în luptă. Dacă Shazad era aici, ar fi găsit o cale de scăpare. Puteam să ripostez pe întuneric, dar puteam la fel de bine să-i nimeresc pe Imin sau pe fetiţa în verde, luându-i drept duşmani. Aveam nevoie de lumină. Mare nevoie.

Şi atunci, ca un răspuns la rugăciunea mea, soarele a răsărit în închisoare.

Explozii de stele mi-au umplut ochii. Eram încă orbită, dar de data asta de strălucirea neaşteptată a luminii. Clipeam disperată, încercând să văd printre petele de lumină.

Vederea mi s-a limpezit periculos de încet, bătăile înfricoşate ale inimii amintindu-mi că eram inutilă şi oarbă şi înconjurată de duşmani înarmaţi. Împrejurimile au devenit clare, puţin câte puţin. Doi paznici la pământ. Nemişcaţi. Alţi trei se frecau la ochi, ţinând armele neglijent. Imin era lipit de perete, cu umărul sângerând. Iar în celulă fetiţa în verde, cu un soare micuţ, nu mai mare decât un pumn, ţinut în căuşul palmelor. Faţa îi strălucea la lumina albă, aruncându-i umbre stranii pe faţă, de jos în sus, ceea ce o făcea să pară mult mai în vârstă. Şi acum vedeam că ochii aceia uriaşi cu care mă urmărea erau la fel de nefireşti ca ai mei sau ai lui Imin. Culoarea tăciunilor care se sting.

Era un demdji.

CAPITOLUL 4

Aveam timp să-mi fac griji pentru noua mea aliată demdji mai târziu. Deocamdată, trebuia să folosesc darul pe care ni-l oferea. Armele paznicilor se ridicau deja spre mine – o jerbă de nisip le-a zburat din mâinile lor. Un paznic s-a clătinat în spate spre Imin. Imin l-a înhăţat şi, cu o smucitură scurtă, am auzit gâtul trosnind.

Un paznic a sărit la mine cu cuţitul scos. Am despicat nisipul în două, folosind jumătate să-i dau mâna la o parte înainte să se apropie, iar restul a devenit solid în mâna mea, formând un cuţit încovoiat de nisip. I-a tăiat gâtul cu precizie, lăsând sângele să curgă. Imin a luat arma căzută. Poate nu ştia să tragă la fel de bine ca mine, dar într-un spaţiu atât de restrâns era greu să rateze. M-am ferit în timp ce Imin trăgea. Alte strigăte s-au auzit din celule, dar sunetul împuşcăturilor lovindu-se de zidurile de piatră le înăbuşea.

Apoi, tăcere. M-am îndreptat. Se terminase. Eu şi Imin eram încă în viaţă. Paznicii nu mai erau.

Mahdi a ieşit din celulă, cu buza încovoiată într-o urmă de dezaprobare faţă de cadavre şi măsurând cu privirea carnagiul. Asta era problema cu intelectualii ăştia. Voiau să reconstruiască lumea, dar păreau să creadă că puteau face asta fără sânge. L-am ignorat şi m-am întors spre celula în care se afla mica demdji în halat verde. Ţinea încă în palme micul soare şi se uita la mine cu ochi roşii şi posomorâţi. Erau tulburător de luminoşi.

I-am spart încuietoarea lovind cu nisipul.

– Eşti... am dat să spun deschizând uşa, dar fetiţa era deja în picioare şi ieşi strecurându-se pe lângă mine, îndreptându-se către celălalt capăt al închisorii.

– Samira! a strigat ea.

S-a apropiat de gratii, dar nu le-a atins. Ştia destul cât să stea departe de fier. Mai mult decât ştiam eu la vârsta ei. M-

am sprijinit de zidul de piatră. Începeam să simt cum mă cuprinde oboseala, acum, când lupta se terminase.

– Ranaa!

Altă fată îşi făcu loc spre partea din faţă a celulei, îngenunchind pe podea ca să fie la nivelul ochilor tinerei demdji. Părea să fi fost frumoasă înainte s-o afecteze şederea în temniţă. Acum arăta doar obosită. Ochii negri îi erau adânciţi în fundul capului, iar faţa, trasă. Am căutat repede un semn că era demdji, dar părea cât se poate de umană. Probabil, era de-o seamă cu mine. Nu era destul de mare să fie mama fetei. Poate sora ei? S-a întins printre gratii, punând mâna pe faţa fetiţei.

– Eşti teafără?

Tânăra demdji, Ranaa, s-a întors spre mine cu gura deja schimonosită într-o strâmbătură mânioasă.

– Dă-i drumul.

Era un ordin, nu o rugăminte. Şi încă de la cineva care era obişnuit să dea ordine.

– Nu te-a învăţat nimeni să spui *te rog*, puştoaico?

Mi-a scăpat, deşi nu era locul unde să dau lecţii de bune maniere. Şi, probabil, nici nu eram persoana potrivită.

Ranaa s-a uitat fix la mine. Probabil mergea la cei mai mulţi oameni. Eram obişnuită cu demdjii, dar chiar şi mie mi se păreau tulburători ochii aceia roşii. Mi-am amintit nişte poveşti care spuneau că Adil Cuceritorul era atât de diabolic, încât ochii lui scăpărau în roşu. Fetiţa era obişnuită să obţină ce voia cu ochii aceia. Dar eu nu prea eram obişnuită să fac ce mi se spunea. Răsuceam nisipul între degete, aşteptând.

– Dă-i drumul, *te rog*, a încercat ea, după care a bătut din piciorul desculţ. Acum.

M-am depărtat de perete cu un oftat. Măcar încercasem.

– Dă-te la o parte.

Şi eu puteam să dau ordine.

A doua încuietoare s-a sfărâmat, Ranaa s-a aruncat în faţă şi s-a agăţat cu braţele de gâtul fetei mai mari, ţinând încă mingea de lumină cu grijă într-o mână, cealaltă fiind încleş-

tată pe materialul murdar al halatului. Mulţumită strălucirii micului soare din mâna ei, vedeam restul celulei. Spaţiul restrâns era plin de prizonieri, atât de înghesuiţi unul în altul, încât nu aveau loc să se întindă, vreo douăsprezece femei stând claie peste grămadă. Se ridicau deja în picioare, ieşind uşurate din celulă, nerăbdătoare să-şi recapete libertatea, lăsându-i pe Imin şi Mahdi să încerce să le pună într-o oarecare ordine.

Erau toate fete sau femei. Mi-am dat seama că restul celulelor erau la fel uitându-mă în jur la feţele precaute, neliniştite, care ieşeau din întuneric apropiindu-se de gratii, temându-se de noi, dar sperând, totodată, că vor fi salvate. Mahdi şi Imin găsiseră un set de chei la unul dintre morţi şi se apucaseră să elibereze restul prizonierelor. Presupun că era mai uşor decât să spargi încuietorile. Captivele se revărsau din câte o celulă, uneori alergând să îmbrăţişeze pe altcineva, alteori doar clătinându-se afară, arătând ca nişte animale speriate.

– Bărbaţii? am întrebat-o pe Samira când s-a desprins de Ranaa, dându-mi seama că ştiam deja răspunsul.

– Ei erau mai periculoşi, a răspuns Samira. Cel puţin, aşa a spus Malik când... s-a oprit, închizând ochii ca şi cum ar fi putut astfel să se oprească din a-i vedea murind de mâna celui care uzurpase puterea în oraşul ei. Şi erau mai puţin valoroşi.

Mi-a luat o clipă să pricep privirea cu subînţeles pe care mi-a aruncat-o peste capul fetiţei. Atunci am priceput. Femeile care ieşeau clătinându-se din celule erau tinere. Circulau multe zvonuri despre negustorii de sclavi care profitau de pe urma războiului. Răpeau fete din jumătatea noastră de deşert şi le vindeau soldaţilor trimişi departe de soţiile lor sau bărbaţilor bogaţi din Izman. Şi mai era şi problema valorii unui demdji.

„Ranaa.“ Mi-am scotocit în minte. Mai auzisem o dată numele acela azi. Mi-am dat seama că era femeia care purta

sheema cusută cu flori albastre. Cea care voise să ştie dacă eram demdji. Acum înţelegeam de ce m-a recunoscut.

– Mama ta îşi face griji pentru tine.

Fetiţa mi-a aruncat o privire dispreţuitoare, cu faţa încă lipită de pieptul Samirei.

– Atunci, de ce n-a venit să mă scoată de aici?

– Ranaa, a ţistuit-o Samira cu reproş.

Bănuiam că nu eram singura care încercase să o înveţe bunele maniere pe micuţa demdji. Samira se sprijinise de uşa celulei. Am întins mâna după ea, ajutând-o să se ridice în picioare de unde stătea în genunchi. Ranaa încă se ţinea strâns de tivul halatului murdar al Samirei, îngreunându-i şi mai mult mişcările, aşa slăbită cum era.

– Iart-o, mi-a spus Samira.

Avea un accent elegant, care-mi amintea de al lui Shazad, deşi era mult mai blând.

– Nu are deseori motiv să discute cu străini.

Ultima frază a fost completată de o privire tăioasă spre cea mică.

– Sora ta? am întrebat.

– Într-un fel.

Samira a pus o mână pe capul fetei mai tinere.

– Tatăl meu este – a ezitat – *a fost* emirul din Saramotai. Acum a murit.

Avea vocea calmă şi serioasă, ascunzând durerea din vorbele ei. Ştiam cum era să-ţi vezi părinţii murind.

– Mama ei era slujitoare în casa tatei. Când Ranaa s-a născut şi arăta... diferit, mama ei l-a implorat pe tata să o ascundă de gallani.

Samira s-a uitat cercetător spre faţa mea. De obicei, eram luată drept om, chiar şi cu ochii mei albaştri. Dar erau câţiva oameni care îi cunoşteau pe demdji mai bine şi care puteau să distingă semnul meu, aşa cum făcuse Jin.

– Bănuiesc că tu înţelegi de ce.

Eu avusesem noroc. Le supravieţuisem gallanilor timp de şaisprezece ani fără să fiu recunoscută drept ce eram pentru

că puteam trece drept om. Ranaa nu putea să facă asta niciodată. Iar pentru gallani tot ce nu era om era un monstru. Un demdji nu era cu nimic diferit de unul care-şi schimba forma sau de un coşmar. Ranaa, cu ochii ei roşii, ar fi fost condamnată la moarte de cum dădeau cu ochii de ea.

Samira şi-a trecut degetele cu blândeţe prin părul fetiţei, o mişcare liniştitoare care era mărturia multor nopţi în care ajutase fetiţa speriată să adoarmă.

– Noi am primit-o şi am ascuns-o. După ce a început să facă... asta – degetele Samirei se mişcau peste lumina din mâinile Ranaei –, tata a spus că trebuie să fie prinţesa Hawa reînviată.

Povestea prinţesei Hawa era una dintre preferatele mele în copilărie. Era încă din primele zile ale omenirii, pe vremea când Distrugătoarea de Lumi încă mergea pe pământ. Hawa era fiica primului sultan al Izmanului. Vocea prinţesei era atât de frumoasă, încât îi făcea pe toţi cei ce-o auzeau să cadă în genunchi. Cântecul ei a adus la ea un metamorfic, deghizat într-un slujitor. Acesta i-a furat ochii direct din cap. Prinţesa Hawa a ţipat şi eroul Attallah a venit s-o salveze, înainte ca metamorficul să-i fure şi limba. A păcălit strigoiul şi i-a recâştigat ochii. Şi când Hawa şi-a recăpătat vederea şi l-a văzut pe Attallah pentru prima dată, i s-a oprit inima în piept. Ceea ce simţea Hawa era atât de nou şi de straniu, încât i s-a părut că murea. Hawa l-a alungat pe Attallah pentru că o durea cumplit să se uite la el. Dar, după ce a plecat, inima a durut-o şi mai tare. Au fost primii muritori care s-au îndrăgostit, spuneau poveştile.

Într-o zi, Hawa a primit în Izman vestea că un oraş mare de dincolo de deşert era asaltat de strigoi şi că Attallah se lupta acolo. Oraşul încerca în fiecare zi să-şi reconstruiască apărarea, dar în fiecare noapte veneau strigoii şi o distrugeau, forţând oraşul să înceapă din nou în zori, când strigoii se retrăgeau. Auzind că Attallah era aproape sigur condamnat, Hawa a mers în deşert, dincolo de Izman, şi-a plâns cu lacrimi atât de fierbinţi, încât unui buraqi, caii

nemuritori din nisip şi vânt, i s-a făcut milă de ea şi a venit s-o ajute. A călărit pe buraqi pe nisip, cântând atât de frumos, încât soarele a apărut pe cer în timp ce gonea să fie alături de Attallah. Când a ajuns la Saramotai, a ţinut soarele pe cer şi strigoii la distanţă timp de o sută de zile, suficient pentru ca oamenii din Saramotai să construiască zidurile mari şi de nepătruns, lucrând zi şi noapte până când au fost în siguranţă. Când au terminat în sfârşit de muncit, ea a eliberat soarele şi, în siguranţă după zidurile marelui oraş, s-a căsătorit cu iubitul ei, Attallah.

Hawa stătea de pază pe acele ziduri, în timp ce Attallah pleca la luptă în fiecare noapte şi se întorcea la ea în zori. Timp de peste o sută de nopţi, Attallah a mers dincolo de ziduri ca să păzească oraşul. Era de neatins în luptă. Nicio gheară de strigoi nu reuşea măcar să-l zgârie. Ea stătea şi veghea în fiecare noapte, până când, în noaptea cu numărul o sută unu, o săgeată rătăcită din luptă a ajuns la ziduri şi a doborât-o pe prinţesa Hawa.

Când Attallah a văzut-o căzând de pe ziduri, inima i s-a oprit de durere. Fortificaţiile, care-l păziseră atât de bine timp de o sută de nopţi, s-au dărâmat şi strigoii l-au copleşit, smulgându-i inima din piept. Dar, în clipa în care au murit amândoi, soarele a apărut pentru ultima dată în toiul nopţii. Strigoii nu puteau lupta câtă vreme soarele era pe cer. În schimb, au ars, iar oraşul a fost salvat cu ultima suflare a Hawei şi a lui Attallah. Locuitorii au denumit oraşul în cinstea ei: Saramotai. Însemna „moartea prinţesei“ în cea dintâi limbă.

Mă întrebam dacă era o glumă a djinnului să-i dea fiicei lui, născută în oraşul prinţesei Hawa, acelaşi dar pe care îl avea ea.

Dar Hawa era muritoare. Sau, cel puţin, aşa spunea povestea. Niciodată nu mă îndoisem până acum. Oamenii din poveştile vechi aveau uneori puteri care veneau de nicăieri. Sau poate că Hawa era de-a noastră, iar secolele de repovestiri ascunseseră faptul că Hawa era o demdji, şi nu o

prinţesă adevărată. La urma urmei, repovestirile despre întrecerile pentru sultim făcuseră din blânda şi frumoasa Delila o bestie hidoasă din capul căreia creşteau coarne. Iar unele poveşti despre Banditul-cu-ochi-albaştri lăsau la o parte detaliul mărunt că eram fată.

– După Fahali, am crezut că o să fie în siguranţă.

Samira a tras-o pe Ranaa mai aproape.

– Se pare că, deşi nu vor s-o distrugă, unii o vor pentru alte lucruri.

Era o superstiţie stupidă că o bucăţică de demdji putea să vindece toate bolile. Hala, demdjiul nostru cu pielea aurie, sora lui Imin, purta amintirea acestei credinţe în fiecare zi: două dintre degetele ei fuseseră tăiate şi vândute. Probabil ca să vindece stomacul deranjat al unui bogătan.

– Se zvoneşte că până şi sultanul caută un demdji.

– Am aflat asta, am întrerupt-o eu, mai aspru decât intenţionasem.

Îmi făcusem mai multe griji că sultanul îl urmărea pe Noorsham decât pentru orice altceva, după ce auzisem zvonul acela. Mă gândisem că şansele să fie încă un demdji pe undeva, care să aibă aceeaşi putere de distrugere ca a fratelui meu, păreau foarte mici. Nici eu nu puteam distruge un oraş cum făcea Noorsham. Totuşi, avusesem grijă în ultimele luni să nu răspândim zvonul că Banditul-cu-ochi-albaştri şi demdjiul care provoca furtunile în deşert erau unul şi acelaşi. Nu c-ar fi contat. Nu aveam de gând să-l las pe sultan să mă prindă în viaţă. Dar acum mă gândeam la micul soare din mâinile fetiţei. Era destul de inofensiv, prins aşa, în căuşul palmelor. Poate nu era la fel de inofensiv multiplicat de o sută de ori. Şansele sultanului păreau mai bune acum.

– Rebeliunea voastră l-a ţinut departe de partea asta de deşert până acum, a spus Samira. Cât crezi că o să-l mai ţineţi la distanţă?

Oricât era nevoie. Mai bine mă lua naiba decât să-l las pe sultan să-i facă vreunui alt demdji ce-i făcuse lui Noorsham. Poate că Ranaa era o puştoaică izolată care ajunsese să-şi

dea aere pentru că i se spusese toată viaţa că era reîncarnarea unei prinţese legendare. Dar era o demdji. Şi noi aveam grijă de ai noştri.

– Pot s-o duc într-un loc sigur.

Nu puteam s-o las aici. Nu atâta timp cât exista şansa să o găsească, şi eu să mă trezesc data viitoare cu ţeava puştii aţintită spre mine, cu ea la celălalt capăt.

– În afara oraşului.

– Nu vreau să merg nicăieri cu tine, s-a împotrivit Ranaa.

Am ignorat-o amândouă.

– Prinţul Ahmed vrea ca ţara să fie sigură pentru demdji, dar până atunci ştiu unde poate fi apărată.

Samira a ezitat o clipă:

– Pot să vin cu ea?

Umerii mi s-au destins de uşurare.

– Depinde. Poţi să mergi?

Imin a ajutat-o pe Samira, ţinând-o dreaptă, în timp ce şchiopăta pe scări, cu Ranaa încă agăţată de ea. Era cât pe ce să mă întorc cu spatele când lumina Ranaei a ajuns pe peretele opus. Celula nu era complet goală. O femeie cu un halat galben-deschis stătea ghemuită într-un colţ, nemişcată.

Pentru o clipă am crezut că era moartă, slăbită de zilele petrecute în temniţa aglomerată şi întunecată. Apoi, spatele i s-a înălţat şi a coborât, foarte uşor. Încă respira. M-am lăsat pe vine şi am pus mâna pe pielea dezgolită a braţului ei. Era mai fierbinte decât ar fi trebuit, în locul acela ascuns de soare. Suferea de febră. Atingerea mea a trezit-o şi a deschis repede ochii rătăciţi. Se uita cu uimire la mine prin perdeaua de păr murdar, înfricoşată. Sângele şi mizeria i-l lipeau de obraz, iar buzele îi erau crăpate de sete.

– Poţi să te ridici? am întrebat.

Nu mi-a răspuns, doar s-a uitat la mine cu ochii mari. Arăta mai rău decât toate celelalte pe care le văzusem împleticindu-se afară din celule. De-abia putea sta trează, darămite să încerce să fugă.

– Imin! am strigat. Am nevoie de ajutor aici. Poţi…

– Zahia?

Numele a fost şoptit aproape ca o rugăciune, sunând aspru din gâtul uscat ca iasca, pentru ca o secundă mai târziu capul să-i cadă pe spate şi să alunece din nou într-un somn febril.

Am încremenit. Cu toată fiinţa. Mă întrebam dacă aşa s-a simţit Hawa când i s-a oprit inima în piept.

Dintr-odată, nu mai eram Banditul-cu-ochi-albaştri. Nu mai eram rebela care dădea ordine. Nici măcar nu eram o demdji. Eram din nou o fată din Dustwalk. Pentru că acela fusese ultimul loc în care auzisem pe cineva pronunţând numele mamei.

CAPITOLUL 5

– Ce e? a întrebat Imin venind lângă mine.

– Eu... am îngăimat, încercând să-mi întorc gândurile din trecut.

Mai erau şi alte femei în deşert cu numele de Zahia. Era un nume destul de obişnuit. Dar s-a uitat la mine ca şi cum *mă cunoştea* şi a spus numele mamei. Iar asta nu era la fel de obişnuit.

Nu. Nu mai eram o fetişcană neastâmpărată şi nesăbuită din fundul deşertului. Eram Banditul-cu-ochi-albaştri şi asta era o misiune de salvare. Am întrebat arătând spre femeia inconştientă, întinsă pe jos.

– Poţi s-o cari tu?

Vocea avea mai multă siguranţă decât simţeam înăuntrul meu.

Imin, având încă înfăţişarea sub care luptase, a ridicat femeia inconştientă de la pământ ca pe o păpuşă de cârpe.

– E un lucru prostesc, Amani, a şuierat Mahdi, croindu-şi drum prin mulţimea de femei eliberate, în vreme ce ieşeam în urma lui Imin din celulă.

Nu arătau prea bine, dar erau în viaţă şi se ţineau pe picioare.

– Una e să eliberezi oamenii, dar ai vrea să evadăm *purtând pe cineva în cârcă*?

– N-o s-o lăsăm în urmă.

Făcusem cândva greşeala să mă salvez lăsând pe cineva în nevoie în urmă – pe prietenul meu Tamid, în noaptea în care fugisem cu Jin din Dustwalk. Eram speriată, disperată şi înnebunită. Îl luasem pe Jin de mână fără să mă gândesc şi-l lăsasem pe Tamid să sângereze până la moarte în nisip. Îl lăsasem să moară. Nu puteam să repar ce făcusem în noaptea aceea. Dar nu mai eram fata din Dustwalk. Puteam să mă asigur că nu mai rămânea nimeni în urmă.

– Cine ştie să folosească o armă? am întrebat grupul de femei.

Nu s-a mişcat niciuna.

– Ei, haideţi, nu e atât de greu. Ţinteşti şi tragi.

Samira a ridicat mâna prima. Alte câteva femei i-au urmat exemplul, nelinişte.

– Luaţi armele de la cadavre, am ordonat, luând una pentru mine.

Am deschis camera armei; simpla atingere a fierului mă făcea să-mi pierd puterea. Dar era încărcată. Am închis-o la loc şi mi-am pus-o la şold, având grijă să nu las nicio parte să-mi atingă pielea. Nu aveam neapărat nevoie de armă. Aveam tot deşertul. Dar mereu era bine să ai opţiuni.

– Să plecăm.

Se lăsase întunericul şi străzile din Saramotai erau pustii. Mult mai pustii decât ar fi trebuit să fie atât de curând după căderea nopţii.

– S-a dat stingerea, a explicat şoptind Mahdi în timp ce înaintam. E modul în care ţăranul uzurpator ţine populaţia sub control.

Nu era nevoie să spună *ţăranul* cu atât de mult dispreţ, dar nu aveam de gând să-i iau apărarea lui Malik, după ce acaparase Saramotai cu forţa şi întinase numele lui Ahmed.

Stingerea avea să facă lucrurile mult mai uşoare sau mult mai grele. Chiar în faţa închisorii, drumul se despărţea în două. Am ezitat. Nu mai ţineam minte pe unde venisem.

– Pe unde o luăm spre porţi? am întrebat cu voce joasă.

Femeile care ne urmau s-au uitat la mine cu ochii mari şi îngroziţi. În cele din urmă, Samira şi-a desprins braţul din strânsoarea Ranaei şi a arătat tăcută spre dreapta. Aproape reuşea să ascundă faptul că tremura. Ţineam degetul pe trăgaci, în timp ce înaintam.

Nu voiam să recunosc că Mahdi avea dreptate, dar nu treceam tocmai neobservaţi, furişându-ne afară din închisoare cu zeci de femei care păreau înstărite, în halate zdrenţuite. Şi nu puneam la socoteală femeile cărora le dădusem arme – le ţineau ca pe nişte coşuri de piaţă, nu ca pe arme. Bănuiam că Mahdi putea să omoare pe cineva cu turuiala lui, dar altfel era inutil. Şi căratul femeii inconştiente care mă strigase pe numele mamei făcea ca lui Imin să-i fie mai greu să lupte, dacă dădeam de necaz.

Prin urmare, trebuia doar să mă asigur că stăm departe de probleme. Ceea ce nu era tocmai punctul meu forte.

Totuşi, n-am întâmpinat niciun obstacol în timp ce treceam tăcuţi pe străzile pustii din Saramotai, întorcându-ne pe drumul pe care merseserăm mai devreme în ziua aceea. Începeam să cred că vom reuşi, când, trecând de ultimul colţ, două duzini de bărbaţi cu puşti şi-au îndreptat privirile spre noi.

La naiba!

Erau adunaţi în jurul porţilor oraşului, în uniforme scânteietoare cu alb şi auriu. Uniforme de mirajini. Şi nu cele improvizate de paznicii care se împleticiseră în temniţă,

aflându-şi astfel moartea. Uniforme adevărate. Ceea ce însemna că erau oamenii sultanului. Pe partea noastră de deşert, pentru prima dată de la Fahali încoace.

Am scos cea mai colorată înjurătură xichiană pe care o învăţasem de la Jin, săltând arma în mână din instinct. Ştiam însă că era prea târziu – eram prinşi. O femeie din spatele meu a intrat în panică şi, până s-o opresc, a dispărut, ţâşnind prin labirintul de străzi ca un iepure speriat care caută să se ascundă.

Văzusem cum vânau păsările de pradă. Iepurele nu scăpa niciodată.

S-a auzit o împuşcătură. Alt cor de strigăte în spatele meu. Şi un strigăt de durere, amuţit de al doilea glonţ.

Femeia era întinsă pe stradă, sângele pierzându-se în ţărână. Glonţul îi străpunsese inima. Nimeni nu se mai mişca.

Am rămas cu degetul fixat pe trăgaci. Două duzini de arme erau ridicate şi îndreptate spre noi. Eu aveam doar una. Orice-ar fi auzit oamenii despre Banditul-cu-ochi-albaştri, era imposibil să dobori două duzini de oameni cu un glonţ. Sau chiar cu darul meu de demdji. Nu fără ca altcineva să fie împuşcat.

– Deci acesta e legendarul Bandit-cu-ochi-albaştri.

Bărbatul care vorbise nu purta uniformă. În schimb, era îmbrăcat cu o tunică albastră ţipătoare, pe care o asortase prost cu o sheema purpurie. Era singurul care nu avea o puşcă aţintită spre capul meu.

Aşadar, Malik, uzurpatorul din Saramotai, se întorsese.

Eram vag conştientă de prezenţa lui Ikar, cocoţat pe observatorul de deasupra porţii, cu picioarele atârnând, în timp ce-şi întindea gâtul să vadă scena.

– Tocmai mi s-a adus la cunoştinţă că ne onorezi oraşul cu ilustra ta prezenţă.

Folosea cuvinte îngrozitor de pompoase, care păreau nefireşti în gura lui. Faţa suptă părea scheletică, în strălucirea gălbuie a lămpii. Crescusem într-un loc stăpânit de deznădejde; recunoşteam privirea cuiva care fusese devastat

de viaţă. Numai că, în loc să zacă şi să-şi accepte soarta, hotărâse să ia cu forţa soarta altcuiva. Îmi dădeam seama că tunica pe care o purta era a emirului. Avea înfăţişarea cuiva care muncise şi se zbătuse, care năzuise şi suferise, îmbrăcat în hainele cuiva care nu cunoscuse niciodată adevăratele lipsuri. Degetul îmi zvâcnea pe trăgaci. Ardeam de nerăbdare să trag, dar asta nu ne-ar fi ajutat să scăpăm vii.

Grupul restrâns de oameni ai sultanului se foiau neliniştiţi, uitându-se la mine de parcă încercau să hotărască dacă eram într-adevăr Banditul-cu-ochi-albaştri. Părea că poveştile despre mine ajunseseră până la Izman.

– Iar tu eşti Malik, am spus. Ştii, am auzit că atunci când ai spânzurat toţi oamenii ăia ai făcut-o în numele prinţului meu. După mine însă, ai jurat credinţă altcuiva.

Am salutat soldaţii în batjocură, cu mâna liberă.

– Din câte văd, eşti mai degrabă oportunist decât revoluţionar.

– O, cred din toată inima în cauza prinţului tău rebel.

Zâmbind în lumina lămpilor ţinute de soldaţii de lângă el, Malik arăta ca şi cum şi-ar fi dezvelit colţii într-un mârâit.

– Prinţul tău vrea libertate şi egalitate în deşertul nostru. Mi-am petrecut toată viaţa plecându-mă în faţa unor oameni care credeau că sunt mai buni decât mine. Egalitatea înseamnă că nu va mai fi nevoie să mă plec vreodată. Nici în faţa sultanului, nici a prinţului şi nici... – s-a întors şi a scuipat spre Samira, făcând-o să tresară din cauza atenţiei pe care i-o acordase brusc – în faţa tatălui tău.

Mişcarea a aruncat lumini şi umbre pe zidurile oraşului Saramotai. Două siluete uriaşe săpate în piatră flancau porţile pe partea aceasta: Hawa şi Attallah, ţinându-se de mână peste bolta arcadei.

Nu-i văzusem când intrasem, fiind cu spatele spre porţi. Mă întrebam ce-ar spune dacă ar şti că oraşul pe care luptaseră atât de mult să-l salveze de ceea ce se afla în afară căzuse pradă putregaiului dinăuntru.

Vopseaua pălise de mult de pe piatră, deşi mi s-a părut că încă puteam să disting roşul de pe sheema lui Attallah. Şi aş fi jurat că în ochii Hawei erau încă fulgi albaştri.

– Eu îmi creez propria egalitate, a spus Malik, atrăgându-mi din nou atenţia spre el. Ce contează dacă-i ridic pe cei de jos sau îi cobor pe cei de sus în genunchi, câtă vreme toţi ajung cu picioarele în acelaşi praf? Iar ea – a arătat spre Ranaa – o să ne cumpere libertatea.

– Picioarele tale nu sunt în praf.

Samira a împins-o pe Ranaa în spatele ei, ca s-o protejeze. Se descurca foarte bine în a-şi ascunde teama. Doar ura ardea în ea, în vreme ce stătea între omul care-i omorâse aproape toată familia şi mica parte ce-i mai rămăsese.

– Te-ai căţărat pe spinările morţilor.

– Prinţul Rebel o să piardă războiul, a spus unul dintre soldaţii sultanului, păşind în faţă. Malik are înţelepciunea de a vedea asta.

Cuvintele sunau forţat şi fals, ca şi cum l-ar fi durut să fie codoşul lui Malik.

– Sultanul a acceptat să-i dea lordului Malik oraşul Saramotai după ce recucereşte jumătatea asta de deşert. În schimbul acestei fete demdji.

Poate că sultanul voia alt demdji ca să-l înlocuiască pe Noorsham, dar eu n-aş fi pariat nici măcar pe un louzi că era dispus să cedeze jumătate de deşert pentru ea. Malik era destul de prost să creadă că sultanul avea să-şi ţină promisiunea.

– Sunteţi depăşiţi numeric.

Asta nu contase niciodată prea mult pentru mine.

– Aruncă arma, Banditule! a spus Malik rânjind dispreţuitor.

– Doar un singur om are voie să-mi spună aşa, am răspuns. Şi nu eşti nici pe departe atât de chipeş ca el.

Malik şi-a pierdut firea mai repede decât mă aşteptam. Într-o clipă, arma care stătuse până atunci atât de arogant pe lângă corp ajunse în palma lui, iar în clipa următoare fu lipită de fruntea mea. În spatele meu, l-am simţit pe Imin păşind în

faţă, ca şi cum ar fi încercat să facă ceva. Am ridicat o mână cu palma întinsă, sperând să înţeleagă ideea şi să nu facă ceva care să ne omoare pe amândoi. L-am văzut oprindu-se cu colţul ochiului. Femeile din temniţă urmăreau scena cu ochii măriţi de spaimă. Una dintre ele începuse să plângă încet.

Ar fi fost frumos dacă muşcătura ţevii de fier pe pielea mea ar fi fost străină de mine. Dar trecuse mult timp de când mi se întâmplase asta prima dată.

– Ai gura cam slobodă, ţi s-a mai spus vreodată?

Nici asta nu auzeam prima oară. Dar nu mi s-a părut înţelept să i-o spun.

– Malik.

Soldatul care vorbise a păşit în faţă, părând că-şi pierduse răbdarea.

– Sultanul o s-o vrea în viaţă.

– Sultanul *nu* e stăpânul meu.

Chipul lui Malik devenise feroce. M-a împuns şi mai tare cu arma în ţeastă. Simţeam apăsarea ţevii între ochi. Inima a început să-mi bată instinctiv mai repede, dar mi-am înăbuşit teama. Nu aveam de gând să mor azi.

– Tocmai m-ai făcut să pierd douăzeci de fouza, am oftat eu. Am pariat c-o să scap din oraş fără să mă ameninţe cineva cu moartea şi, mulţumită ţie, tocmai am pierdut.

Malik nu era destul de isteţ să-şi facă griji că cineva cu un pistol aţintit între ochi îi răspundea, în loc să plângă şi să leşine de frică.

– Ei bine, a zis trăgând piedica armei, din fericire pentru tine, n-o să trăieşti îndeajuns de mult cât să plăteşti.

– Malik!

Soldatul a păşit din nou în faţă, cu mânia mai domolită. Părea că abia acum îşi dădeau seama că aveau de-a face cu un om nestăpânit. La un semnal nevăzut al căpitanului lor, armele au început să-şi schimbe ţinta, de la femeile din spatele meu spre Malik.

– Ultimele cuvinte, Banditule? Poate ai vrea să implori pentru viaţa ta?

– Sau...

O voce păru să plutească în aer spre urechea lui Malik.

– Poate vrei *tu*?

Malik s-a încordat vizibil, aşa cum făceau oamenii când erau în pericol. Era o poziţie cu care mă obişnuisem foarte mult în ultima jumătate de an. Un firicel subţire de sânge îi curgea pe gât, deşi în jurul lui nu părea să fie decât aer.

Tensiunea din umerii lui a slăbit, în sfârşit. Problema cu întăririle invizibile era că nu ştiai niciodată exact unde erau.

Aerul a scânteiat pe măsură ce iluzia urzită de Delila s-a spulberat, lăsând-o pe Shazad acolo unde, cu o clipă mai devreme, nu era nimic. Părul ei negru era împletit strâns în jurul capului ca o coroană, o sheema albă îi atârna larg în jurul gâtului, iar hainele ei simple de deşert păreau scumpe. Era tot ce ura Malik şi îl făcuse să se simtă neajutorat. Părea periculoasă, nu doar pentru că una dintre săbiile ei era lipită de gâtul lui, ci pentru că arăta ca şi cum cea mai aprigă dorinţă a ei era să se folosească de tăişul sabiei.

În cele din urmă, şi mult prea târziu, teama i s-a întipărit încet pe faţă.

– Dac-aş fi în locul tău, am spus, acesta ar fi momentul în care aş arunca arma aia şi mi-aş ridica mâinile.

CAPITOLUL 6

Eram atât de aproape de Malik, încât îi vedeam chipul ezitând între disperare şi acţiuni disperate. A ales cea de-a doua variantă. Dar eu mă mişcam mai rapid decât creierul lui tâmpit. M-am lăsat în genunchi în clipa în care s-a declanşat arma, iar glonţul s-a înfipt inofensiv în peretele din spatele meu. Malik a căzut la pământ lângă mine o clipă mai târziu, cu un nou colier roşu în jurul gâtului, făcut de sabia lui Shazad.

Dar încă nu terminaserăm.

– Ţi-a luat ceva timp, i-am spus lui Shazad, ridicându-mă în picioare şi biciuind cu braţele în aer.

De cealaltă parte a zidurilor din Saramotai, deşertul se ridica în valuri drept răspuns. După ce folosisem doar o mână de nisip în temniţă, puterea de a avea întreg deşertul la degetul mic era aproape ameţitoare.

– Văd c-ai reuşit să scapi fără să fii împuşcată, de data asta.

Shazad s-a răsucit cu faţa spre soldaţii rămaşi, în timp ce făceam la fel.

– Dar tot îmi eşti datoare cu cei douăzeci de fouza.

– Dublu sau nimic? i-am propus peste umăr, când ne-am lipit cu spatele una de alta.

Căpitanul dădea deja ordine soldaţilor nedumeriţi, care şi-au revenit înfiorător de repede având în vedere că un duşman nou tocmai apăruse din senin.

– Delila, a ordonat şi Shazad la rândul ei, stinge acoperirea!

Nălucirea s-a ridicat asemenea cortinei înainte de spectacol. Dintr-odată, jumătate dintre oamenii sultanului care stăteau în picioare o clipă mai devreme s-au prăbuşit şi rebelii noştri le-au luat locul, cu armele scoase. În spatele lor era Delila, cu faţa încă plină de inocenţă, cu părul purpuriu izvorât din faptul că nu era pe de-a-ntregul umană căzându-i în ochii mari şi înspăimântaţi. A lăsat mâinile în jos,

tremurând de efort şi emoţie. Era speriată, dar asta nu avea s-o oprească.

– Navid!

Din spatele meu, Imin l-a zărit imediat în mijlocul mulţimii de rebeli.

Un bărbat înalt, croit după măsura deşertului, Navid era unul dintre recruţii noştri din Fahali. Nu încercaserăm să recrutăm oameni acolo, dar după bătălie a fost greu să-i împiedicăm să ni se alăture. Navid era unul dintre cei mai buni. Era pe cât de vânjos ar fi trebuit să fie cineva ca să poată scăpa cu viaţă din războiul pe care-l purtam. Şi la fel de înfocat pe cât trebuia să fii ca să crezi că aveam o şansă. Era greu să nu-l placi. Dar tot mă miram de faptul că Imin îl iubea.

Navid a făcut ochii mari de uşurare când l-a observat pe Imin, recunoscându-şi iubita sub orice formă. A fost un moment de neatenţie, lăsând garda jos de bucurie că Imin era în viaţă. Eu l-am văzut, la fel ca soldatul din dreapta.

Deşertul s-a revărsat peste marginea zidurilor din Saramotai, căzând în cascadă în jurul sculpturii Prinţesei Hawa, făcând soldaţii să cadă din picioare. Mi-am răsucit braţul în sus, aruncând o explozie de nisip spre soldatul care l-ar fi ucis pe Navid, doborându-l la pământ şi mutându-i lui Navid atenţia de la Imin.

– Ai grijă, Navid!

Deja mă întorceam. Nisipul s-a transformat într-un uragan în jurul meu. Am lăsat un braţ în jos, aruncând nisip în faţa soldatului, în timp ce acesta se arunca spre Delila, şi îndepărtându-l de ea. S-a auzit un strigăt din spatele meu. M-am întors la timp să văd un soldat aruncându-se spre mine, cu sabia ridicată. Am început să adun în mână nisipul în formă de sabie, dar m-am mişcat prea încet. Şi n-a mai fost nevoie. Oţelul a şuierat pe oţel. Sabia lui Shazad a aterizat la câţiva milimetri de gâtul meu, ciocnindu-se de arma soldatului. Sângele care ar fi curs pe sabia lui îmi pulsa

zgomotos în urechi. Cu o mişcare prea rapidă ca să o pot vedea, a fost pus la pământ.

– Ar trebui să-ţi urmezi propriile sfaturi.

Shazad mi-a aruncat o armă de rezervă.

– De ce-aş avea nevoie să-mi păzesc spatele, când o faci tu?

Am prins pistolul o clipă prea târziu ca să trag. În schimb, am izbit mânerul de faţa celui mai apropiat soldat; lovitura mi-a făcut braţul să vibreze, iar sângele din nasul lui mi-a împroşcat mâna.

Lupta avea să fie scurtă şi sângeroasă. Erau deja mai mulţi soldaţi la pământ decât în picioare. Am tras. Şi acum mai era unul. M-am întors, căutând deja următoarea ţintă.

N-am văzut exact ce s-a întâmplat apoi. Doar fragmente disparate.

O altă armă de la marginea câmpului meu vizual, în timp ce ridicam propria armă. Oboseala îmi încetinea mişcările. Îmi încetinea mintea şi nu înţelegeam ce vedeam.

Faptul că arma nu era îndreptată spre mine.

Era aţintită spre Samira. Iar soldatul avea deja degetul pe trăgaci.

Totul s-a întâmplat într-o clipă.

Ranaa s-a mişcat, aruncându-se în faţa Samirei.

Arma lui s-a declanşat. La fel şi a mea.

Glonţul lui a străpuns necruţător halatul verde şi pielea.

O fracţiune de secundă, şi totul s-a terminat. Lupta a luat sfârşit la fel de repede pe cât începuse. În liniştea aceea, tot ce-am auzit a fost numele Ranaei, din strigătul Samirei, în vreme ce inima micuţei demdji se zbătea, aruncându-i sângele pe stradă, soarele micuţ din mâna ei stingându-se odată cu ea.

CAPITOLUL 7

Ahmed ne aştepta la intrarea în tabără.

Nu era semn bun.

Poate că prinţul nostru rebel nu avea preţiozităţile obişnuite ale figurilor regale, dar nici nu ne aştepta de obicei ca o nevastă al cărei bărbat stătuse la cârciumă pentru prea multe pahare.

– Delila.

A făcut un pas în faţă spre sora lui, ieşind de sub arcadă. Shazad a verificat din instinct zidurile canionului ca să se asigure că nu era niciun pericol. Locaţia taberei era încă sigură din câte ştiam noi, dar, dacă duşmanii noştri aflau vreodată unde ne aflam, vârfurile canioanelor din jur aveau să ofere o ţintă clară. Măcar o persoană trebuia să se îngrijească de siguranţa lui Ahmed, chiar dacă el nu se preocupa de asta. N-a părut să observe câtuşi de puţin grija lui Shazad; toată atenţia îi era îndreptată spre sora lui.

– Eşti teafără?

O parte din mine voia să-i spună lui Ahmed că ar fi trebuit să aibă destulă încredere în noi că-i vom aduce sora înapoi nevătămată. Pe de altă parte, cămaşa mea era acum mai mult roşie decât albă, ceea ce nu striga tocmai „*Totul e bine!*“. Probabil era mai bine să nu atrag acum atenţia asupra mea.

Era sângele meu. Sângele celui care mă atacase. Sângele Ranaei.

Încercaserăm s-o salvăm. Dar toţi şi-au dat seama că era prea târziu. A murit repede în braţele Samirei.

Oamenii mor. Încercam să ţin minte chestia asta. Aşa se întâmpla în misiuni. Nu era prima şi, dacă nu reuşeam să-l omorâm mâine pe sultan şi să-l punem pe Ahmed pe tron, nu avea să fie nici ultima. *Ăsta e preţul pe care-l plăteşti când începi un război*, a rostit o voce urâcioasă din mintea mea care semăna prea mult cu cea a lui Malik.

Numai că ea era demdji. Nu pierduserăm niciodată un demdji în luptă. Sau un copil.

Era vina sultanului. Nu a noastră. El lăsase gallanii să treacă de graniţe şi să ucidă demdjii de la început. Şi el era cel care-i vâna acum pe cei din spiţa noastră ca să ne folosească drept arme. El era vinovat pentru moartea Ranaei. Dar noi eram încă vii – eu, Imin, Delila – şi nu aveam să devenim precum Noorsham. Aveam să-l înlăturăm înainte să găsească un alt demdji. Aveam să mă asigur de asta.

– Sunt în regulă, spuse Delila arătându-se stânjenită, în timp ce fratele ei se asigura că nu e rănită. Serios, Ahmed, sunt în regulă.

Shazad mi-a aruncat o privire cu subînţeles, pe care a ascuns-o prefăcându-se că se scarpină la nas. După o jumătate de an, puteam s-o citesc pe Shazad ca pe o carte deschisă. Iar privirea aceea însemna că urma să avem necazuri.

Într-adevăr, nu primisem întru totul permisiunea de a o lua pe Delila cu noi. Dar am ştiut că urma s-avem nevoie de ajutor dacă voiam să trecem de zidurile de nepătruns din Saramotai. Mai ştiam şi că, dacă-l întrebam pe Ahmed dacă o puteam lua pe Delila în misiune, avea să spună nu. Aşa că, pur şi simplu, nu-l mai întrebaserăm. Nu putea fi considerată, practic, nesupunere dacă nu ne oprise în mod expres să facem asta. Deşi ştiam amândouă că scuza asta avea tot atâtea şanse să ţină pe cât aveam noi de a zbura.

Eu, una, sperasem că Ahmed nici nu avea să observe că Delila plecase. Era ocupat să conducă o întreagă rebeliune şi noi nu plecaserăm decât câteva zile. Dar, spre deosebire de mine, cei mai mulţi oameni păreau să ştie pe unde umblau fraţii lor.

– S-a descurcat foarte bine, Ahmed, am spus eu. Mulţi oameni ar fi morţi dacă nu era ea.

Mult mai mulţi oameni. Dar n-am spus-o cu voce tare. Ştiam totuşi că Shazad mă auzise chiar şi în tăcere. Delila doar zâmbea larg uitându-se în jos când Ahmed şi-a luat în sfârşit ochii de la sora lui, ca să vadă în ce stare eram noi şi

gloata din spatele nostru. Unii erau călare, alţii pe jos dacă erau îndeajuns de zdraveni. Mahdi era printre cei care socotiseră că aveau nevoie de cal după încercarea aceea grea. Imin luase înfăţişare de fată, călărind pe acelaşi cal cu Navid, ale cărui braţe o cuprindeau protector.

– Văd c-ai reuşit să-i aduci înapoi pe Imin şi Mahdi, şi încă ceva pe deasupra.

Zâmbetul lui înţelegător ascundea o urmă de ironie.

O parte dintre foştii prizonieri rămăseseră în Saramotai, dar mulţi alţii hotărâseră să vină cu noi. Femei care nu aveau pentru ce să rămână. Ai căror soţi şi fii fuseseră printre cadavrele care atârnau de ziduri. Femeia care mi se adresase cu numele de Zahia era una dintre ele. Sfântul Părinte din Saramotai o îngrijise cât putuse de bine. Destul cât să ştiu că nu avea să moară în drum spre tabără. Mahdi se împotrivise să o aducem, dar Shazad n-a pus la îndoială hotărârea mea când i-am spus că nu era corect s-o lăsăm neajutorată în oraşul care încercase s-o omoare. Mi-am dat seama că Shazad ştia că-i ascundeam ceva. Femeia îşi recăpăta şi-şi pierdea întruna cunoştinţa de când plecasem din oraş, călărind mai mult legată cu sheema de altă femeie din faţa ei ca să nu alunece.

Nu era ceva neobişnuit să mai culeagă rătăciţi din misiuni. Eu ştiam bine – cu jumătate de an înainte, şi eu fusesem una dintre ei. Jin era aşteptat – să revină cu veşti despre aşa-zisa armă a sultanului. În schimb, se întorsese cu mine. Iar eu, în cele şase luni care trecuseră de atunci, nu mai eram de mult ultima sosită în tabăra rebelilor.

Ni se alăturaseră simpatizanţii rebeli, ca Navid, cu dorinţa aprinsă de a lupta după bătălia de la Fahali, orfanii luaţi din Malal, agăţaţi de poalele cămăşii lui Jin tot drumul de întoarcere în tabără. Un soldat dezertor care fusese călăuzit spre noi de tatăl lui Shazad, generalul Hamad. Uneori, Shazad greşea şi le spunea soldaţi. Ahmed le spunea refugiaţi. După câteva săptămâni, toţi erau, pur şi simplu, rebeli.

– Trebuie să vorbim despre misiune.

Cuvintele au fost însoţite de o privire semnificativă direcţionată anume către mine şi Shazad. Ahmed nu voia să ne ia la rost de faţă cu toată lumea. Dar asta nu însemna că scăpaserăm basma curată.

Shazad vorbea deja în timp ce intram pe poarta ce ducea în tabără, spunându-i lui Ahmed ce se întâmplase în Saramotai. A evitat să menţioneze cum aranjase să fiu prinsă şi a sărit peste faptul că ea şi Delila, invizibilă sub nălucirea Delilei, se furişaseră după mine în clipa în care mă prefăcusem că mă împiedic, aşteptând căderea nopţii ca să-i lase şi pe ceilalţi să intre după noi. Cu cât îi putea aminti lui Ahmed mai puţin de faptul că-i pusesem sora în pericol, cu atât mai bine. După cum povestea, n-ai fi zis că avusese loc o luptă. Shazad i-a spus că lăsasem oraşul în grija Samirei.

– Trebuie să trimitem întăriri, a spus ea în timp ce ne croiam drum spre tabără, pipăind partea din interior a stâncii. I-am lăsat pe toţi cei care puteau fi lăsaţi să ajute.

„Toţi cei care puteau fi lăsaţi“ însemna o jumătate de duzină de alţi bărbaţi care veniseră cu noi la Saramotai. Cu Navid ar fi fost şapte oameni, dar nu voia să se despartă din nou de Imin. Nu era tocmai o armată care să poată apăra fortăreaţa, dar asta era ceea ce aveam.

– Nu e de ajuns ca să păstrăm pacea. Ar trebui să trimitem cincizeci de soldaţi bine instruiţi, înainte să se ambiţioneze altcineva şi să-i ia locul lui Malik. Şi trebuie să întărim oraşul împotriva sultanului. Ahmed, a zis Shazad coborându-şi vocea, uitându-se în urma noastră la mulţimea de recruţi noi care înaintau neliniştiţi prin tunelul întunecat, soldaţii tatălui tău erau în jumătatea noastră de deşert.

Ahmed nu i-a răspuns imediat, dar când ne-am apropiat de capătul tunelului am văzut că înţelegea însemnătatea celor spuse mai bine decât mine. O mare parte din puterea pe care o aveam se baza pe aparenţe. Adevărul era că nu puteam să ţinem piept armatei sultanului pe un câmp de luptă dacă încercau să ne ia deşertul cu forţa. Păstrarea jumătăţii

noastre de deşert depindea de încredinţarea sultanului că numărul nostru era mai mare decât în realitate. Iar înşelătoria se baza pe faptul că oamenii lui nu intrau niciodată în jumătatea noastră de deşert ca să afle adevărul.

Când am păşit către cealaltă faţă a stâncii, am clipit din pricina luminii puternice care s-a ivit brusc. Lumina verii făcea ca tabăra rebelilor să arate ca una dintre nălucirile Delilei – prea frumoasă şi vie în deşertul stăpânit de praf şi moarte. O lume aparte.

Tabăra era de două ori mai mare decât fusese când o văzusem prima dată. Nu puteam să nu mă uit peste umăr la femeile din Saramotai care ne urmau. Căpătasem obiceiul de a urmări feţele refugiaţilor nou-veniţi când vedeau tabăra prima dată. Nu am fost dezamăgită de data asta. Una câte una, ieşeau din tunel şi vedeau pentru prima oară casa mea. Preţ de-o clipă, jalea, teama şi epuizarea păleau, lăsând loc mirării în timp ce oaza se desfăşura dinaintea lor. Privindu-le, aveam senzaţia o clipă că şi eu o vedeam pentru prima dată.

Numai că-n ultimele şase luni mă obişnuisem să vin acasă. Ştiam totul despre tabără. Cunoşteam feţele care mă aşteptau acolo şi cicatricile lor. Atât pe cele căpătate în război, cât şi pe cele dobândite în luptele pentru noi. Ştiam care corturi erau un pic înclinate, cum se auzeau păsările după-amiaza târziu din iazuri şi că mirosul de pâine proaspătă însemna că Lubna era de serviciu la bucătărie în ziua aceea.

Mă aşteptam pe jumătate să-l văd pe Jin alergând spre mine, cum făcuse ultima dată când mă întorsesem dintr-o misiune în care fusesem trimisă fără el. Cu un zâmbet pe faţă, cu gulerul desfăcut, ca să pot vedea marginea tatuajului, cu mânecile suflecate până la coate aşa încât, atunci când mă trăgea spre el, făcându-mi cămaşa să se ridice, pielea dezgolită şi rece a braţelor lui se lipea strâns de pielea mea încinsă de deşert.

Dar se părea că încă nu venise acasă.

Shazad se certa cu Ahmed în privinţa celor pe care aveau să-i trimită la Saramotai şi a numărului de oameni, lăsându-mă pe mine să mă ocup de noii refugiaţi. Le-am dat lui Imin şi Navid instrucţiuni ca să-i ajute să se instaleze. Să-i ducă pe bolnavi şi pe răniţi la Sfântul Părinte. Să le dea celorlalţi ceva de făcut. Navid nu avea nevoie de instrucţiuni; fusese şi el de cealaltă parte. Dar zâmbea amabil în timp ce rosteam instrucţiunile. După ce-am terminat, Imin a început să-l ajute să îndrume femeile în cealaltă parte a taberei.

I-am surprins privirea lui Ahmed peste umărul lui Shazad în timp ce ea vorbea, Mahdi intervenind din când în când. Ochii lui Ahmed se îndreptau mai ales spre Delila. Înţelegeam. Nu voia să fie implicată mai mult decât era deja.

– Delila, am spus eu, atrăgându-i atenţia, nu vrei să mergi cu Navid şi Imin şi să te asiguri că-şi ţin mâinile departe unul de altul, cât să-i ajute pe toţi să-şi găsească un loc?

Poate că Delila era naivă, dar nu era proastă. Ştia ce făceam. Credeam că avea să încerce pentru ultima dată să ne ţină partea mie şi lui Shazad. Dar şi-a plecat capul, dându-şi părul purpuriu după urechi cu o seninătate falsă, după care i-a urmat pe Imin şi Navid şi grupul de femei din Saramotai.

Ahmed a aşteptat până când Delila nu-l mai putea auzi, apoi a început.

– Ce-a fost în capul vostru?

Încă nu-şi luase ochii de la spatele surorii lui.

– Delila e un copil şi nu e antrenată să lupte.

– Ca să nu mai spunem că planul vostru aproape că s-a sfârşit cu un glonţ în capul tău, a intervenit Mahdi.

– *Lipsa* ta totală de planuri a făcut să fiţi încuiaţi într-o celulă, aşa că-n locul tău n-aş arăta cu degetul. Ştii ce se spune: cei care arată cu degetul o să se aleagă cu el rupt atât de rău, încât o să arate din nou spre ei.

Shazad avea şi mai puţin răbdare în privinţa lui Mahdi decât aveam eu. Îl cunoştea de mai multă vreme. De pe vremea când avuseseră loc întrecerile pentru sultim în Izman.

– Sunt destul de sigură că asta nu-i o zicală, am spus eu.

– Aproape c-*ai murit*, a spus Mahdi din nou, ca şi cum eram prea proşti să înţelegem.

– O spui ca şi cum ar fi fost prima dată când am avut o armă aţintită spre mine, am răspuns eu, iar Shazad şi-a dat ochii peste cap. Nici măcar nu-i prima dată *luna asta*.

– Sora mea nu e la fel de obişnuită să fie aproape de moarte ca voi două.

Ahmed a început să se plimbe, un semn nerostit că trebuia să-i urmăm paşii.

– N-am fi permis să i se întâmple ceva, Ahmed, a spus Shazad în vreme ce ne-am alăturat lui de-o parte şi de alta, lăsându-l pe Mahdi să încerce să se strecoare lângă el.

– În plus, Delila e demdji, ca mine.

Am ieşit din dreptul soarelui strălucitor de la marginea taberei înaintând către umbra oazei cu copaci. Ne îndreptam spre pavilionul lui Ahmed. Încercam să-mi amintesc când mă obişnuisem să răspund aşa figurilor regale.

– Vrea să ajute, la fel ca toţi cei de aici.

– Dar nu de asta aţi luat-o cu voi, nu-i aşa?

Ahmed nu se uita la mine în timp ce mergeam.

– Aţi luat-o ca să vă susţineţi punctul de vedere.

Se referea la Jin.

Trecuseră două luni de când fusesem împuşcată şi aproape că murisem în timpul misiunii cu Jin în Iliaz. Avusesem noroc să supravieţuiesc. Când m-am trezit, înapoi în tabără, cusută şi bandajată, Jin plecase. Ahmed îl trimisese la graniţă când eram inconştientă. Ca să se infiltreze în armata xichiană, care îi tot măcina pe mirajini la graniţa estică încercând să obţină un avanpost în deşertul nostru, de când alianţa sultanului cu gallanii se destrămase.

Nu eram atât de meschină, încât s-o atrag pe sora lui în primejdie doar pentru că el făcuse asta cu fratele lui în vreme ce eu puteam să mor.

Pe de altă parte, nu eram sigură că puteam să spun şi chestia asta cu glas tare.

– Putem să avem nevoie de ea şi să susţinem un punct de vedere în acelaşi timp, a intervenit Shazad, punându-se în dificultate ca să mă protejeze.

Aproape ajunseserăm la pavilionul lui când Ahmed s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre noi. M-am oprit descumpănită şi, pentru o clipă, tot ce-am putut vedea a fost Prinţul Rebel stând în faţa mea, conturat de soarele auriu de deasupra pavilionului, stând cu o jumătate de pas mai sus decât noi, ca şi cum ar fi putut arunca judecata asupra capetelor noastre în orice clipă. Ca şi cum era conducătorul, şi nu prietenul nostru.

Atunci am remarcat că intrarea în pavilion era închisă. Din această cauză vedeam soarele prins de foile cortului radiind din spatele lui Ahmed, ca şi cum ar fi păşit direct în soare. Cortul nu era închis decât atunci când Ahmed ţinea consiliu de război. Ceva nu era în regulă. Shazad şi-a dat seama de asta în aceeaşi clipă ca mine.

– S-a întors Hala, a spus Ahmed.

Ceva era, cu siguranţă, în neregulă, făcându-l să abandoneze subiectul legat de sora lui atât de repede.

– S-a întors din Izman chiar înaintea ta. Maz v-a spionat la orizont din aer, aşa c-am zis să aşteptăm să... vorbim.

Ochii lui s-au întors spre Mahdi şi apoi s-au întors atât de repede în altă parte, încât n-aş fi observat dacă nu l-aş fi urmărit cu atâta atenţie.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Shazad. De ce nu i-ai spus lui Imin că s-a întors Hala?

Imin şi Hala erau fraţi. Aveau acelaşi tată djinn. Dacă Hala n-ar fi fost în Izman când Imin a fost capturat, fără îndoială c-am fi luat-o pe ea în locul Delilei. Ar fi pătruns în mintea tuturor locuitorilor din Saramotai ca s-o scoată pe Imin de acolo.

– Sayyida e cu ea? a intervenit Mahdi.

Sayyida. Motivul pentru care Hala fusese trimisă în Izman, de fapt.

Nu o întâlnisem niciodată pe Sayyida, dar auzisem destule despre ea. Era de aceeaşi vârstă cu mine. Fusese căsătorită la cincisprezece ani cu unul dintre soldaţii tatălui lui Shazad. Shazad a fost cea care remarcase că avea mai multe oase rupte decât soţul ei, soldatul. Ea a fost cea care plănuise să o mute pe Sayyida din casa soţul ei în Casa Ascunsă, o casă de siguranţă a Rebeliunii din Izman. De acolo, se încurcase în treburile Rebeliunii. Şi cu Mahdi, după câte se părea.

În primele zile, imediat după încercările pentru sultim, Sayyida reuşise să obţină o poziţie în palatul sultanului ca spion pentru Rebeliune. Cu o lună în urmă, nu reuşise să mai trimită raportul obişnuit. Ahmed a aşteptat o săptămână. Era posibil să fi mers altceva prost. Iar ultimul lucru pe care îl voia oricine era s-o deconspire, dacă era vorba doar de o întârziere. A trecut o săptămână în care Mahdi l-a bătut la cap pe Ahmed în fiecare zi să trimită pe cineva după ea, înainte ca Hala să meargă în sfârşit să afle ce se întâmplă.

– Sayyida e teafără? a insistat Mahdi, părând încrezător, deşi vedeam teama în ochii lui când s-a uitat peste umărul prinţului spre pavilionul închis.

Tăcerea lui Ahmed a fost un răspuns suficient.

În pavilion, Hala stătea îngenuncheată, aplecată deasupra unei fete mirajin drăguţe, cu mâinile aurii aşezate pe capul fetei. Hala nu şi-a ridicat privirea când am intrat, iar ochii i-au rămas strâns închişi. Părea obosită. Îndeajuns de obosită încât să nu mai folosească nălucirea ca să-şi ascundă degetele lipsă, cum făcea de obicei. Pielea ei de demdji se mişca asemenea aurului topit şi fiecare suflare mişca lumina lămpii din faţa ei. Stropi de transpiraţie îi licăreau agăţaţi de piele. Mi-am dat seama că transpiraţia nu era din pricina căldurii, ci a efortului. *Chiar* îşi folosea puterile de demdji, doar că nu pentru propriul orgoliu. Le folosea pentru fata întinsă pe pământ. Bănuiam că era Sayyida.

Ochii Sayyidei erau mari, fără să vadă ceva, fixaţi într-un punct îndepărtat pe care niciunul dintre noi nu-l percepeam. Hala era în mintea ei.

Mahdi s-a lăsat în genunchi pe cealaltă parte, faţă în faţă cu Hala.

– Sayyida! a strigat, luând-o în braţe. Sayyida, mă auzi?

– Aş fi recunoscătoare dacă n-ai face asta.

Vocea familiară şi sacadată a Halei părea încordată. Îşi ţinea încă ochii închişi.

– E puţin jignitor să încerci să mă scuturi şi să mă scoţi afară din mintea ei ca pe un vis urât, având în vedere că păstram o nălucire de aproape o săptămână ca să încerc să *ajut*.

O săptămână? Aşa se explica de ce Hala arăta ca şi cum era pe punctul de a ceda. Era greu pentru oricare dintre noi, cu excepţia celor care-şi schimbau forma, să ne folosim puterile mai mult de câteva ore odată. Darămite o săptămână.

– A fost destul de uşor de găsit, mă aştepta în celulă.

Hala s-a prăbuşit la pământ. Tremura în mod vizibil. De-abia mai rezista.

– Singurul mod în care puteam să o duc în siguranţă până aici era să-i intru în minte.

Se uită disperată la Ahmed.

– Ai adus ceva s-o sedăm?

Ahmed a încuviinţat, scoţând o sticluţă cu un lichid limpede din buzunar.

– Ce s-a întâmplat cu ea? a întrebat Mahdi schimbându-şi poziţia, legănând-o pe Sayyida.

Întotdeauna crezusem că Mahdi era un laş, dar acum îmi dădeam seama că nu-l văzusem niciodată cu adevărat speriat. Nici măcar când se afla de partea greşită a uşii de la închisoare. Iar teama asta nu era faţă de sine însuşi. Era posibil ca până la urmă să aibă locul lui în cadrul acestei rebeliuni.

Hala s-a uitat la Ahmed, cerându-i permisiunea. El a ezitat doar o clipă, apoi a dat aprobator din cap. Singurul semn că Hala înceta să-şi folosească puterile a fost suspinul uşor care i-a scăpat printre buze înainte să se ridice din nou în picioare.

Dar schimbarea asupra Sayyidei fu asemenea căderii nopţii la ora prânzului. Tăcerea ei neutră s-a transformat în ţipete, capul i s-a arcuit spre spate în timp ce se zvârcolea să scape din strânsoarea lui Mahdi. Se zbătea orbeşte, ca un animal prins în cuşcă, sfâşiind hainele lui Mahdi, pământul, orice.

Shazad a luat sticla din mâna lui Ahmed şi sheema de la gâtul ei şi a turnat conţinutul sticlei în pânză. Doar mirosul mi-a făcut capul să mi se învârtă puţin. A cuprins corpul Sayyidei cu o mână, prinzând braţele fetei pe lângă ea, şi i-a apropiat pânza udă de nas şi de gură. Shazad a apăsat uşor pe mijlocul fetei, forţând-o să tragă aer înfricoşată şi să inhaleze vaporii din plin.

Mahdi nu se mişcase. Doar se uita fix, cu ochi goi, cum zbaterile Sayyidei au slăbit până când a rămas inconştientă, fără vlagă în strânsoarea lui Shazad.

– Mahdi, a rupt tăcerea în cele din urmă Ahmed, du-o pe Sayyida în cortul Sfântului Părinte. Poate să se odihnească acolo.

Mahdi a dat din cap, recunoscător pentru calea de ieşire. Nu era un bărbat solid; era un cărturar, nu un luptător. Braţele îi tremurau de efort când a ridicat-o. Dar niciunul nu aveam de gând să-l insultăm oferindu-i ajutor.

– Odihna n-o va ajuta, am spus eu când aripa cortului s-a închis în urma lui. E pe moarte.

Adevărul a ieşit cu uşurinţă. Demdji fiind, nu puteam să mint. Orice îi făcuseră, o omora.

– Ştiu, a spus Ahmed. Dar, credeţi-mă, nu ajută la nimic să-i spui cuiva că cea pe care o iubeşte trage să moară.

S-a uitat direct la mine când a spus asta. Mă întrebam ce se întâmplase între el şi Jin când eu eram în preajma morţii.

– Ce i-au făcut? a întrebat Shazad cu voce sugrumată. Le-a spus ceva despre noi?

Dintre toţi cei din tabără, Shazad risca cel mai mult. Se trăgea dintr-o familie din inima Izmanului şi, dacă se afla vreodată că Shazad era de partea Prinţului Rebel, erau mulţi oameni apropiaţi ei la care sultanul putea ajunge cu uşurinţă.

– O, să-mi fie cu iertare, nu i-am cerut detalii despre cum au torturat-o, în timp ce o salvam de una singură, încercând în acelaşi timp să nu mă las, ca demdji, să cad în mâinile sultanului, s-a răstit Hala. Poate-ai vrea să mă duc înapoi şi să mă predau, în schimbul unor informaţii utile?

Hala era arţăgoasă din fire, dar nu cu Shazad. Oamenii nu sfârşeau prea bine de obicei dacă făceau pe deştepţii cu Shazad. Probabil Hala era într-o stare mai proastă decât îmi dădusem seama.

– Dacă sultanul ştia despre tine, am fi aflat deja, a spus Ahmed.

– Avem nevoie de un nou spion în palat.

Shazad bătea darabana pe mânerul sabiei de la şold.

– Poate e timpul să mă întorc din pelerinajul sfânt.

Din câte ştiau toţi cei din Izman, Shazad Al-Hamad, fiica nemaipomenit de frumoasă a generalului Hamad, căzuse pradă unei crize de religiozitate. Se retrăsese în locul sacru Azhar, unde se spunea că ar fi fost făcut Primul Muritor, ca să se roage în tăcere şi să mediteze.

– Se apropie Auranzebul. Ar fi un motiv bun să mă întorc.

– Ai fost invitată la Auranzeb?

Am ciulit urechile. Auranzebul se ţinea în fiecare an când se aniversa lovitura de stat dată de sultan pentru a obţine tronul mirajin. O comemorare a nopţii sângeroase când a căzut la înţelegere cu armata gallană şi i-a măcelărit pe tatăl şi pe jumătate dintre fraţii lui.

Auziserăm chiar şi în Dustwalk poveşti despre aceste festivităţi. Despre fântâni cu apă presărată cu aur, dansatoare care săreau prin foc în chip de distracţie şi mâncare din zahăr sculptat atât de fin, încât oamenii care o pregăteau rămâneau fără vedere.

– Privilegiul fiicei de general, a spus Shazad părând deja plictisită.

– Nu, i-a tăiat vorba repede Ahmed, nu mă pot lipsi de tine. Poate nu sunt un strateg la fel de bun ca tine, dar ştiu măcar

că nu trimiţi cel mai bun general în luptă ca spion, dacă poţi să eviţi lucrul ăsta.

– Şi eu sunt atât de dispensabilă? a întrebat Hala din locul unde stătea încă sleită pe jos, cu o notă de sarcasm în glas.

Ahmed a ignorat-o. Era imposibil să răspunzi la toate sarcasmele Halei şi să mai ai timp să faci şi altceva în restul zilei. I-am întins o mână, oferindu-mă s-o ajut să se ridice. M-a ignorat, întinzându-se să fure de pe masă o portocală pe jumătate decojită.

– Trebuie să facem ceva.

Shazad netezea obsesiv cu mâinile harta întinsă pe masă. Odinioară era o singură foaie de hârtie aspră şi curată, reprezentând Mirajiul. Acum erau o duzină de bucăţi diferite înfăţişând colţuri îndepărtate ale ţării. Oraşele cu nume de rebeli care se instalaseră acolo mâzgălite sau tăiate cu o linie; alte bucăţi de hârtie suprapuse pe măsură ce deşertul se schimba în mâinile noastre. Era un bilet nou lângă Saramotai.

– Nu putem să ne ascundem în deşert pentru totdeauna, Ahmed.

Am recunoscut începutul aceleiaşi dispute pe care Shazad şi Ahmed o aveau de câteva luni. Shazad spunea mereu că trebuia să mergem cu Rebeliunea spre capitală dacă voiam să avem şanse de câştig. Ahmed spunea că era prea riscant, iar Shazad zicea că nimeni nu avea să câştige un război stând în defensivă.

Cu două degete, Ahmed îşi frecă un loc de pe linia părului, începând să răspundă. Avea acolo o cicatrice mică, aproape invizibilă acum. Observasem că o freca de parcă încă-l mai durea de fiecare dată când trimitea pe unul dintre noi să facă ceva care ne-ar fi putut aduce moartea. Ca şi cum cicatricea era locul unde-şi avea conştiinţa. Nu ştiam cum o căpătase. Făcea parte din viaţa pe care o avuseseră Jin şi Ahmed înainte de a veni în Miraji.

Jin îmi spusese cândva poveştile unora dintre cicatricile lui. Într-una dintre acele nopţi întunecoase din deşert petrecute

între tabără şi o misiune. Imediat după ce se alesese cu o rană care avea să-i lase o cicatrice nouă chiar sub tatuajul cu soarele de pe piept. Eram departe de orice Sfânt Părinte care să ne îngrijească. Ceea ce însemna că mai eram doar eu. În întunericul din cortul lui, mi-am trecut mâna peste pielea lui dezgolită, găsind noi umflături şi semne, în timp ce-mi povestea de unde erau. Cuţitul unui marinar beat într-o încăierare dintr-un bar, într-un port din Albish. Un os rupt pe punte în timpul unei furtuni. Până când degetele mele au găsit-o pe cea de pe umărul stâng, aproape de tatuajul înfăţişând busola aflată de cealaltă parte a inimii faţă de soare.

– Aceea, spusese el, atât de aproape de mine, încât răsuflarea lui mi-a ridicat părul care scăpase din cocul făcut în grabă, e de la glonţul pe care l-am primit în umăr când o pacoste de fată care se prefăcea că e băiat m-a lăsat baltă în mijlocul unei răzmeriţe.

– Păi, e bine că pacostea aia de fată te-a şi cusut la loc, am glumit eu, urmărindu-i tatuajul cu degetul.

Cu colţul ochiului, am văzut gura lui Jin afişând cel mai mic zâmbet posibil.

– Doamne, ştiam încă de-atunci c-o să am probleme. Fugeam ca să-mi scap pielea, sângerând pe podeaua ta, şi nu mă puteam gândi decât să te sărut, fără să-mi pese dacă eram prinşi.

Îi spusesem c-ar fi fost o prostie. Pe urmă, m-a sărutat până ne-am prostit amândoi din cauza asta.

– Dar Jin?

Mi-a scăpat fără să vreau, întrerupând cearta care trecea prin etapele obişnuite în timp ce eu eram cu mintea într-un cort din mijlocul nisipurilor.

Ahmed a clătinat din cap, cu încheieturile degetelor sprijinite de frunte.

– Nicio veste.

– Şi nu crezi că merită să trimiţi pe cineva după el, cum am făcut pentru Sayyida? mi-a scăpat înainte să-mi stăpânesc mânia din vorbe.

– Aşadar, chiar *eşti* supărată din cauza lui Jin, a spus Ahmed cu voce istovită.

– Suntem în mijlocul unui război.

Ar fi fost meschin din partea mea să mă supăr că Ahmed îl trimisese pe Jin de acolo în timp ce viaţa mea atârna de-un fir de păr. Atunci, presupun că eram meschină.

– Aşa e.

Cumva, calmul lui înrăutăţea şi mai mult lucrurile. Am surprins cu colţul ochiului privirea lui Shazad. Doar că privirea asta îi fusese adresată Halei, şi nu mie, şi schimbul se petrecuse prea rapid ca să-l desluşesc. Hala şi-a îndesat şi ultima bucată de portocală în gură, ridicându-se în sfârşit în picioare, îndepărtându-se ca să nu stea lângă mine.

– Ăsta n-a fost un răspuns, mi-a spus Ahmed. Crezi c-am greşit trimiţându-l pe Jin să-i spioneze pe xichieni? Când străinii care se războiesc cu tatăl meu sunt singurii care-l ţin la distanţă?

– Ei bine, nu pare să mai conteze, am izbucnit. Sultanul s-a întors oricum pe teritoriul nostru, dacă e să judecăm după toţi soldaţii morţi pe care i-am lăsat în Saramotai.

La naiba, nu avusesem de gând să spun asta. Am încercat o altă tactică:

– Cred doar c-ar fi putut fi altă cale.

Nici asta n-a ieşit cum trebuie. Chiar dacă o pritocisem în gând câteva luni.

Ahmed şi-a împreunat mâinile în creştetul capului. Gestul îmi amintea atât de mult de Jin, încât m-a enervat şi mai tare.

– Nu crezi c-ar fi trebuit să-l trimit pe fratele meu, pentru binele ţării, de dragul *tău*?

– Cred c-ai fi putut să aştepţi până să-l trimiţi.

Mi-am pierdut firea şi deodată m-am trezit strigând. Shazad s-a tras mai în faţă, ca şi cum voia să mă împiedice să spun ceva ce-aş fi regretat.

– Măcar până mă trezeam după ce am fost împuşcată pentru rebeliunea *ta*!

Nu-l văzusem niciodată pe Ahmed într-un acces de furie. Dar ştiam că am mers prea departe din felul în care a ridicat glasul.

– El *a cerut* să plece, Amani.

Cuvintele erau destul de simple, dar tot am stat preţ de-o bătaie de inimă ca să le înţeleg întru totul. Shazad şi Hala rămăseseră nemişcate, urmărind schimbul de replici.

– Nu eu l-am trimis.

Vocea lui Ahmed nu mai era ridicată, dar nu-şi pierduse nimic din forţă.

– El mi-a *cerut* ceva care să-l ducă departe de locul ăsta şi de tine. Am încercat să-l fac să se răzgândească, dar îmi iubesc suficient fratele încât să nu vreau să-l las să te vadă murind. Şi am petrecut ultimele două luni minţind ca să te protejez, dar nu am *timp* să dau curs unei sfidări nechibzuite împotriva mea pentru că ai impresia că a plecat din vina mea.

Durerea şi mânia se luptau în mine şi nu ştiam spre care să-mi îndrept atenţia mai întâi. Voiam să-l fac mincinos, dar ştiam că nu eram în stare. Tot ce spunea părea adevărat. Mai adevărat decât faptul că Ahmed îl trimisese pe Jin departe, fără să-i pese de niciunul dintre noi. Mai adevărat decât faptul că Jin plecase împotriva voinţei lui. Aproape că murisem, şi Jin mă lăsa să fac asta singură.

– Amani...

Ahmed mă cunoştea la fel de bine ca oricine. Îmi cunoştea instinctul de a fugi. Şi-l cunoşteam şi eu. Simţeam mâncărimea care-mi cuprindea picioarele. A trecut de la postura de conducător la cea de prieten din nou, întinzând mâna după mine. Încercând să mă oprească. Dar deja nu mă mai putea ajunge, am ieşit din întunericul înăbuşitor din pavilion în soarele batjocoritor de puternic al oazei.

CAPITOLUL 8

Ultima dată când îl văzusem pe Jin fusese cu doar câteva clipe înainte să fiu împuşcată în burtă.

Eram în Iliaz, cheia munţilor centrali. Câtă vreme Iliaz era în mâinile sultanului, nu exista o cale uşoară spre partea de est a ţării. Ceea ce însemna că era imposibil să cucerim Izmanul şi tronul, odată cu el.

Ar fi trebuit să fie o simplă misiune de recunoaştere.

Dar se părea că nu eram singurii duşmani ai sultanului care înţelegeau că ocuparea Iliazului însemna câştigarea Mirajiului. Iliaz era asediat şi de armatele din Albish, şi de cele din Gamanix. Nu ştiam unde se aflau ţările astea, dar Jin mi-a arătat steagurile de pe corturile lor în timp ce stăteam întinşi pe burtă în vârful muntelui care dădea spre taberele lor. Şi s-a dovedit că tânărul prinţ care conducea armata în Iliaz făcea o figură mult mai bună în rol de comandant decât făcuse fratele lui, Naguib.

Se ţinea tare pe poziţii în fortăreaţa din munţi împotriva a două armate deodată, cu pierderi minime. Chiar şi Shazad era impresionată. Dar credea că poate găsi o cale de a străpunge asediul.

Cam aşa am ajuns în mijlocul încăierării dintre forţa armată principală a emirului din Iliaz şi cele două armate străine. Iar forţa armată principală din Iliaz era cu mult mai mare decât se aşteptase oricare din noi.

Nu-mi aminteam prea mult din lupta aceea. Rafale de praf de puşcă ce făceau aerul nopţii să scapere în ambele tabere, strigăte în limbi pe care nu le cunoşteam şi sânge care ţâşnea peste stâncile prăfuite. Shazad era un vârtej de oţel care ne deschidea drum cu sabia prin mijlocul luptelor, eu cu deşertul la degetul mic, Jin îndreptând arma spre mirajini şi străini, deopotrivă. Un glonţ mi-a zgâriat braţul, slăbindu-mi puterea cu un singur sărut de fier. Am văzut cuţitul care era cât pe ce să intre în spatele lui Jin cu o secundă înainte să-l

vadă şi el. O secundă care conta ca să-l ţin în viaţă. Am apucat pistolul de la curea.

Am ieşit de sub acoperire şi am intrat direct în bătaia puştii. Omul care ţinea cuţitul a căzut după o singură apăsare pe trăgaci. Numai că în spatele lui mai era o armă, aţintită spre mine de către un soldat mirajin cu părul negru şi mâna sigură. Glonţul lui a trecut prin mine. Ca şi cum n-aş fi fost nisip şi foc de djinn şi aşa mai departe. Doar carne şi oase.

Tot ce ştiam despre ce s-a întâmplat după aceea erau lucruri care mi s-au spus după ce m-am trezit. Jin mă prinsese în timp ce mă prăbuşeam, doborând trei oameni între noi din mers.

Sângeram atât de puternic, încât jumătate de viaţă era deja întinsă pe haine până să ajungă Jin la mine. Shazad şi-a croit drum prin ultimele lupte cu câteva lovituri cu săbiile şi m-au urcat pe spinarea lui Izz; avea forma unui roc uriaş, venit să ne salveze. Numai că nu era timp să mă ducă înapoi în tabăra noastră. Aş fi murit înainte. S-au oprit în primul oraş în care au văzut o casă de rugăciune. Era pe partea de ţară a sultanului. Teritoriu inamic. Izz, revenit la forma umană, l-a pus pe Sfântul Părinte să jure c-o să mă vindece, că n-o să-mi facă rău, apoi l-a pus să repete ca să se asigure că e adevărat înainte să mă lase acolo. Shazad l-a tras pe Jin de acolo când a încercat să-l facă pe Sfântul Părinte să lucreze cu pistolul la cap.

Acesta nu a încercat să mă omoare, deşi am auzit că am fost destul de aproape de moarte prin propriile mijloace o dată sau de două ori. Glonţul abia dacă ratase trei feluri diferite în care m-ar fi putut omorî. Abia se oprise sângerarea când au fost nevoiţi să mă mute din nou. Sfântul Părinte i-a avertizat că nu era indicat, dar Izz fusese văzut. M-au dus înapoi în tabără cât de repede au putut şi m-au lăsat pe mâinile Părintelui nostru.

S-a dovedit că m-a salvat faptul că eram demdji. Arsesem orice şansă de infecţie, repede şi fierbinte, de una singură.

Aşa că singurul lucru cu care şi-a bătut capul Sfântul Părinte a fost sângerarea.

A trecut aproape o săptămână până când am deschis din nou ochii, străduindu-mă să scap de pâcla provocată de medicamentele care mi se dăduseră forţat cu apă. Shazad dormea lângă mine. Aşa mi-am dat seama că probabil fusesem aproape de moarte. Cortul pentru bolnavi fusese teritoriul lui Bahi. Ea nu mai călcase acolo de la moartea lui. Nici măcar când se rănise ea însăşi, singura dată când am văzut o sabie trecând de garda ei. În schimb, i-am cusut eu tăietura subţire de pe braţ.

S-a trezit imediat ce m-am mişcat, a deschis ochii, căutând o armă care nu era acolo înainte să mă vadă clar.

– Măi să fie, uite cine-a înviat din morţi.

Shazad m-a găsit într-unul dintre bazinele cu apă lăsate pentru îmbăiat. Pânze negre atârnau între copaci pe toate părţile ca să-l ascundă de privirile dinspre tabără. Apa era destul de mică să pot sta în ea şi să mă acopere până la umeri şi destul de limpede încât să-mi văd degetele de la picioare. Fundul bazinului era presărat cu pietricele albe şi negre, netezite de apă. Le-am împins cu degetele. Stătusem destul timp cât să-mi scot praful din păr şi se uscase deja în bucle rebele, încreţindu-se la baza scalpului, aşa cum se întâmpla de obicei.

Foloseam cu grijă nisipul ca să înlătur petele de sânge care se agăţau încă de rana de la claviculă dobândită în Saramotai. Mă gândisem să merg la Sfântul Părinte să mă coasă, dar mi-am dat seama că avea destule pe cap cu refugiatele. Inclusiv cu cea care mi se adresase cu numele mamei. Nu ştiam dacă se trezise deja, dar dacă o făcuse atunci era un alt motiv să stau departe de cortul pentru îngrijirea bolnavilor.

Şi Shazad înlăturase urmele deşertului de pe ea. Purta un halat alb cu galben care-mi amintea de uniforma mirajină. Îi făcea pielea de deşert să pară şi mai întunecată din pricina materialului alb. Avea o legăturică sub un braţ.

– Jin are instinctul de a fugi la fel de puternic ca cel de a lupta, să ştii, a spus Shazad. Aşa a ajuns Ahmed singur în Izman de la început.

Cunoşteam povestea. Când Ahmed alesese să rămână în ţara unde se născuse, Jin hotărâse să meargă mai departe, să rămână pe nava pe care lucra. Se întorsese după câteva luni cu Delila, după moartea mamei lui.

– A făcut la fel şi la întrecerile pentru sultim, a adăugat scoţându-şi încălţările. A dispărut cu o noapte înainte şi s-a întors cu un ochi vânăt şi o coastă fisurată, lucruri pe care nu le-a explicat niciodată nimănui.

– S-a încăierat într-un bar cu un soldat, din cauza unei fete.

– Hm.

Shazad s-a gândit la asta, ridicându-şi şalvarii. S-a aşezat pe marginea bazinului, scufundându-şi picioarele în apă ca să se răcorească. Sunetele taberei pluteau în jurul nostru purtate de briza uşoară. Cântecul păsărilor se împletea cu vocile neclare.

– Bine, nu avem mult timp. Aşa că o să grăbesc puţin lucrurile. O să mă întrebi dacă ştiam că a cerut să plece. Şi eu o să-ţi spun că nu ştiam. Şi tu o să mă crezi pentru că nu te-am minţit niciodată până acum. Adică jumătate din motivul pentru care mă placi atât de mult.

Ei bine, în privinţa asta nu se înşela.

– Care e cealaltă jumătate, dacă eşti aşa deşteaptă?

– Faptul că ai fi *mereu* dezbrăcată dacă n-aş fi eu.

Legăturica de sub braţul ei s-a desfăcut într-un halat pe care-l mai văzusem pe fundul cufărului ei. Avea culoarea cerului în ultimele clipe înainte de a se transforma în noapte deplină în deşert şi era presărat cu ce păreau să fie nişte steluţe. Când a zornăit în mâinile lui Shazad, mi-am dat seama că nu erau cusături. Erau mărgele de aur. Nu intrasem în rebeliune cu destule haine cât pentru tot războiul, dar Shazad avea suficiente pentru amândouă. Chiar dacă nimic de-al ei nu mi se potrivea perfect. Dar era de departe cel mai frumos lucru pe care îl văzusem scos din cufărul ei cu haine.

– Cu ce ocazie? am întrebat, târându-mă prin apă ca să mă sprijin de marginea bazinului, lângă ea.

– Navid a reuşit cumva s-o convingă pe Imin să se mărite cu el.

Am tras aer atât de repede în piept, încât am inhalat puţină apă şi am început să tuşesc. Shazad m-a bătut pe spate de câteva ori.

Navid era îndrăgostit până peste cap de Imin din clipa în care venise în tabără. Nu părea să conteze ce formă avea Imin; Navid putea să descopere obiectul afecţiunii lui de la o margine la alta a taberei fără să ezite. Îşi declarase dragostea la beţie în timpul echinocţiului, în urmă cu câteva luni, în faţa întregii tabere. Îmi amintesc c-am prins-o pe Shazad de braţ, pregătindu-mă de batjocura şi respingerea inevitabilă din partea lui Imin. Dintr-un motiv neclar, nu s-a întâmplat aşa. Neclar, pentru că Imin se purta cu toţi, în afară de Hala, cu un soi de dispreţ care venea doar dintr-o suferinţă adevărată. Genul de suferinţă din care Rebeliunea o salvase pe demdji din capul locului.

Imin se uitase în jur la feţele mirate cu ochii galbeni sarcastici, înainte să ne întrebe de ce nu aveam ceva mai interesant la care să ne holbăm. Apoi Imin şi-a strecurat mâna în a lui Navid, trăgându-l departe de lumina focului şi de tăcerea noastră şocată.

– Trebuie să participi, a spus Shazad după ce mi-am revenit din încercarea de a respira sub apă, şi trebuie să fii îmbrăcată potrivit. Imin mi-a furat deja trei halate pentru ocazia asta, pentru că, citez, „nicio haină de-a mea nu-mi vine în clipa asta“.

Am ridicat din sprâncene spre ea:

– I-ai explicat că Imin îşi schimbă forma şi poate face să i se potrivească orice?

– Fii sigură că da, spuse Shazad cu o expresie de supărată. A avut atâta efect pe cât te poţi aştepta şi acum am cu trei halate mai puţin.

– O să rămâi fără haine în ritmul ăsta.

– Şi, când o să vină ziua aia, o să pornesc într-o misiune în cortul lui Imin ca să-mi recuperez bunurile. Dar deocamdată am reuşit să salvez asta, a zis arătând spre pânza albă care cădea perfect pe ea. Şi asta. Şi ştiu de unde s-o recuperez pe asta, pentru că dormi la nici doi metri de mine.

Am prins între degetul arătător şi cel mare tivul halatului pe care mi-l întindea, cu mâna deja uscată de soarele neiertător. Mi-am amintit ceva ce-mi spusese cândva, într-una dintre acele nopţile întunecate când niciuna dintre noi nu putea dormi şi am rămas treze, vorbind pân-am rămas fără cuvinte sau fără noapte. Când le spusese părinţilor ei că-şi lega soarta de Ahmed, tatăl ei i-a dat săbiile cu care să lupte în Rebeliune. Mama ei i-a dat halatul acela.

– Acesta e halatul pe care ar trebui să-l porţi la Izman. Când o să câştigăm războiul.

Dacă-l câştigăm.

– Mai e mult până la Izman, a spus Shazad ca şi cum auzise acel *dacă* pe care nu-l rostisem. Mai bine să nu putrezească pe fundul cufărului. Poţi să-l porţi dacă-mi juri că nu-l murdăreşti de sânge.

– E periculos să-i ceri unui demdji să facă o promisiune, am spus eu.

Promisiunile erau ca rostirea adevărului. Aveau să se îndeplinească. Doar că nu aşa cum te aşteptai.

– E o nuntă, Amani.

Shazad a întins o mână să mă ajute să ies din apă.

– Nici măcar tu nu te pricepi atât de bine să dai de necazuri.

În Dustwalk, căsătoriile se făceau repede. Majoritatea fetelor îşi scoteau cele mai bune halate, iezite de-a lungul anilor de surorile şi mamele care le dădeau mai departe, îşi puneau sheema pe cap să-şi ascundă feţele în perioada aceea nesigură dintre logodnă şi căsătorie, pentru ca nu cumva un strigoi sau un djinn să observe o femeie care nu aparţinea

nimănui, care nu mai era nici fiică, dar nici soţie încă, şi să încerce să o ia pentru el.

Nu aveam o casă de rugăciune în tabără, dar ne descurcaserăm de fiecare dată. Sfântul Părinte făcuse pregătirile pentru ceremonie într-un spaţiu liber de la marginea nisipului, unde pământul se arcuia în sus doar atât cât să ofere o privelişte frumoasă asupra taberei de jos în ultimele clipe cu lumină de zi. Nunta a început în amurg, când soarele apunea peste canion. Aşa cum începeau mereu. Un moment în care se schimbă ziua pentru un moment de schimbare în două vieţi.

Imin nu purta o sheema modificată. Era un acoperământ adevărat de nuntă, făcut dintr-o pânză bună, cusută cu fir colorat, şi, sub atingerea soarelui, îi distingeam conturul feţei pe care o alesese prin muselina galbenă subţire. Nu era cea pe care o mai văzusem înainte. Imin era cel mai bun spion al nostru şi rămânea în viaţă pentru că nu ieşea în evidenţă. Dar faţa pe care o alesese azi era uluitoare şi zâmbea aşa cum n-o văzusem niciodată pe Imin zâmbind.

Hala mi-a surprins privirea când cei doi au îngenuncheat în nisip unul lângă celălalt. Fusese un pact nerostit între noi, demdjii, să avem grijă de Imin după noaptea în care Navid îşi declarase dragostea pentru ea. Niciuna dintre noi n-o mai văzuse pe Imin renunţând la zidurile ei pentru cineva din tabără înainte de Navid.

Poate că Imin şi Hala aveau acelaşi tată djinn, dar, din câte se părea, n-ar fi putut avea mame mai diferite. Se zvonea că Hala îşi făcuse mama să-şi piardă minţile, făcând-o să în-nebunească dinadins, atât de mult o ura. Rebeliunea o găsise pe Imin într-o închisoare, aşteptând să fie executată de gallani. Imin îşi petrecuse şaisprezece ani ascunsă în casă de bunicii care protejau copilul demdji al fiicei lor. Singură şi izolată, dar în siguranţă. Până când bunica lui Imin s-a prăbuşit la pământ în pragul casei. Imin era singură în casă. Fata de şaisprezece ani a aşteptat, sperând să observe un vecin. Dar în cele din urmă, disperată, a alergat s-o ajute,

purtând aceeaşi siluetă zveltă de fată pe care o luase ca să reziste căldurii din dimineaţa aceea. Totuşi, trupul era prea firav să târască o femeie în toată firea. Imin a luat formă de bărbat afară, la lumina zilei.

Zvonurile au ajuns la gallani. Au omorât toată familia lui Imin în acelaşi prag, în timp ce încercau să ţină calea soldaţilor.

Până la Navid, Imin îi tratase pe toţi cei care nu erau demdji cu lipsă de încredere. Chiar şi pe mine, pentru că timp de şaisprezece ani crezusem că eram om.

Era de ajuns cel mai mic pas greşit din partea lui Navid pentru ca Imin să se retragă din nou după ziduri. Dar nici măcar Hala nu reuşise să găsească ceva în neregulă la el şi încercase din răsputeri. Oricine putea să vadă cum se uita Navid la Imin. Şi nu se schimba indiferent cum arăta schimbătorul nostru de formă, că era bărbat sau femeie, mirajin sau străin.

Sfântul Părinte stătea între Navid şi Imin când s-au întors cu faţa spre noi, stând în nisip cu picioarele încrucişate. A recitat binecuvântările obişnuite pentru nuntă în timp ce umplea două vase mari de lut cu foc. Pe unul i l-a întins lui Imin, iar pe celălalt lui Navid. A vorbit despre cum omenirea a fost făcută din Fiinţele Primordiale din apă şi pământ, sculptate de vânt şi însufleţite de scânteia focului djinnilor. Ne-a reamintit că, atunci când prinţesa Hawa şi Attallah au devenit primii muritori care s-au căsătorit, focurile lor erau împletite şi ardeau cu atât mai puternic din pricina asta. Atâtea secole mai târziu, încă mai pronunţam aceleaşi cuvinte spuse de ei.

În timp ce el vorbea, noi, femeile din tabără, ne-am apropiat una câte una de Imin, iar bărbaţii de Navid. Fiecare a pus ceva de-al lui în foc ca să binecuvânteze uniunea. În Dustwalk, eu dăruisem mereu un cartuş gol sau o şuviţă de păr. Nu aveam nimic altceva de dat.

Pentru prima dată în viaţă, aveam mai mult şi mă gândisem la ce ar fi trebuit să dau, în timp ce eu şi Shazad

ne pregăteam. Pentru o clipă doar, mi-am trecut degetele peste sheema mea roşie. Cea pe care mi-o dăduse Jin în Sazi, oraşul minier ars din temelii. Când am închis ochii pentru ca Shazad să-mi dea pleoapele cu negru, m-am văzut aruncând-o în foc şi privind cum materialul roşu se aprindea. Avea să fie mistuită în câteva secunde. Eram furioasă, dar nu-l uram. Aşa că mi-o legasem în jurul taliei ca pe-o centură, aşa cum făceam mereu cu hainele lui Shazad.

Stăteam în spatele Halei, care ţinea mâna deasupra focului, înţepându-se repede cu un ac în cele trei degete rămase la mâna stângă. Sângele era ofranda tradiţională din partea membrilor familiei, chiar dacă tatăl lui Imin şi al Halei nu sângera. Punctele de un roşu aprins s-au umflat pe vârful degetelor ei aurii, apoi au sfârâit când sângele a atins focul. Când Hala s-a dat la o parte, am întins darul meu deasupra focului şi o mână de nisip din deşert a alunecat printre degete, împrăştiindu-se în flăcări. Am surprins o urmă vagă de zâmbet pe faţa lui Imin când m-am dat deoparte, făcându-i loc lui Shazad să arunce în foc un pieptănuş de-al ei. Lângă ea, Ahmed a aruncat în bolul lui Navid o monedă xichiană. Purta o kurta neagră şi curată, cu margini roşii, care îl făcea să arate mai degrabă ca şi cum locul lui era într-un palat, nu într-o rebeliune. El şi Shazad făceau o pereche foarte potrivită, stând unul lângă altul în faţa focurilor îngemănate de nuntă.

În spatele lui Ahmed, gemenii Izz şi Maz ţineau o pană albastră, smulgându-şi-o pe rând din mâini şi împingându-se unul pe altul într-un război tăcut, întrecându-se care să o arunce în foc. Privirea de avertizare pe care le-a aruncat-o Shazad când s-a întors a fost destul de grăitoare ca să-i facă pe amândoi să se poarte frumos. Când m-au văzut stând pe partea lui Imin de foc mi-au făcut semne disperate cu mâna. Nu-i mai văzusem pe gemeni de când mă rănisem. Probabil se întorseseră când noi eram în Saramotai.

După ce-au trecut toţi cei din tabără, Imin şi Navid s-au întors în sfârşit cu faţa unul la celălalt şi şi-au spus jurămintele.

– Mă dăruiesc ţie.

Imin a înclinat cu grijă focul spre cel de-al treilea bol pe care Sfântul Părinte îl ţinea între ei, făcând cenuşa darurilor noastre să se amestece cu tăciunii aprinşi şi să arunce scântei în timp ce se revărsau dintr-un bol în altul.

– Tot ce am îţi dăruiesc ţie şi tot ce am e al tău. Viaţa mea e a ta, o împart cu tine. Până în ziua în care vom muri.

Navid a repetat aceleaşi cuvinte în timp ce înclina conţinutul bolului său spre al ei până când un unic foc, mai mare şi mai luminos decât cele pe care le ţinuseră singuri, ardea între ei. Sfântul Părinte şi-a mişcat mâinile tatuate deasupra focului, în semn de binecuvântare.

A urmat un moment de tăcere, când soarele a dispărut complet după zidul canionului, lăsând tabăra într-o penumbră slăbită doar de foc. Pe urmă, Navid a sărit în picioare, ridicând-o mândru pe Imin în picioare, cuprinzându-i talia cu mâinile şi trăgând-o aproape pentru un sărut. Toată tabăra a ovaţionat. Ceremonia se terminase. Era timpul să înceapă festivităţile.

– Amani!

N-am apucat să mă întorc ca să văd cine mă strigase. Două braţe albastre m-au prins de talie, învârtindu-mă cu bucurie. Am râs, împingându-l pe Izz la o parte când am ajuns din nou cu picioarele pe pământ, clătinându-mă. Maz purta haine, dar Izz se dezbrăcase deja aproape în întregime, lăsându-şi doar pantalonii. Gemenii aveau o adevărată aversiune faţă de haine. Formele lor de animale nu aveau nevoie de ele şi părea că-i nedumerea faptul că formele lor omeneşti aveau în schimb nevoie de haine.

Izz a arătat spre pielea albastră şi dezgolită a pieptului său şi spre halatul meu.

– Ne asortăm.

Îmi zâmbea prosteşte.

– Şi, din fericire, doar unul din noi a trebuit să-şi scoată cămaşa. Văd c-aţi supravieţuit amândoi în Amonpour.

Albishii făcuseră o alianţă cu vecinii noştri de la vest, din Amonpour, după ce au pierdut Mirajiul în faţa gallanilor în urmă cu douăzeci de ani. După cele spuse de Shazad, nu fusese vorba decât de semnăturile câtorva oameni pe o hârtie. Până când albishii au primit dintr-odată vestea că gallanii erau alungaţi din deşert. Şi apoi, deodată, au început să se folosească de bucata aceea de hârtie ca să-i convingă pe cei din Amonpour să-i lase să facă tabără la graniţa lor, aşteptând momentul oportun să încerce să ia din nou Mirajiul ca pe un trofeu. Se apropiau puţin prea tare pentru gustul nostru, aşa că gemenii fuseseră trimişi să spioneze trupele de albishi aflate în tabără de-a lungul graniţei noastre vestice. În cazul în care-i apucau mâncărimile şi hotărau să plece în marş prin jumătatea noastră de deşert. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să luptăm pe două fronturi.

– Elefanţi! a spus Izz ridicându-şi braţele atât de entuziasmat, încât m-am împleticit spre spate, cât pe ce să cad în foc când am auzit cuvântul ciudat şi necunoscut. În Amonpour sunt elefanţi. Ştiai despre elefanţi?

– Ai secrete faţă de noi? a întrebat Maz întinzând un braţ pe după umerii goi ai fratelui său, arătând acuzator spre mine.

Era uşor să uiţi că unul dintre ei era albastru şi celălalt avea doar părul albastru când erau aşa, mişcându-se şi vorbind de parcă erau o singură persoană. Braţul închis la culoare al lui Maz aproape că părea o extensie a trupului fratelui său.

Izz mi-a făcut cu ochiul.

– Spune tot, demdji.

Mi-am dat ochii peste cap:

– Dacă aş fi ştiut, probabil nu v-aş fi spus oricum, judecând după privirea uşor nebunească din ochii voştri.

– Vrei să vezi unul? întrebă Maz scoţându-şi deja încălţările.

– S-ar putea să avem nevoie de mai mult spaţiu.

Izz a început să arate cu mâna în jurul lui, ca şi cum încerca să dea oamenii la o parte.

Era imposibil ca treaba asta să se termine cu bine.

– O să fie din nou ca atunci când aţi aflat ce e un rinocer?

Gemenii au încremenit, schimbând între ei o expresie ruşinată.

– Adică...

– Elefanţii sunt...

– Un pic mai mari, aşa că...

– Atunci, ce-ar fi să-mi arătaţi când nu sunt atât de mulţi oameni aici şi nici atât de băuţi? am sugerat.

Gemenii au schimbat nişte priviri, încercând să pună în balanţă în tăcere înţelepciunea propunerii şi cât de mult îşi doreau să-mi arate noul lor truc. În cele din urmă, au dat aprobator din cap şi s-au mulţumit să-mi ofere o explicaţie foarte detaliată a felului în care arată elefanţii, fără să-mi spună nimic altceva despre ce se întâmplase în Amonpour. Mă rog, am presupus că încă nu eram invadaţi.

S-au aprins torţele. Muzica începuse şi, odată cu ea, dansurile, mâncarea şi băutura. Eram recunoscătoare să ştiu că timp de câteva ore nu urma să luptăm într-un război. În astfel de nopţi, în tabăra rebelă, credeam mai mult ca oricând în ceea ce puteam face. În nopţile când toţi încetau să se mai certe, atât cât să trăiască aşa cum promiteam restului ţării Miraji că putea să trăiască.

La câteva ore după lăsarea întunericului, l-am zărit în mulţime.

Băusem destul şi la început nu-mi venea să cred ce vedeam. A fost ca o părere când m-am răsucit în loc. Cu capul dat pe spate, râzând, degajat, aşa cum îl văzusem de o mie de ori. M-am împiedicat, clătinându-mă prea aproape de foc. Cineva m-a prins, trăgându-mă, înainte ca hainele lui Shazad să fie aprinse de foc. M-am îndepărtat de cei ce dansau şi am privit în urmă, căutându-l prin noianul ameţitor de feţe pe întuneric. Dar dispăruse, atât de repede de parcă

ar fi fost în închipuirea mea. Nu, iată, mulţimea s-a dat la o parte.

Jin.

Se întorsese.

Stătea de cealaltă parte a focului, purtând încă hainele de pe drum, cu părul negru plin de praf. Arăta ca şi cum nici nu se bărbierise în ultima vreme. Mi-am amintit ultima dată când mă sărutase şi trecuseră câteva zile fără să se radă. Inima mi s-a împleticit spre el, dar am prins-o şi m-am străduit s-o îndrept.

M-am întors repede cu spatele, înainte să mă vadă. Nu eram în stare să dau acum ochii cu el. Aveam mintea înceţoşată de alcool şi oboseală. M-am uitat după Shazad. Era la câţiva paşi de mine, adâncită într-o discuţie cu Ahmed, dând din mâini la fel de rapid ca dansul insectelor din jurul focului în timp ce spunea ceva, înflăcărată. Şi cam ameţită. Shazad nu era tentată să facă mişcări inutile când era trează. Dar, când mi-a surprins privirea, tot m-a citit ca pe o carte deschisă. Am dat uşor din cap spre spate. Privirea ei s-a concentrat într-un punct fix. Cum făcea când încerca să urmărească un duşman în timpul luptei. Am văzut şocul întipărit pe faţa ei când l-a observat. Bun. Asta însemna că era chiar el, nu o nălucire creată de Hala ca să mă chinuie.

Sperasem să fiu pregătită să-l înfrunt până aveam să-l revăd. Dar acum mă simţeam despicată în două. Ca şi cum, dacă-l înfruntam, totul avea să se reverse în cuvinte. Mi-am şters transpiraţia de pe ceafă. Mâna mi se pătase de roşu.

Pentru o secundă absurdă, am crezut că vederea lui Jin mă spintecase. Nu – rana de pe claviculă se deschisese. Treaba de mântuială din Saramotai nu rezistase atât de bine după atâta dans şi băutură. Shazad spusese că era o zgârietură, dar acum părea să fie o cale de evadare.

Jin fugise. În regulă. Şi eu puteam să fug.

*

Căldura şi gălăgia din tabără se estompau în urma mea în timp ce mă îndreptam spre cortul Sfântului Părinte, instalat într-o margine a taberei. Se schimbase ceva de când fusese domeniul lui Bahi, locul unde mă trezisem prima dată în tabără, sub bolta unei ţesături înstelate. Dar asta nu făcea să-mi fie mai uşor să păşesc înăuntru. Trecuse o jumătate de an de când Bahi murise de mâna fratelui meu şi uneori mi se părea că simt în continuare izul de carne arsă când mă apropiam prea mult de locul unde lucrase. Nu era de mirare că Shazad se ţinea departe. Eu îl cunoscusem doar câteva săptămâni. Ea îl ştia de-o jumătate din viaţă. Noul Părinte păstrase învelitoarea lui peticită cu stele. A fost primul lucru pe care l-am văzut când am intrat în cort.

Un cap de femeie s-a ridicat dintr-unul dintre paturi. Nu mă aşteptasem să fie cineva aici. Cel puţin, nu cineva care să fie treaz. În patul cel mai apropiat de intrare, Sayyida dormea încă dusă. De-a curmezişul, era un tânăr rebel al cărui nume îmi scăpa, bandajat de la cot până la încheietură, acolo unde avusese o mână. Se părea că-i dăduseră un sedativ care să-l lase să viseze că încă mai avea zece degete. Iar în al treilea pat... Aproape că uitasem de femeia pe care o adusesem inconştientă din Saramotai. Cea care mi se adresase cu numele mamei.

Părea că-şi recăpătase cunoştinţa.

– Eu... îmi cer scuze, am zis ezitând, ţinând într-o parte foaia cortului, căutând o scuză.

Numai că nu aveam nevoie de una. Aici era locul meu. Mai mult decât al ei. Atunci, de ce mă foiam ca şi cum aş fi fost din nou un copil în Dustwalk?

– N-am vrut să te trezesc. Doar că sângerez, am zis arătând cu o mână în sus; de parcă era nevoie să-i demonstrez asta unei străine.

– Sfântul Părinte nu-i aici.

Femeia s-a ridicat sprijinindu-se în coate. Îşi rotea agitată ochii de jur împrejur în lumina slabă a lămpii, de parcă ar fi căutat propria cale de scăpare.

– E încă la festivităţi.

Am trecut în sfârşit peste prag, lăsând uşa cortului să se închidă. Am încercat să nu mă uit la Sayyida în timp ce înaintam.

– Am venit după medicamente.

Rămăsesem captivă în cortul ăsta multă vreme, revenindu-mi după ce aproape că murisem. Aş fi putut să desenez orice colţ din memorie. Până la cufărul din lemn şi fier împodobit cu cuvinte sfinte, în care Sfântul Părinte îşi ţinea rezervele de medicamente.

– E încuiat, a spus femeia când m-am aşezat lângă cufăr.

– Ştiu.

M-am întins după micuţa lampă cu ulei, din sticlă albastră, pe care Preotul o ţinea mereu aprinsă când cineva rămânea în cortul pentru îngrijirea bolnavilor peste noapte. Nimeni nu trebuia lăsat să sufere şi să moară pe întuneric. Am pipăit pe lângă marginea de jos a cufărului până am dat de-o cheie micuţă de fier pe care o păstra aşezată acolo. Încuietoarea a cedat cu un clic satisfăcător.

Înăuntru erau şiruri întregi de sticluţe, ace, prafuri şi cuţitaşe aranjate în ordine. Era atât de diferit de învălmăşeala de unelte şi leacuri lăsate de Bahi împrăştiate pe jos, încât aproape că mă durea. Ca şi cum cu fiece zi de la moartea sa rămânea tot mai puţin din el în tabără.

– Mă crezi sau nu, nu sunt la prima vizită aici, am spus peste umăr în timp ce alegeam o sticlă cu un lichid incolor cu care îl văzusem pe Sfântul Părinte curăţând rănile, punând-o deoparte.

Am ridicat setul de ace la lumină, mijind ochii. Niciodată până acum nu observasem cât de mari păreau, dar trebuia să găsesc unul care era mai mic decât celelalte.

– O să te coşi singură? a întrebat femeia din spatele meu de parcă nu ştia dacă trebuia să fie îngrozită sau impresionată.

– N-ar fi prima dată nici pentru asta.

Am ales un ac la întâmplare, apoi m-am întors cu faţa la ea. Arăta mult mai bine decât atunci când o găsiserăm în celula din Saramotai, când abia reuşise să se uite la mine. Părea să-i fi scăzut febra şi acum era vioaie, cu o culoare aproape normală în obraji.

– Eu... a început ea să spună, apoi a ezitat, trecându-şi limba peste buzele crăpate, mă pricep puţin la tămăduirea rănilor. Dacă ai prefera să nu faci singură asta.

Nu aveam nevoie de ajutorul ei. Puteam să iau medicamentele şi să plec. Puteam să uit că am fost vreodată fata din Dustwalk care avea o mamă pe nume Zahia. Dar dacă plecam acum trebuia să dau cu ochii de Jin. Şi nu reuşeam să-mi amintesc nici măcar un moment în care faptul c-am fugit de probleme mă ajutase cu adevărat. În plus, nu era ca şi cum mă încânta ideea de a-mi înfige un obiect ascuţit în propria piele.

M-am aşezat în faţa ei, întinzându-i sticla, firul şi acul. Părea speriată când mi-a dat la o parte gulerul halatului. Şi-a trecut degetele peste rană, tamponând cu lichid locurile unde sângele se coagulase, lăsând o sută de înţepături mici şi dureroase de ace să şuiere în urma lui. Dar nu le dădeam prea multă atenţie. Îi urmăream faţa în strălucirea slabă a lămpii. Încercam să-mi dau seama dacă era ceva ce-aş fi putut şti.

– Ai băut, a spus ea în cele din urmă. Simt mirosul băuturii. Înseamnă că de asta a început din nou. Subţiază sângele. Nu ai nevoie de copci, doar de un bandaj şi să înveţi cum să ţii la băutură.

Felul în care a spus *băutură* m-a convins. Accentul ei se tocise în anii petrecuţi în alte locuri, locuri care nu înghiţeau cuvântul acela ca şi cum erau mereu însetate, dar era inconfundabil. Mai ales după felul în care vocea cu care fuseseră rostite celelalte cuvinte scăzu şi se înălţă apoi. Aş fi recunoscut accentul acela şi în zarva din bazar. Era accentul meu.

– Mi te-ai adresat cu numele de Zahia, am zis eu, luându-mi inima în dinţi ca să nu am timp să-mi pierd curajul. Era numele mamei mele. Zahia Al-Hiza.

Am privit-o cu atenţie să-i văd reacţia.

– Dar ea s-a născut Zahia Al-Fadi.

Faţa femeii a căzut ca o mână proastă la cărţi. S-a depărtat de mine, dând drumul gulerului, şi şi-a dus dosul palmelor la buze să înăbuşe ceva ce semăna cu un suspin.

Mă uitam la ea, neştiind ce să fac. Trebuia să-i ofer puţină intimitate sau o mângâiere. Dar nu-mi puteam lua ochii de la ea.

– Asta înseamnă, atunci, că tu eşti Amani, a spus cu o voce răguşit când în sfârşit a vorbit din nou.

A dat mânioasă din cap, ca şi cum voia să-şi alunge lacrimile. Fetele din deşert nu plângeau.

– Arăţi exact ca Zahia la vârsta ta.

Mai auzisem asta. A întins mâna, dând să mă atingă. Avea lacrimi în ochi.

– E ca şi cum aş revedea-o pe sora mea în ziua în care am plecat din Dustwalk.

– Sora ta?

M-am tras înainte ca degetele ei să apuce să-mi atingă obrazul.

– Tu eşti Safiyah Al-Fadi?

Mi-am dat seama de cum a vorbit. Poate că eu eram imaginea leită a mamei, dar o vedeam şi în femeia asta. Era sora mijlocie dintre cele trei fete Al-Fadi. A treia soră legendară a mamei şi a mătuşii Farrah. Cea renumită pentru faptul că dispăruse din Dustwalk ca să-şi trăiască propria viaţă. Despre care mama spunea mereu că avea să fugă şi să o găsească. Spre care mă îndreptam când am plecat prima dată din Dustwalk. Înainte să-i fi ales pe Jin şi Rebeliunea.

– Trebuia să fii în Izman.

– *Am fost* în Izman.

Deodată, a început să-şi facă de lucru, scoţând sticlele din cufărul Părintelui şi verificându-le cu o privire rapidă de cunoscătoare.

– M-am dus acolo să-mi găsesc norocul. Am stat acolo aproape şaptesprezece ani.

A desfăcut dopul unei sticle fără etichetă ca să-i adulmece conţinutul, având grijă să-mi ocolească privirea.

Nu-mi plăcea faptul că era aici. Nu mi se părea corect că în toată întinderea asta uriaşă de deşert ne întâlniserăm într-un loc în care niciuna dintre noi n-ar fi trebuit să fie. Mi se părea că lumea se dăduse peste cap încercând să ne aducă împreună. Eu făcusem asta? Mă străduiam să-mi amintesc lucrurile pe care le spusesem pe vremea când eu şi Jin mergeam prin deşert, când încă mai credeam că aveam să ajung în Izman. Spusesem vreun adevăr din greşeală? Înainte să ştiu că eram demdji şi că nu puteam să mint – înainte să înţeleg cât de periculos era să rosteşti adevăruri despre viitor, pentru că aveau să deformeze universul ca să se adeverească. Ar fi fost de ajuns să-i spun lui Jin că aveam s-o găsesc pe mătuşa mea şi universul ar fi realiniat stelele ca să se întâmple asta. Şi să-mi ofere o versiune otrăvită a adevărului.

Sau era vorba de noroc chior?

Degetele ei neliniştite s-au oprit în sfârşit pe o sticlă. Şi-a înmuiat degetele într-o unsoare urât mirositoare şi mi-a uns apoi rana.

– Cum se face c-ai plecat din Izman?

– Pentru că norocul e treabă tare stranie.

Am aşteptat, dar asta părea să fie toată explicaţia pe care aveam s-o primesc pentru faptul că ajunsese în Saramotai.

– Deşi trebuie să recunosc că nu m-am gândit c-o să ajung întemniţată de un revoluţionar care voia să răstoarne ordinea lumii.

– Malik nu era de-al nostru, am ripostat eu, tresărind sub atingerea degetelor ei pe claviculă.

– Vă selectaţi cu atenţie toţi adepţii? a întrebat apăsând pe rană puţin mai tare decât era nevoie. A făcut lucruri în numele prinţului vostru; pentru mine, e de ajuns. Aproape m-a omorât făcând lucrurile astea. Ştii, o parte din deşertul ăsta nu şi-a dorit o rebeliune, care ar putea să ne ucidă.

S-a tras de lângă mine şi şi-a şters degetele cu o cârpă.

– Dar presupun că, aşa cum ar fi spus Sfântul Părinte din Dustwalk, e vorba de Soartă şi Noroc.

Trei cuvinte şi m-am trezit înapoi în casa de rugăciune din Dustwalk, ascultând predica. Era o expresie veche a Părintelui pe care o folosea în vremuri grele. *Soartă şi Noroc.* Însemna că soarta şi norocul nu erau mereu unul şi acelaşi lucru.

Înţelegeam asta mai bine decât oricine.

– Uite, a zis mătuşa mea, Safiyah, curăţându-şi repede mâinile, scoţând încă o sticlă din cufărul Sfântului Părinte, ia asta pentru durere. O să te ajute să dormi.

Accentul, amestecat cu vorbele ei despre medicamente şi somn, a scos la iveală amintirea aceea.

Tamid.

M-a lovit ca un pumn în piept.

Înăbuşisem toate gândurile legate de el timp de luni de zile. Dar era ca şi cum l-ar fi invocat aici cu accentul ei din Dustwalk, cu sticluţa de medicament în lumina slabă, cu dorul bolnav de oameni pe care îi cunoscusem cândva. Era singurul prieten pe care l-am avut înainte de locul acesta şi de Rebeliune. Cel care mă bandaja şi-mi strecura lucruri pe furiş până-mi trecea durerea.

Pe care l-am lăsat să moară în nisip.

Aşa avea să se întoarcă împotriva mea adevărul rostit către mătuşa mea? Să-mi amintească de cine eram înainte de rebeliunea lui Ahmed? De toţi oamenii care suferiseră sau muriseră din cauza lucrurilor pe care le făcusem?

Dintr-odată, mi s-a părut foarte tentant să iau ceva care să mă facă să dorm şi să scap de amintiri.

Dar, înainte să iau sticla, foaia de la intrarea în cort s-a dat violent la o parte. Am întors capul, uitându-mă în jur. Primul gând a fost că Jin mă urmărise până aici. Dar prin pâcla persistentă a alcoolului am văzut două siluete conturate în lumina lămpii, pe fundalul întunericului de afară. Jin ar fi venit singur după mine. Şi erau încurcaţi ca doi nuntaşi beţi care căutau puţină intimitate şi se împleticiseră în cortul greşit.

Apoi s-au mişcat şi lumina a căzut pe cuţit.

Am fost în picioare într-o clipă, de cum am auzit o voce bine cunoscută rostindu-mi înăbuşit numele.

Era Delila.

CAPITOLUL 9

Siluetele s-au împleticit în spate, afară din cort. Dar era prea târziu să fugă. Eram deja în picioare.

– Stai aici! i-am ordonat lui Safiyah scoţând un cuţit în timp ce ieşeam.

– Opreşte-te!

Strigătul a ajuns la mine în vreme ce năvăleam afară din cortul pentru îngrijirea bolnavilor, după ei. Înainte să apuc să văd clar. Înainte să recunosc măcar cea de-a doua siluetă care o ţinea ostatică pe Delila. Părul negru îi cădea peste fruntea mândră, ochii panicaţi cum nu-i văzusem niciodată. Uimirea mi-a făcut glasul să şovăie:

– Mahdi?

O ţinea pe Delila pe după talie. Îi ţinea un cuţit de-a curmezişul gâtului, apăsând atât de tare, încât deja îi curgea sânge. Îl vedeam curgând într-un firicel proaspăt pe pielea şi pe sub halatul ei, pătându-l.

– Nu te apropia mai mult!

El tremura grozav.

– Mahdi, am spus cu o voce calmă, deşi mintea mea căuta înnebunită o explicaţie, ce naiba faci?

– O salvez! strigă Mahdi cu o voce disperată.

M-am uitat cât de departe eram de nuntă. Prea departe să-l audă cineva, oricât de tare ar fi strigat.

– O salvez pe Sayyida. Ridică mâinile, să le văd!

Am păstrat contactul vizual cu Delila, în timp ce făceam cum mi-a spus, încercând din răsputeri să-i transmit că totul avea să fie bine. Nu aveam s-o las să moară aici.

– Ce-ai în mână? a strigat el încrâncenat.

Cuţitul.

– Îi dau drumul, am spus, păstrându-mi vocea calmă.

Am desfăcut pumnul şi l-am lăsat să cadă. S-a înfipt cu lama în nisip.

– Acum sunt neînarmată.

– Nu, nu e adevărat.

Mahdi a tras-o pe Delila, iar ea a scâncit. Era tulburat, înnebunit de furie – iar cuţitul acela era înfiorător de aproape de gâtul ei.

– Ai un deşert întreg în jurul tău.

Nu se înşela. Puteam să-l culc la pământ în câteva secunde dacă voiam. Dar nu puteam fi sigură că-n prăbuşirea lui nu avea să înfigă cuţitul în gâtul Delilei.

– Mahdi, am spus cu precauţie, cu vocea pe care aş fi folosit-o să liniştesc un cal speriat, de ce crezi c-o s-o ajuţi pe Sayyida înfigând un cuţit în gâtul Delilei?

– E demdji! a scuipat el cuvintele ca şi cum ar fi fost evident. Unii cred că *o parte* dintr-un demdji poate vindeca bolile. Dar se înşală. E doar o superstiţie din popor. Câteva fire de păr purpuriu n-o vor aduce pe Sayyida mea înapoi.

Era dezechilibrat. Era disperat. Avea un cuţit la gâtul Delilei. Niciodată nu-mi dorisem mai mult să pot mişca deşertul fără să-mi mişc corpul. Am încercat totuşi, trăgând de marginea nisipului doar cu ajutorul minţii. S-a ridicat încet fără avânt, apoi s-a prăbuşit la loc. Aveam nevoie de ajutor.

– Am citit cărţi. *Cel care ia viaţa unui demdji va primi viaţă în egală măsură.*

Recita ca şi cum era un text sfânt, deşi ştiam că nu era ceva ce mai auzisem în predici.

– Asta ce-ar trebui să însemne?

Trebuia să câştig puţin timp. Destul cât să mă gândesc la o diversiune.

– Înseamnă că Sayyida poate supravieţui dacă o omoară pe Delila. Aş da viaţa oricărui demdji pentru a Sayyidei. Cât ai clipi.

Acolo. Ceva în spatele lui. O mişcare scurtă în lumina lunii. A ţâşnit tăcută dintr-o umbră în alta. Într-o clipă, pe când se mişca de la un copac la altul, l-am văzut clar.

Jin.

M-am stăpânit îndeajuns de repede, întorcându-mi privirea spre Mahdi înainte să observe unde mă uitam. Până la urmă, venise după mine. Şi avea o şansă să ne scoată pe toţi din această situaţie fără vărsare de sânge dacă puteam să-i distrag atenţia lui Mahdi pentru îndeajuns de mult timp. Nu aveam nevoie de o diversiune. Eu eram diversiunea.

– Şi pe urmă?

Trebuia să-i dau lui Jin ocazia să se apropie de el.

– Ce plan ai? Ahmed nu te-ar ierta niciodată că i-ai ucis sora, cu siguranţă, ştii asta.

– Nu-mi *pasă* de Ahmed.

Cu cât devenea mai disperat, cu atât accentul lui Mahdi era mai strident.

– Oricum, toată rebeliunea asta se duce naibii.

– Sunt sigură că-n situaţia asta altcineva o să se ducă naibii, am spus eu.

Jin era acum la doar zece paşi în urma lui. Destul cât să-l văd zâmbind în colţul gurii la auzul înţepăturii mele, deşi nu-şi lua ochii de la sora lui.

– Cu siguranţă, îţi dai şi tu seama de asta.

Mahdi nu părea să mă audă. Se apleca înnebunit în faţă, ca şi cum m-ar fi putut convinge şi pe mine. Ca şi cum m-aş fi dat la o parte să-i fac loc.

– Ahmed s-a întins mai mult decât îi e plapuma. Saramotai e doar începutul – o să mai fie şi alte răscoale, iar războiul cu străinii o să se încheie şi sultanul o să ne distrugă. Ahmed e prea slăbit să păstreze toată ţara. Nu-i putem salva pe toţi. Aşa că salvez pe cine pot.

Jin era aproape acum. Prea aproape. Lumina lunii l-a atins când a ieşit de sub acoperirea copacilor, aruncând o umbră în calea lui Mahdi. Acesta a făcut ochii mari şi s-a întors să dea piept cu noua ameninţare. Lama cuţitului a muşcat pielea catifelată a gâtului Delilei cu o mişcare bruscă, făcând sângele să curgă.

Delila a ţipat.

Timpul pentru diversiuni se sfârşise. Am ridicat braţele într-un arc, făcând ca nisipul să explodeze chiar în faţa lui Mahdi, orbindu-l, în timp ce Jin ţâşni în faţă. L-a prins de mână pe Mahdi, răsucind cuţitul departe de gâtul Delilei. Acesta îşi schimbă direcţia, îndreptându-se spre pieptul lui Jin. Am întors palma la orizontală şi nisipul s-a mişcat sub picioarele lui Mahdi, dezechilibrându-l, iar cuţitul a trecut inofensiv pe lângă umărul lui Jin.

Mahdi a căzut, iar degetele i-au trosnit ca nişte surcele în strânsoarea lui Jin, cuţitul căzându-i din mână. S-a prăbuşit în nisip cu un strigăt agonizant, iar Jin a prins-o pe Delila.

Pe urmă, totul s-a terminat. Delila s-a cufundat în braţele lui Jin, suspinând şi lăsând o pată de sânge pe cămaşa lui albă ca laptele. Privirile ni s-au întâlnit peste capul surorii lui.

Şi cu asta s-a terminat cu încercarea mea de a-l evita.

CAPITOLUL 10

Soarele brodat pe coama pavilionului strălucea vag în lumina lămpii. Nu era de ajuns de puternic să lumineze tot pavilionul, iar întunericul părea să ne împresoare pe toţi cinci.

Eu, Shazad, Hala, Jin şi Ahmed.

Ar fi trebuit să fim mai mulţi. Dacă Bahi ar fi trăit. Dacă Delila n-ar fi fost bandajată de mătuşa mea. Dacă Mahdi n-ar fi fost un trădător închis acum sub pază. Dacă n-am fi convenit toţi s-o lăsăm pe Imin să petreacă *o* noapte departe de Rebeliune pentru a-şi sărbători nunta.

– Dacă mă întrebi pe mine, ar fi trebuit să-l omori şi gata, spuse Hala uitându-se în altă parte, dar ştiam că vorbea cu mine.

– Nu te-a întrebat nimeni pe tine, am ripostat eu.

Nu mă puteam gândi decât la teama din ochii lui Mahdi în timp ce-o ţinea tremurând pe Delila. Vorbind cu mine despre viaţa Sayyidei, pentru că era prea mândru să implore.

– Vrei să-mi spui că n-ai fi făcut la fel, dacă Imin era cea care murea în cortul ăla?

– Nu, spuse Hala cu voce scăzută, în felul acela amenin-ţător pe care-l folosea uneori când venea vorba de sora ei. Încerc să-ţi spun c-ar fi *putut* fi Imin la fel de uşor. Sau tu, sau eu, sau gemenii. Fiecare dintre noi îşi riscă viaţa în fiecare zi, pentru oameni egoişti ca el, şi *aşa* ne răsplăteşte.

Egoismul era principalul atribut al deşertului. Ştiam asta mai bine ca oricine.

– Iubirea îi face pe oameni egoişti, a spus Jin, atât de încet, încât mi s-a părut că n-ar fi vrut să-l aud.

Un val neaşteptat şi fierbinte de furie a început să urce în mine. Dar, înainte să trântesc un răspuns, Hala a vorbit din nou.

– Nu cred că jumătate dintre lucrurile care mi s-au făcut au fost din iubire. Dacă nu pui la socoteală iubirea de bani.

În chip de dovadă, Hala a ridicat mâna stângă la lumină, cu cele două degete lipsă.

– De ce să suferim noi toţi doar pentru că Amani pare să decidă cine trebuie să trăiască, în funcţie de ce simte în ziua aia?

– Hala, ajunge! a avertizat-o Shazad.

Dar Hala a ignorat-o.

– Pari să te descurci de minune când vine vorba să ne pui în pericol. Azi a fost cu Mahdi. Ultima dată ţi s-a părut că viaţa fratelui tău valora mai mult decât a tuturor celorlalţi din deşert. Cât va mai dura până va apărea un alt crater incendiat în locul unde cândva a fost un oraş? Sau până când o să ne găsească şi-o să transforme pe încă unul dintre noi în praf, ca pe Bahi? Sau poate cineva o să reuşească să-l prindă, cum au făcut cu Imin, şi-o să-i scoată ochii, ca să poată muri încet, când ai fi putut să-i arăţi milă.

M-am aruncat spre ea ca din puşcă.

Shazad a apărut între noi într-o secundă. Înainte să ajung la Hala, înainte ca ea să aducă în mintea mea groaza ca să se răzbune.

– Am spus că *ajunge*.

M-a tras în spate cu mâinile pe umerii mei, ţinându-mă, în timp ce Hala îmi zâmbea batjocoritor peste umărul ei. M-am zbătut în braţele ei, dar nişte mâini familiare m-au prins, trăgându-mă înapoi din încăierare. Nu m-am mai obosit să mă împotrivesc când m-a tras uşor spre pieptul lui. Căldura familiară a corpului său când spatele mi s-a lipit de pieptul lui.

– Opreşte-te. Ştii că nu vrei cu adevărat să te baţi cu ea, Amani.

Mi-a şoptit în ureche, îndeajuns de încet, încât să fiu singura care-l auzea. Aşa încât răsuflarea lui să-mi ridice firele de păr de pe ceafă. Toată fiinţa mea voia să se sprijine de el, să-i simtă bătăile inimii pe şira spinării şi să se relaxeze în prezenţa lui. Dar am amuţit-o înainte s-o pot face, forţându-mă să mă desprind de el. Să creez spaţiu între noi.

– Dă-mi drumul.

Strânsoarea a slăbit când mi-a simţit trupul zăvorându-se sub atingerea lui. M-am smucit şi şi-a retras mâinile. Încă îi simţeam căldura palmelor pe braţele mele. Ca nişte arsuri. Doar că era de aşteptat ca un demdji să se ardă atât de uşor.

– Toţi cei din cortul ăsta au oameni pentru care ar întoarce lumea pe dos ca să-i protejeze, a spus Shazad întorcându-se spre Hala. Aici nu e vorba de sânge sau iubire. E vorba de trădare. Mahdi a comis o crimă împotriva noastră şi trebuie să se dea o sentinţă.

Ahmed nu spusese încă nimic. Dar acum toţi ne uitam la el.

În cele din urmă, a vorbit:

– Tatăl meu ar alege execuţia.

– Asta ar alege şi fratele tău, a spus Jin din spatele meu.

Se retrăsese la o distanţă sigură de mine. Eram conştientă de prezenţa lui şi fără să mă uit la el.

– Pledezi în favoarea răzbunării? a întrebat Ahmed. Ochi pentru ochi?

– Nu e ochi pentru ochi, a spus Jin. Delila e încă în viaţă. Mulţumită lui Amani. Aşa că pledez doar pentru un ochi.

Ahmed bătea darabana cu degetele pe hartă.

– Eu nu cred că un sultan ar trebui să pronunţe judecăţi din duşmănie.

Am auzit cuvintele lui Mahdi şoptite în gând: *e prea slab să păstreze toată ţara.*

Jin a făcut un pas spre Ahmed.

– Sora noastră…

– *Nu* e sora ta.

A izbit cu palma în masă, făcând linişte imediat. Niciunul dintre noi nu-l mai auzise pe Ahmed răstindu-se aşa la Jin.

Chiar şi Shazad a făcut un pas în spate, uitându-se când la un frate, când la altul. Ca şi cum ar fi fost nevoie să-l tragă şi pe unul dintre ei înapoi. Poate că Jin şi Delila nu erau fraţi de sânge – nu aşa cum era cu Ahmed, prin mama lor, sau cum erau Jin şi Ahmed, prin tatăl lor –, dar fuseseră crescuţi împreună. Jin o numise dintotdeauna pe Delila sora lui şi Delila îi considera pe ambii prinţi fraţii ei. Dar Ahmed era cel care-i unea.

– Şi nu e decizia ta. E a mea.

Jin şi-a încleştat fălcile:

– Bine. Cât iei *tu* decizia, eu o să merg s-o veghez pe sora *ta*. Aşa cum am făcut-o după ce a murit mama. Mama mea, care ţi-a salvat viaţa, în cazul în care-ai uitat. Şi care a murit în timp ce tu erai aici şi te jucai de-a salvatorul ţării care a înrobit-o şi a încercat să-ţi omoare sora.

– Toată lumea afară!

Ahmed nu şi-a luat ochii de la fratele lui în timp ce dădea ordinul.

– Discuţia asta e între mine şi fratele meu.

– Nu vă obosiţi, a spus Jin, dând foaia cortului la o parte cu o mişcare mânioasă. Am terminat.

Aerul nopţii s-a revărsat în pavilionul din spatele lui, făcând lumina din cortul lui Ahmed să se răsfrângă ca un far pe nisip.

Atunci s-a auzit împuşcătura.

Lumea întreagă păru să-şi încetinească ritmul în jurul nostru în timp ce stăteam încremeniţi, încercând să înţelegem. Un glonţ era înfipt în mijlocul mesei, la un fir de păr distanţă de mâna lui Ahmed, spre stânga. Deasupra noastră era o gaură în acoperiş, chiar prin galbenul soarelui de pe pânză.

Shazad a reacţionat prima. Apucându-l pe Ahmed de partea din faţă a cămăşii, l-a culcat la pământ, sub masă, cu o secundă înainte să se audă a doua împuşcătură. Apoi încă una.

Jin m-a prins în aceeaşi clipă, făcându-mă să cad lată, aerul năvălindu-mi afară din plămâni. M-am lovit cu putere de

pământ şi o durere ascuţită mi-a sfâşiat umărul drept. Am strigat. Însă nu era un glonţ. Ştiam durerea provocată de gloanţe. Jin mă proteja cu corpul lui, în timp ce gloanţele străpungeau pânza subţire a cortului.

Sayyida.

Ideea mi-a venit brusc şi dureros ca un glonţ în creier. Sincronizarea era prea bună. Nu „evadase“ cu Hala. Fusese momeala. O capcană. O urmăriseră direct până la noi.

Au început să se audă ţipetele afară, urmate de alte focuri de armă. Încă un glonţ a căzut aproape de noi, ridicând o ploaie de nisip periculos de aproape de mine şi de Jin. Soldaţii trăgeau la întâmplare, dar asta nu însemna că nu aveau să ne nimerească.

Am încercat să-mi folosesc puterea, dar îmi dansa aţâţător prin faţă, scăpându-mi din mâini. Am simţit ceva rece pe coapsă. M-am întors ca să văd mai bine. Cămaşa mi se ridicase şi fierul de la catarama lui Jin îmi apăsa pielea goală, lăsându-mă fără jumătatea mea de djinn. Am tresărit amândoi când alt glonţ s-a izbit de masă deasupra capetelor lui Ahmed şi Shazad.

– Jin.

Căzătura făcuse ca aerul să iasă afară din plămâni şi aveam o durere ascuţită în braţul drept, ca şi cum ar fi fost rupt. Mi-era greu să vorbesc de sub greutatea temeinică a lui Jin.

– Catarama, am icnit în cele din urmă cu pieptul în flăcări.

Jin a înţeles. S-a mişcat repede de lângă mine. Am simţit cum fierul se dezlipea de pielea mea. Deodată, panica nu mai era o senzaţie îngrozitoare blocată în pieptul meu. Curgea din mine. În deşert. În nisip.

Am stârnit deşertul într-o furtună.

Am simţit-o ridicându-se în nisipurile de afară, înteţindu-se în timp ce înainta. Am împins-o cât mai departe de noi posibil, până la marginea taberei, dar nisipul tot biciuia pereţii sfâşiaţi ai cortului. Am închis ochii şi am lăsat deşertul să se dezlănţuiască nebuneşte. Focurile de armă au încetat, şo-

văind sub forţa vârtejului, în timp ce acesta a izbit partea laterală a pavilionului, ridicându-l de la pământ şi luându-l pe sus ca şi cum n-ar fi fost decât un fleac.

Afară, furtuna de nisip transformase teama din tabără în haos. Rebelii se grăbeau să-şi lege sheema în jurul feţei, iar alţii adunau provizii sau încercau să liniştească bidiviii. Toţi ştiau care era planul de evacuare. Dar una era să-l ştii, alta să încerci să-l pui în aplicare în toiul nopţii, când gloanţele şuierau prin aer.

M-am străduit să controlez mai bine situaţia. Am încercat să respir şi m-am ridicat în genunchi. Împuşcăturile veniseră de sus. Asta însemna că duşmanii erau pe zidurile canionului. Am schimbat poziţia, împingând mâinile în faţă, împingându-mi puterea spre ei, creând un scut împotriva focurilor de armă cât de bine puteam.

În vreme ce nisipul se mişca, am văzut primul cadavru de rebel. Sângele roşu şi proaspăt se revărsa din rana de glonţ din piept. Am simţit că-mi scapă printre degete şi am încercat să-mi recapăt din nou controlul asupra puterii.

Shazad era în picioare, dând deja ordine, în timp ce făceam aerul să vuiască în continuare în jurul nostru şi făcând haosul să devină ordine.

– Amani! Trebuie să plecăm! a strigat Shazad peste şuieratul nisipului şi întinzând mâna spre mine.

– Vă acopăr eu cât fugiţi! i-am strigat. Scoate-i pe toţi afară!

– Nu fără tine, a zis Shazad scuturând din cap.

Părul ei negru se desprinsese deja din coada împletită, fluturându-i sălbatic peste faţă. În spatele ei, vedeam oamenii înşeuând caii cu disperare, unii urcându-se pe spinările gemenilor, care luaseră forma de păsări roc uriaşe.

– Ba da, fără mine! am strigat către ea.

Voiam să-i spun că voi fi în regulă. Dar promisiunile făcute de demdji nu erau sigure.

– Du-i pe toţi ceilalţi într-un loc sigur. Du-l pe Ahmed în siguranţă. Au nevoie să fii cu ei şi tu ai nevoie de mine aici.

Shazad a ezitat o clipă. Prietena mea se împotrivea. Dar generalul nostru ştia că am dreptate. Jumătate din tabără avea să moară fără o formă de acoperire. Şi în clipa asta eu eram singura acoperire pe care o aveau.

Shazad s-a întors pe jumătate. S-a uitat peste umăr către Ahmed, care încerca să domolească panica atât cât să scoată oamenii afară, apoi spre mine.

– Dacă nu vii din urmă, a spus aplecându-se în faţa mea, prinzându-mă de umăr pentru o clipă, să fii sigură că mă întorc după tine.

Şi apoi a dispărut. Am întors spre exterior tot ce aveam în mine. M-am golit în deşert, un ciclon perfect care proteja marginile taberei, păstrând evadarea oamenilor noştri departe de privirile soldaţilor.

Nu ştiam de cât timp rezistam. Cât timp am putut, înainte ca braţele să înceapă să-mi tremure. Eram vag conştientă de haosul din jurul meu. De proviziile care erau încărcate, de caii duşi spre intrarea în tabără, de Izz şi Maz, care se aruncau în aer sub o ploaie de focuri de armă. De strigăte din depărtare.

Dar tot ce ştiam, de fapt, era deşertul. Făceam parte întru totul din furtuna de nisip până când m-am gândit că m-aş putea împrăştia în praf şi fugi odată cu el. Pierdeam controlul. Nu erau doar braţele. Tot corpul îmi tremura din pricina efortului. Nisipul zbura prin părul meu în loc să zboare spre duşmani. Trebuia să renunţ. Şi, dacă aveam vreo şansă să scap, acum era momentul să încerc.

M-am ridicat în picioare. Picioarele s-au încovoiat sub mine. Nişte braţe m-au cuprins de talie înainte să cad la pământ.

– Te-am prins! mi-a spus Jin la ureche. Să mergem; eşti în siguranţă.

Un cal se ridica pe picioarele din spate şi dădea din copite, covârşit de frică, în timp ce furtuna a început să se apropie în jurul nostru pe măsură ce controlul meu slăbea.

– De ce... mai eşti... aici? am spus pe nerăsuflate. Shazad...

Eram ameţită de efortul de a stăpâni nisipul. Dacă-i dădeam drumul, nisipul avea să năvălească şi să îngroape tot locul, înecându-i pe toţi cei care nu scăpaseră încă.

– I-a scos aproape pe toţi ceilalţi.

Corpul solid al lui Jin era singurul lucru care mă sprijinea acum.

– Nu şi pe tine.

– De parcă te-aş lăsa în urmă, să mori aici.

I-am auzit vocea joasă şi fermă cu care mi-a şoptit în ureche, iar trupul lui mi-a învăluit corpul, protejându-mă, în timp ce îndemna calul să meargă înainte. M-a împins în şa, urcându-se în spatele meu. S-a auzit o împuşcătură în apropiere, prea aproape ca să mă pot linişti.

– Amani. Dă-i drumul. Eşti în siguranţă cu mine, promit. Ai încredere în mine.

Aşa că i-am dat drumul.

CAPITOLUL 11

Am călărit de parcă încercam să ne luăm la întrecere cu soarele care apunea spre linia orizontului. Armata era în spatele nostru. Trebuia să ajungem destul de departe în munţi ca s-o depăşim.

Mi-am pierdut cunoştinţa la un moment dat când am ieşit din tabără şi am dormit în cele câteva ore de întuneric pe care le mai aveam. Când m-am trezit, sprijinită de Jin, se revărsau zorii unei noi zile şi aveam o armată pe urmele noastre. Cu ultimele resurse de putere am ridicat deşertul în

spate, făcând cât de bine-am putut un scut între soldaţi şi micul nostru grup.

Eu şi Jin nu eram singuri. Vreo doisprezece hoinari din tabără care nu reuşiseră să scape cu gemenii sau cu primul val de călăreţi al lui Shazad erau alături de noi. Unii călăreau câte doi pe ultimii noştri cai. Nu le distingeam feţele, în timp ce goneam pe nisipurile încinse. Şi nu ştiam cine scăpase cu Ahmed şi Shazad sau dacă cei care erau cu noi călăreau suficient de bine să ţină pasul.

Aveam o durere puternică şi constantă într-o parte, care se înrăutăţea ori de câte ori mă uitam în urmă. Aveam nevoie de toate puterile ca să rezist şi să împiedic durerea să-mi tulbure concentrarea.

În cele din urmă, n-am mai putut, nici caii nu mai aveau vlagă. Dacă nu-i depăşisem până acum, trebuia să ne oprim şi să luptăm. Am lăsat în jos scutul din spatele nostru. Jin părea să simtă cum tensiunea îmi părăsea corpul. A făcut animalul care gâfâia să se întoarcă, ţinându-şi arma pregătită, uitându-se în spate după urmăritori. Vederea mi s-a înceţoşat de uşurarea de a nu-mi mai folosi puterea. Mi-am făcut mâna căuş, protejându-mi ochii de ultimele raze ale soarelui din deşert. Am rămas toţi complet nemişcaţi, în timp ce ne uitam spre orizont, căutând semne de mişcare. Dar nu era nimic în urma noastră, doar întinderea nesfârşită de nisip. Scăpaserăm de ei.

– Putem să facem tabăra aici, a spus Jin poruncitor, vocea răsunându-i în piept, răsfrângându-se pe spinarea mea.

Era răguşit din cauza setei.

– Nu suntem în siguranţă, am dat să mă opun.

– Niciodată nu suntem în siguranţă, a spus Jin ca să aud doar eu.

– Nu avem adăpost, iar caii…

– Caii nu vor putea să meargă mai departe dacă nu se odihnesc şi nu putem fugi de duşmani mergând pe jos, mi-a şoptit Jin la ureche. Şi nu putem scăpa de ei fără tine. Cineva

va sta de pază peste noapte şi o să pornim la drum dacă se iveşte chiar şi un norişor de praf la orizont.

A coborât de pe cal şi a început să dea ordine să se ridice corturi şi să verifice proviziile pe care oamenii le luaseră în timpul evacuării. A descoperit un vas pe care-l ţinea lângă el şi a luat o duşcă înainte să mi-l dea şi mie.

Am dus burduful cu apă la gură şi cu mâinile tremurând am sorbit încet, lăsându-mi umărul rănit în jos, pe lângă corp. Eram în jur de doisprezece oameni. Asta însemna că lipseau o mulţime de oameni, care acum erau doar nişte cadavre în nisip, dacă nu scăpaseră cu Ahmed şi Shazad. Eram singura demdji dintre noi. Speram că asta însemna că Hala şi Delila erau împreună şi că puteau să ascundă chiar şi un grup mare de rebeli în mişcare. Şi că Shazad avea să-i ducă pe toţi în siguranţă. Trebuia să am încredere că ne aşteptau.

Mătuşa mea, Safiyah, era printre cei care fugiseră cu noi, la fel ca alte două femei din Saramotai. Bănuiam că era dificil să urmezi un plan de evadare dacă nu-l cunoşteai. Safiyah ajuta la împărţitul mâncării. Împrejur erau şi câteva feţe cunoscute. Uşurarea mi-a mai liniştit inima.

În seara aceea nu aveam să facem foc. Ceea ce ne lăsa vulnerabili în faţa coşmarurilor şi metamorficilor, dar eram mult mai vulnerabili dacă aprindeam un semnal luminos pentru armata sultanului. Trebuia doar să înconjurăm tabăra cu toate obiectele de fier pe care le aveam la dispoziţie şi să sperăm că o să fie bine.

Toţi erau sfârşiţi în urma eforturilor de evadare. Unii îşi îndesau deja pâinea în gură şi, pur şi simplu, se prăbuşeau, în timp ce soarele scăpăta. Trebuia să punem oameni de pază, să împărţim proviziile între cai şi să înălţăm corturile. Şi mai erau o mie de alte lucruri la care să ne gândim. Dar eram ameţită şi nu mă puteam gândi la ele.

Am băut apă până mi s-a limpezit mintea. Oricum, nu eram nevoiţi să rezistăm multă vreme. Cunoşteam deja partea noastră de deşert. Eram la trei zile de mers de oraşul portuar Ghasab, dar în ritmul în care începusem, călărind toată

noaptea şi toată ziua, aveam să ajungem a doua zi la apus. De acolo, puteam să facem aprovizionarea şi să ne alăturăm celorlalţi la punctul de întâlnire din munţi. Mă rog, celor care scăpaseră.

Am pus apa deoparte şi am încercat cu grijă să mă dau jos de pe cal, lăsându-mi greutatea pe braţul drept dureros încercând să mă desprind de şa. A cedat imediat, făcându-mă să cad grămadă în nisip.

– Eşti rănită.

Jin s-a aplecat spre locul unde stăteam întinsă. I-am ignorat mâna întinsă şi m-am ridicat sprijinindu-mă în braţul sănătos, folosind scăriţa. Calul era atât de obosit, încât abia dacă a scos vreun sunet de nemulţumire.

– O să supravieţuiesc, am zis încercând să-mi ţin braţul cât mai firesc şi m-am întors cu spatele la el. Întotdeauna reuşesc să supravieţuiesc.

– Amani! a strigat când m-am îndepărtat, destul de tare pentru ca nişte rebeli să se uite spre noi, după care s-au întors repede la treabă; toţi ştiau destul cât să nu se amestece. Te-am văzut traversând tot deşertul. Ţin minte felul în care te mişti. Şi acum te mişti ca şi cum ai avea umărul dislocat. Trebuie să mă laşi să mă uit.

– Pot să-ţi dau ceva pentru durere, a intervenit Safiyah, scuturându-şi nisipul de pe degete.

Aproape toţi ştiau îndeajuns cât să nu se amestece.

– Nu are nevoie de ceva pentru durere, a spus Jin calm.

Vorbea cu Safiyah, dar nu şi-a luat ochii de la mine.

– Are nevoie de cineva care să-i pună braţul la loc în articulaţie înainte să fim nevoiţi să-l tăiem.

Asta m-a făcut să mă opresc.

M-am întors cu faţa spre el. Îşi desfăcuse sheema şi o înfăşurase în jurul gâtului, lăsându-mă să-i văd bine faţa. Jin se pricepuse întotdeauna să joace la cacealma. Un zâmbet slab i-a reapărut pe faţă, ca şi cum putea citi gândurile mai uşor decât mine. Zâmbetul acela aducea mereu necazuri.

– Vrei să rişti, Banditule?

Eram aproape sigură că minte. Însă eram, totodată, mai ataşată de ideea de a avea două braţe funcţionale.

– Bine.

Am întins braţul spre el cât de mult am putut, ca un copil care ţine un animal rănit găsit în deşert. Jin nu l-a apucat. În schimb, mi-a pus o mână pe spate. Fiorul cunoscut mi-a trecut pe şira spinării. Corpul meu nu părea să ştie că eram supărată pe el. M-a condus în cortul mic şi albastru pe care-l înşfăcasem când fugiserăm. Cineva îl întinsese pentru mine. A lăsat uşa cortului să se închidă în urma noastră, pecetluindu-ne intimitatea.

Cortul era prea jos ca să poţi sta în picioare. M-am aplecat încăpăţânată până când Jin m-a tras la pământ, să stau faţă în faţă cu el. Noaptea se lăsa repede în jurul nostru, dar era încă destulă lumină ca să poţi vedea. Auzeam de-afară târşâitul paşilor celor din tabără, în timp ce se pregăteau pentru o noapte în deşert.

– Lasă-mă să văd.

Vocea îi era blândă acum când eram singuri. Mi-a luat o clipă să înţeleg ce voia să spună.

– Bine, am spus din nou, ocolindu-i privirea.

Cu mare grijă, a pus o mână pe braţul meu şi a strecurat-o pe cealaltă pe sub halat, în zona gulerului. Degetele lui erau calde şi familiare. Cândva ar fi făcut o glumă despre felul în care-şi vâra mâinile pe sub hainele mele. Dar acum între noi plutea o tensiune mută – până când n-am mai rezistat:

– Eşti sigur că ştii ce faci?

– Ai încredere în mine.

Jin nu mă privea în faţă, deşi era atât de aproape de mine, încât era aproape singurul loc spre care ar fi putut să se uite.

– Am fost nevoit să învăţ când eram la bordul *Pescăruşului negru*, înainte să înceapă toate astea.

Astea. Ştiam că se referea la Rebeliune. Aproape am izbucnit în râs. Era un cuvânt atât de mărunt care ne cuprindea pe toţi şi tot ce făcuserăm, şi tot ce mai aveam încă de făcut.

– Mulţi marinari se răneau când se încurcau în frânghii.

A făcut ceva ce m-a făcut să simt un junghi dureros într-o parte. Am şuierat printre dinţi.

– Îmi pare rău.

– La naiba, chiar ar trebui să-ţi pară rău!

Durerea îmi ascuţea limba.

– Asta s-a întâmplat când m-ai împins, să ştii.

– Ai dreptate, a răspuns Jin impasibil, încă pipăindu-mă încet cu degetele. Ar fi trebuit să te las să fii împuşcată; e mult mai uşor să-ţi revii după asta.

– Şi de unde-ai puteai tu să ştii?

Eram într-o cursă ca să scăpăm cu viaţă. Nu era momentul potrivit să ne certăm, nu în toiul unui război. Dar nu eu adusesem vorba.

– Nu erai pe aici când am trecut prin asta.

– Ai fi preferat să rămân şi să mă uit cum mori? spuse Jin cu fălcile încleştate.

– N-am murit.

– Dar ai fi putut muri.

– Şi tu ai fi putut muri, spionându-i pe xichieni!

Tăcerea s-a lăsat între noi. Dar am rămas pe loc. Niciunul din noi nu a făcut vreo mişcare de retragere sau de apropiere. Degetele lui Jin încă îmi explorau umărul care mă durea.

Într-un târziu, a vorbit din nou:

– E dislocat. Dar nu e rupt.

Era chiar deasupra mea acum, aşa că tot ce puteam vedea era gura şi umbra ţepilor din barbă. Îmi cuprinsese umărul cu amândouă mâinile.

– Partea asta o să doară al dracului. Eşti pregătită?

– Păi, când o spui aşa, cum aş putea să zic că nu?

Am văzut din nou arcuirea uşoară a gurii lui, care mă făcea întotdeauna să simt că suntem împreună în povestea asta.

– În regulă.

S-a mişcat ca să fim faţă în faţă.

– O să-ţi împing umărul la loc la trei.

Am strâns din dinţi şi m-am pregătit.

– Unu...

Am respirat adânc.

– Doi...

Înainte să mă încordez, aşteptând să spună „trei“, Jin mi-a smucit braţul în faţă şi-n sus.

Durerea m-a săgetat de la cot până la umăr, rostogolindu-se violent din gură.

– Fir-ar al dracu’!

Am scos apoi încă o înjurătură în xichiană, apoi una în jarpooriană pe care o învăţasem de la Jin când traversam deşertul, durerea făcându-mă să spun toate insultele în toate limbile pe care le ştiam. Tocmai rosteam una colorată în gallană când Jin m-a sărutat.

Orice alte cuvinte aş mai fi vrut să spun s-au stins tragic în clipa în care gura lui s-a întâlnit cu gura mea. Gândurile mi s-au împrăştiat imediat după aceea.

Aproape uitasem cum era să fiu sărutată de Jin.

Doamne, şi cum ştia să mă sărute!

M-a sărutat ca şi cum ar fi fost prima şi ultima oară. Ca şi cum aveam să ardem de vii în sărutul acela. Şi m-am lăsat în voia lui ca şi cum nu-mi păsa. Poate că Rebeliunea se năruia în jurul nostru, poate chiar întreg deşertul, dar deocamdată eram amândoi în viaţă şi eram împreună, iar furia dintre noi se transformase într-un foc diferit care ne-a atras în miezul lui până când n-am mai fost sigură care din noi îl mistuia pe celălalt.

S-a retras cu o viteză neaşteptată, înfiorătoare, despărţindu-ne la fel de repede pe cât ne uniserăm. Respiraţia mea întretăiată a umplut liniştea ce a urmat. Era un întuneric deplin acum. Nu distingeam decât umerii lui care se ridicau şi coborau şi albul cămăşii lui.

– De ce-ai făcut asta? am întrebat cu răsuflarea întretăiată.

Eram destul de aproape încât să-i văd gâtul mişcându-se când înghiţea. Am simţit brusc nevoia să-mi apropii gura de

locul acela şi să-l gust, să văd dacă respiraţia lui era la fel de nesigură şi neregulată ca a mea.

Dar, când Jin a vorbit, avea vocea fermă ca o stâncă:

– Ca să-ţi distrag atenţia. Te mai doare?

Mi-am dat seama că durerea cumplită din braţ amuţise, în timp ce restul corpului se trezise la viaţă, reacţionând la sărutul lui Jin. Avea dreptate; nu mă mai durea nici pe jumătate ca atunci când mi-l pusese la loc.

A ridicat ceva de pe jos – am observat că era sheema mea roşie. Probabil, îmi căzuse. Jin mi-a atins braţul din nou, dar de data asta am simţit mâna lui, din carne şi oase, pe cotul meu, nu focul ce-mi invada pielea. Mi-a legat sheema în jurul braţului şi a trecut-o pe după gât, ca o chingă, legând-o la ceafă cu un nod zdravăn şi ridicându-se apoi în picioare.

– Şi-apoi...

Avea vocea relaxată, ca şi cum totul era o glumă şi eram doar doi străini care flirtau înainte de a se despărţi din nou. Nu doi oameni atât de încurcaţi ca noi. Care traversaseră deşertul împreună. Care înfruntaseră moartea împreună iar şi iar.

– Cine poate să reziste unei asemenea guri?

Mi-a mai furat un sărut, atât de repede, încât a dispărut înainte să-l simt pe deplin.

Am stat pe întuneric mult după ce a plecat, fără să mă ridic nici măcar când am auzit afară zgomotele unei mese pregătite şi servite în grabă. Oricum nu prea îmi era foame. Mă simţeam rănită. Mistuită. Precum pământul pârjolit. Îmi aminteam vag expresia aceea – o învăţasem de la Shazad. Era ceva legat de strategia de război. Nu eram sigură dacă eu şi Jin eram sau nu în război.

Am ascultat cum tabăra se liniştea în jurul meu, în timp ce reluam totul în minte. Toate lucrurile prin care trecuserăm. Tot ce ne mai aştepta încă. Tot ce el nu voia să spună. Cu cât se lăsa mai mult liniştea peste tabără, cu atât mai zgomotoasă era furia mea.

Eram amândoi al naibii de încăpăţânaţi, dar unul din noi trebuia să cedeze până la urmă.

Am sărit în picioare înainte să apuc să mă gândesc, dând la o parte foaia cortului. Tabăra amuţise complet şi toţi erau în corturile lor, cu excepţia celor care fuseseră lăsaţi să păzească. Am traversat tabăra. Am recunoscut imediat cortul lui Jin, roşu şi peticit într-o parte, faţă-n faţă cu al meu. Nu eram sigură ce voiam să fac – să ţip la el, să-l sărut sau să fac cu totul altceva.

Aveam să decid când îl vedeam.

Aproape ajunsesem – eram la doi paşi de cort – când gura mi-a fost acoperită cu o mişcare încleştată. Am simţit panica urcând în piept când o cârpă cu miros dulceag şi greţos, ca de băutură vărsată, mi-a acoperit faţa ca un căluş.

Instinctul meu a preluat controlul. Am lovit cu cotul în spate. Un zvâcnet de durere mi-a străbătut umărul rănit. O greşeală. Am deschis gura într-un geamăt. Am tras aer şi mirosul mi-a invadat gura, agăţându-se de limbă, de gât, coborând până jos în plămâni.

Eram otrăvită.

Efectele s-au făcut simţite imediat. Picioarele au cedat şi lumea s-a înclinat pe o parte.

Armata sultanului ne găsise.

De ce nu fuseserăm avertizaţi? Aş fi putut face ceva. Aş fi putut stârni deşertul. Aş fi putut să-i opresc. Acum abia dacă puteam lupta. M-am zbătut neajutorată, zgâriind cu unghiile mâna care-mi acoperea gura. M-am răsucit într-o parte, străduindu-mă să-mi las greutatea în jos. Ştiind, de fapt, că era deja prea târziu. Când am căzut, am văzut două corpuri întinse în nisip, nemişcate.

Paznicii, morţi deja.

Trebuia să-i avertizez pe ceilalţi. Lumea începuse să se estompeze. Îmi pierdeam cunoştinţa. Aveam să mor. Jin. Trebuia să-i dau şansa să scape. Să-i salveze pe ceilalţi.

Am deschis gura să strig un avertisment. Întunericul l-a înghiţit, odată cu mine.

CAPITOLUL 12

M-am trezit cu un spasm violent. Voma s-a împrăştiat lângă mine, pe podeaua de lemn, lângă o găleată. Am înhăţat-o înainte să vină al doilea spasm.

Tot ce mai aveam în stomac ieşea afară.

Am închis ochii strâns şi mi-am încordat braţele în jurul găleţii de metal. Am ignorat mirosul copleşitor de vomă care se ridica de pe fund. Capul mi se învârtea încă, stomacul încă fremăta. Nu m-am mişcat imediat, nici măcar după ce m-am asigurat că nu mai aveam nimic de vărsat în afară de propriul ficat.

Părea că eram încă în viaţă. Ceea ce era neaşteptat. Aveam să mă bucur după ce încetam să-mi vărs maţele. Ceea ce însemna că fusesem sedată, nu otrăvită. Armata ar fi trebuit să mă omoare. Ar fi trebuit să ne omoare pe toţi.

Poate mă ţinuseră în viaţă pentru că eram demdji şi eram valoroasă. Sau poate pentru că eram fată şi păream neajutorată. Dar nu aveau niciun motiv să-i lase să trăiască pe ceilalţi din tabără. Nu aveau niciun motiv să nu se uite o singură dată la Jin, care arăta mereu ca şi cum putea să dea bătăi de cap, atunci, cufundat în somn şi să-l împuşte ca să scape de el.

Era un mod prin care puteam şti sigur. Nu puteam spune nimic din ce nu era adevărat. Dacă nu o puteam spune cu glas tare, atunci murise.

Am înghiţit fierea din gât.

– Jin trăieşte.

Adevărul mi-a ieşit ca o rugăciune în întuneric, atât de uriaş şi de sigur, încât mi s-a părut că înţelegeam în sfârşit cum putuse prinţesa Hawa să cheme zorii. Cuvintele păreau la fel de importante ca răsăritul soarelui, îmblânzindu-mi frica din piept.

Jin trăia. Probabil, prizonier în locul ăsta, ca mine.

Am început să spun repede celelalte nume. Shazad, Ahmed, Delila, Hala, Imin – erau în viaţă, unul după altul. Limba nu mi s-a încurcat nici măcar o dată. Erau toţi în regulă. Mă rog, să încerc să spun că erau în regulă cu glas tare ar fi însemnat să-mi forţez norocul, având în vedere că tocmai ne pierduserăm casa. Dar trăiau. La fel ca mine. Şi nu aveam de gând să las asta să se schimbe.

Aveam să trăiesc destul cât să mă întorc la ei.

Atunci mi-am dat seama că încăperea se mişca. Eram într-un tren? Podeaua s-a mişcat sub mine şi stomacul mi-a tresăltat iar. Nu, era diferit. Nu era senzaţia aceea de trepidaţie constantă. Era mai degrabă ca şi cum eram legănată de un uriaş beat.

Pe măsură ce mi se limpezea capul, am trecut totul în revistă. Am lăsat încet găleata jos şi m-am ridicat. Puteam să stau în capul oaselor. Nu era puţin lucru. Şi, mulţumită luminii care intra prin ferestruica de deasupra mea, puteam să văd.

Eram pe un pat într-o cameră înghesuită, cu pereţi umezi de lemn şi o podea umedă. După lumină, părea să fie după-amiaza târziu. Cerul dogorit după o zi lungă în deşert. Era noapte când mă luaseră, aşa că probabil dormisem aproape toată ziua. Cel puţin o zi întreagă.

M-am mişcat, încercând să mă ridic în picioare, dar mâna dreaptă mi-a fost trasă înapoi. Eram legată de marginea patului.

Nu. Nu legată. Înlănţuită.

Fierul îmi rodea pielea. L-am simţit când mi-am căutat puterile. Am ridicat mâneca de pe braţ ca să văd mai bine.

Fierul era încleştat ca o mână de fier pe încheietura unui copil. Doar că nu de tot. O aşchie de lumină se strecura între piele şi fier.

Mă puteam descurca cu asta.

Fără să mă gândesc, am întins mâna după sheema. Degetele au dat însă de gâtul dezgolit. Iar asta a fost ca un pumn în stomac.

Nu o mai aveam. Acum îmi aminteam. Jin mi-o legase ca pe o chingă. Mă zbătusem în timp ce drogul îmi invada nasul şi gura, iar sheema îmi alunecase. Era pierdută în nisip.

Ce prostie! Era doar un obiect. Doar o fâşie de pânză roşie fără valoare, care mă apăra de soarele din deşert. Numai că era un obiect fără valoare pe care mi-l dăduse Jin. Smulsă de pe o sârmă de rufe din Sazi, în ziua în care am fugit din Dustwalk. De atunci nu încetasem să o port. Chiar şi când eram furioasă pe el. Era a mea. Şi acum dispăruse.

Dar mai erau şi alte moduri de a scăpa.

M-am chinuit cu cusătura cămăşii până când a cedat în partea laterală. Rupând o bucată de material, am început să o îndes între piele şi cătuşa de fier. Nu era o muncă prea uşoară – cătuşa era strânsă, iar materialul gros şi greu de manevrat. Cu toate astea, am continuat, strecurând câte o bucăţică de material.

Gata. Am simţit când fierul a încetat să-mi mai atingă pielea. Puterea mi-a revenit năvalnic.

Eram obosită şi însetată, simţeam în gură gustul de vomă şi gustul drogului necunoscut rămas încă în plămâni, dar puteam s-o fac. M-am întins după deşertul de afară cu toate forţele pe care le aveam. L-am simţit săltând drept răspuns, dar mi-a scăpat din nou. Am încercat din nou, dar nu venea nimic. Mi se părea că încerc să prind ceva care era puţin prea departe.

Mi-am înăbuşit panica. Mai erau şi alte metode. Cum făcusem în Saramotai. Am respirat adânc şi am închis ochii. Îl puteam simţi, în timp ce mă linişteam. Chiar şi în ciuda

camerei care se legăna straniu şi a ameţelii. Nisipul care mi se agăţa de piele.

Mi-am ridicat mâna liberă într-o mişcare rapidă şi energică, smulgând fiecare fir de nisip pe care l-am găsit pe corp zgâriindu-mi pielea. Am şfichiuit nisipul în jos spre braţ cu un gest iute.

Lanţul de la cătuşă s-a despicat ca o bucată de lemn sub topor. Şi m-am eliberat.

Am ţâşnit spre uşă, luptându-mă cu ameţeala care-mi stăpânea încă mintea ca epuizarea prelungită din deşert. Podeaua s-a înclinat sub mine, aruncându-mă într-un hol lung şi întunecat. La capătul lui, lumina pătrundea prin ce-o fi fost deasupra. Podeaua s-a smucit din nou sub mine.

Ceva s-a legat în mintea mea, frânturi de poveşti. Unele pe care le auzisem în jurul focului de tabără, altele pe care mi le spusese Jin.

Acesta nu era tren.

Eram pe o navă.

Trepte de lemn urcau ducându-mă spre zona luminată şi mi-am lovit glezna într-o treaptă încercând să urc de-a buşilea, deşi podeaua se înclina din nou. Apoi, am ajuns la lumina soarelui şi la aerul curat.

Pentru o clipă, am fost orbită de strălucirea neaşteptată după atâta întuneric. Dar nu fusesem niciodată genul care să se oprească din fugă doar pentru că nu vedea pe unde merge. În timp ce vederea mi se limpezea, m-am aruncat înainte, concentrându-mă pe locul unde părea să se termine nava.

Auzeam strigăte în urma mea, dar nu m-am oprit. Mi-am împins picioarele în faţă cu un ultim efort de sprint. M-am izbit cu toată forţa de balustrada de la marginea navei. Scăparea mea.

Numai că nu exista scăpare.

Îl întrebasem odată pe Jin dacă marea de nisip era ca marea adevărată. Drept răspuns, afişase zâmbetul acela cu subînţeles pe care îl folosea când ştia ceva ce eu nu ştiam.

Înainte să-i descopăr toate secretele şi zâmbetul acela să devină al meu.

Dar acum ştiam.

Era apă cât vedeai cu ochii. Mai multă decât văzusem toată viaţa mea, mai multă decât ştiam că există pe lume. Văzusem râuri şi iazuri, văzusem chiar şi oraşe din deşert cu luxul de a avea fântâni. Dar nu mai văzusem ceva asemănător.

Era la fel de întinsă precum deşertul. Şi mă ţinea captivă la fel cum fusesem în Dustwalk cu kilometrii nesfârşiţi de nisip arzător.

Nişte mâini m-au prins din spate, smulgându-mă de lângă balustradă ca şi cum cineva ar fi crezut că aveam de gând să mă arunc în gura mării.

Negura începea să se ridice de pe lumea din jur şi deveneam acum conştientă de alte lucruri în jurul meu. Mirosul ciudat pe care puteam doar să-l bănuiesc era al întinderii nesfârşite, sufocante, de mare din jurul meu. Strigăte şi ţipete, cineva întreba cum naiba mă eliberasem.

O mulţime de oameni mă înconjuraseră. Mirajini, fără îndoială – pielea lor avea culoarea întunecată a pielii specifice pentru cei din deşert, şi chiar mai întunecată la unii. Eşarfe sheema colorate le acopereau feţele, iar mâinile le erau bătătorite de muncă şi pline de umflături. Am păstrat pumnul de nisip, deşi ştiam că nu puteam să dobor nici jumătate dintre ei înainte ca cineva să mă împuşte. Nu în condiţiile în care trei pistoale erau deja îndreptate spre mine.

Şi, deodată, am văzut în mijlocul mulţimii de bărbaţi, într-un halat de un alb atât de strălucitor, încât mă dureau ochii, motivul pentru care Jin era încă în viaţă. Până la urmă, nu era armata sultanului cea care mă luase prizonieră.

Era mătuşa mea, Safiyah.

– M-ai drogat.

Vocea îmi suna aspru. Mătuşa mea, ale cărei mâini trecuseră cu o uşurinţă exersată printre doctoriile din cufărul cu medicamente de rezervă al Sfântului Părinte. Ea pregătise

mâncarea. Ar fi putut strecura orice în ea ca să-i ameţească pe rebeli şi să poată scăpa. Cât de uşor ar fi fost să mă înhaţe în timp ce alergam spre cortul lui Jin şi să mă lase inconştientă folosindu-se de ceva ce furase cât rămăsese singură cu rezervele de medicamente la îndemână. De două ori încercase să-mi dea nişte sticluţe cu licori care să mă adoarmă. *Pentru durere.*

Shazad spunea mereu că nu ştiam să-mi păzesc spatele. De asta o făcea ea pentru mine. Shazad ar fi zis şi că acesta era unul dintre momentele în care trebuia să-mi ţin gura închisă. Dar Shazad nu era aici. Pentru că femeia asta mă răpise.

– Ştii, ultima dată când *eu* am drogat pe cineva care avea încredere în mine, am spus, am avut bunul-simţ să-l las în locul în care se afla.

– Doamne, mi-aş dori să nu vorbeşti la fel ca ea!

A spus asta îndeajuns de încet, aşa că eram sigură că doar eu o auzisem. Safiyah m-a înconjurat, mergând spre marinarul care mă ţinea încă de braţe. Am simţit-o atingând bucata de cămaşă ruptă încă vârâtă între piele şi cătuşă.

– Inteligent, a spus părând aproape mândră de mine. Deci ştii să-ţi foloseşti trucurile demdji.

Am încercat să mă desprind, dar marinarul mă ţinea zdravăn.

– Ştii ce sunt.

Nu era o întrebare, dar asta nu însemna că nu voiam răspunsuri.

– Vând medicamente în Izman dinainte să te naşti tu, a zis trăgând aproape cu blândeţe bucata de material de pe încheietura mea. Chiar crezi că eşti prima demdji pe care o întâlnesc? Cei ca tine sunt o specie rară. Şi fiecare valorează o mică avere. Oamenii din branşa mea învaţă să recunoască semnele. Am ghicit datorită ochilor tăi, dar am ştiut sigur când furtuna de nisip ne-a salvat acolo, în deşert. Şi mama ta spunea atât de puţine despre tine în scrisorile ei!

Se afla în Saramotai fără niciun motiv. Niciun motiv în afară de faptul că emirul din Saramotai tocmai începuse să se laude în faţa lumii că avea o copilă cu ochii de culoarea tăciunilor aproape stinşi care ţinea soarele în mâini. Ranaa valorase ceva. Dar mătuşa mea pierduse şansa să o ia pe micuţa demdji. Aşa că mă luase pe mine în schimb.

– Nu e adevărat, să ştii, i-am spus amintindu-mi ce-mi spusese Mahdi când ţinea cuţitul la gâtul Delilei. Ceea ce se spune despre noi: că ne puteţi tranşa ca pe nişte bucăţi de carne ca să vindecaţi bolile.

– Chestia e că, a spus ea fără să se uite la mine, în timp ce răsucea în jurul mâinii bucata de material, ceea ce contează cu adevărat este că se spune şi atât.

Avea dreptate. Poveştile şi credinţa însemnau mai mult decât adevărul. Ştiam asta, fiind Banditul-cu-ochi-albaştri. Dar nu aveam să mai fiu Banditul-cu-ochi-albaştri după ce-mi scotea ochii.

Apoi i-a spus celui care mă ţinea:

– Pune-o la un loc cu celelalte fete, ca să fie la loc sigur.

Am coborât mai adânc în navă decât locul de unde ieşisem. Mult mai adânc. Înapoi în cel mai adânc întuneric din pântecele de lemn care se legăna şi apoi şi mai departe de atât. Nu ştiam unde mergeam, dar ştiam că ne apropiam. Puteam auzi plânsetele cu mult înainte să le văd.

Micuţa celulă în care mă trezisem părea, în comparaţie cu încăperea unde erau ţinute celelalte fete, sânul lui Avraam. Erau legate cu lanţuri la ambele mâini de pereţii de lemn şi un ochi de apă puţin adâncă plescăia acolo unde stăteau, lipăind pe întuneric spre corpurile lor tremurânde.

Erau în jur de douăsprezece. Le-am întrezărit feţele în lumina legănată a lămpii, în timp ce mă duceau în încăpere. O fată palidă, cu cârlionţi de un blond deschis ca fildeşul, în zdrenţele unei rochii albastre străine, ce părea că avusese cândva formă de clopot; o fată cu pielea închisă la culoare, care stătea cu ochii închişi şi capul pe spate – singurul semn

că încă trăia era faptul că îşi mişca buzele în rugăciune; o fată xichiană cu o claie de păr negru şi ochi cu priviri ucigătoare, urmărindu-l pe bărbatul ce mă ţinea; încă o fată mirajină într-un halat simplu, tremurând de frig. Păreau la fel de diferite una faţă de cealaltă ca noaptea faţă de zi şi nisipul faţă de cer, dar toate erau frumoase. Şi asta mă speria cel mai mult.

Auzisem de la Delila poveştile despre cum fusese adusă în harem mama lui Jin. Fiica unui negustor xichian care-şi ducea viaţa pe puntea unei nave – o punte ce avea să fie acoperită de sângele familiei ei în ziua în care au fost atacaţi de piraţi. Lien, frumoasă, în vârstă de şaisprezece ani, a fost singura supravieţuitoare, luată în lanţuri şi zdrenţe de mătase şi dusă noului sultan din Miraji, care tocmai îşi omorâse tatăl şi fraţii ca să ajungă pe tron. Care îşi construia un harem ca să-şi asigure urmaşii.

A fost vândută pentru o sută de louzi între zidurile acelea, unde avea să-i nască un fiu celui pe care-l ura. Unde doar moartea unei prietene pe care o iubea ca pe o soră avea să-i dea şansa să fugă înapoi pe mare, ţinând la piept un prunc nou-născut şi doi prinţi care se ţineau de fusta ei.

Uneori mă îndoiam că Jin ştia poveştile despre mama lui. Nu era genul de lucruri pe care femeile le povesteau fiilor lor. Era genul de lucruri pe care femeile le spuneau altor femei. *Feriţi-vă*, le spuneau fiicelor, o*amenii o să vă facă rău pentru că sunteţi frumoase*.

Eu nu eram frumoasă. Nu din cauza asta mă aflam aici. Eram aici pentru că eram puternică.

De data asta, cătuşa de fier mi-a muşcat adânc pielea. Safiyah şi bărbatul acela s-au întors să plece, luând lumina cu ei. Nu puteam să-i las, pur şi simplu, să mă abandoneze aici în lanţuri. Semăna prea mult cu o capitulare.

– Ştii ce se spune: când îţi trădezi propriul sânge, eşti blestemat pentru totdeauna în ochii lui Dumnezeu! am strigat după Safiyah.

Apa îmi atingea deja hainele. Mi-am dat seama că purtam încă halatul lui Shazad. Apa se strecura prin el, ajungând până la piele.

– Sfântul Părinte vorbea mult despre asta şi în Dustwalk.

Nu mă aşteptam ca Safiyah să se oprească. Dar a făcut-o. A rămas o vreme în pragul uşii, cu spatele la mine, în timp ce bărbatul a dispărut înaintea ei.

– Aşa este.

S-a întors cu faţa spre mine. Şi pentru prima dată m-a speriat. Din pricina seninătăţii chipului ei. Care-mi spunea că nu avusese nicio ezitare când îmi făcuse asta. Nici măcar pentru o clipă.

– Eu şi mama ta mergeam mereu la slujbe. În fiecare zi. Nu doar în zilele de sărbătoare, nu doar în cele de rugăciune. În fiecare zi. Ne aşezam pe covoraşe una lângă alta şi închideam ochii strâns şi ne rugam aşa cum ni se cerea să facem. Ne rugam pentru vieţile noastre. Să scăpăm din Dustwalk.

Nu mai observasem până atunci răceala asta a Safiyahei. Dar acum era limpede ca lumina zilei, în timp ce stătea pe vine în faţa mea.

– Am iubit-o pe sora mea cum iubeşte soarele cerul. Aş fi făcut orice pentru ea. Şi pe urmă a murit şi te-a lăsat pe tine. Şi tu semeni atât de bine cu ea! E ca şi cum aş vedea un metamorfic purtând faţa surorii mele. Ai idee cum e? Să te uiţi la cea care a ucis persoana pe care-ai iubit-o, o făptură care nu e pe deplin umană, dar care pare să creadă că este?

Urmăream lumina lămpii dansându-i ameninţător pe faţă, lăsând-o când într-o lumină surprinzătoare, când în întuneric, în timp ce se legăna.

– Dustwalkul a ucis-o pe mama.

– Pentru că te proteja pe *tine*. Te proteja de cel care spunea că e tatăl tău. Ai vrea să ştii ce spunea în scrisoarea pe care mi-a trimis-o?

Voiam să spun nu. Dar ar fi fost o minciună.

– Mi-a spus că nu erai, de fapt, fiica soţului ei. Că el ştia. Că ştiuse întotdeauna. Că se temea pentru tine atunci, că erai mai mare. Că venise timpul să fugă. Că şi-ar da viaţa ca să te apere dacă era nevoie, dar, dacă o făcea, avea să-l ia şi pe el dincolo.

Mă întorsesem în deşert, în ziua aceea. În ziua în care se auziseră împuşcăturile. Au spus că mama înnebunise. Nu era adevărat. Îşi omorâse soţul, ştiind foarte bine că ar putea să moară. Şi o făcuse pentru mine.

– Ştii, avea de gând să vină şi să mi se alăture. Înainte să apari tu. Te-am urât din clipa în care mi-a spus că trebuia să-şi amâne plecarea pentru că nu putea să traverseze deşertul fiind gravidă. Sau pentru că erai prea mică. Şi, mai mult decât atât, mi-am trăit viaţa crezând că într-o zi aveam s-o împart cu sora mea mai mică. Am făcut lucruri cumplite ca să clădesc o viaţă pentru noi. Şi acum o să dobândesc viaţa pe care ar fi trebuit s-o am dintotdeauna. Şi tu o s-o cumperi pentru mine.

– Dacă mă urăşti atât de mult, de ce nu-mi scoţi ochii aici şi acum? Am strigat cu dispreţ la ea, ca să-i dau un prilej să arate dacă mă ura atât de mult pe cât credea. Termină odată ce-ai început.

– Crede-mă, dac-aş fi putut să mă scutesc de efortul de a te căra prin deşert, aş fi făcut-o, a zis mătuşa mea aruncându-mi alene un zâmbet în urmă. Dar, ştii, valorezi cât greutatea ta în aur.

Mai auzisem vorbele astea. În Saramotai, despre Ranaa. Şi din nou de la Hala, după ce o salvase pe Sayyida din Izman.

Nu avea de gând să-mi scoată doar ochii ca să-i vândă vreunui bogătan din Izman, a cărui inimă avea să cedeze. Mă ducea la sultan.

CAPITOLUL 13

Eram oarbă. Tot ce vedeam era în mintea mea, afară era un întuneric deplin care domnea la nesfârşit, uneori presărat cu zgomote.

În momentele mai bune, ştiam că era din cauza drogurilor. Eram blocată în coşmaruri cu nisip şi foc. Cu nisip în flăcări. Un deşert plin de oameni arzând. Oameni pe care îi cunoşteam, dar ale căror nume nu existau în acest vis. Şi doi ochi albaştri ca ai mei care priveau totul. Pentru că aveam încă ochi. Doar că nu reuşeam să aflu cum să-i deschid.

La un moment dat, mi-am dat seama că se schimbase ceva. Eram mutată. Şi auzeam voci. Ca şi cum ascultam de pe fundul unei fântâni.

– Ştii că sultimului îi plac fetele mirajine.

Sultimul. Ştiam numele acela. De departe, ştiam ce înseamnă.

– Asta nu e pentru harem, a spus o altă voce.

O voce de femeie. Una pe care o cunoşteam. M-a făcut să încerc să-mi folosesc puterea. M-am concentrat în adâncul minţii ca să ajung la ea. Întunericul a început să năvălească din nou. Nisipul şi vocile mi-au scăpat printre degete. Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte să mă înghită din nou a fost „periculoasă“.

O sclipire de luciditate s-a trezit la viaţă în adâncul minţii.

Periculoasă.

Ar face bine să creadă că aşa eram.

Mi-am revenit dintr-odată, zeci de frânturi de simţiri concurând să-mi atragă atenţia. Răceala mesei de sub mine, durerea ascuţită care-mi străbătea corpul. Strălucirea de un alb imaculat a luminii soarelui pe pleoape, cântecul păsărilor şi altceva, ceva care avea un gust nefiresc. Mi-am dat seama că erau alte droguri.

Dar am reuşit, într-un târziu, să deschid ochii. Camera era luminoasă şi aerisită şi inundată de lumina reflectată puternic de tavanul de marmură de deasupra mea. Piatra avea culorile tuturor cerurilor pe care le văzusem vreodată, toate la un loc. Avea rozul şi roşul zorilor sângerii, violetul închis al amurgului domol şi, totodată, strălucirea tulburătoare a albastrului senin al amiezii.

Nu mai văzusem nicăieri până atunci asemenea bogăţie. Nici măcar în casa emirului din Saramotai.

Palatul. Eram în palatul sultanului. Petrecuserăm multe ore încercând să găsim moduri de a introduce mai mulţi spioni în palatul sultanului. Luni de zile, strecurând oamenii din tabăra noastră în bucătării. Iar eu tocmai fusesem trecută inconştientă peste prag ca şi cum nu era mare lucru.

Însă acum trebuia să ies.

Poate aş fi râs de ironia situaţiei, dacă n-aş fi crezut că mă doare atât de tare.

Lumea începea să se aşeze la loc, pe măsură ce evaluam situaţia. Eram mai slăbită decât ar fi trebuit să fiu. Şi îmi simţeam deja pleoapele îngreunându-se iar, vrând să se întoarcă la somn. Trebuia să mă ridic. M-am împins cu coatele în lespedea rece de marmură şi am încercat să mă ridic. Mişcarea mi-a stârnit dureri în tot corpul. Am scos aerul şuierând printre dinţi şi cearşaful care mă acoperea a alunecat jos.

L-am agăţat cu mâna şi am simţit, ca urmare, înţepături dureroase de-a lungul braţelor. Atunci m-am văzut pentru prima dată. Sub cearşaful alb şi moale, eram înfăşurată în bandaje. Îmi acopereau aproape toate părţile corpului. De la încheieturi la umeri. În jurul pieptului şi până jos pe spate. Am întins încet mâna şi mi-am trecut degetele peste picioare. Am dat de pânză, în loc de piele. Arătam ca o păpuşă cusută din cârpe. Numai că păpuşile nu aveau, de obicei, pete proaspete de sânge, ca mine.

Iar eu credeam că nu e nimic mai rău decât să te trezeşti încătuşată pe o navă.

Nu prea-mi plăcea să mi se arate că mă înşelam.

În timp ce durerea provocată de ce-o fi fost sub bandaje scădea, mi-am dat seama că eram singură. Asta era o surpriză plăcută. Am observat un halat albastru familiar aruncat pe un scaun din apropiere. Cel pe care mi-l dăduse Shazad înainte de nunta lui Imin. Nici nu ştiam câte zile trecuseră de atunci.

Mişcându-mă greoi cu muşchii inflamaţi şi membrele bandajate, am luat veşmântul pătat şi l-am îmbrăcat, chinuindu-mă cu nasturii micuţi, înşiraţi pe partea din faţă. Măcar mâinile păreau să nu fi fost afectate. Acum îmi doream doar să am un pistol sau o mână de nisip în ele. La naiba, în momentul ăsta aş fi acceptat chiar şi un cuţit. Dar nu vedeam nicio armă în haosul din cameră.

Sub o arcadă uriaşă fluturau nişte perdele roz transparente. M-am îndreptat cu grijă spre ele. Un vânt cu gust familiar de căldură de deşert le-a vălurit când am ieşit pe balcon.

Sub ochii mei se întindea Izmanul.

Nu semăna cu nimic din ce mai văzusem eu. Un acoperiş plat, cu plăci albastre şi o fântână cu un şuvoi de apă ce se apleca aproape de vecinul său, părând să-i şoptească secretele oraşului. Dincolo de el, flori galbene se rostogoleau pe pereţii încinşi de soare care concurau pentru spaţiu la umbra zidurilor învecinate. Umbrare purpurii acopereau altă casă şi un dom auriu se înghesuia între minaretele ce se înălţau ca nişte suliţe, străpungând cerul.

Jin spunea cândva că nu puteam înţelege cât de mare era Izmanul în realitate. Dacă aveam să-l mai văd vreodată în viaţă, era posibil să fiu îndeajuns de bucuroasă încât să recunosc că avusese dreptate.

Arăta ca un talmeş-balmeş de acoperişuri care continuau până la capătul lumii. Numai că ştiam că nu e adevărat. Undeva, departe, era deşertul de unde venisem. L-am căutat cu mintea. Am căutat nisipul şi prundişul. Dar nu simţeam nimic. Deşertul fusese înlăturat fără milă din locul ăsta. Trebuia să ajung dincolo de zidurile palatului pentru asta.

Am estimat distanţa dintre balcon şi marginea zidului.

Probabil c-aş fi reuşit să sar până acolo într-o zi bună. Durerea chinuitoare din corp îmi amintea că asta nu era o zi bună. Dar ar fi fost de ajuns să fac un salt cu încredere şi puteam ajunge în oraş. Dacă reuşeam. Dacă nu, aş fi ajuns să fiu un trup frânt în grădina de jos. Ceea ce tot ar fi fost mai bine decât să fiu închisă aici.

Nu. Aveam să trăiesc s-o revăd pe Shazad, aşa cum îmi ceruse să promit. Aveam să trăiesc să-l văd pe Ahmed pe tron. Şi aveam să trăiesc să-l pun pe Jin să explice de ce credea că poate să mă sărute după ce m-a abandonat.

Trebuia să ies pe uşă. Numai că nu aveam cum să trec de ea de parcă eram musafir, nu prizonieră. Fără îndoială, era un paznic dincolo.

În cameră nu erau arme, dar era un borcan de sticlă cu flori uscate. L-am luat de pe raft şi m-am aşezat cu spatele lipit de uşă. Şi apoi i-am dat drumul. S-a spart pe lespezile colorate.

Asta trebuia să atragă atenţia cuiva.

M-am lăsat în genunchi, ignorând durerea ascuţită din corp, căutând cel mai mare ciob printre resturi. Funcţionase; auzeam paşi prin uşă, cineva venea să cerceteze. Am închis pumnul în jurul unei bucăţi de sticlă cât degetul mare, care se spărsese într-un unghi ascuţit. Am strâns palma atât cât să nu curgă sânge, rămânând ghemuită cu spatele la perete, lângă uşă – pregătită pentru oricine-ar fi intrat. Funcţionase în Saramotai şi nu credeam că paznicii sultanului erau mai inteligenţi decât ai lui Malik.

Uşa s-a deschis. Am rămas jos, cu inima zvâcnind. N-am văzut decât o frântură de material de un gri-deschis înainte să mă mişc. Am încercat să tai în spatele genunchilor. Sticla a sfâşiat materialul, adâncindu-se spre pielea moale de sub el.

Însă sticla a zgâriat zgomotos o suprafaţă dură.

O gaură s-a căscat în materialul pantalonilor, unde lovisem cu arma improvizată, dezvăluind încheieturile de bronz de dedesubt.

Preţ de-o secundă, nu m-am gândit decât la Noorsham, în armura de bronz făcută ca să-l controleze. Cuvinte grele, în accentul lui din Ultimul Ţinut, răsunau în carapacea goală. Dar vocea care se auzea acum era diferită.

– Ai grijă!

Vocea îmi părea cunoscută, deşi nu vorbea cu mine. Mi-am lăsat încet capul pe spate, uitându-mă la bărbatul care mă privea de sus, imperturbabil.

– E înarmată.

Credeam că sunt pregătită pentru orice aveam de înfruntat aici. Mă înşelam amarnic. Pentru că în cadrul uşii, cu o tăietură nouă în haine, cu părul pieptănat cu grijă într-o parte, atârnând peste frunte, era Tamid.

Am simţit că pământul îmi fuge de sub picioare chiar când paznicul în uniformă a păşit din spatele lui cu arma scoasă. M-a înşfăcat, smulgându-mi din mână bucata amărâtă de sticlă pe care-o folosisem drept armă. Era deja pătată cu roşu de la tăietura din palmă pe care-o căpătasem strângând ciobul de spaimă.

Nici măcar n-am simţit-o. Nu m-am împotrivit când paznicul m-a tras înapoi în mijlocul camerei, aşezându-mă cu forţa pe lespedea rece de marmură pe care mă trezisem.

M-am smucit în mâinile lui. Nu ca să scap, ci pentru că nu suportam să-l pierd din ochi pe Tamid.

Tamid, cu care crescusem. Tamid, care, după ce murise mama, fusese singura persoană din Dustwalk la care ţinusem. Tamid, care fusese ani de zile singurul meu prieten. Pe care-l văzusem ultima dată sângerând în nisip, în timp ce eu fugeam pe spinarea unui buraqi cu Jin.

Eşti mort. Cuvintele mi-au ţâşnit din creier spre gură şi s-au oprit brusc. Neadevărul nu a putut trece mai departe. Pentru că nu era mort. Era viu şi strângea cu încăpăţânare sticla spartă de pe jos. De parcă nici nu mă cunoştea. Doar

încruntarea vagă dintre sprâncenele lui trăda faptul că se concentra puţin prea mult la o sarcină atât de măruntă. Evitând cu orice preţ să se uite la mine.

Mi-am dat seama că nu folosea o cârjă. Ultima dată când îl văzusem pe Tamid, Prinţul Naguib îl împuşcase drept în genunchiul îndoit, pentru că n-am vrut să-i dau răspunsurile pe care le voia. Îl văzusem pe Tamid căzând într-o parte, urlând. Din vina mea. Văzusem oameni cu răni mai puţin grave care-şi pierduseră piciorul, dar el stătea acum pe picioare. Auzeam un păcănit slab în timp ce se mişca, de metal care se loveşte de metal, ca mecanismul unei arme cu levier. Prin pantalonul tăiat, am văzut ceva ce semăna cu o articulaţie făcută din alamă. Mi-am simţit inima zvâcnind. Un picior din carne şi oase şi unul din metal.

– Ce să fac cu ea? a întrebat soldatul.

– Leag-o pe asta de masă.

Tamid a ridicat şi ultimul ciob de sticlă. „Asta“ – cuvântul pe care-l folosise referindu-se la mine. Ca şi cum eram mai puţin decât o prietenă pe care alesese să o transforme în duşman. Ca şi cum nici nu eram om.

Mâinile soldatului mi-au apăsat dureros pielea bandajată, în timp ce încerca să mă ţină. Am strigat fără să vreau. Strigătul l-a luat prin surprindere pe Tamid, făcându-l să mă privească.

– Nu... a început el, atrăgând atenţia pazniculuI.

Atunci am sesizat ocazia.

Fă ca prima lovitură să conteze.

Am izbit cu capul în faţă. Craniul meu s-a ciocnit de al lui, lansând o săgeată de durere în cap.

– Fir-ar al dracului! am înjurat în vreme ce soldatul s-a clătinat în spate, ţinându-se de frunte.

M-am rostogolit de pe masă şi am luat-o spre uşă. Dar m-am mişcat prea încet – soldatul mă apuca deja de partea din faţă a halatului, ridicând pumnul şi îndreptându-l spre faţa mea. M-am răsucit cum m-a învăţat Shazad, vrând să întâmpin lovitura cu umărul.

Dar lovitura n-a mai venit.

O tăcere grea s-a aşternut în cameră.

Mi-am ridicat privirea. Un bărbat trăgea în spate pumnul soldatului. Pentru o fracţiune de secundă, am crezut că era Ahmed. Lumina soarelui dansa înceţoşată în ochii mei după zile întregi de întuneric, conturându-i silueta în auriu. Părul negru vag ondulat îi cădea peste fruntea mândră şi înnegrită de deşert. Ochii negri, ageri şi hotărâţi, erau tulburi după o noapte de nesomn. Doar gura îi era diferită. Strânsă într-o linie fermă şi sigură, nu avea întrebarea blândă şi nesigură care apărea uneori pe buzele lui Ahmed.

Dar era croit după acelaşi tipar. Sau, mai bine zis, Ahmed era croit după acelaşi tipar cu omul acesta. N-ar fi trebuit să mă mir. Fiii au tendinţa de a semăna cu taţii lor.

– Ar trebui să ştii când ai fost întrecut, soldat, a spus sultanul, ţinându-i încă pumnul.

Mâna soldatului s-a desprins repede de partea din faţă a hainei mele. M-am retras ca să nu mă ajungă. Şi dintr-odată toată atenţia sultanului s-a îndreptat spre mine.

Nu mă gândisem niciodată că sultanul ar putea semăna atât de bine cu prinţul meu. Mi-l imaginasem ca în toate desenele colorate şi şterse din cărţile cu poveşti despre conducători nemiloşi care fuseseră alungaţi de eroi inteligenţi. Gras, bătrân şi lacom, îmbrăcat în haine care costă destul cât să hrăneşti o familie timp de un an. Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Dacă învăţasem ceva de când eram Banditul-cu-ochi-albaştri, era că poveştile şi adevărul erau rareori unul şi acelaşi lucru.

Sultanul avea aceeaşi vârstă ca Ahmed când urcase pe tron. Ahmed şi Jin s-au născut la nici măcar un an de când preluase conducerea. Aveam destule cunoştinţe de matematică ca să-mi dau seama că asta însemna că bărbatul din faţa mea încă nu împlinise patruzeci de ani.

– Mi-ai adus o luptătoare.

Nu vorbea cu mine. Am observat a patra persoană care rămăsese lângă uşă. Mătuşa mea. Mânia mi-a întunecat judecata. M-am mişcat din nou, aruncându-mă din instinct

spre ea. Ştiam că nu aveam să ajung prea departe, dar sultanul m-a prins înainte să fac un pas, ţinându-mă cu mâinile de umeri.

– Opreşte-te! a poruncit el. O să-ţi faci mai mult rău ţie decât ei.

Avea dreptate. Mişcarea bruscă mă făcuse să ameţesc. Puterile mă părăseau, chiar dacă nu şi voinţa de a lupta. M-am înmuiat în strânsoarea lui.

– Bravo! m-a lăudat sultanul binevoitor, ca pe un animal care făcuse un truc. Acum, ia să te vedem.

A întins mâna spre faţa mea. M-am retras din instinct, dar nu aveam unde să plec. Mai fusesem în postura asta – într-o noapte întunecată, în Dustwalk, cu comandantul Naguib, alt fiu al sultanului. Purtasem pe obraz vânătăile lăsate de el câteva săptămâni.

Dar sultanul m-a prins delicat de bărbie. Fusese războinic când preluase tronul. Se spunea că în ziua aceea îşi omorâse jumătate dintre fraţi cu mâna lui. Două decenii nu păreau să-l fi slăbit câtuşi de puţin. Avea degetele bătătorite. De la vânătoare. Din război. De la uciderea mamei lui Ahmed şi a Delilei. Dar erau extrem de blânde, în timp ce-mi dădeau părul la o parte de pe faţă ca să mă vadă mai bine.

– Ochi albaştri, a spus el, fără să-şi ia mâinile. Neobişnuit pentru o fată mirajină.

Inima mi-a tresărit în piept. Ce-i spuseseră mătuşa şi Tamid? Că venisem din Rebeliune? Avea să-i creadă? Ajunseseră până la sultan poveştile despre Banditul-cu-ochi-albaştri?

– Mătuşa ta mi-a spus totul despre tine, Amani.

– E o mincinoasă.

Cuvintele mi-au scăpat rapide şi furioase.

– Orice ţi-a spus, nu poţi avea încredere în ea.

– Înseamnă că nu eşti demdji, cum pretinde ea? Sau doar o acuzi că e neloială faţă de cei din sângele ei?

– Nu te obosi, Amani, a intervenit mătuşa mea. Poate că i-ai păcălit pe toţi cei din Dustwalk, dar mama ta mi s-a destăinuit.

Am înţeles privirea cu subînţeles pe care mi-o arunca peste umărul sultanului. Îi spusese că veniserăm direct din Dustwalk. Chiar *era* o mincinoasă. Nu minţea pentru mine, dar tot minţea. Nu-i spusese despre Rebeliune. Şi mă avertiza prin cuvintele acelea indirecte. Ar fi fost mult mai rău pentru amândouă dacă sultanul afla de unde venisem cu adevărat. Fără îndoială c-ar fi avut întrebări pentru ea. În plus, eram valoroasă ca demdji, nu ca rebelă.

– N-ar fi prima, să ştii, mi-a zis sultanul. Care-mi aduce un demdji fals. Am avut deja destui părinţi care vin din orăşelele de la capătul ţării la fel ca al tău, aducându-mi fiice cu părul înmuiat în şofran ca să-l facă să pară galben sau cu pielea vopsită în albastru, crezând că n-o să-mi dau seama de diferenţă.

Şi-a trecut mâna peste pometii mei. Aveam o rană acolo; îi simţeam împunsătura surdă sub degetul lui. Nu-mi aminteam de unde. Se uita când la mine, când la mătuşa mea.

– O dispreţuieşti pe femeia asta. Şi nu te condamn. Mergi la slujbe?

Am rămas cu ochii la el, deşi îl simţeam pe Tamid urmărindu-mă cu privirea, lipit de perete, ca şi cum putea să facă parte din asta. Ultima dată când participasem cu adevărat la slujbe fusese în Dustwalk şi el fusese lângă mine, încercând să mă facă să tac, în timp ce mă foiam neliniştită.

– Cărţile sfinte ne spun că mai răi decât trădătorii sunt cei care trădează sânge din sângele lor. Mătuşile care-şi vând nepoatele. Fiii care se răzvrătesc împotriva taţilor.

M-am încordat.

– Aşadar, o să fac o înţelegere cu tine. Aceeaşi pe care-am făcut-o cu toţi acei demdji falşi care au venit înaintea ta. Dacă poţi să-mi spui că nu eşti fiică de djinn, o să te eliberez, cu atâta aur cât poţi duce, iar mătuşa ta o să fie pedepsită după cum doreşti. Dacă ai nevoie de inspiraţie, fata al cărei

tată i-a vopsit pielea a ales ca el să fie spânzurat de degetele de la picioare până i-a coborât tot sângele în cap şi a murit.

M-a bătut cu degetul în obraz, de parcă îmi spunea o glumă.

– E de ajuns să spui cinci cuvinţele: *nu sunt fiică de djinn,* şi poţi să-ţi recapeţi libertatea. Sau taci şi mătuşa ta o să plece cu tot aurul acela.

Era o ofertă al naibii de bună. Libertate şi răzbunare. Numai că trebuia să mint pentru asta.

– Dă-i drumul, m-a îndemnat el.

M-am concentrat la gura lui în timp ce rostea cuvintele, acea parte din el care nu semăna cu Ahmed.

Nu puteam să mint, dar puteam să fiu incorectă. Reuşisem să mă feresc de multe lucruri fără să spun un singur cuvânt neadevărat.

– Nu l-am cunoscut pe tata.

Tamid o să garanteze pentru mine. Dar nu voiam să-l amestec în asta chiar acum dacă nu era necesar. Sultanul nu dădea niciun semn că ştia ceva despre legătura dintre mine şi Tamid. Tamid i-ar fi putut spune sultanului că ştia mai multe despre mine decât că sunt un simplu demdji. Mă ştia ca fata din cauza căreia primise un glonţ în genunchi şi care fugise cu Rebeliunea. Dar dacă nu o spusese deja, nici eu nu aveam de gând să ne dau de gol.

– Mama nu mi-a spus niciodată ceva despre el şi tot oraşul Dustwalk credea că a fost un soldat gallan...

Sultanul mi-a pus degetele de buze, oprindu-mă brusc. Era aplecat acum atât de aproape, încât ocupa lumea întreagă. Era ceva tulburător de familiar la el – mai mult decât trăsăturile pe care le împărtăşea cu Ahmed. Doar că nu reuşeam să-mi dau seama ce anume era.

– Nu vreau să aud şmecherii sau jumătăţi de adevăruri.

Spuse atât de încet, încât doar eu îl puteam auzi:

– Tatăl meu a fost un prost şi a murit în braţele mele, cu o expresie mirată pe faţă. Eu, în mod clar, nu sunt prost, altfel fiul meu rebel mi-ar fi făcut deja acelaşi lucru. Acum, a

adăugat luându-mi cu grijă o ultimă şuviţă de pe faţă, nu vreau decât cele cinci cuvinte simple de la tine.

Poate că Banditul-cu-ochi-albaştri domina poveştile din jurul focului de tabără, dar, noi, demdjii, eram legendari. Jumătate din populaţia din Miraji nu ştia cu certitudine dacă existam cu adevărat. Însă sultanul părea bine informat.

Trebuia să mint. Nu puteam să mint, dar trebuia. Totul depindea de asta. Nu doar scăparea mea, nu doar viaţa mea. Viaţa tuturor. Dacă nu minţeam acum, ar fi putut să-mi smulgă de pe buze un adevăr după altul – poate chiar despre Rebeliune. Ar fi obţinut informaţii din tăcerile mele. Şi m-ar fi transformat într-o armă, aşa cum făcuse cu Noorsham. Într-o sclavă.

Am căutat cu disperare minciuna care să mă scoată de acolo. Să mă scape de duşmanul care purta faţa prinţului meu.

M-am luptat cu tot ce aveam în mine. Dar totul în mine era demdji.

Iar demdjii nu puteau spune minciuni.

Sultanul a râs. Era un sunet neaşteptat de sincer.

– Nu-i nevoie să te sileşti. Am ştiut ce eşti de când te-am văzut, micuţă demdji.

Se jucase cu mine.

– Răsplătiţi-o pe femeia asta de treabă.

A gesticulat alene către mătuşa mea. Soldatul a luat poziţia de drepţi şi i-a făcut semn mătuşii să-l urmeze. Mi s-a părut că umerii i s-au lăsat de uşurare când a ieşit din cameră. Arăta al naibii de mulţumită de ea însăşi când s-a întors şi a dispărut din cameră. Iar eu o uram. Doamne, cât o uram!

Cu colţul ochiului, l-am remarcat pe Tamid mişcându-se în colţ, ca şi cum se aştepta şi el să fie trimis de acolo. De parcă ar fi preferat să plece decât să privească ce avea să-mi facă sultanul.

– Stai jos, Amani! a poruncit sultanul.

Nu voiam să stau. Voiam să rămân în picioare şi să înfrunt duşmanul nostru. Însă deodată, împotriva voinţei mele,

corpul mi s-a mişcat de la sine putere, încrucişând picioarele sub mine pe lespedea de marmură pe care mă trezisem.

M-a cuprins panica, aproape sufocându-mă. Niciodată nu mă trădase corpul în acest fel.

– Ce mi-ai făcut?

Sultanul nu a răspuns imediat.

– Ochii te-au trădat din prima.

Ochi trădători.

– A mai fost un demdji înaintea ta. Şi el avea ochi albaştri.

Noorsham. Vorbea despre Noorsham.

– E una dintre marile dreptăţi ale lumii noastre faptul că cei din soiul vostru, cu toată puterea voastră, sunt încă atât de vulnerabili faţă de cuvinte.

Aflaseră numele adevărat al lui Noorsham. Aşa putuseră să-l controleze. Noorsham purtase o mască din bronz, gravată cu numele lui. Sultanul ştia adevăratul nume al lui Noorsham.

– Care crezi că sunt şansele să existe doi demdji din deşert cu ochi albaştri care *nu au* acelaşi tată? Aş zice că sunt foarte mici.

Ceea ce însemna că sultanul cunoştea numele tatălui nostru. Şi numele meu adevărat. Am aruncat o privire prin cameră, uitându-mă după un costum de bronz asemenea celui în care îl ţinuseră pe Noorsham. Dar camera arăta doar ca încăperea unui Sfânt Părinte. Tamid voise dintotdeauna să fie Sfânt Părinte.

– Din păcate, l-am pierdut pe ultimul nostru demdji, spunea sultanul. A fost ideea tânărului nostru Tamid să facem lucrurile să fie ceva mai sigure de data asta.

A dat din cap spre prietenul meu de odinioară. Tamid continua să-mi evite privirea.

Şi atunci am înţeles, în sfârşit, ce se afla sub bandaje.

– Mi-aţi pus metal sub piele.

Probabil era bronz. Bronz cu numele meu pe el. Numele meu adevărat. Inclusiv numele tatălui meu adevărat. Cum făcuseră ca să-l controleze pe Noorsham. M-am uitat la mâna

lui după un inel de bronz asemenea celui pe care îl folosise Naguib ca să-l controleze pe Noorsham. Ceva ce aş fi putut să-i smulg de pe degete, ca să-i anulez puterea asupra mea şi să pot s-o iau la fugă. Am zărit în schimb un mic bandaj pe antebraţul sultanului. Ca ale mele. Îşi lua măsuri de precauţie.

– Bronz.

Sultanul a atins una dintre cicatrici.

– Şi fier.

Fier.

Am simţit că mi se întoarce stomacul. Îmi tăiaseră pielea, băgaseră fier sub ea şi mă cususeră la loc.

Eram neputincioasă.

Numai că... sultanul îl voise pe Noorsham ca să-i poată folosi puterea ca pe o armă. Dacă nu de asta mă voia, atunci pentru ce o plătise atât de bine pe mătuşa mea?

– Te întrebi de ce, a spus sultanul.

Mi-aş fi dorit să nu fiu atât de uşor de citit.

– Ultima dată am făcut greşeala să cred că puteam controla un demdji. Dar sunt foarte multe portiţe. Atât de multe puncte slabe în poruncile mele de care ai putea să te foloseşti. Ca fată, eşti în cea mai mare parte inofensivă dacă te foloseşti de acele portiţe. Ca demdji... ei bine, şansa de a stăpâni puterea ta nu merită preţul pe care l-aş plăti dacă te-ai răzvrăti şi te-ai întoarce împotriva mea. Ar fi ca şi cum te-aş lăsa liberă în palat cu o armă.

A pomenit de armă într-un comentariu oarecare, dar tot mă neliniştea. Nu avea de unde să ştie că eu eram Banditul-cu-ochi-albaştri. Dac-ar fi aflat, ar fi ştiut şi că făceam parte din Rebeliune şi mă îndoiam c-am fi avut discuţia asta atât de plăcută.

– Şi fierul a fost tot ideea lui Tamid. A fost *foarte* folositor de când a venit la palat. Şi el e tot din Ultimul Ţinut, ştii – de unde ziceai, băiete?

– Din Sazi, a răspuns Tamid.

Era o minciună sfruntată. Sazi era destul de aproape de Dustwalk, dar îndeajuns de departe. Eu nu fusesem niciodată acolo, până n-am ajuns împreună cu Jin. De acolo era Noorsham. Locul unde Naguib îşi stabilise tabăra înainte de a veni la Dustwalk. Tamid îi ascundea sultanului faptul că eram din acelaşi loc. Părea că mă ura destul încât să-mi vâre fier sub piele, dar nu atât încât să-mi pună şireangul de gât.

Îmi doream ca Tamid să se uite la mine. Dar stătea cu ochii înfipţi în pământ. Ce proastă am fost! L-am văzut şi pentru o secundă am simţit că nu se schimbase nimic. Dar mă înşelam. Ar fi trebuit să ştiu asta. Ultima dată când îl văzusem pe Tamid eram fata care lăsa oamenii în urmă. Iar el era băiatul care nu m-ar fi trădat niciodată.

– Partea ta de deşert îşi aminteşte lucruri pe care noi, cei-lalţi, le-am uitat, continuă sultanul.

– Şi ce-o să faci cu mine, un demdji fără putere? am întrebat îndreptându-mi cu grijă atenţia înapoi la sultan.

Acesta a zâmbit enigmatic.

– Urmează-mă şi vei afla.

Împotriva voinţei mele, am simţit cum mi se mişcă picioarele. Am avut timp doar să mă uit peste umăr şi să-l văd pe Tamid privindu-mă în sfârşit, având o expresie pe faţă care semăna mult cu îngrijorarea, înainte ca uşa să se închidă între noi.

CAPITOLUL 14

Trebuia să-l urmez, dar nu eram obligată să şi tac.

– Unde mergem?

Marmura netedă făcea cuvintele să se întoarcă la mine cu un ecou batjocoritor, în timp ce ne croiam drum prin palat.

– Unde mă duci?

Sultanul nu răspundea la nicio întrebare pe care o aruncasem spre spatele întors în timp ce-l urmam. În cele din urmă, s-a oprit în mijlocul unui coridor. M-am oprit şi eu la câţiva paşi de el. În spatele nostru, o arcadă de două ori mai înaltă decât mine se deschidea spre o grădiniţă în care se plimbau o mulţime de păuni. Dincolo de ea, încadrat astfel încât să se vadă din uşă, era un mozaic cu prinţesa Hawa. Stătea pe ceea ce bănuiam că erau zidurile din Saramotai, cu mâinile desfăcute larg, în timp ce soarele se înălţa în spatele ei. Ochii ei priveau drept înainte. Erau albaştri şi în imaginea asta. Aşa cum fuseseră în Saramotai.

Sultanul a pus o mână pe mâna Hawei. Am auzit un clic şi partea de perete care se întindea între braţele prinţesei Hawa s-a mişcat, întorcându-se ca o uşă spre exterior. În spatele peretelui, era o scară lungă ce cobora în adânc, în întuneric.

Trecuserăm de ceva vreme de ultimul paznic. Şi aici nu era niciunul. Orice-ar fi fost la capătul acelor scări trebuia cu adevărat să rămână secret.

– Ce-i acolo jos?

Vocea mi se rostogolea sinistru pe treptele de piatră.

– Sunt unele lucruri pe care e mai bine să le faci în locuri unde Dumnezeu e orb.

Se spunea că Distrugătoarea de Lumi venea dintr-un loc în care Dumnezeu era orb. Din adâncul pământului.

– După tine.

Sprijinindu-mă cu mâna de perete ca să-mi păstrez echilibrul, am numărat treptele în timp ce coboram. Treizeci şi trei era un număr sacru. Era numărul djinnilor care se adunaseră să făurească Primul Muritor în războiul contra Distrugătoarei de Lumi.

M-am împleticit prin întuneric, odată ajunsă jos. Sultanul era în spatele meu. M-a îndreptat ţinându-mă cu mâna de talie. Pentru o clipă, m-am întors în tabără, cu mâna lui Jin pe mine. *Te-am prins*. M-am retras repede.

Locul ăsta nu era ca restul palatului. În locul marmurei netede, pereţii erau din piatră şlefuită grosolan. Un tavan jos era sprijinit de stâlpi îndesaţi care se înşirau departe printre umbre, ca nişte soldaţi străvechi în poziţia de drepţi. Singura lumină venea dintr-o gaură în tavan, proiectând un cerc luminos în grotele întunecate. Pe măsură ce ne apropiam de lumină, vedeam că stâlpii erau gravaţi cu desene şterse, de parcă secole de-a rândul trecuseră peste ele. Poate chiar mai mult decât secole. Nu eram sigură ce vârstă avea lumea. Dar acesta părea un loc care era aici de la începutul lumii. Anii îngropaseră locul, însă supravieţuise.

Stând sub lumină era ca şi cum ne-am fi aflat pe fundul unei fântâni. Cercul luminos era aproape cât deschiderea braţelor mele întinse. Dar cerul de deasupra era doar de mărimea unei monede de jumătate de louzi. Am dat cu degetele picioarelor goale de ceva rece. Uitându-mă în jos la lumina lămpii, mi-am dat seama că era fier turnat în pământ într-un cerc perfect, cu modele împletite în el. Un cerc identic strălucea în stânga mea. Şi încă unul, imediat după el, acoperit de praf şi ţărână.

– Ce sunt astea? am întrebat şi m-am tras instinctiv de lângă fier.

– Eşti de la marginea deşertului, a spus sultanul. Eşti descendenta nomazilor care au purtat poveştile dincolo de nisipuri. Cu siguranţă, ştii toate poveştile de pe vremuri, de când djinnii se plimbau liberi printre noi. Când încă îi iubeau pe muritori. Mă rog, a zis aruncându-mi o privire piezişă, tu eşti dovada vie ca încă o mai fac, din când în când. Dar a fost şi o vreme când strămoşii *mei* conduceau cu ajutorul djinnilor. Asta erau întrecerile pentru sultim cu mii de ani în urmă: sarcini impuse de djinni ca să-l aleagă pe cel mai

merituos dintre fiii sultanului. Nu o serie de probe stupide menite să întoarcă oamenii unii împotriva altora.

O serie de probe stupide pe care Ahmed le câştigase indiscutabil.

– Pe vremea aceea, prinţii se căţărau pe munţi şi zburau pe păsări roc ca să aducă înapoi o singură pană de-a lor. Beau apă sub ochiul neadormit al Rătăcitorului. Adevărate fapte de vitejie. Dar, cu toate că ne agăţăm de acele tradiţii, timpul acelor prinţi vrednici a trecut de mult. La fel ca vremurile când djinnii veneau aici şi-şi lepădau puterea înăuntrul acestor cercuri de bunăvoie, în timp ce sultanul îşi lăsa armele stând apoi la sfat.

Mi-am mişcat vârful piciorului pe marginea cercului. Auzisem de ele în poveşti. Locurile unde sultanul chema un djinn pe numele lui adevărat şi apoi îl elibera din nou. Era un semn de încredere. Dacă număram cercurile, aveau să fie şi acestea tot treizeci şi trei?

– O să chemi aici un djinn, Amani, a spus sultanul.

Mi-am ridicat iute capul. Văzusem destule lucruri create înaintea muritorilor. Buraqi. Coşmarurile. Metamorficii. Dar djinnii erau diferiţi. Nu erau doar subiect de legendă. Erau creatorii noştri. Nimeni nu mai vedea acum djinni, deşi câţiva oameni din Dustwalk susţineau că găsiseră unul pe fundul unei ploşti. Şi presupun că şi mama văzuse unul.

– Atât de disperat după un sfat mai bun în vremurile astea tulburi, Înălţimea Ta Preaslăvită?

Nu a muşcat momeala.

– Poveştile fac ca totul să pară uşor – poţi, pur şi simplu, să chemi o fiinţă primordială câtă vreme îi cunoşti numele adevărat.

Ca prinţesele şi, deopotrivă, săracii din poveşti, care cereau ajutor la ceas de nevoie folosind numele adevărat câştigat în urma unei fapte virtuoase de la începutul poveştii.

– Dar e nevoie de mult mai mult de atât. Mai e nevoie şi să-i chemi în prima limbă, a zis sultanul scoţând o bucată de

hârtie împăturită din buzunar. Şi mai e nevoie de ceva. Vrei să încerci să ghiceşti?

N-am luat hârtia.

– Dac-ar fi să-mi dau cu părerea – mi-am auzit vocea amară –, aş zice că de un demdji.

Deci de asta era dispus să plătească greutatea unui demdji în aur. De asta îmi vârâse fier pe sub piele. Nu avea nevoie de puterile mele. Avea să-mi poruncească să invoc un djinn.

Ştiam poveştile despre războaiele pe care djinnii le purtaseră alături de omenire. Adil Cuceritorul, care înlănţuise un djinn în fier şi distrusese oraşe întregi înainte să dea piept cu Prinţul Cenuşiu. Djinnul care construise zidurile din Izman într-o singură noapte ca dar pentru iubita lui. Puterea unui demdji era nimic în comparaţie cu ce puteau djinnii să facă.

Credeam că o să-mi poruncească să iau hârtia. Dar sultanul doar zâmbea, cu îngăduinţă.

– Un limbaj adevărat.

Un limbaj fără minciuni.

– O limbă adevărată.

Un demdji care nu putea minţi. Care putea să spună *Vei veni la mine* în limba primordială şi asta să se adeverească.

– Şi un nume adevărat. În acest caz, acelaşi nume îngropat sub pielea ta. O parte din numele tău adevărat.

Ochii mi s-au îndreptat fără să vreau spre bucata de hârtie.

– Numele tatălui tău.

Al tatălui meu. Al tatălui meu adevărat. Sultanul nu-mi poruncise să iau hârtia. Dar, în ciuda hotărârii mele, am întins mâna să o iau. Puteam să ajung la tatăl meu.

– Ia-o, mi-a poruncit sultanul în cele din urmă. Dacă vrei.

Degetele m-au trădat prinzând bucata de hârtie la porunca dată. Voiam să dau drumul hârtiei. Dar voiam şi să ştiu. Am ridicat hârtia ca să văd la lumina din fântână.

Şi iată-l acolo.

Cerneală neagră aşternută pe hârtia albă. Numele tatălui meu.

Bahadur.

Pentru prima dată în şaptesprezece ani îmi cunoşteam numele adevărat. Acelaşi nume care era gravat în bronz şi vârât sub pielea mea.

Eram Amani Al-Bahadur.

– Citeşte-l cu glas tare.

Era un ordin. Şi nu puteam să nu-l ascult.

Gura mi s-a mişcat împotriva voinţei mele, declamând în limba străveche de pe hârtie. Cuvintele aproape mi s-au rostogolit afară, atât de uşor pentru o limbă pe care n-o vorbeam, ca şi cum acolo le era locul. Ca şi când jumătatea de djinn din mine recunoştea limba asta mai bine decât pe oricare alta.

Am ajuns prea repede la sfârşit, iar numele tatălui meu mi-a alunecat de pe limbă uşor, ca grăsimea deasupra focului. Şi atunci am terminat. Am amuţit.

Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic. Pe urmă, cercul de fier a izbucnit în flăcări.

CAPITOLUL 15

M-am clătinat în spate când o coloană uriaşă de foc albastru s-a înălţat din cercul din faţa mea. Era mai înaltă decât tavanul jos şi arcuit, umplând puţul până sus spre cer. Ardea fierbinte, iute şi mai luminos decât orice flacără văzută vreodată. S-a luptat câteva clipe la marginea cercului de fier cu o barieră invizibilă înainte să se retragă în mijlocul cercului, la fel de brusc pe cât apăruse, căpătând contur.

Am clipit în lumina care plutea în faţa ochilor mei, de parcă mă uitasem direct la soare şi orbisem pentru o clipă.

Apoi vederea mi s-a limpezit şi l-am văzut pe tata pentru prima dată.

Bahadur arăta ca un bărbat făcut din foc.

Nu. Nu era bine. Poate nu eram la fel de pioasă ca alţii, dar cunoşteam poveştile sfinte. Djinnii nu erau oameni făcuţi din foc. Eram djinni făcuţi din apă şi pământ şi un strop din flacăra lor ca să ne dea viaţă. O scânteie dintr-un foc de tabără. Eram o versiune a lor mult mai lipsită de strălucire.

Pielea lui Bahadur se mişca şi se schimba odată cu flăcările albastre. Flăcări de culoarea ochilor mei.

Nu simţeam că răspândea căldură. Dar simţeam altceva, ceva ce nu puteam numi, dar care trecea dincolo de pielea mea şi mă lovea în suflet. Era înalt cât unul dintre stâlpii uriaşi de aici, din grota asta antică a palatului. Numai că nu sprijinea un palat. Sprijinea lumea întreagă. Una dintre Fiinţele Primordiale ale lui Dumnezeu, care făcuse Primul Muritor. Care făcuse toată omenirea.

Care mă făcuse pe mine.

Mi-am dat seama că ceea ce simţeam era putere. Putere brută, adevărată, genul de putere care nu venea dintr-un titlu sau o coroană, ci din însuşi sufletul lumii.

Se mişca întruna în timp ce mă holbam la el. Şi am înţeles că se mişca şi se micşora în acelaşi timp, schimbându-şi înfăţişarea. Îmi amintea de felul în care se mişca Imin când îşi schimba forma. Până când n-a mai fost foc albastru şi lumină. Avea pielea şi părul închise la culoare, era din carne şi oase ca orice locuitor din deşert. Totuşi, chiar şi diminuat ca să semene cu noi, era imposibil să nu vezi că era diferit. Era prea frumos, construit cu prea multă măiestrie, prea desăvârşit ca să arate ca un muritor de rând. Şi nu-şi făcuse ochii să semene cu ai oamenilor. Erau din acelaşi foc schimbător ca restul fiinţei lui, numai că ardeau mai calm. Ardeau într-un alb aprins la margini şi albastru deschis în jurul pupilei negre.

– M-ai chemat.

Trei cuvinte atât de banale, dar atât de încărcate de semnificaţie. Şi-a îndreptat atenţia încet către sultan:

– Deşi, din câte văd, nu pentru tine.

Sultanul era un om puternic. Totuşi, era doar un om şi stând lângă un djinn nu părea să fie nimic mai mult de o scânteie plutind în jurul focului.

– Acum, zise Bahadur părând aproape plictisit în timp ce vorbea cu sultanul, ce doreşti de la mine? Aur? Putere? Iubire? Viaţă veşnică? Poate, toate patru la un loc?

– Nu sunt aşa de nesăbuit încât să-ţi cer ceva.

Bahadur s-a uitat la el fără să clipească. Mi-am dat seama că-l priveam cu atenţie, căutând ceva familiar în trăsăturile lui, ceva ce-aş fi putut să am în comun cu el, ceva în afară de ochi.

– Nu sunt atâtea fire de nisip în deşertul vostru câte zile am trăit eu şi câţi muritori am întâlnit. Am întâlnit sărmani şi regi şi tot ce poate fi între cele două. N-am aflat niciodată un om care să nu vrea ceva. Nu contează dacă eşti un copil cu genunchii murdari de pe stradă sau un bărbat care are deja mai multă putere şi aur decât ştie cum să se folosească de ele. Întotdeauna voi vreţi ceva.

– Şi voi întotdeauna folosiţi dorinţele împotriva noastră, a răspuns sultanul. Ne luaţi nevoile şi dorinţele şi le răsuciţi până când singura noastră dorinţă este să nu vă fi cerut deloc ajutorul.

Nu se înşela. Citisem şi poveştile acelea. Cele despre Massil şi despre djinnii care distrugeau o mare întreagă ca să se răzbune pe un negustor. Tinichigiul care a murit în deşert căutând aurul pe care i-l promisese un djinn luat prizonier.

– Şi, în final, a continuat sultanul trecându-şi batjocoritor piciorul peste marginea cercului, nu obţinem niciodată ce vrem.

– Aşadar, vrei ceva.

– Desigur, a spus sultanul. Toţi vor *ceva*. Dar nu sunt atât de nechibzuit să-ţi cer ce vreau. O să-mi dai, fără nicio condiţie.

Când Bahadur a râs, a răsunat până în fundul grotelor.

– Şi de ce-aş face asta?

– E una de-a voastră, ştii?

Se referea la mine, deşi nu-şi lua ochii de la djinnul care era trofeul lui.

– Bineînţeles că ştiu.

Bahadur nu-şi lua privirea de la sultan. O parte din mine voia să strige la el: *uită-te la mine*. O alta voia să strige la mine însămi fiindcă-mi doream aşa ceva. Mă descurcasem foarte bine toată viaţa fără un tată. Nu aveam nevoie acum de unul.

– De ce crezi că-i însemnăm?

Sultanul a scos un cuţit de la cingătoare.

– Micuţă demdji. Ia cuţitul ăsta şi înfige-ţi-l în stomac.

Mi-a îngheţat tot corpul. Era un ordin.

– Nu.

Am vorbit cu voce tare, ca şi când dacă refuzam s-ar fi adeverit. Dar degeaba – mâinile mele începuseră deja să se mişte.

– Fă-o încet, a poruncit sultanul, ca să te doară!

Nu puteam face nimic. Mâna mi se mişca, întinzându-se după cuţit, cuprinzând mânerul şi întorcând lama spre mijlocul meu. Mă împotriveam. Mâinile îmi tremurau de efort. Dar nu puteam să-i fac faţă. Cuţitul se înfigea încet în stomacul meu.

– Fiica ta va muri aici, spuse sultanul către Bahadur. Dacă nu opresc eu cuţitul.

Rănile în stomac te ucideau încet.

– Dă-mi numele celorlalţi djinni şi o să-i poruncesc să arunce cuţitul.

Bahadur continua să nu-mi arunce nicio privire. Se uita la sultan cu ochii albaştri şi senini pe măsură ce lama se apropia de corpul meu. Era o Fiinţă Primordială nemuritoare. Doar Dumnezeu era deasupra lui. Pentru el, chiar şi sultanul, stăpânul întregului deşert, era un mărunţiş. Eu eram un

mărunţiş şi eram fiica lui. Coborî în cerc, încrucişând elegant picioarele.

– Cu toţii muriţi până la urmă.

A zâmbit în felul acela îngăduitor, cum fac părinţii către copii. Numai că nu-mi zâmbea mie.

– E ceea ce muritorii fac cel mai bine.

Cuţitul se apropia tot mai mult de stomacul meu şi lui nu-i păsa. Avea să mă lase să mor. Cuţitul a atins pânza halatului lui Shazad. Mereu pătam de sânge hainele pe care mi le împrumuta. De data asta, probabil, nu avea să mă ierte. Nu avea să mă ierte nicicând că o părăseam murind în toiul războiului.

– Da, a încuviinţat sultanul. Totul moare în cele din urmă.

S-a întors cu spatele la djinn, ca şi cum *el* era mărunţişul. Dacă era dezamăgit de refuzul lui Bahadur, de-abia se vedea.

– Lasă cuţitul! a poruncit spre mine.

Am smuls cuţitul de lângă stomac, lăsându-l să cadă cu zgomot pe jos. Trupul îmi aparţinea din nou. Fusese o cacialma. O cacialma prostească, împotriva unei fiinţe nemuritoare, care eşuase. Tremuram. Tare. Dar furia a luat repede locul fricii. Furia pe propriul trup. Pe sultan. Dar, mai presus de toate, pe faptul că Bahadur era gata să se uite, atât de indiferent faţă de mine, cum muream.

Mă făcuse să arunc cuţitul. Dar nu-mi spusese să nu-l ridic din nou.

Mi-am încolăcit din nou degetele pe mâner şi m-am mişcat, îndreptând cuţitul spre gâtul sultanului. Un ultim gest prin care să pun capăt întregii poveşti.

– Opreşte-te!

Ordinul a venit cu o secundă prea devreme. Mi-a înţepenit muşchii care ţineau cuţitul la distanţă de un fir de păr de pielea sultanului. Încă o secundă şi l-aş fi omorât.

Pentru prima dată, Bahadur mă privea cu interes.

Privirea sultanului a trecut de la cuţit la mine. Mă aşteptam la mânie. Mă aşteptam la răzbunare. Dar n-am văzut nimic din toate astea. Doar buza i-a zvâcnit în sus.

– Eşti o mică demdji periculoasă, nu-i aşa?

Şi atunci mi-am dat seama de ce gura lui mi se părea familiară.

Avea faţa lui Ahmed, dar zâmbetul acela... zâmbetul acela era în întregime al lui Jin.

CAPITOLUL 16

Eram preţioasă.

De asta eram încă în viaţă.

De asta oprise cuţitul.

Urma să fiu ţinută în harem. Asta a spus sultanul. Ţinută. Nu ca o prizonieră. Mai degrabă ca pe o armă deosebit de frumos lucrată. Păstrată până aveau din nou nevoie de mine.

Au venit şi alte ordine, când am fost predată slujitoarei îmbrăcate într-un halat de culoarea deschisă a nisipului, cu părul negru legat în sheema. Ca şi cum avea de ce să se teamă de soarele din deşert în încăperile umbrite ale palatului.

– Vei rămâne în palat, m-a instruit el cu calm.

Voiam să mă împotrivesc. Dar, în timp ce mintea mea putea să se răzvrătească, trupul meu nu putea.

– Nu vei călca dincolo de zidurile haremului fără permisiunea unui membru al palatului.

Îi înţelegea prea bine pe demdji. Îşi alegea cuvintele cu grijă. *Nu pleca din harem*. Şi nu: *nu încerca să evadezi*. A încerca şi a reuşi erau două lucruri diferite pentru un demdji.

Am aruncat o privire în josul treptelor când sultanul mi-a ordonat să urc. Către Bahadur. Tatăl meu – deşi cuvântul mi se părea nefiresc. Ne-a privit plecând din locul unde stătea în cercul micuţ. Întunericul l-a împresurat pe măsură ce lampa noastră se îndepărta, dar îl puteam încă vedea mult după ce n-ar mai fi trebuit să pot. Ca şi cum ardea încă în propriul foc, chiar şi în formă omenească. Era de o mie de ori mai puternic decât mine. Trăise nenumărate vieţi înainte să mă nasc eu. Dar era prizonier la fel ca mine. Ce speranţă aveam eu să scap dacă nici măcar el nu putea?

– Şi nu vei face rău nimănui de aici. Sau ţie însăţi.

Se temea să nu mă sinucid. Să nu încerc să-i scap printre degete pierind. Nu voiam să ştiu ce plan avea pentru mine, atât de groaznic, încât aş fi putut prefera sinuciderea.

– Dar, dacă mi se întâmplă ceva – dacă mor –, vei urca în cel mai înalt turn din palat şi te vei arunca de-acolo.

Dacă murea el, muream şi eu.

O mulţime de alte ordine au prins rădăcini în oasele mele în timp ce femeia îmbrăcată în haine de culoarea nisipului mă conducea prin holurile de marmură şlefuită. Picioarele mele ascultau ultimele ordine ale sultanului.

– Mergi cu ea. Fă ce-ţi spune.

Am trecut pe sub o arcadă joasă de piatră. Aproape puteam să disting siluetele dansatoarelor împletite laolaltă, cioplite în piatră. Am simţit aburul din aer înainte să ne depărtăm foarte mult, mirosul greu de flori şi mirodenii care-şi croiau deja drum spre trupul meu. Te putea îmbăta la fel de uşor ca băutura după ce fuseseşi în deşertul uscat prea multă vreme.

Am intrat în cea mai mare baie pe care o văzusem vreodată. Camera era îmbrăcată în plăci irizate galbene, roz şi albastre, în desene de mozaic fantastice şi hipnotizante din tavan până la podea. Aburul care se înălţa din bazinele încălzite îmbrăca totul într-o peliculă lucioasă, de la pereţi până la fete.

Şi erau multe fete.

Auzisem poveşti despre haremul sultanului, unde erau ţinute femeile pentru plăcerea sultanului şi sultimului. Şi unde se năşteau viitorii prinţi care să lupte pentru tron şi prinţesele care erau vândute pentru alianţe politice. Iată-le, săpunindu-şi cu mişcări unduitoare, prelungi şi languroase umerii goi sau plutind la marginea apei, cu ochii închişi, în timp ce slujitoarele le ungeau părul cu uleiuri. Câteva stăteau întinse pe paturile din apropiere, moţăind, în timp ce mâini pricepute le masau membrele lungi.

Slujitoarea a început să mă dezbrace fără să vorbească, desfăcând legăturile de la halatul lui Shazad în timp ce o priveam. Am lăsat-o.

Şi atunci am zărit bărbatul. Arăta ca o vulpe în coteţul găinilor. Şi încă una flămândă. Stătea întins pe un pat, sprijinit pe un morman de perne, dezbrăcat până la talie. Probabil, cu un an sau doi mai mare ca mine, părea să fi fost cioplit în piatră, cu trăsături robuste şi greoaie, fără nicio subtilitate graţioasă care să le echilibreze. Ar fi trebuit să fie arătos, dar linia gurii avea o răutate care însemna că nu avea să fie niciodată chipeş.

Trei fete mirajine incredibil de frumoase erau în jurul lui, înfăşurate doar în cearşafuri lungi de pânză, cu părul lung şi negru atârnând în valuri bogate şi ude pe umerii goi. Una era la picioarele lui, întinzându-şi picioarele alene în apa aburindă, sprijinită de genunchiul unei fete mlădioase care stătea ghemuită lângă el. Ultima stătea cu capul în poala lui, cu ochii închişi, în vreme ce el îi trecea absent degetele prin păr, cu buzele cărnoase strânse într-un zâmbet satisfăcut.

Însă nu era atent la niciuna dintre ele – se uita la două fete care stăteau în partea opusă, amândouă goale puşcă, inspectate centimetru cu centimetru de o slujitoare. De parcă servitoarele căutau orice defect care le-ar fi împiedicat pe aceste fete să fie primite în lumea lui cu femei frumoase, perfecte. Le recunoşteam, mi-am dat seama când slujitoarea mi-a scos halatul şi m-a înfăşurat într-un cearşaf simplu de pânză, deşi mintea mea obosită a avut nevoie de o clipă ca

să ştie de unde să le ia. Fuseseră pe navă cu mine, aduse de negustorii de sclavi pentru a fi oferite haremului.

Ce se întâmplase cu fetele care n-au fost alese pentru harem? Fuseseră vândute altor bărbaţi din case mai puţin prestigioase? Sau erau adevărate zvonurile că negustorii de sclavi înecau orice fată respinsă de haremul sultanului?

Ca şi cum mi-ar fi simţit privirea, fata micuţă lipită de el s-a uitat spre mine. Şi-a schimbat expresia în timp ce se apleca să-i şoptească ceva fetei întinse în poala bărbatului. Fata cu buzele cărnoase şi frumoase. Aceasta a deschis ochii larg, fixându-mă cu privirea atât de repede, încât era limpede ca lumina zilei că doar se prefăcuse că doarme. Şi-a ţuguiat buzele gânditoare, răsucindu-se ca să le şoptească ceva celorlalte două. Râsetele care au urmat au răsunat pe lespezile din jurul meu.

Asta a făcut ca atenţia bărbatului să se întoarcă spre mine.

– Eşti nouă, mi s-a adresat el în timp ce fetele încercau să-şi ascundă zâmbetele.

I-am urât vocea din prima clipă. I se lipea de cuvinte de parcă le gusta, iar cuvintele la rândul lor păreau că mi se agaţă apoi de piele.

– Ar trebui să te închini sultimului.

Fata cu buze groase a căscat, întinzându-se sugestiv peste trupul lui ca o pisică la soare. Deci acesta era sultimul – primul născut dintre fiii sultanului. Prinţul Kadir. Moştenitorul tronului pentru care luptam. Fiul care-l înfruntase pe Ahmed la ultimele întreceri pentru sultim.

Trecuse de mult vremea când aş fi fost impresionată de un prinţ. Nu mai departe de ultimele zile sărutasem unul şi ţipasem la altul. Dar acesta era duşmanul meu.

Aşa că nu m-am închinat în timp ce slujitoarele îmi desfăceau cu grijă bandajele, conştientă de ochii bărbatului aţintiţi asupra mea, în vreme ce tot mai mult din pielea mea era dezgolită.

Aveam umflături roşii şi urâte în locurile unde fierul îmi fusese vârât sub piele. Fetele au scos un hohot de râs la vederea lor.

– Poate c-a fost lucrată de croitorul Abdul, dragostea mea, a spus cea botoasă, uitându-se la mine.

Celelalte două fete chicoteau.

Asta m-a durut.

„Croitorul Abdul“ era o poveste despre un bărbat care era prea pretenţios cu soţiile lui. S-a căsătorit cu prima soţie pentru că avea o faţă foarte frumoasă. S-a căsătorit cu a doua pentru că avea un corp atrăgător şi cu a treia pentru că era bună la suflet. Dar se plângea că prima era nemiloasă, că a doua avea o faţă neplăcută şi că a treia avea un corp urât.

Aşa că l-a angajat pe croitorul Abdul să-i facă soţia perfectă. Croitorul priceput a făcut ce i s-a cerut fără să obiecteze. A cusut capul primei soţii pe trupul celei de-a doua, apoi a cusut inima bună a celei de-a treia în acel corp, atât de bine, încât nici măcar nu i-a lăsat cicatrici pe piept. A aruncat în deşert ce mai rămăsese din femei. În cele din urmă, soţiile s-au răzbunat, fiindcă soţul a fost mâncat de viu de un metamorfic care purta toate bucăţile aruncate din soţiile lui.

Mi-am oprit mâna din încercarea de a acoperi urmele de pe braţe. Eram un demdji, un soldat al rebeliunii, Banditul-cu-ochi-albaştri. Înfruntasem lucruri mult mai rele decât fetele râzgâiate din harem.

Dar Kadir a zâmbit doar:

– În acest caz, a fost croită pentru mine.

– Arată mai degrabă ca şi cum a făcut-o pentru menajerie, a spus altă fată, nereuşind să desluşească atitudinea sultimului. Sau i-a încurcat braţele cu ale unei maimuţe.

Chicotelile fetelor s-au transformat în râsete. Dar pierduseră atenţia sultimului. Acesta s-a ridicat în picioare, aproape răsturnând-o pe fata din poala lui.

– Pari mirajină.

Scânteia de interes din vocea lui era periculoasă, începuse să parcurgă distanţa scurtă dintre noi.

– Se întâmplă foarte rar să mi se aducă fete mirajine. Soiul vostru e preferatul meu însă. Presupun că eşti din Miraji de vest.

Nu i-am răspuns. Nu părea că avea nevoie s-o fac. M-a prins de bărbie, înclinându-mi faţa spre lumină şi privindu-mă aşa cum se uită un negustor la un cal. L-aş fi plesnit, dar ordinele sultanului mi-au ţinut mâinile pe lângă corp.

– Tot e bună la ceva rebeliunea fratelui meu. Războaiele aduc mai mulţi prizonieri.

Se ştia că haremul era un loc periculos. Auzisem că pe vremea tatălui sultanului Oman unele femei ajungeau la el pentru că voiau. Dar mai multe erau prizoniere de război. Sclave cumpărate de pe ţărmuri străine. Femei luate prizoniere de pe nave, ca mama lui Jin. Acum era război în Miraji. Asta însemna că mai mulţi negustori de sclavi profitau de haos ca să prindă femei mirajine.

– Binecuvântata sultima te-a văzut deja? a strigat fata ce fusese dată la o parte din poala sultimului, încercând să-i atragă din nou atenţia.

– Toate fetele noi pentru sultim trebuie să fie văzute de sultimă, a încuviinţat complicea ei micuţă ca şi cum repeta ceva ce se mai spusese.

– Da, trebuie să te considere vrednică, a intervenit şi fata care stătuse la picioarele lui, dornică să-i fie pe plac.

– Sau nevrednică, a spus fata cu buze groase rânjind.

– Taci, Ayet, nu e nevoie s-o tulburăm pe sultimă!

Sultimul a luat mâna de pe faţa mea, coborând-o pe gât, peste claviculă, făcându-mi pielea de găină.

– Nu trebuie să se atingă nimeni de ea.

Servitoarea care mă însoţea a vorbit exact când mâna lui Kadir a ajuns la marginea cearşafului alb de pânză ce mă acoperea. Avea tonul ferm şi părintesc al unei mame fără prea multă răbdare. Sultimul a deschis gura vrând s-o alunge, dar ea i-a tăiat vorba:

– Sunt ordinele tatălui tău.

Numele sultanului a făcut mâna lui Kadir să se oprească brusc. Pentru o clipă, a părut că se aprinde de sfidare. Apoi sfidarea a dispărut, înăbuşită, când a lăsat braţul în jos şi a ridicat din umeri, trecând în schimb pe lângă mine de parcă asta intenţionase de la bun început. Soţiile lui s-au ridicat şi l-au urmat. Când a trecut pe lângă mine, privirea lui Ayet a căzut pe halatul lepădat al lui Shazad. Ce frumos era în urmă cu câteva zile, la nuntă! Înainte să fim atacaţi. Înainte să fiu sărutată, răpită şi tăiată. Dar era în continuare frumos. S-a împiedicat cu piciorul stâng în veşmânt, împingându-l şi făcându-l să zboare într-un bazin, unde s-a îmbibat de apă.

– Vai! a exclamat Ayet rânjind cu toţi dinţii spre mine. Îmi pare rău.

Şi-a scuturat o ultimă picătură de apă din păr spre mine în timp ce se îndepărta, iar în urma ei hohote de râs şi şuşoteli au răsunat cu ecou între pereţii băii.

Am simţit cum mi se încinge ceafa.

Când Ahmed avea să ocupe palatul, aveam de gând să ard haremul din temelii.

CAPITOLUL 17

Haremul m-a lăsat fără deşert.

Slujitoarele mi-au turnat apă pe cap şi mi-au frecat pielea până au lăsat-o dureroasă şi jupuită. Până mi-au răpit pielea îmbrăcată în nisip, sânge, sudoare, praf de puşcă, foc şi mâinile lui Jin.

M-au scos din apa aburindă. Am lăsat o fată să mă înfăşoare într-un cearşaf mare şi uscat de pânză şi să mă întindă uşor lângă bazin. Ceva cald s-a scurs în picături pe pielea mea, ca un ulei. Mirosea a flori necunoscute. Cealaltă fată mi-a trecut pieptenele prin păr, frecându-mi uşor scalpul.

Îmi petrecusem toată viaţa luptând. Luptând să rămân în viaţă în Dustwalk când eram fata cu pistol. Luptând să scap de moarte în oraşul din deşert fără viitor. Luptând să traversez deşertul. Banditul-cu-ochi-albaştri. Luptând pentru Ahmed. Pentru Rebeliune. *Un nou început. Un nou deşert.*

Dar, pe măsură ce pieptenele îmi trecea iar şi iar prin păr, nu eram sigură că mai eram în stare să lupt.

Am lăsat somnul să mă cuprindă.

Mâine. Aveam să lupt mâine.

Nu a fost nevoie de foarte mult timp să-mi dau seama că haremul era plin de lanţuri şi ziduri invizibile, menite să pară că nu erau acolo.

Era ca un labirint, construit să mă întoarcă la nesfârşit, până nu mai ştiam pe unde intrasem sau dacă mai exista vreo ieşire. Erau zeci de grădini, legate între ele ca un fagure. Unele erau întinderi simple de iarbă, cu o fântână din care ţâşnea apă necontenit, cu perne împrăştiate în jur. Altele erau atât de încărcate de flori, de lujeri şi sculpturi, încât nici nu mai vedeam zidurile. Dar zidurile erau mereu acolo.

Nu puteam să număr câţi oameni trăiau în harem. Zeci de soţii care aparţineau sultanului şi sultimului, deopotrivă. Şi copii – prinţii şi prinţesele născute de soţiile sultanului. Toţi până în şaisprezece ani. Vârsta la care erau în sfârşit eliberaţi din harem. Treceau din mâinile tatălui lor în mâinile soţilor. Sau mergeau să moară pentru el pe câmpul de luptă, ca Naguib. Toţi erau fraţii şi surorile lui Jin şi Ahmed.

În cele din urmă, am găsit unul dintre hotare: o poartă din fier şi aur care stătea întredeschisă. Picioarele mi s-au oprit brusc când am încercat să ies. M-am luptat cu senzaţia care mă împiedica, dar fără folos – trupul meu s-a oprit ca şi cum

m-ar fi înhăţat o mână invizibilă. Sângele mi s-a împietrit şi un pumn mi s-a răsucit în stomac, trăgându-mă înapoi.

Primisem ordin să nu plec.

Nu puteam trece mai departe.

Trebuia să le trimit vorbă celor din Rebeliune. Chiar dacă nu ştiam exact unde se aflau. Familia lui Shazad era însă în Izman. Iar Izmanul era de cealaltă parte a acestor ziduri. La câţiva metri distanţă. Ar fi putut fi la fel de bine un deşert întreg între noi.

Trebuia să fie o fisură, o cale de ieşire din harem. Chiar dacă nu puteam să ies, trebuia să fie o cale prin care să trimit un avertisment, măcar că sultanul avea un djinn.

Că îl avea pe tata.

Mi-am alungat ideea din minte. Nu era tatăl meu, aşa cum nu fusese nici soţul mamei mele.

Dacă ar fi fost tatăl meu, i-ar fi păsat dacă muream sau nu.

Mama mă crescuse cu mii de poveşti despre fetele salvate de djinni, despre prinţese salvate din turnuri, despre ţărănci salvate din sărăcie.

Se părea că poveştile erau doar poveşti.

Eram pe cont propriu.

Ar fi trebuit să fie o senzaţie familiară. Şi în Dustwalk obişnuiam să mă gândesc că sunt pe cont propriu. Dar nu fusese niciodată adevărat. Atunci îl aveam pe Tamid. Acum erau zeci de incizii minuscule pe tot corpul meu care-mi aminteau de ce nu puteam avea încredere în cel mai vechi prieten. Am găsit cu degetele una dintre bucăţelele de metal de sub pielea braţului. Mă durea când apăsam cu degetul mare. Am împins mai tare.

Pentru prima dată în viaţă, eram cu adevărat singură.

În a treia zi petrecută în harem am dat peste menajerie.

Primul lucru pe care l-am observat – o larmă de strigăte diferite ce ieşeau din cuştile de fier, încununate cu domuri zăbrelite cu model elaborat. Erau sute de păsări cocoţate printre gratiile de fier, îmbrăcate în culori care ar fi stârnit

invidia unui djinn. Galbenul lămâilor proaspete. Verde ca iarba din Valea lui Dev înainte să fugim. Roşu ca sheema pe care o pierdusem. Albastru ca ochii mei. Doar că nu chiar la fel. Nimic nu avea acelaşi albastru ca ochii mei. Cu excepţia ochilor lui Noorsham. Şi ai lui Bahadur. Cei care se uitaseră, arzând încet cu indiferenţă, cum cuţitul mi se apropia de piele. Cei care nici nu clipiseră, nici nu catadicsiseră să se întoarcă. Ca şi când nu l-ar fi durut deloc să mă privească.

M-am întors cu spatele la păsări.

Păuni uriaşi şi-au răsfirat cozile când am trecut pe lângă altă cuşcă. În alta, doi tigri stăteau lungiţi într-un loc însorit, întinşi alături şi căscând atât de tare, încât le vedeam colţii lungi cât degetele mele. Erau nişte tigri pictaţi şi pe pereţii uşii secrete care ducea spre tabăra rebelilor. Dar acelea erau doar imagini, vechi de o mie de ani, cât palma mea de mari. Aceştia erau cu mult diferiţi.

M-am oprit la cea mai îndepărtată cuşcă.

Vietatea dinăuntru era aproape la fel de mare ca un roc. O dihanie uriaşă de piele cenuşie, cu membre groase, cu urechi nefiresc de mari. M-am trezit că mă lipesc de gratii. Ca şi cum aş fi putut să mă strecor şi să-l ating.

Pe cealaltă latură a cuştii era o fată, stând cu genunchii adunaţi la bărbie. Nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Prea tânără să fie una dintre soţiile sultimului. Atunci trebuia să fie fiica sultanului. Una din mulţimea de prinţese, despre care nu se vorbea niciodată nici pe jumătate cât se vorbea despre prinţi. Avea ceva care îmi amintea de Delila, deşi îmi dădeam seama că avea acelaşi sânge cu Jin, ceea ce Delila nu avea. Totuşi, avea o delicateţe în curbura obrajilor ca şi cum nici ea nu reuşise încă să se desprindă de copilărie. Şi mânuia ceva care semăna cu o jucărie pe care o modela din lutul roşu în jurul unui schelet de metal, făcând o copie micuţă a dihaniei. A împins unul dintre picioarele jucăriei în timp ce o priveam; acesta s-a îndoit lejer, ghidat de articulaţiile mici şi metalice din interior.

– Ce este? am întrebat.

Ea şi-a ridicat privirea speriată, oprindu-se din lucru şi uitându-se la mine printre gratiile cuştii. Cuvintele îmi scăpaseră fără să vreau.

– Un elefant, a răspuns ea încet.

Inima mi-a zvâcnit dureros amintindu-mi de Izz şi Maz cum îmi explicau entuziasmaţi despre elefanţi.

Asta văzuseră ei dincolo de hotare. Un elefant adevărat, viu.

– Ai venit să-ţi vizitezi rudele?

Vocea dispreţuitoare din spatele meu era departe de a fi binevoitoare. M-am întors totuşi s-o întâmpin. Era Ayet, soţia care-mi aruncase halatul în bazin în prima zi petrecută în harem. Erau cu ea şi celelalte două fete care păreau s-o flancheze mereu ca un fel de gardă personală. Învăţasem din conversaţiile pe care le auzisem că se numeau Mouhna şi Uzma.

– Iar rudele voastre se află, presupun, în coteţele sultanului.

Am urmărit cum insulta îşi lăsa amprenta pe faţa celor trei în acelaşi timp. Ayet şi-a revenit repede.

– Pari să crezi că suntem duşmance, a spus ea. Dar te putem ajuta. Ştii unde ne aflăm?

N-a aşteptat să-i răspund.

– E chiar menajeria unde soţia sultanului, Nadira, l-a întâlnit pe djinnul care i-a oferit un copil demonic.

Nadira era mama lui Ahmed şi a Delilei. Toată lumea ştia povestea aceea. Într-o zi, soţia sultanului se plimba prin grădinile palatului când a dat peste un broscoi ce sărise din greşeală într-una dintre coliviile sultanului şi nu mai ştia cum să iasă.

M-am uitat la păsările din colivie.

Păsările îl loveau întruna cu ciocul. Nadirei i-a fost milă de vietatea aceea şi, deschizând colivia, a întins mâna fără să-i pese că păsările îi ciupeau mâinile cu ciocul, lăsându-le

însângerate şi zgâriate. De cum a pus broscoiul jos, acesta şi-a luat forma adevărată, aceea de djinn.

– Vezi, uite care-i problema.

Ayet şi fetele ei m-au înconjurat ca o haită de animale la pândă.

– Fetele care nu-şi găsesc locul potrivit în harem nu prea rezistă mult. Sultimului îi plac fetele mirajine.

Ayet m-a izbit cu palma în piept surprinzător de tare, împingându-mă către cea mai apropiată cuşcă. Unul dintre tigri ne-a privit curios.

– Dar nu are loc să se afişeze decât cu trei dintre noi. Aşadar, când apare o fată nouă, alta trebuie să plece. Şi niciuna dintre noi nu vrea să dispară. Ceea ce înseamnă că *tu* nu ai ce să faci aici.

– Nu mă interesează deloc soţul vostru stupid.

Voiam să-i împing mâna la o parte. Dar nu puteam. Sultanul îmi poruncise. Nu mă puteam opune.

Ayet nu era convinsă.

– Ştii ce altceva s-a mai întâmplat aici? Aici a ucis-o sultanul pe Nadira după ce a născut hidoşenia aceea, a zis făcând un pas spre mine. Pentru că nimeni nu poate auzi ţipetele de aici, din pricina păsărilor.

Într-adevăr, păsările din colivii făceau zarvă acum, iar glasurile lor acopereau restul haremului, aflat la doi paşi distanţă.

– Haide, strigă după ajutor!

– Ar trebui s-o lăsaţi în pace.

Vocea nu era puternică. Era doar un chiţăit în corul de păsări cu pene neobişnuite. Dar era destul de puternică să fie auzită. Era fata cu elefantul de jucărie. Se uita la tot ce se întâmpla de cealaltă parte a cuştii. Avea ochii mari de spaimă. Cu toate astea, îmi luase apărarea.

Ayet a zâmbit dispreţuitor, dar insulta usturătoare n-a mai urmat.

– Asta e treaba noastră, Leyla! Sultanul nu şi-a mai luat o soţie nouă de zece ani, ceea ce înseamnă că în mod clar ea

se află aici pentru soţul nostru binecuvântat, sultimul, nu pentru tatăl tău.

– Dacă eşti atât de sigură, a spus Leyla ridicându-se şovăind în picioare, strângând elefantul de jucărie ca un copil cu vreo zece ani mai mic, pot să merg să-l întreb pe *tatăl meu*.

Numele sultanului a funcţionat ca un cuvânt magic. De felul celor care chemau spirite puternice şi deschideau uşi în faţadele stâncilor. A fost de ajuns ca Leyla să-l pomenească şi a fost ca şi cum el ar fi fost acolo.

Ayet a cedat prima. Şi-a dat ochii peste cap, de parcă voia să cred că nu meritam să-şi piardă timpul cu mine, apoi s-a întors cu spatele.

– Ia-l ca pe un avertisment.

Mi-a aruncat vorbele peste umăr în timp ce se îndepărta alene. Am urmărit-o plecând, urând-o. Uram faptul că nu puteam să-i sparg nasul cum aş fi vrut.

De cealaltă parte a menajeriei, Leyla învârtea absentă mecanismul din mâinile ei.

– O să te obişnuieşti cu ele.

Nu aveam de gând să mă obişnuiesc cu ele. Voiam să ies înainte să am timp să mă obişnuiesc.

De când sosisem în harem, rămăsesem în camerele mele când nu căutam o cale de scăpare. Slujitoarele îmi aduceau haine curate, un lighean să mă spăl şi mesele, părând să anticipeze de ce aveam nevoie fără ca eu să spun o vorbă. Dar în noaptea aceea nu au mai adus de mâncare.

Nu puteam să nu mă gândesc că Ayet avea ceva de-a face cu asta. Doar pentru că nu mă putea sfâşia ca pe un animal sălbatic nu însemna că nu avea să mai încerce să mă facă să sufăr din pricina intenţiilor imaginare pe care le aveam în privinţa sultimului ei. Ultimul lucru de care aveam nevoie în viaţă era încă un prinţ.

Am aşteptat până s-a întunecat, după care am cedat chiorăielilor din stomac. Nici măcar eu nu eram atât de încăpăţânată, încât să mor de foame.

Erau femei în toată grădina unde se servea masa, stând în grupuri strânse în jurul vaselor cu mâncare pe care le împărţeau între ele. Atât de strânse la un loc, încât era imposibil să dau una la o parte atât cât să ajung la mâncare. Dintr-odată, eram din nou în prima noapte în tabăra rebelilor, înainte să cunosc numele tuturor. Când eram o intrusă. Numai că atunci fusesem o intrusă pe care o îndrumau Shazad şi Bahi.

Am observat-o pe Leyla, singura persoană pe care o vedeam stând de una singură. Aproape terminase de construit elefantul de jucărie, după câte se părea, şi lutul modelat lua formă în jurul articulaţiilor de metal. În timp ce-o priveam, întorcea o cheie mică în spatele jucăriei. A pornit cu paşi hurducaţi şi apăsaţi spre unul dintre copilaşii care stăteau cu grupul de femei cel mai apropiat de ea. Băieţelul a întins mâna după jucărie încântat, dar mama lui l-a smucit, aşezându-l în poală şi răsturnând jucăria în acelaşi timp.

Clipa de bucurie care apăruse pe faţa Leylei când manevra jucărioara a dispărut şi şi-a lăsat capul în jos. O fată ca ea ar fi fost mâncată de vie în deşert. Pe de altă parte, o fată din deşert putea fi mâncată de vie în palat.

Am ridicat jucăria de unde zăcea acum inutilă, zvâcnind încă din picioare. I-am întins-o. M-a privit cu ochii aceia care păreau să-i ocupe toată faţa.

– M-ai ajutat azi, în menajerie.

Ea doar se uita la mine. Am vrut să-i spun că m-aş fi descurcat singură. Şi ar fi fost adevărat dacă n-aş fi fost împiedicată de o sută de bucăţele de metal vârâte pe sub piele.

– Mulţumesc.

Ea a dat din cap şi a luat jucăria. M-am aşezat lângă ea fără să aştept invitaţie. Nu aveam unde să mă duc în altă parte. Mă purtam frumos cu ea pentru că aveam nevoie de aliaţi în harem. Aşa îmi spuneam. Nu pentru că avea ochii mari şi pierduţi care mă făceau să mă gândesc la ai Delilei.

Ayet şi cele două parazite ale ei erau într-un grup compact ceva mai departe. Valurile de dispreţ se rostogoleau dinspre

ele chiar şi de la distanţa aceea. Când m-au văzut că le privesc, Ayet i-a şoptit ceva Mouhnei. Au izbucnit în hohote de hlizeli ca nişte păsări care croncănesc.

– Se tem de tine, a îndrăznit Leyla să spună. Cred că o să le iei locul lângă Kadir.

Am pufnit pe nas.

– Crede-mă, nu mă interesează deloc fratele tău.

A apărut o slujitoare care mi-a întins o farfurie plină de cărnuri frumos mirositoare. Stomacul mi-a chiorăit, răspunzând recunoscător.

– Nu e fratele meu, a spus Leyla cu fălcile încleştate. Adică, ai dreptate, presupun. Amândoi suntem copiii preaslăvitului meu tată, sultanul. Dar în harem singurii pe care îi numim frate şi soră sunt cei care au aceeaşi mamă. Eu am un singur frate, Rahim. Acum a plecat din harem, a adăugat cu o voce absentă.

– Şi mama ta? am întrebat.

– Era fiica unui inginer gamanix.

Întorcea jucărioara în mâini. Jin îmi spusese despre ţara aceea. Acolo fuseseră făcute busolele gemene pe care el şi Ahmed le aveau mereu cu ei. O ţară care învăţase să împletească magia cu maşinăriile. Aşa se explica faptul că învăţase să facă jucărioarele mecanizate.

– A dispărut când aveam opt ani.

Leyla a spus-o atât de calm şi de direct, încât m-a luat prin surprindere.

– Cum adică a dispărut? am întrebat.

– O, se mai întâmplă în harem, a răspuns Leyla. Femeile dispar când nu mai sunt de folos. De asta se teme Ayet de tine. Nu a putut să-i facă un copil sultimului. Dacă o înlocuieşti, ar putea să dispară la fel ca celelalte. Se întâmplă în fiecare zi.

Am luat o înghiţitură de mâncare dusă pe gânduri, ascultând-o pe Leyla cum vorbea. Mi-a ars limba ca un tăciune, iar gura îmi luă foc. Mi-au dat lacrimile şi am scuipat mâncarea în iarbă, tuşind violent.

– Nu suporţi mâncarea noastră rafinată? mi-a strigat Mouhna din cealaltă parte a grădinii. Lângă ea, Ayet şi Uzma se tăvăleau de râs, în timp ce Mouhna băgă o bucată de pâine în gură, ţuguindu-şi buzele spre mine şi savurând-o.

– Un cadou de la binecuvântata sultimă.

Leyla a luat ceva roşu de pe farfuria mea. A strâmbat din nas.

– Ardeiul ucigaş, a spus ea, aruncându-l în cel mai apropiat grătar.

– Ce naiba e ardeiul ucigaş?

Încă tuşeam. Leyla mi-a pus un pahar în mâini. L-am băut, răcorindu-mi limba în flăcări.

– E un condiment străin. Tata încearcă să îl ţină departe de harem, dar e...

Şi-a trecut neliniştită limba peste buze.

– Uneori fetele de aici îl folosesc... ca să scape.

Într-o clipă am înţeles ce voia să spună prin „a scăpa“.

Ardei *ucigaş.*

Deci unii găsiseră o cale de scăpare. Nu era genul de evadare pe care o plănuisem. Dar dacă ardeii aceia veneau din afară, trebuia să fie un mod prin care să şi scoţi lucruri afară. Un mod prin care să treacă şoaptele dincolo de ziduri.

– Cine e binecuvântata sultimă?

Auzisem deja de ea. Când ajunsesem prima dată. La băi.

– Prima soţie a sultimului, a răspuns Leyla ridicându-şi ochii mirată. Mă rog, nu prima pe care şi-a luat-o. A luat-o pe Ayet de soţie în prima zi după ce a câştigat întrecerile pentru sultim. Dar binecuvântata sultimă e singura dintre soţiile lui Kadir care a putut să conceapă un copil.

Probabil o urau. Mătuşa mea Farrah o urâse pe Nida, soţia cea mai tânără a unchiului meu. Dar locul lui Farrah ca soţie dintâi fusese asigurat de trei fii. Nida era cea care trebuia să-i sărute picioarele ca să obţină ceva. Poate că era vorba despre sultim, nu despre un negustor de cai din deşert, dar tot nişte soţii geloase erau. Iar eu înţelegeam cum mergeau

astfel de lucruri. Prima soţie era cea mai puternică femeie din gospodărie – în acest caz, din harem.

– Şi unde poate fi găsită sultima?

CAPITOLUL 18

Sultima era o legendă în harem.

Aleasă de Dumnezeu să fie mama următorului moştenitor din Miraji. Singura femeie vrednică să conceapă un copil cu sultimul. Stătea închisă în camerele ei mai tot timpul. Femeile din harem şuşoteau că făcea asta ca să se roage. Dar eu mi-am amintit ce-mi spusese Shazad cândva: dacă stăteai ascuns de ochii duşmanilor, întotdeauna considerau că erai mai puternic decât ei.

Iar, din şuşotelile pe care le auzisem, haremul era plin de duşmani ai sultimei.

La două zile după ce Mouhna mi-a dat să mănânc ardeiul ucigaş, Leyla m-a trezit cu o veste. Binecuvântata sultimă ieşise în sfârşit să se scalde.

Am zărit-o înainte s-apuc să intru cu totul în sala băilor dinspre coridor. Stătea cu spatele spre intrare, legănându-şi un picior în apă, cu celălalt picior îndoit sub ea, întoarsă doar atât cât să-i observ burta umflată. Vârsta o scotea în evidenţă. Mai văzusem femei însărcinate în harem, dar acelea aparţineau sultanului. El nu-şi mai luase soţii de aproape zece ani; soţiile lui erau acum aproape de aceeaşi vârstă cu el – majoritatea împliniseră treizeci de ani sau se apropiau de vârsta asta. Chiar şi de la distanţă, îmi dădeam

seama că sultima încă nu împlinise optsprezece ani. Îşi mângâia întruna pântecele cu mişcări liniştitoare, cu capul înclinat în faţă, gânditoare.

Dinspre mine, binecuvântata sultimă arăta ca oricare altă fată gravidă din deşert. Nu că m-aş fi aşteptat să se scalde încărcată de perle şi rubine, dar după toate zvonurile şi şoaptele credeam c-o să văd mai mult decât o fată într-un halat alb subţire.

Nu era singură. De cealaltă parte a apei, Kadir stătea întins, purtând nişte şalvari largi şi nimic altceva. Era gol de la brâu în sus. Nu credeam că Jin avea ceva în comun cu fratele lui, dar se părea că aversiunea faţă de cămăşi era o trăsătură de familie.

În apă mai erau şi vreo şase fete pe care le recunoşteam din harem. O parte din colecţia de soţii ale lui Kadir, care plescăiau în apă, chicotind, cu halatele albe lipite de piele.

Stătusem îndeajuns de multă vreme acolo încât să-mi dau seama că majoritatea femeilor din harem nu erau mirajine. Erau femei din nord cu pielea deschisă la culoare, răpite de pe nave, fete din est cu trăsături străine, vândute ca sclave, fete din Amonpour cu pielea închisă, luate în timpul ambuscadelor de la graniţă. Dar era imposibil să nu-ţi dai seama că fata asta era născută în deşert, chiar şi privită din spate. Pânza i se lipise de corp din pricina aburului ridicat din băi; părul închis la culoare şi umed i se agăţa de faţă. Nu arăta chiar ca atotputernica sultimă, vasul ales pentru viitorul sultan din Miraji.

Apoi şi-a ridicat privirea, tresărind la sunetul paşilor mei, şi s-a uitat la mine peste umăr, iar inima mi-a sărit din piept.

O, la naiba cu toate puterile cerului şi iadului, ce-am făcut să merit aşa ceva?

Eram faţă în faţă cu sultima despre care auzisem atât de multe. Singura femeie suficient de neprihănită încât să facă un copil cu sultimul Kadir. Fata trimisă de Dumnezeu să asigure viitorul ţării Miraji.

Doar că eu o cunoşteam drept verişoara mea, Shira. Şi singurul lucru pentru care fusese trimisă de Dumnezeu era să-mi facă viaţa un iad.

Jin îmi spusese odată că soarta are un simţ crud al umorului. Începeam să-l cred. Mai întâi Tamid, acum Shira. Traversasem un deşert întreg, dar era ca şi cum eram târâtă înapoi acasă să înfrunt tot ce lăsasem în praful ridicat în fugă.

Shira părea la fel de surprinsă ca mine. Gura s-a rotunjit într-o expresie mirată, după care s-a strâns într-o linie aspră. Ne priveam peste porţiunea îngustă de lespezi dintre noi. Ne confruntam cu încăpăţânare, aşa cum mai făcuserăm de o sută de ori în dormitorul mic din casa mătuşii mele.

– Măi să fie! a spus Shira.

Îşi pierduse accentul. Puteam să-mi dau seama de asta chiar şi din cele trei cuvinte. Sau poate nu-l pierduse, ci-l înăbuşise sub ceva ce trecea drept accent nordic.

– Vopseşte-mi părul violet şi spune că sunt djinn dacă nu e chiar verişoara mea cel mai puţin preferată.

Aveam o replică pe vârful limbii. Am oprit-o înainte să-mi scape printre dinţi. *Sultanul are un djinn*, mi-am reamintit. *Are o Fiinţă Primordială sub comanda lui şi nimic nu-l opreşte să o folosească în orice secundă împotriva rebelilor. Şi, atunci, totul s-ar termina. Pentru mine. Pentru Ahmed, Jin, Shazad şi întreaga rebeliune.*

Nu ştiam prea multe despre alte familii, dar bănuiam că în cele mai multe cazuri când trebuia să te prefaci că te porţi frumos cu rudele nu erau atât de multe vieţi la mijloc.

– Credeam c-ai murit, am spus eu.

Şi tu, şi Tamid. Ultima dată când o văzusem pe Shira era într-un tren ce gonea spre Izman, împreună cu prinţul Naguib, luată prizonieră pentru că bănuiau că exista şansa ca ea să ştie unde mă duceam. Şi, dacă mă găseau, îl găseau şi pe Jin, iar, dacă îl găseau pe Jin, găseau şi Rebeliunea.

După ce eu şi Jin coborâserăm din tren, ea nu le mai era de folos. Noorsham îmi spusese că fusese lăsată în palat să moară. Numai că nu era doar încă în viaţă. Prospera. Mă

întrebam dacă ştia că şi Tamid supravieţuise după ce fusese lăsat să se descurce singur în palatul acesta. Dacă ştia ce anume făcea el pentru sultan. Dacă îi păsa măcar. Nu-i păsase niciodată.

Mi-am alungat furioasă gândurile legate de Tamid. Shira era mai uşor de înfruntat. Niciodată nu fusese ceva complicat între noi. Ne uram. Ura veche era mai uşor de înfruntat decât dispreţul nou-dobândit al lui Tamid.

– Ar trebui să ştii mai bine, mi-a spus verişoara mea zâmbindu-mi seducător. Noi, fetele din deşert, suntem supravieţuitoare. Deşi sunt curioasă cum ai de gând să supravieţuieşti aici pe termen lung.

Am trecut sub pietrele irizate ale arcadei şi am intrat de-a binelea în băile haremului. Ignoram fuioarele de abur care mi se strecurau în jurul corpului ca nişte degete agăţătoare.

– Ultima dată când te-am văzut, nu fugeai cumva cu un trădător rebel? Trădătorii nu supravieţuiesc mult timp aici.

Şi-a întors ochii sugestiv spre cealaltă parte a băii, către locul unde Kadir stătea întins. Sala de baie se întindea în faţă cât tot oraşul Dustwalk, atât de departe, încât Kadir nu mă observase încă. A luat ceva dintr-o grămadă de lângă cotul lui şi l-a aruncat într-un arc înalt în mijlocul bazinului. Când a început să strălucească în lumină, mi-am dat seama că era un rubin cât degetul meu mare.

A lovit apa cu un plescăit nepăsător. A urmat o larmă de ţipete şi chicoteli când cele şase fete din apă s-au aruncat spre locul unde se scufundase rubinul, aruncând în jur stropi şi îngrămădindu-se una peste alta, în timp ce Kadir le urmărea avid. Strigătele şi plescăiturile ne acopereau glasurile.

– Ce crezi c-ar spune prinţul meu dacă i-aş povesti despre loialitatea ta faţă de fratele lui trădător?

Probabil că spaima mi s-a întipărit iute pe faţă, pentru că Shira a zâmbit ca o mâţă care-a înhăţat un canar.

Fir-ar să fie! Venisem aici după ajutor, nu ca să mă vândă.

– Shira, am început făcând ultimii paşi dintre noi de la intrare până la marginea apei, ghemuindu-mă lângă ea şi coborându-mi vocea, dacă-i spui lui Kadir că fac parte din... – mi-am înghiţit cuvintele înainte să le spun cu voce tare – ştii tu ce, am continuat cu atenţie, uitându-mă la fata care tocmai ieşise din apă aproape de noi, jur pe Dumnezeu, Shira, dacă sufli o vorbă, o să...

M-am străduit să găsesc ceva cu care s-o ameninţ, ca atunci când ne târguiam în joacă în Dustwalk. Ea nu-i spunea mamei ei că ieşisem toată noaptea cu Tamid, iar eu nu-i spuneam tatălui ei că fusese la grajduri şi-l lăsase pe Fazim să-i bage mâinile pe sub haine. Numai că acum nu mai eram în Dustwalk şi dacă mă dădea de gol aveam să primesc mai mult decât un băţ pe spate – aveam să mor, probabil, împreună cu alte câteva sute de oameni. Şi atunci am zis pe nesimţite:

– O să fiu nevoită să-i spun că, de fapt, copilul tău nu-i al lui.

Faţa Shirei a încremenit.

– O, Doamne!

Adevărul propriilor cuvinte m-a şocat.

– Copilul nu-i al sultimului.

– Vorbeşte mai încet, m-a ţistuit Shira.

De cealaltă parte a băii, o fată a ieşit din apă cu un strigăt de triumf, ţinând rubinul în pumnul strâns ca un ştreang. Şi-a croit drum până la marginea bazinului, arătându-i mândră lui Kadir piatra roşie, care s-a aplecat şi i-a smuls un sărut. Ea a pus rubinul în grămăjoara de pietre scumpe colorate de lângă bazine, la distanţă de grămezile celorlalte fete. După ce terminau, sultimul avea să le prindă trofeele într-un colier pe care aveau să-l primească apoi în dar. Era ca şi cum te-ai fi uitat la joaca unor copii. Numai că-n jocurile din acest harem puteai sfârşi prin a-ţi pierde viaţa. Sultimul a luat alt diamant mic şi galben din grămada micşorată.

– Ce naiba a fost în capul tău?

Infidelitatea însemna moartea în harem – chiar şi eu ştiam asta. Mama lui Ahmed murise astfel după ce-o născuse pe Delila. Şi alte femei păţiseră exact acelaşi lucru; erau nenumărate poveşti, prea multe ca să fie ignorate. Bărbaţi care se furişau fără permisiune în harem. Slujitori, prinţi care nu erau moştenitori... în toate poveştile, toţi cei implicaţi plăteau cu viaţa. Puteai spune despre Shira multe, dar nu că era proastă.

– Am vrut să supravieţuiesc.

Unghiile Shirei băteau surd în lespezile de pe marginea bazinului. Mi-am dat seama că fuseseră scurtate cu pila. În Dustwalk le ţinea mereu mai lungi.

– Ne-ai lăsat pe mine şi pe Tamid în Dustwalk să murim ca să trăieşti tu.

A pronunţat numele lui Tamid altfel decât o făcea în Dustwalk. Nu i se lipea de cerul gurii cu dispreţ. Am presupus că, prin orice-ar fi trecut împreună, era genul acela de lucru care transforma doi oameni în aliaţi.

– Tamid e cel care... am început eu, temându-mă deja de răspuns.

– Nu fi ridicolă! s-a repezit Shira. N-aş risca să-i aduc pe lume sultanului un fiu invalid.

– Şi te mai întrebi de ce cred că eşti îngrozitoare?

Mi-m încleştat pumnii, luptându-mă cu dorinţa de a-l apăra pe Tamid. El n-ar fi luptat pentru mine. Mă întrebam dacă ea era motivul pentru care el mă ura acum. Îl molipsise cu ura ei pentru mine în timpul călătoriei? Sau îl făcusem eu însămi să mă urască?

– E mai rău ce-am făcut eu ca să supravieţuiesc decât ce-ai făcut tu?

Îşi mişca piciorul în cercuri lente prin apă, stârnind valuri.

– Naguib m-a lăsat aici după ce nu i-am mai fost de trebuinţă. Aş fi murit dacă nu m-aş fi dovedit mai interesantă decât celelalte fete din harem.

Un nou cor de ţipete a izbucnit din cârdul de fete când altă nestemată a zburat în apă.

– Dar chiar şi simplul fapt că eşti favorita sultimului nu te ţine în viaţă decât o vreme aici. Aşa c-am făcut singurul lucru care-mi asigura supravieţuirea, a zis mângâindu-şi pântecele umflat, încordându-şi obrajii. Şi poţi să spui oricui vrei. Nimeni n-o să te creadă *pe tine*.

Sfinte Dumnezeule, nu-mi uşura deloc sarcina. Trecuse multă vreme de când ne certaserăm ultima dată în Dustwalk. Înfruntasem oameni mult mai răi decât ea. Dar mă făcea să simt ca şi cum eram din nou sub acoperişul mamei ei şi nu voiam nimic mai mult decât să o întrec măcar o dată.

– Ba o să mă creadă, Shira!

Dacă nu voia să cedeze, nici eu nu aveam să o fac. Pentru că, dacă ştiam un lucru cu certitudine, acela era că Shira avea să-şi piardă capul dacă afla cineva că purta copilul altui bărbat pretinzând că era al sultimului. Viaţa ei era în mâinile mele, aşa cum şi viaţa mea depindea la rându-i de ea.

– Şi cred că ştii asta.

Shira mi-a aruncat o privire lungă. I se potrivea postura de sultimă; chiar şi eu trebuia să recunosc asta. Exista o putere în ochii aceia care i-ar fi făcut pe cei mai mulţi să plece privirea înaintea ei. Dar eu crescusem trăgând cu arma; puteam rezista mai mult decât ea.

– Bine, ne-am înţeles atunci, a zis Shira şi, cum era de aşteptat, a fost prima care şi-a închis ochii în semn de învoială. Eu nu te dau de gol dacă nu mă dai nici tu.

– Va trebui să faci mai mult de-atât pentru mine, verişoară.

– Mai vrei ceva?

A pufnit sfidătoare, mângâindu-şi încă burta. Avea foarte multă putere aici. Dar nu avea nicio putere asupra mea. În cele din urmă, a strâns din buze ca şi cum cuvintele pe care urma să mi le arunce erau amare.

– Sigur că vrei. Bine.

Apoi Shira şi-a dat capul pe spate şi a râs de parc-aş fi spus cel mai amuzant lucru din lume. Pentru o secundă am crezut că-şi pierduse minţile. Vocea ei a răsunat cu ecou între pereţii îmbrăcaţi în gresie, peste agitaţia din apă şi făcându-l

pe Kadir să ridice privirea. Şi să mă vadă. Fir-ar să fie! Shira mi-a zâmbit satisfăcută.

– Mai bine-ai spune repede, verişoară. Bănuiesc că tu eşti noua jucărie despre care tot vorbeşte Kadir. Cea pe care nu are voie s-o aibă. Aşa că ai timp până ajunge aici să-mi zici ce vrei.

Ce voiam cu adevărat era s-o împing în apă.

– Se zvoneşte că ai cum să scoţi şi să aduci în harem marfă de contrabandă.

– Cine spune asta?

– Oamenii, am răspuns vag. E aşa sau nu?

Am rămas cu un ochi la Kadir, care s-a ridicat în picioare, păşind leneş în jurul plăcilor albastre irizate ale bazinului spre noi. Era ca şi cum m-ar fi urmărit un metamorfic flămând. Voiam să scap înainte să ajungă la mine.

– Poate că da, a spus ea, ocolind răspunsul.

Trăgea de timp.

– Ce anume eşti atât de disperată să aduci aici încât mă ameninţi cu viaţa? O sticlă de băutură? Haine noi? Cu siguranţă, ar fi un preţ bun pentru capul meu.

Nu era o încercare aşa rea de a mă face să-mi pară rău că o şantajasem. Poate că *mi-ar fi părut rău* într-adevăr dacă în locul ei s-ar fi aflat oricine altcineva.

– Nu vreau să aduc nimic înăuntru.

Rămăsesem cu un ochi la Kadir, care se apropia deja.

– Trebuie să transmit un mesaj în afară. Poţi s-o faci?

– Cred că da.

Shira şi-a trecut intenţionat limba peste dinţi cu încetineală. Încerca să mă ţină acolo.

– Aş avea nevoie de ceva timp.

– Nu am mult la dispoziţie. Poţi să mă ajuţi sau îi spun soţului tău că te-ai urcat în patul altui bărbat şi te condamn la spânzurătoare?

Kadir era deja la jumătatea drumului spre noi.

– Pot să te ajut, hotărî mânioasă Shira, odihnindu-şi mâna pe pântece. Dacă tu...

– Pot să intru şi eu în joc? a strigat Kadir, frângând cuvintele Shirei.

Era îndeajuns de aproape ca să-l auzim. M-a măsurat din cap până-n picioare.

– Eşti puţin prea îmbrăcată.

M-am ridicat în picioare. Shazad mă învăţase destul ca să ştiu că nu e bine să-ţi înfrunţi duşmanul de jos.

– Sunt îmbrăcată aşa cum trebuie pentru a pleca, Înălţimea Ta.

Kadir a scos un sunet din fundul gâtului, ca un mormăit de încuviinţare. Doar că aducea îngrozitor de mult cu un râset.

– Eşti liberă să pleci, bineînţeles.

Învârtea între degetul mare şi cel arătător o perlă de un alb imaculat. S-a învârtit în jurul meu, aşezându-se în drumul meu spre ieşire. Apoi a aruncat nepăsător perla într-o parte, lăsând-o să cadă în apă. Fetele, care urmăriseră discuţia, nu s-au aruncat după ea.

– De îndată ce-mi aduci perla înapoi.

– Nu ştiu să înot, am răspuns.

Oriunde altundeva m-aş fi putut apăra. Aş fi putut să mă lupt cu el. Dar eram neajutorată. Am încercat să mă port ca şi cum n-aş fi fost.

– Atunci nu poţi să pleci, a zis zâmbind dispreţuitor. Perla aceea e foarte preţioasă pentru mine.

Nu mă puteam lupta cu el. Doar gândul de a ridica pumnul şi a-l lovi în faţa aceea mulţumită de sine făcea ca ordinele sultanului să-mi încordeze stomacul. Şi nu ştiam ce-ar fi încercat să facă dacă ieşeam. Ce putea să facă. Sau dacă sultanul îl avertizase să nu-mi facă rău.

Dacă sultanului îi păsa măcar dacă trofeul său demdji se ciobea. Nici măcar nu ştiam de ce mai eram în viaţă. Deja avea un djinn.

Liniştea a fost întreruptă de o plescăitură, una dintre fete aruncându-se în apă şi ieşind la suprafaţă o clipă mai târziu cu perla între degete.

– M-am plictisit să aştept, a spus ea, ţuguindu-şi drăgălaş buzele, cu părul blond lipit de frunte, în timp ce-i arăta perla.

Dar avea un zâmbet încordat. Şi am înţeles ce făcuse. Pentru mine. Îşi asumase riscul.

Tensiunea s-a destrămat când Kadir a început să meargă cu paşi leneşi spre ea. Shira s-a ridicat în picioare, apucându-mă de cot şi împingându-mă afară din sala de băi.

– În noaptea asta, a zis împingându-mă spre zona sigură a grădinilor. Ne vedem la Zidul Plângerii după lăsarea întunericului.

CAPITOLUL 19

Zidul Plângerii era cel mai estic zid al haremului, într-o zonă restrânsă şi izolată a grădinii, dominată de cel mai mare copac pe care-l văzusem în viaţa mea. Ar fi fost nevoie de trei oameni ca mine ca să-l cuprindem cu braţele, iar crengile se întindeau atât de departe, încât atingeau vârful zidurilor de ambele părţi.

După spusele femeilor din harem, era locul unde sultima Sabriya îl aşteptase pe sultimul Aziz cu o mie de ani în urmă. El plecase la război la graniţa îndepărtată din est şi-şi lăsase iubita în harem. Zidul Plângerii era locul în care putea fi cel mai aproape de el cât era plecat să lupte. A stat acolo în fiecare zi, aşteptându-l, iar lacrimile ei au udat copacul, aşa încât a crescut tot mai înalt cu fiecare zi. Până într-o zi, când a ajuns destul de înalt încât să se caţăre în el şi să se uite peste zidurile haremului spre locul unde se afla armata

soţului ei. În ziua aceea, celelalte femei au găsit-o pe pământ, urlând, văitându-se şi zgâriind zidul cu unghiile. N-a putut fi alinată şi-a plâns pân-a rămas fără glas; iar copacul a crescut şi mai înalt.

Trei zile mai târziu, a sosit vestea că Aziz fusese ucis în luptă. Asta văzuse Sabriya din vârful copacului, dincolo de ziduri, peste deşerturi, oraşe şi mări.

Zidul arăta ca orice alt zid din harem în lumina slabă a lămpii cu ulei. Iedera plină de flori în culorile soarelui la asfinţit se căţăra pe zidul de piatră, încercând să ascundă faptul că eram într-o închisoare. Am dat iedera la o parte atingând cu mâinile piatra dură. Am dat cu degetele de o suprafaţă neregulată. Când am ridicat lampa, mi-am dat seama că arăta ca o adâncitură – erau mai multe astfel de adâncituri. De felul celor lăsate de unghii.

– Şi plânsetele ei au durat şapte nopţi şi şapte zile.

Am tresărit auzind vocea Shirei în spatele meu. Era îmbrăcată într-un halat albastru închis, care o făcea să se contopească cu umbrele.

– Până când sultanul n-a mai putut suporta s-o audă plângând şi a spânzurat-o într-un loc unde doar stelele mai puteau auzi tânguirile ei.

Am lăsat mâna în jos.

– Cine-ar crede că-n harem poate să existe asemenea iubire?

Shira a remarcat sarcasmul din vocea mea.

– Oricine e mai puţin egoist decât tine.

Era cât pe ce să-i spun că ea nu-l iubea pe Kadir, cum nu-l iubise nici pe Naguib. Dar mi-am dat seama că-şi pusese mâinile pe pântece în timp ce vorbea. Oamenii făceau lucruri îngrozitoare pentru cei pe care-i iubeau. Asta învăţasem din poveşti. Aveam chiar şi o cicatrice de glonţ pe şold din Iliaz drept dovadă.

– Şi acum? am întrebat ridicând o sprânceană spre ea în aşteptare, un truc pe care-l învăţasem de la Jin.

– O, acum aşteptăm, verişoară!

Shira s-a sprijinit de copacul uriaş, dându-şi capul pe spate.

Trebuia să fac jocul Shirei. M-am aşezat lângă ea cu spatele la copac.

– Cât timp?

Shira şi-a lăsat capul mai mult pe spate.

– Ar putea să dureze o vreme. Nu-mi dau seama. E greu să vezi cerul clar din oraş.

Mi-am lăsat capul pe spate, lipit de trunchi, agăţându-mi părul în scoarţa aspră. Printre crengile încrucişate ale copacului uriaş se vedea cerul întunecat, dar nu distingeam stelele din cauza luminilor de la palat şi din oraş.

– Aşadar, a rupt tăcerea Shira după o clipă, chiar eşti cu Prinţul Rebel?

Se juca cu ceva şi mi-am dat seama că era o funie care se întindea pe lungimea copacului, ca un scripete. Trăgea neatentă de funie, în sus şi-n jos. În vârf, peste zidurile haremului, o bucată de pânză flutura în vânt.

– Chiar sunt.

Trimitea semnale cuiva. Din câte ştiam, ar fi putut fi o capcană. Nu prea aveam ce face în privinţa asta, doar să înfrunt ce avea să se întâmple.

– Cine-ar fi crezut? a zâmbit Shira. Două fete din Dustwalk alături de feţe regeşti. Cum spunea Sfântul Părinte?

Accentul începea să-i dispară. Mă întrebam dacă ea băga de seamă.

– Bărbaţii care se închină la picioarele puterii ori se ridică odată cu ele...

– Ori sunt călcaţi în picioare, am spus eu, continuând vorbele ei. Atunci, bine că nu suntem bărbaţi.

Nu ştiam de ce-i făceam jocul. Dar în locul ăsta nu prea aveam oameni cu care să vorbesc. Leyla era drăguţă, însă era fiica sultanului. Iar la Tamid nu merita să mă gândesc. Poate că era în viaţă, dar prietenul meu murise totuşi în nisipul din Dustwalk. Ochii negri ai Shirei s-au întâlnit cu ochii mei deschişi la culoare. Am avut amândouă un moment de recunoaştere. Ne înhămaserăm amândouă căruţa de oameni

puternici, doar că de părţi diferite. Dacă asta era alegerea, să te ridici sau să fii strivit, erau şanse ca una dintre noi să sfârşească prin a se ridica şi cealaltă pierind.

– Shira... am început eu.

Nu eram sigură cum aveam să termin.

N-am apucat să termin. Pentru că un bărbat a ieşit din Zidul Plângerii.

Văzusem mulţi demdji făcând lucruri imposibile, dar aş fi minţit dacă spuneam că mă aşteptam la asta.

Bărbatul era din carne şi oase şi, cu toate că la prima vedere era îmbrăcat în haine din deşert, se vedea limpede că nu era mirajin. Avea părul de culoarea nisipului, legat cu o sheema care arăta ca şi cum fusese legată de un om fără mâini, iar pielea palidă strălucea în lumina lămpii. Ochii lui erau aproape la fel de albaştri ca ai mei. Preţ de-o clipă, am crezut că e un demdji.

– Binecuvântată sultimă! a spus el, cu vocea joasă şi încărcată de accent.

Deci nu era demdji, ci doar străin.

S-a ridicat cât era de înalt, lăsându-mă să-l văd mai bine. Cizmele negre şi lustruite, diferite de tot ce văzusem vreodată în deşert, i se înălţau până la genunchi, pantalonii largi specifici în deşert erau vârâţi înăuntru şi purta o cămaşă albă deschisă la guler. Am avut senzaţia stranie că s-a oprit puţin ca să facă impresie. O secundă mai târziu, a păşit teatral în faţă.

Atunci braţul i s-a încurcat într-un lujer care atârna de zid.

Asta a cam stricat efectul.

Şi-a revenit cum a putut mai bine, desprinzându-şi braţul. Apoi a cules o floare din lujer şi i-a oferit-o Shirei, cu o plecăciune extravagantă.

– Frumuseţea ta creşte cu fiecare zi.

Sheema prost legată s-a desfăcut şi i-a căzut de pe faţă, aşa că l-am putut vedea mai clar. Nu era mult mai în vârstă decât noi şi o constelaţie mică de pistrui pe nasul alb îl făcea să pară chiar mai tânăr. Era nordic, dar nu gallan; cuvintele

lui nu sunau ca şi cum ar fi fost şi văzusem destui gallani ca să-mi dau seama că nu era de-al lor. Şi-a îndreptat sheema şi a dat-o peste umăr ca pe o pelerină. Shira a luat floarea şi şi-a apropiat-o de nas.

Deci aşa aducea Shira lucruri pe ascuns în harem. Şi, judecând după privirea lui, tot aşa reuşise şi să rămână gravidă.

Într-un târziu, bărbatul străin m-a observat.

– Ea e... a început Shira, dar el n-a lăsat-o să termine.

– Dă-mi voie să mă prezint.

Mi-a apucat mâna dreaptă fără să mă întrebe. M-am împotrivit dorinţei de a-mi smulge mâna din strânsoare. Shazad ar fi spus c-ar fi fost lipsit de tact.

– Mai ales unei femei atât de tinere şi frumoase.

Mi-a dus mâna la buze, într-un fel de gest străin şi neobişnuit, şi mi-a sărutat-o.

– Eu, a spus el, îndreptându-se teatral, sunt Banditul-cu-ochi-albaştri.

M-am înecat cu un râset care mi s-a oprit în gât şi s-a transformat într-o tuse incontrolabilă. Shira mă bătea stângace pe spate, iar eu m-am îndoit de la mijloc, sprijinindu-mă cu mâna liberă pe genunchi.

– Da, ştiu, am un renume.

E renumele meu. Dar tot nu puteam vorbi din pricina tusei.

– Nu lăsa asta să te intimideze. N-am înfrânt chiar o mie de soldaţi la Fahali, a adăugat aplecându-se cu un aer complice în faţă, încă ţinându-mă de mână şi împletindu-şi degetele cu ale mele. Au fost doar câteva sute.

– Chiar aşa?

Reuşisem în sfârşit să-mi trag sufletul. Îmi aminteam de Fahali ca prin ceaţă. Praf de puşcă, sânge şi nisip, iar eu în mijlocul acestora.

– Atunci, spune-mi, cum ai inundat casa de rugăciune de la Malal?

– Ei bine, a spus cu o strălucire în ochi.

Forma cuvintele în partea din faţă a gurii, spre deosebire de gallani, care le rosteau din partea din spate.

– Aş putea să-ţi spun, dar aş prefera să nu-ţi dau idei periculoase.

Probabil c-ar fi trebuit să pun capăt distracţiei. Dar nu-mi aminteam ultima dată când avusesem motiv de râs de când cu afurisita de rebeliune. Cu siguranţă, nu de când fugiserăm din Valea lui Dev.

– Şi lupta aceea de la Iliaz? E adevărat ce se spune? Că Banditul-cu-ochi-albaştri era depăşit numeric de oamenii şi armele celorlalţi, fiind înconjurat de duşmani din toate părţile?

Nu a ezitat deloc, umflându-şi pieptul şi trăgându-mă spre el:

– Ştii, eu numesc provocare ceea ce alţii văd a fi o depăşire numerică.

– Am auzit că Banditul-cu-ochi-albaştri a fost împuşcat în şold.

Îl lăsasem să mă tragă spre el destul mult, aşa că acum eram aproape lipiţi unul de altul.

– Pot să văd cicatricea?

– Doamna mea e foarte directă, a spus zâmbindu-mi larg. De unde vin eu, trebuie să petreci mai mult de câteva minute cu o fată înainte să încerce să-ţi scoată hainele.

A înclinat capul în faţă şi mi-a făcut din ochi.

– Atunci, ce-ar fi să-mi scot eu hainele?

Înainte să apuc să mă răzgândesc, am făcut un pas în spate şi am tras de cămaşă în sus. Era greu să nu vezi cicatricea uriaşă şi urâtă, chiar şi pe întuneric.

– Pentru că eu am auzit că aşa ar arăta cicatricea.

Eram destul de sigură că nimic din ce-i adusese Shirei în harem nu era la fel de preţios ca expresia care s-a ivit în clipa aceea pe faţa lui. Acum, când mă gândeam mai bine, poate că n-a fost cea mai isteaţă idee, dar în mod sigur era satisfăcătoare. Mi-a dat drumul la mână şi eu am lăsat cămaşa să cadă la loc, apoi m-am tras de lângă el.

– Şi, vezi tu, eu am fost la Fahali şi nu-mi amintesc să fi fost şi tu acolo.

S-a scărpinat ruşinat în dosul capului, iar eu am continuat să vorbesc.

– Îmi amintesc când m-am luptat cu soldaţii gallani în nisip şi ţin minte cum ardeau oamenii din ambele tabere, dar de tine nu-mi amintesc.

Nu se mai prefăcea acum – mă privea cu real interes.

– Dar înţeleg că tu eşti motivul pentru care toată lumea crede că pot să fiu în două locuri în acelaşi timp. Şi pentru care tot aud zvonuri că Banditul-cu-ochi-albaştri seduce atâtea femei.

Acum înţelegeam şi asta. Era extrem de chipeş, chiar şi când era ridicol în acelaşi timp. Şi o ştia şi el.

– Ce pot să spun, merg în casele lor să le iau bijuteriile şi ele îmi dăruiesc inima lor.

I-a făcut cu ochiul Shirei, care a zâmbit enigmatic spre floarea pe care i-o dăduse. Nu, Shira era prea isteaţă să-i dea ceva unui bărbat pe care nu-l putea avea. Ea luase de la el. Îl folosise pentru copilul ei şi încă îl mai folosea.

– Deci asta e calea ta spre lumea de afară? am întrebat-o pe verişoara mea.

Shira învârtea între degete floarea de la el, părând foarte mulţumită de ea însăşi.

– Sam se furişa înăuntru şi... o curta pe una dintre fiicele mai credule ale sultanului, Miassa. Am observat că ea dispărea întruna şi se întorcea cu părul şi hainele în dezordine. N-a durat mult s-o prind – era o prostie din partea ei să se zbenguie cu alţi bărbaţi când era deja logodită cu emirul din Bashib. Am promis să nu-i pârăsc tatălui ei dacă Sam mă ajuta.

– Şi totul s-a terminat cu bine.

Străinul, Sam, a ridicat din nou din umeri, ca şi cum ar fi spus că oricum nu-l interesa inteligenţa ei.

– Emirul din Bashib îşi lasă mult timp soţia singură; Banditului-cu-ochi-albaştri nu-i e greu nici acum să o viziteze din când în când.

Iată cum îmi folosea numele din nou. M-am aprins de mânie.

– Crede-mă când îţi spun, îl cunosc pe Banditul-cu-ochi-albaştri şi tu nu eşti în locul meu. Aşadar, cine eşti cu adevărat?

– Ei bine, a zis sprijinindu-se cu umărul de zid. Nu poţi să condamni un om pentru că a profitat de o poveste bună. Nimeni nu mi-a spus că adevăratul Bandit-cu-ochi-albaştri era mult mai mult...

M-a măsurat de sus până jos, adăstând cu privirea în anumite locuri în care mă rotunjisem de curând. O jumătate de an de mese decente alături de Rebeliune însemna că nu mai puteam trece drept băiat. El a tuşit.

– Cu mult mai mult. Şi eu *sunt* bandit. Mă rog, mai degrabă hoţ, presupun. Când au început să se răspândească toate poveştile astea, a fost o manevră firească să profit de înfăţişarea dată de Dumnezeu.

Mi-a făcut din ochi, ochii aceia albaştri şi batjocoritori.

– N-ai crede cât de uşor e să închei o afacere bună când eşti aproape o legendă vie. Se spune că eşti foarte bună. Deşi, în mod clar, nu chiar atât de bună dacă ai sfârşit închisă aici.

Mi-aş fi dorit să-l pocnesc.

– Cum ai intrat aici? l-am întrebat în schimb.

– Sunt albish.

A spus-o ca şi cum asta explica totul. Când a observat mina mea neclintită, a continuat.

– Ţara noastră e plină de magie. Mama e pe un sfert fee şi tata pe jumătate.

Fee. Era cuvântul folosit în nord pentru djinn. Numai că acelea erau fiinţe de apă şi humă.

– Dacă e piatră, pot să trec prin ea. Vezi?

S-a lăsat să se scufunde în spate în timp ce vorbea cu mine şi acum intrase până la cot în zidul de piatră al palatului.

Era la fel de impresionant ca orice puteam eu să fac; trebuia să recunosc.

– Ce caută un hoţ albish în Izman?

– Îmi iroseam talentul în Albish, a răspuns îndreptându-se şi piatra s-a mişcat doar puţin, revenind la loc. M-am gândit să vin în deşertul vostru, unde oamenii nu s-ar aştepta ca un om cu talentul meu să încerce să le ia bijuteriile. Obiceiul de a încuia lucrurile de preţ într-o cutie de fier nu pare să fi ajuns încă aici.

Nu minţea. Atâta lucru vedeam şi eu. Dar ascundea ceva ce nu reuşeam să descopăr. Erau locuri în care putea să ajungă mai uşor decât în Izman dacă ar fi căutat doar banii. De exemplu, ţări care nu erau în mijlocul unui război. Dar el era ceea ce aşteptasem, un om care putea să intre şi să iasă din palat după bunul-plac. Iar eu crescusem în Dustwalk, unde calul de dar nu se căuta la dinţi.

Am luat-o pe verişoara mea de mână şi am tras-o de lângă perete, departe de urechile lui Sam, impostorul Banditului-cu-ochi-albaştri. S-a smuls din mâna mea dându-şi ochii peste cap ca să mă enerveze, dar nu era momentul să mă supăr pe ea.

– Pot să am încredere în el? Sincer, Shira, pot să-i încredinţez o treabă importantă? Sunt multe vieţi în joc.

– Eu l-am pus să trimită scrisori pentru mine în Dustwalk, a spus ea după o clipă. Către familia mea.

Mă întrebam dacă doar îmi imaginasem asprimea cu care spusese *mea*. Chiar şi acum, nu putea să nu-mi amintească faptul că, deşi aveam acelaşi sânge şi trăiserăm sub acelaşi acoperiş, nu aveam să fac parte niciodată cu adevărat din familia ei.

– Mă rog, scrisori şi nişte bani.

De luni de zile, nu mă mai gândisem la Dustwalk, în afară de faptul că-i mulţumeam |Domnului că scăpasem de-acolo. Dar acum era în gândurile mele. Dustwalk, fără fabrică, fără

nimic, distrus. Era un miracol dacă nu fugiseră toţi din oraş sau dacă nu muriseră deja de foame.

Shira avea încredere în omul ăsta în privinţa familiei ei. Puteam să am şi eu încredere în el în legătură cu familia mea. M-am întors din nou spre Sam, care încerca, fără să reuşească, să-şi lege sheema la loc.

– Poţi să duci un mesaj pentru mine?

– Bineînţeles.

M-am strâmbat văzându-l cum trăgea greşit de marginea sheemei. Era dureros să-l priveşti. Un sugar s-ar fi descurcat mai bine decât el.

– Cât?

– Ce cât?

– Cât îmi plăteşti să duc mesajul? a repetat cu grijă, ca şi cum ar fi fost ceva în neregulă cu felul în care rostise cuvintele în mirajină.

M-am uitat la Shira, care a întins demonstrativ mâinile goale spre mine:

– Sultimul crede că sunt prea modestă să port bijuteriile pe care mi le dă.

Acum, când mă gândeam mai bine, mi-am dat seama că era surprinzător de lipsită de podoabe pentru un harem. Ayet purta brăţări de aur de la încheietură până la cot în anumite zile. Zăngănea metalic la fiecare mişcare.

– Adevărul este că le folosesc cu un scop foarte bun. Tot ce se întâmplă între zidurile unui harem e târguială. Cu cât îţi dai seama mai repede de asta, cu atât ai şanse mai mari să supravieţuieşti.

– N-am nicio bijuterie, i-am spus lui Sam. Deja mi-ai furat reputaţia. Nu e de ajuns?

– Ei bine, nu o valorificai cum trebuie. Cred că ţi-am făcut o favoare. Şi-apoi, poveştile aparţin oamenilor, a spus el. Şi, având în vedere că eşti prinsă în capcană, o să fie nevoie de mai mult de atât.

Mi-am trecut limba peste dinţi, adâncită în gânduri. Dacă aveam câteva zile la dispoziţie, poate reuşeam să obţin ceva

cu care să fac schimb. Unele fete din harem nu erau prea precaute. N-ar fi fost greu să le iau o brăţară în timp ce dormeau. Dar nu eram sigură că aveam mult timp de pierdut. Şi poate că mai exista o cale.

– Mesajul pe care vreau să-l transmiţi e pentru Shazad Al-Hamad, fiica generalului Hamad, el e...

– Ştiu cine e generalul Hamad, a spus Sam şi pentru o clipă bărbatul zâmbitor şi înfumurat a dispărut.

– Atunci trebuie să ştii că are bani. Şi încă mulţi. La fel şi fiica lui.

Am tăcut o clipă, apoi am adăugat:

– Fiica lui nespus de frumoasă.

Shazad mi-ar fi luat capul dac-ar fi auzit cum o descriam unui hoţ străin. Nici măcar nu eram sigură că e în Izman, dar tot era cea mai bună şansă.

– Deja îmi place de ea, a zis Sam.

Dar undeva în vorbele lui era o nuanţă de sarcasm. Îşi freca un punct de la baza unui deget de la mâna stângă. Era un gest neatent, semn că era cu mintea departe. Am avut senzaţia că nu ştia prea bine ce făcea.

– De ce m-ar crede? Fiica bogată şi răsfăţată a generalului.

Cu siguranţă, Shazad i-ar fi luat capul lui Sam pentru că spusese despre ea că e răsfăţată. Speram să aibă destulă minte să nu-i spună aşa ceva în faţă.

– Spune-i doar că Banditul-cu-ochi-albaştri e în palat.

Nu îndrăzneam să-l pun să transmită şi altceva. Nimic despre faptul că sultanul avea un djinn sau altceva. Cel puţin, nu încă. Riscasem destul dezvăluindu-i identitatea mea.

– Cel adevărat. Şi că are nevoie să-i păzească cineva spatele.

CAPITOLUL 20

BĂIATUL FĂRĂ NUME

Într-un regat de dincolo de mare, un fermier trăia într-un bordei cu soţia lui şi cei şase copii. Erau atât de săraci, încât nu aveau ce să le dea copiilor în afară de iubire. Au aflat în scurt timp că iubirea nu era de ajuns ca să le ţină copiilor de foame şi de frig. Trei dintre ei au murit în prima iarnă, prea slăbiţi să supravieţuiască frigului. Aşa că atunci când s-a născut al şaptelea copil, un băiat, în cea mai întunecoasă şi rece zi a iernii mohorâte, nu i-au dat un nume, atât erau de pregătiţi să moară.

Însă fiul fără nume a supravieţuit celei mai întunecate zile. Şi celei care a urmat. A rămas în viaţă în prima iarnă şi până în primăvară. Şi a rămas în viaţă şi în a doua iarnă. Apoi, în a doua primăvară, a căpătat în sfârşit un nume.

Băiatul cândva fără nume era ager şi isteţ şi avea talentul de a ajunge în locuri unde nu trebuia să fie, câtă vreme pereţii erau făcuţi din piatră. Şi a văzut că familia lui era săracă, în timp ce alte familii erau bogate, şi s-a gândit că nu era drept. Aşadar, când s-a îmbolnăvit mama lui, în a şaptea iarnă a băiatului, a luat mâncare din bucătăriile cu mai multe rafturi decât a lui, ca s-o hrănească, şi-a luat argint din alte case, ca să-i cumpere medicamente. Aşa a intrat în castelul de pe deal care aparţinea stăpânului din acel ţinut şi în viaţa tinerei fiice a acestuia.

Tânăra fată a stăpânului era singură în castelul mare, dar era şi bogată şi învăţase că putea să obţină orice doar cerând. Aşa că, atunci când i-a cerut băiatului prietenia lui, el i-a dăruit-o bucuros. A învăţat-o jocuri şi ea l-a învăţat să citească. Ea a descoperit că se pricepea să arunce cu pietre

peste lac în zilele senine de vară, iar el a descoperit că ştia să vorbească limbi din colţuri îndepărtate ale lumii.

Pe măsură ce creşteau, el a devenit sănătos, puternic şi chipeş. Atât de chipeş, încât fiica stăpânului a observat. Ea era încă bogată şi nu fusese nimic în lume pe care să nu-l poată dobândi doar cerând. Iar, când i-a cerut băiatului inima lui, i-a dăruit-o bucuros şi pe aceea.

Cei doi se întâlneau în taină în toate ascunzătorile pe care le descoperiseră împreună în copilărie.

Fraţii băiatului cândva fără nume l-au avertizat în privinţa fiicei stăpânului. Ei se căsătoriseră cu fete sărace, care trăiau în umbra marelui castel, şi, cu toate că erau săraci, erau cu toţii destul de fericiţi. Dar băiatul cândva fără nume citise prea multe poveşti despre fii vrednici de fermieri care se căsătoriseră cu prinţese şi cu tâlhari la drumul mare care furau inima doamnelor bogate ca să ia seama la avertismentele fraţilor lui. Credea că-i furase inima fetei, aşa cum el o dăruise pe a lui.

Aşa că băiatul tare s-a mai mirat când s-a aflat în tot ţinutul că fiica stăpânului urma să se mărite cu al doilea fiu al unui nobil dintr-un ţinut învecinat.

Băiatul cândva fără nume a lăsat vorbă fiicei stăpânului cerându-i să se întâlnească în locul lor tainic de lângă apă. A aşteptat-o acolo toată noaptea, dar ea nu a venit. A aşteptat şi a doua noapte, iar ea tot n-a venit; şi în noaptea următoare, la fel. În cele din urmă, în noaptea dinainte ca fata stăpânului să se mărite, băiatul cândva fără nume a trecut prin zidurile castelului şi acolo a găsit-o, cu părul blond răsfirat pe perna albă de mătase, frumoasă şi bălaie în lumina lunii. A îngenuncheat lângă patul ei, a trezit-o din somn şi i-a cerut să plece cu el, să fugă şi să se căsătorească. Era în genunchi, dar nu a implorat-o, pentru că nu i-a trecut prin cap c-ar avea de ce. Nu-şi imagina că l-ar refuza. Dar fiica seniorului nu l-a luat de mână. În schimb, a râs de el şi a chemat gărzile, dându-i inima înapoi pe drumul de ieşire din castel.

Şi aşa a aflat el că fetele cu titluri nu se căsătoresc cu băieţi cândva fără nume.

Băiatul s-a hotărât să nu mai fie fără nume. Aşa că şi-a pus viaţa în slujba reginei şi a îmbrăcat uniforma, jurând să-şi facă un nume luptând pentru suverana şi pentru ţara lui. A călătorit într-un regat de peste mare, într-un ţinut fără iarnă.

Acolo, în loc de nume, a găsit sânge, arme şi nisip. Ştia că nimeni nu-şi pierdea numele la fel de repede ca morţii, aşa că a fugit din nou. S-a ascuns în oraşul întins Izman, un caleidoscop de privelişti şi sunete cum nu mai văzuse niciodată. Când i s-a făcut prima dată foame, şi-a amintit de talentul lui de odinioară: acela de a ajunge în locuri unde nu trebuia să fie. În prima noapte petrecută în oraş a furat o pâine pe care a mâncat-o stând pe acoperişul unei case de rugăciune, privind dincolo de celelalte acoperişuri. În a doua noapte a furat un pumn de monede străine, pe care le-a schimbat pentru un pat. În a treia noapte a furat un colier care ar fi hrănit cu uşurinţă copiii părinţilor săi timp de un an. În timp ce învăţa să intre şi să iasă cu uşurinţă pe străzi, a auzit un nume şoptit. Unul care nu părea cu adevărat să aparţină nimănui. O legendă. Aşa că şi l-a însuşit. A folosit numele acela ca să ia alte lucruri. Bijuteriile bogaţilor şi soţiile bărbaţilor neglijenţi. Ba chiar a furat inima unei prinţese, ca hoţii din poveştile cunoscute. Dar de data asta n-a mai fost atât de nesăbuit, încât să o dea pe a lui la schimb. Învăţase să nu mai dea lucruri oricui îi cerea ceva.

Aşa că acum avea un nume. Şi i se potrivea atât de bine, încât aproape a început să creadă că era cu adevărat al lui. Până când a întâlnit-o pe fata căreia îi aparţinea. Fata din harem cu ochii care puteau da foc lumii. Ea îi cerea ajutorul.

Trebuia să ducă un mesaj fiicei unui general. A găsit uşor casa acesteia. Era o casă mare, cu uşă roşie, în cea mai bogată parte a oraşului. A aşteptat într-un colţ, pândind uşa, servitorii care ieşeau şi intrau, urmărind oamenii cu bijuterii cât nişte mici averi pe mână făcându-şi semne unii altora, în timp ce aştepta fata.

Într-un târziu, a văzut-o pe fiica generalului.

A ştiut că era ea înainte chiar să pună mâna pe uşa roşie. Era aşa de frumoasă că ţi-era la fel de greu s-o priveşti pe cât era să te uiţi la soare. Era ca şi cum cineva îi modelase întreaga viaţă doar ca să fie văzută şi râvnită. Şi se mişca cu siguranţa lejeră a unui om care ştia că locul ei în lume era mai presus de cel al celor mai mulţi.

A recunoscut-o de cum a văzut-o, deşi nu se întâlniseră niciodată.

Părul, pielea şi ochii ei îi erau întunecaţi, pe când fiica seniorului fusese albă ca laptele. Hainele ei aveau culori furate de la djinni, pe când ale fiicei seniorului aveau culorile cerului ploios, ale râurilor şi ale ierbii proaspete. Dar erau la fel. Era genul de fată care credea că i se cuvenea totul, trebuia doar să ceară.

Şi ştia că, dacă ciocănea la uşa roşie, avea să fie alungat cu un gest dispreţuitor. Pentru că bandiţii fără nume nu erau invitaţi să stea de vorbă cu fiicele de general.

Aşa c-a aşteptat să se lase noaptea peste oraş. Ferestrele de pe stradă s-au luminat una câte una, apoi s-au întunecat, pe măsură ce tăcerea se aşternea în oraş. În afară de fereastra fiicei generalului. A pândit fereastra până în orele tenebroase ale nopţii, până când, într-un târziu, s-a stins şi lumina aceea. Iar băiatul cândva fără nume a făcut ce ştia mai bine şi a intrat într-un loc unde nu avea voie, direct prin zid şi sus pe scări în camera unde dormea fiica generalului.

Stătea întinsă pe pernele colorate, cu părul negru acoperindu-i faţa. A îngenuncheat lângă patul ei ca s-o trezească din somn. Dar înainte să spună o vorbă, s-a trezit cu un cuţit la gât.

S-a întâmplat atât de repede, încât nu apucase s-o vadă pe fiica generalului mişcându-se.

– Cine eşti? a întrebat ea.

Nu părea speriată. Atunci şi-a dat seama că se înşelase amarnic. Nu era deloc ca fiica seniorului. Nu fusese croită ca să fie văzută şi râvnită. Ea însăşi se modelase astfel pentru a

păcăli lumea. Iar siguranţa lejeră a pasului ei însemna că se ştia subestimată. Şi primea ceea ce cerea pentru că o făcea de la capătul corect al tăişului.

– Răspunde-mi repede şi sincer, altfel n-o să mai apuci să spui vreo minciună.

I-a apăsat lama pe gât.

Deodată, băiatul cândva fără nume a înţeles că nu voia un nume furat, uzat de atâta întrebuinţare. Ceea ce voia cu disperare era un nume suficient de bun pe care să i-l dea fetei. Dar, până să-l aibă pe acela, trebuia să folosească altul.

– Am venit în numele Banditului-cu-ochi albaştri.

CAPITOLUL 21

Mi-am dat seama că ceva era în neregulă când m-au trezit trei servitoare, în loc să mă trezească soarele. Eram ridicată în capul oaselor şi un kurti[1] îmi fu tras pe cap înainte să mă trezesc de-a binelea.

– Ce se întâmplă?

Am dat să apuc tivul, dar mă îmbrăcau deja cu altceva.

– Sultimul a poruncit să-l însoţeşti azi la curte.

Servitoarea care mi-a răspuns era aceeaşi care mă adusese în harem. Nu reuşisem să-i aflu numele.

Şi eu care credeam că nu se putea atinge de mine. Dar bănuiam că asta era valabil doar cât să nu mă folosească ca

[1] Cămaşă largă, fără guler, purtată de femeile din Asia de Sud, de obicei, împreună cu şalvari. Corespondentul aceluiaşi veşmânt purtat de bărbaţi este kurta (n. red.).

pe o soţie, altminteri eram ca orice lucru ce trebuia lustruit şi expus. Mi-am tras braţul înapoi când o femeie mi-a trecut ceva aspru de-a lungul unghiilor. Mi-a apucat mâna din nou şi a început iar, făcându-mă să tresar din pricina zgomotului.

– E o mare onoare.

Servitoarea mi-a strâns părul lung, prinzând o încheietoare la spate. Mi-am dat seama că nu era un colier; trebuia să fie un fel de halat. Era dintr-un material albastru elegant, cusut cu negru, care se asorta cu părul meu. Numai că mă lăsa pe jumătate goală. Braţele, umărul şi jumătate din spate erau expuse. Aproape c-am râs. Astea n-ar fi fost niciodată haine de purtat în deşert, nu într-un loc în care soarele biciuia orice bucăţică de piele găsea. Acesta era luxul oraşului. Şi decadenţa haremului. M-a ridicat în picioare pentru ca hainele să coboare peste şalvarii largi. Se părea că măcar pe aceia puteam să-i păstrez pe mine.

Puteam să le fac sarcina foarte grea dacă voiam. Puteam să mă împotrivesc şi să-l pun pe sultan să-mi dicteze fiecare mişcare. Dar ultimul lucru pe care mi-l doream erau alte ordine.

Şi aveam senzaţia că, oricât de dificile aş fi făcut lucrurile pentru ei, probabil că sultimul le-ar fi făcut mult mai dificile pentru mine.

Şi-apoi, aveam permisiunea de a ieşi din harem, chiar dacă nu şi din palat. Trecuseră şapte zile de când îl trimisesem pe Sam la Shazad. Şapte zile, cu aceeaşi indiferenţă leneşă care marca fiecare zi din harem. Nu era ca atunci când te trezeai în tabăra rebelilor. Tensiunea din oasele mele nu era împărtăşită de nimeni altcineva. Neastâmpărul bătăliei iminente, teama dată de nesiguranţă – toate erau doar ale mele. Ba chiar mă dusesem de vreo două ori la Zidul Plângerii şi trăsesem de sfoara atârnată în copacul uriaş, sperând ca semnalul să-l aducă înapoi. Nimic.

Totul depindea de un băiat neghiob care nici măcar nu putea să-şi lege sheema cum trebuie şi nu puteam face nimic altceva decât să aştept veşti. Să aştept cum îl aştepta

Sabriya pe prinţul Aziz. Neajutorată şi incapabilă să văd cine avea să moară în luptă. Simţeam că aveam să-mi pierd minţile.

Aş fi fost de-a dreptul proastă să ratez ocazia de-a arunca o privire afară.

Părţile din palat prin care mă conduceau acum nu erau nici pe departe la fel de pustii precum cele prin care mersesem cu sultanul. Servitorii se furişau pe lângă noi cu capul plecat, ducând platouri încărcate cu fructe colorate sau cearşafuri curate. Un grup restrâns de xichieni îmbrăcaţi în ceea ce păreau a fi haine de călătorie stăteau într-o grădină când am trecut noi. Am întors capul instinctiv după ei, în timp ce Jin îmi apăru în gânduri. Un bărbat îmbrăcat destul de elegant să fie emir, urmat de trei femei îmbrăcate identic au trecut pe coridor în faţa noastră, dispărând în sus pe o scară. Doi bărbaţi care arătau ca nişte străini, în uniforme ciudate, au păşit într-o parte din calea noastră. Am tresărit când i-am văzut. Păreau a fi gallani. Dar nu, nu aveau uniforma potrivită. Poate erau albishi?

Am trecut de încă un colţ. L-am recunoscut pe gallan la prima vedere. Doi soldaţi flancau bărbatul cu înfăţişare comună şi haine simple. Uniformele lor erau izbitor de familiare, făcându-mă să simt o împunsătură de teamă. Dar nu priveliştea soldaţilor era cei mai neliniştitoare. Era ceva la gallanul cu haine simple; felul pătrunzător în care m-a privit. Îi simţeam privirea în spate în timp ce mergeam mai departe.

Două duzini de feţe curioase s-au întors spre mine în clipa în care porţile de la grădina de primire a sultanului s-au deschis. Toate aparţineau bărbaţilor, aşezaţi la întâmplare pe perne prin grădină. Sfetnicii sultanului. Toţi păreau să fie învăţaţi, cu înfăţişare blândă. Ca Mahdi. Palizi din pricina lipsei luminii soarelui, de la prea multe ore petrecute în casă, studiind lumea fără să trăiască suficient în ea. Servitorii se învârteau ca un roi în jurul lor, mânuind evantaie şi carafe cu sucuri dulci de fructe.

Un singur om stătea departe de arenă. Era cam de vârsta lui Ahmed şi a lui Jin şi purta o uniformă de armată de un alb imaculat cu auriu. Nu stătea jos. În schimb, stătea în picioare, drept ca o statuie, cu braţele strânse la spate, uitându-se drept înainte ca şi cum aştepta ordine. Am avut o senzaţie de familiaritate când l-am văzut, ceva ce nu reuşeam să desluşesc precis.

În capătul grădinii, stând deasupra curţii, era sultanul. A ridicat puţin din sprâncene când m-a văzut. Aşadar, nu ştiuse că fiul lui îmi dăduse voie să ies din harem. Kadir stătea în dreapta lui. Ayet era aplecată peste umerii soţului ei, purtând acelaşi halat ca mine, doar că al ei era de un roşu aprins, cu fire de argint. Era acolo pentru paradă şi ea o ştia, întorcându-se cu spatele spre curte şi arătându-şi desenele complicate cu henna care-i împodobeau şira spinării. La picioarele lui Kadir stătea Uzma, purtând acelaşi veşmânt verde peste corpul subţire. M-am uitat după Mouhna. Ea nu se vedea pe nicăieri.

Kadir şi-a pus cu înţeles mâna pe perna de cealaltă parte a lui Ayet. Aş fi dat aproape orice să nu fiu nevoită să stau acolo. Dar nu aveam de ales.

O slujitoare a început să-mi aranjeze tivul lung al halatului din jurul meu aşa încât să fiu complet acoperită. Kadir a făcut-o să plece cu un gest al mâinii. De îndată ce-a dispărut, am scos piciorul gol de sub tiv. Nu era mare lucru, dar era tot ce puteam face în privinţa micilor acte de sfidare. Am surprins privirea bărbatului în haine militare când mi-am ridicat ochii. Mă urmărea, ascunzându-şi un zâmbet cu mâna, prefăcându-se că se scărpina în sprânceană.

– Kadir, a spus sultanul peste mine, destul de încet ca să nu-l audă restul curţii, n-ai destule femei care să te distreze?

– Aş avea, tată.

Tăcerea de câteva clipe dintre sultan şi Kadir ascundea ceva ce nu înţelegeam.

– Dar se pare că am pierdut-o pe una dintre ele.

Probabil se referea la Mouhna. Mi-am amintit de ce-mi spusese Leyla despre femeile care dispăreau mereu din harem. Cum se întâmplase cu mama ei.

– Am nevoie de încă una să-mi completez setul mirajin.

Kadir s-a întins şi a mângâiat alene o cicatrice de pe spatele meu. Tot trupul mi s-a cutremurat de furie drept răspuns.

Felul în care zâmbea sultanul ar fi făcut restul curţii să creadă că avea cea mai prietenoasă conversaţie cu fiul lui.

– Pune din nou mâna aceea pe ea şi o s-o pierzi.

Am simţit o undă neaşteptată de recunoştinţă faţă de sultan că-mi sărise în apărare. Am înăbuşit-o. Era vina lui că mă aflam aici, incapabilă să mă apăr.

Sultanul s-a îndreptat de spate.

– Aduceţi primul petent.

Şi-a ridicat vocea, mergând lângă poarta care dădea spre curte.

– Comandantul Abbas Al-Abbas, a anunţat un servitor. Din Comandamentul Unsprezece.

Soldatul care-a intrat a făcut o plecăciune adâncă înainte de a vorbi.

– Înălţimea Voastră, am venit cu rugămintea de a mă elibera de comandă.

– Este o cerere serioasă pe timp de război, a rostit sultanul cercetându-l. E limpede că nu din lipsă de curaj doreşti să fii eliberat, altfel n-ai fi aici, în faţa mea.

Soldatul a părut că se împăunează de mândrie preţ de o clipă fiindcă-i fusese apreciat curajul.

– Am primit veşti de la tatăl meu. Fratele meu, moştenitorul lui, a fost chemat de Dumnezeu în Ordinul Sfânt. Tatăl meu nu mai are alţi fii. Dacă nu mă întorc, soţii surorilor mele se vor încăiera pe pământul lui. Vreau să merg acasă şi să-mi iau locul de moştenitor.

Sultanul s-a gândit puţin.

– Ce părere ai, Rahim?

Vorbea cu un soldat tânăr, cel care-mi păruse cunoscut. Rahim. Cunoşteam numele acela. Mi-am dat seama că era fratele de care-mi spusese Leyla. Singurul din armata de fii ai sultanului pe care ea îl considera cu adevărat ca fiind familia ei. Într-adevăr, avea aceiaşi ochi ageri şi vigilenţi. Totuşi, anii petrecuţi de Leyla în harem însemnau că puteam să văd în ea ceva din paliditatea mamei ei din Gamanix. Anii petrecuţi dincolo de zidurile palatului îl făcuseră pe Rahim să arate ca un mirajin adevărat. Părea că are, asemenea lui Ahmed, o parte dintre trăsăturile mai puternice ale tatălui său.

– Mă îndoiesc că părerea mea ar putea adăuga ceva ce nu ştii deja, preaslăvite tată.

Cuvintele lui Rahim erau respectuoase, dar mai era ceva acolo. Am avut senzaţia că cei doi jucau un joc pe care nu puteam să-l înţeleg.

– Modestia nu ţi s-a potrivit niciodată, Rahim, a continuat sultanul, fluturându-şi mâna. Sunt sigur că înţelegi bine situaţia, dat fiind c-ai fost soldat atâta vreme. Împărtăşeşte-ne înţelegerea ta.

– Cred că graniţa din est este expusă şi Comandamentul Unsprezece are nevoie să fie condus de un soldat care-şi doreşte să conducă, a spus Rahim.

Sultanul nu şi-a reluat imediat vorba. Aştepta altceva. În curte se dădea o luptă a voinţelor.

– Şi, a întrerupt-o Rahim primul, Cărţile Sfinte ne învaţă că prima datorie a unui om este faţă de tatăl lui.

Sultanul zâmbea ca şi cum obţinuse o mică victorie.

– Comandante Abbas Al-Abbas, cererea ta e aprobată.

Uşurat, soldatul şi-a lăsat umerii în jos.

– Vei fi eliberat din comandă. Găseşte un înlocuitor şi o să-l ridicăm în grad în locul tău.

Am uitat numele şi titlul nesfârşit al următorului petent până să termine cel care-l prezenta. Aşa cum am uitat şi ce dorea de îndată ce-a început să vorbească. Unul după altul, petenţii apăreau pe rând în faţa sultanului.

Unul voia bani. Altul voia pământ. Următorul cerea mai multe gărzi în cartierul lui din oraş. Rebelii, arăta el, se înmulţeau printre docheri. Următorul dorea ca Banditul-cu-ochi-albaştri să fie adus în faţa justiţiei. Furase bijuteriile soţiei sale şi îi sedusese fiica, din câte spunea el.

Ei bine, presupun că dacă Sam mai trăia pătându-mi numele, asta însemna măcar că Shazad nu-l omorâse pe loc. Sau că nu se deranjase să-i ducă încă mesajul meu.

Sultanul a ascultat cu răbdare înainte de a-l întreba ce altceva mai voia ca tronul să facă în privinţa Banditului-cu-ochi-albaştri. L-am privit cu atenţie cum îşi desfăcea mâinile în semn de înţelegere. Exista deja un preţ pe capul Banditului pentru colaborarea lui cu Prinţul Rebel, a explicat el, dar nimeni nu reuşise să-l găsească. Poate că omul era un duh din deşert. Sau o născocire.

Nu-mi plăcea să se spună despre mine că sunt o născocire. Pe de altă parte, nu mi-ar fi plăcut prea mult nici să fiu descoperită şi torturată până-mi pierdeam minţile ca Sayyida. Dintr-odată am simţit că-i sunt prosteşte de recunoscătoare lui Sam, chiar dacă hotăra că nu merita să-şi piardă timpul ca să-i ducă lui Shazad mesajul meu.

Îmi amorţea piciorul, aşa că trebuia să-mi schimb întruna poziţia ca să nu amorţească de tot, în vreme ce petiţiile plictisitoare se succedau.

În cele din urmă, am abandonat orice prefăcătorie şi mi-am tras genunchii sub bărbie, înconjurându-i cu braţele ca să mă echilibrez.

Aproape adormisem când a apărut omul în lanţuri. Toţi cei care moţăiau în soarele după-amiezii până atunci s-au trezit din nou la viaţă.

– Aziz Al-Asif.

Bărbatul în haine scumpe care ducea omul înlănţuit a făcut o plecăciune, în timp ce era prezentat de servitor.

– Şi fratele lui, lordul Huda Al-Asif.

– Înălţimea Ta, a spus Aziz Al-Asif aplecându-se până jos, cu cea mai mare mâhnire, am venit să-ţi cer să-l condamni pe fratele meu la moarte. A uneltit alături de rebeliune.

– Chiar aşa? a întrebat sultanul cu o notă de amuzament în glas. Pentru că nu asta mi-au spus spionii mei. Ceea ce *mi-au spus* este că eşti avid de putere şi că tu eşti cel care complotează ca să te aliezi cu rebeliunea fiului meu. Ceea ce mă face să cred că mă minţi ca să-l execut pe fratele tău. După ce el nu va mai fi, poţi să devii singurul stăpân al pământurilor tatălui vostru.

S-a auzit un murmur în grădină.

– Eliberaţi-l pe lordul Huda, a continuat sultanul făcând un semn către doi paznici de lângă uşă. Şi luaţi-l pe tânărul Aziz prizonier.

– Maiestatea Voastră, a exclamat Aziz cu glas tare, n-am comis nicio crimă!

– Ba da, i-a tăiat sultanul vorba şi autoritatea din glasul lui era inconfundabilă. Să încerci să-ţi omori fratele este o crimă. Să-l minţi pe sultanul tău e o crimă. Să crezi că poţi să te foloseşti în interesul propriu de rebeliunea fiului meu nu e o crimă, dar nu e ceva ce pot tolera. Execuţia ta va avea loc la apus, dacă fratele tău nu consideră că meriţi să fii salvat.

Sultanul s-a uitat spre lordul Huda, care-şi freca încheieturile. El nu s-a împotrivit.

– Atunci, daţi veste în oraş, a poruncit sultanul. Vreau să vadă toţi bărbaţii şi femeile din Izman ce înseamnă să-şi trădeze conducătorul.

Deodată, mă aflam din nou cu Ahmed în cortul lui, pe când încerca să decidă în privinţa lui Mahdi. Când a refuzat să ordone o execuţie. Nu voiam decât ca el să ia o decizie nenorocită. Să fie un conducător. Unul bun. Unul măreţ. Unul puternic.

Sultanul nici nu ezitase.

Protestele lui Aziz încă se auzeau stins când a fost chemată următoarea persoană.

Ziua era apăsătoare şi, odată cu mişcarea soarelui, s-a abătut cu toată strălucirea asupra noastră. Simţeam broboanele de transpiraţie pe gât, coborându-mi pe sub haine. Simţeam cum mi se închideau ochii, pe măsură ce cădeam pradă căldurii amiezii. Singura persoană care nu părea să simtă căldura era sultanul.

– Se prezintă Shazad Al-Hamad.

M-am trezit atât de repede, de parc-aş fi fost împuşcată în spate. Pentru o clipă, mi s-a părut c-am visat. Că aţipisem cu adevărat şi-mi imaginasem că venise Shazad să mă salveze. Dar iat-o pe Shazad, stând la intrarea în grădină, purtând un halat de culoarea zorilor şi având zâmbetul stins care însemna că ştia că întrecea pe cineva în isteţime.

CAPITOLUL 22

Shazad era aici. Am scăpat de-o parte din teama care mi se cuibărise în piept de când mă trezisem pe o navă. Aş fi putut să-i sărut faţa aia de neghiob lui Sam pentru că-i dusese mesajul meu.

– Ei bine, a spus sultanul, este o onoare neaşteptată.

– Onoarea este de partea mea, Înălţimea Ta.

Vocea ei suna dureros de familiar în locul acesta ciudat. Era vocea celor o sută de nopţi petrecute în tabără şi sub cerul deşertului, vocea conspiraţiei, a trădării şi rebeliunii.

– M-am întors din pelerinaj, a spus îngenunchind. Am venit să aduc omagiu slăvitului meu sultan şi sultimului.

A făcut o plecăciune adâncă stând din genunchi, până când aproape c-a atins pământul cu nasul. Era al naibii de bună la asta. Presupun că avusese şaisprezece ani la dispoziţie să exerseze înainte de Rebeliune.

Sultanul o privea atent.

– Credeam că poate ai venit să întrebi de întoarcerea tatălui tău de pe frontul de război.

Dacă intenţiona s-o ia prin surprindere pomenind de generalul Hamad, nu-şi găsise omul potrivit. Shazad a dat să răspundă, dar n-am auzit ce a spus. Un cârâit, ca scârţâitul unui cuţit pe o bucată de fier, a brăzdat cerul oprindu-i cuvintele.

Toată curtea a încremenit. Dar ceva în mine s-a trezit la viaţă.

Ştiam sunetul acela.

– E un roc.

Prinţul Rahim a spus cu voce tare ceea ce gândeam eu. Era cu ochii pe cer şi stătea în picioare.

– Şi e pe aproape.

– În oraş? a pufnit Kadir, dar nu mai stătea tolănit la fel de leneş ca înainte. E ridicol.

– Desigur, frate!

Rahim stătea ca un soldat, ţinând mâna, dintr-o obişnuinţă veche, pe o armă care nu era acolo.

– De unde aş putea eu să ştiu, doar n-am stat în munţii din Iliaz decât o jumătate de deceniu. Am auzit păsările roc ţipând doar în fiecare noapte, în timp ce tu dormeai în harem lângă mama ta. Dar tu ştii mai bine, sunt sigur.

Kadir a făcut un pas în faţă către Rahim. Rahim a rămas pe poziţie. Kadir era ceva mai bine clădit decât fratele lui. Dar, când Rahim şi-a încleştat pumnii, am văzut cicatricea de pe mâna lui. Îmi amintea de cicatricile de pe monturile pumnilor lui Jin.

Mâinile lui Kadir erau netede. Mâinile lui Rahim purtau semne de luptă.

Ţipătul păsării roc s-a auzit din nou, mai aproape de data asta, făcându-i să se despartă. Mulţimea adunată, încremenită cu o clipă mai devreme, a fost cuprinsă de haos. Oamenii au început să fugă, să se adăpostească, iar sultanul le striga ordine soldaţilor, trimiţându-i spre ziduri, iar aceştia îşi scoteau armele de pe umăr din mers.

Nu m-am mişcat. Am rămas pe loc, dându-mi capul pe spate. Pentru că ţipătul acela îmi era cunoscut. Şi atunci a trecut umbra. Destul de jos ca să poată fi văzut clar, dar destul de sus încât să nu fie în bătaia armelor. Când a plutit pe deasupra, două aripi uriaşe au ascuns soarele, lăsând toată curtea în umbră.

Nu era un roc. Era Izz.

M-a străbătut un fior de emoţie, făcându-mă să mă ridic. Izz era aici. În oraş.

Ceva venea în urma lui Izz, împrăştiindu-se în spate. O clipă mi s-a părut că erau bucăţi de pânză albe. Dar, când au început să plutească în jos în bătaia vântului, am văzut că erau hârtii; o ploaie de hârtii din cer.

Am întins mâna de cum s-a apropiat prima foaie de mine şi am înhăţat-o înainte să atingă pământul.

În partea de sus era imprimat soarele lui Ahmed. I-am urmărit liniile cu degetul cum făcusem cu tatuajul de pe pieptul lui Jin de atâtea ori. Dedesubt, scria neîngrijit cu cerneală neagră :

UN NOU ÎNCEPUT. UN NOU DEŞERT.

Cerem ca Sultanul Oman Al-Hasim Bin Izman din Miraji
să coboare de pe tron şi să fie judecat pentru trădare.

Sultanul Oman este acuzat de
următoarele crime împotriva ţării
şi a poporului său:

• A supus ţara unei stăpâniri străine nepotrivite sub forma armatei gallane.
• A executat fără judecată grupurile acuzate de încălcare a legii gallane.
• A persecutat propriul popor fără justificare.
• A persecutat cetăţenii mirajini pentru magia djinn nedovedită din descendenţa lor.
• A asuprit muncitorii prin salarii nedrepte.
• A înrobit femei din toată ţara.

Lista continua.

Cerem ca trădătorul sultan Oman
să fie înlăturat de pe tron pentru crimele lui
şi ca moştenitorul lui de drept,
prinţul Ahmed Al-Oman Bin Izman,
victorios în întrecerile pentru sultim,
să fie lăsat să urce pe tron în locul său şi
să redea deşertului gloria de altădată.

Dacă nu se supune şi nu cedează tronul,
îl vom lua în numele poporului din Miraji.

UN NOU ÎNCEPUT. UN NOU DEŞERT.

Rebeliunea ajunsese în Izman.

Am recitit foaia. Eram atât de absorbită, încât n-am remarcat că cineva s-a apropiat de mine până când n-am simţit o mână pe ceafă. Am dat să mă întorc, dar Uzma ţâşnise deja în spatele meu, tăcută ca o umbră, desprinzându-mi halatul din legătura de la ceafă.

Veşmântul s-a desfăcut, alunecând de pe mine. L-am înşfăcat, lăsând soarele lui Ahmed să cadă la pământ, dar prea târziu ca să-mi păstrez corpul ascuns în întregime.

Ochii mici şi răutăcioşi ai Uzmei mi-au cercetat corpul, cântărindu-l, descoperind dintr-o privire lipsuri în toate privinţele.

– Ei bine, *aia* e o cicatrice urâtă. Nu te-a cusut cum trebuie croitorul Abdul?

Se referea la cea de pe şoldul drept, unde mă străpunsese glonţul la Iliaz. Căutam încă cu degetele agrafa de la gât ca să-mi leg halatul la loc. Simţeam cum îmi ardea pielea sub privirea ei batjocoritoare.

– Acum totul are sens. Lasă-mă să ghicesc: eşti o târfă care-a rămas gravidă şi au trebuit să te taie şi să scoată chestia aia din tine.

Am abandonat agrafa, neavând ajutorul servitoarelor, şi am ridicat mâinile să înnod capetele desprinse de material. Uzma a făcut un pas spre mine, zâmbind batjocoritor, în timp ce mă chinuiam astfel. Un pamflet a rămas mototolit sub piciorul ei, îndoind soarele lui Ahmed.

– Ce-ar fi să te îndepărtezi de ea? s-a auzit o voce dură şi mătăsoasă, cu totul familiară. Până nu te culc la pământ.

Shazad era neînarmată. Dar arăta la fel de periculoasă ca şi când ar fi avut ambele săbii scoase când a păşit între mine şi Uzma. Am tras mai tare de nodul de la baza gâtului. Când mi-am ridicat ochii, zâmbetul de pe faţa Uzmei dispăruse.

Shazad s-a aplecat în faţă, forţând-o pe Uzma să se împleticească în spate.

– Scuzele mele, a spus Shazad pe un ton care nu semăna deloc cu o scuză. Poate c-a sunat ca o sugestie. N-a fost. Pleacă.

Uzma a făcut doi paşi în spate, mergând direct spre Ayet, care privea din umbra unui stâlp. Atunci Izz a strigat din nou şi au dispărut amândouă, fugind să se adăpostească. Lăsându-mă faţă în faţă cu prietena mea cea mai bună în mijlocul haosului din curtea ce se golea cu repeziciune.

– Doar ţi-am zis să-ţi păzeşti spatele! a spus Shazad.

– Şi eu ţi-am spus că ştiu că mă pot baza pe tine în privinţa asta.

Îmi doream s-o îmbrăţişez, dar erau încă prea mulţi oameni în jur. Puteam să dau o explicaţie dacă ne surprindea cineva vorbind, dar o îmbrăţişare era mai dificil de lămurit. Trebuia să mă limitez la a-i prinde mânecile împodobite ale halatului.

– Cred că eşti singura persoană pe care o cunosc care poate să pară ameninţătoare în vreme ce poartă o haină atât de înflorată.

Un zâmbet răvăşit a apărut o clipă pe buzele lui Shazad.

– E cu atât mai bună ca să fiu subestimată. Haide, a zis Shazad luându-mă de mână, uitându-se repede în jur, să fugim de aici. Acum.

A început să mă tragă spre porţi. Nu se uita nimeni la noi, în timp ce Izz ţipa, trecând din nou pe deasupra palatului. Sultanul dispăruse şi toţi ceilalţi alergau să se ascundă. Era o şansă bună de a scăpa.

– Asta ar trebui să fie o diversiune? Am întrebat arătând spre pamfletele împrăştiate pe jos.

– Unele lucruri pot fi o diversiune şi pot sluji o cauză bună în acelaşi timp.

Shazad încă mă trăgea spre poartă.

– Poţi să mergi ceva mai repede?

Mintea mea mi s-a limpezit prea încet. Am tras de Shazad s-o opresc.

– N-ar conta nici dac-aş putea fugi mai repede ca un buraqi. Sunt în capcană.

I-am povestit cât de repede puteam, în timp ce haosul domnea în jurul nostru. Fierul de sub pielea mea şi o bucată de bronz care-i permitea sultanului să mă controleze.

Faţa lui Shazad se întuneca în timp ce vorbeam. Asculta cu aceeaşi concentrare ascuţită pe care o avea mereu când lucrurile erau grave.

– Atunci, o să-l scoatem afară din tine.

– Ştiu că nu sunt la fel de deşteaptă ca tine, dar mi-a trecut prin minte, i-am răspuns sec. Ar putea fi oriunde şi e posibil să mor din cauza hemoragiei dacă începi să înfigi cuţite în mine.

– Nu te las aici, a ripostat Shazad.

– În clipa asta nu prea ai de ales, am spus. Shazad...

Aveam multe lucruri să-i spun şi puţin timp la dispoziţie. În scurt timp, haosul stârnit de Izz avea să se domolească şi cineva avea să ne observe. Exista un singur lucru care conta. O ultimă informaţie pe care nu i-o dădusem.

– Sultanul are un djinn.

Shazad a deschid gura. Apoi a închis-o la loc.

– Mai spune o dată.

Nu erau multe lucruri pe care Shazad să nu le poată face. Putea să comande armate; putea să creioneze strategii văzându-le desfăşurarea cu opt paşi înaintea celorlalţi. Putea să lupte şi chiar să câştige un război în timp ce eram depăşiţi numeric în privinţa oamenilor şi a armelor. Dar una era să fii depăşit în ceea ce priveşte armele şi alta era să lupţi împotriva unei arme cu un băţ. Dacă sultanul avea chiar şi un singur djinn, nicio armată de muritori nu-i putea sta împotrivă.

– Aşadar, trebuie să vă scoatem şi pe tine, şi pe acest djinn...

– Bahadur, am completat eu, deşi nu eram sigură ce importanţă avea.

Era doar un alt djinn. Era un djinn care-mi fusese tată şi al cărui nume era o jumătate din al meu. Dar nu era tatăl meu. Izz a ţipat şi a plonjat. S-au auzit zgomote de armă. Amândouă ne-am lăsat în jos din instinct.

– Pe tine şi pe Bahadur din palatul ăsta.

Făcea totul să pară atât de simplu.

– Eliberarea unui djinn nu e ca scoaterea Sayyidei din închisoare.

Nu că povestea aceea s-ar fi terminat cu bine.

– E captiv aici la fel ca mine.

– O să pun nişte oameni să facă cercetări.

Shazad şi-a dat nerăbdătoare părul de pe faţă. Cumva, chiar şi când era îmbrăcată să pară inofensivă ca o floare, era imposibil să nu ghiceşti de ce era capabilă.

– Dumnezeu ştie că jumătate din cei din Rebeliune nu fac nimic util deocamdată. Izmanul însuşi e un fel de închisoare. Şi roieşte de soldaţi de când cu armistiţiul.

– Armistiţiu? am întrerupt-o eu.

Shazad s-a uitat mirată la mine, ca şi cum uitase pentru o clipă că lipsisem. Şi-a strâns buzele într-o linie îndârjită când mi-a dat vestea:

– Sultanul a cerut încetarea focului. Sfârşitul luptelor cu invadatorii până când conducătorii lor străini vin la Izman ca să negocieze o nouă alianţă. Asta e vestea pe care ne-o aducea Jin din Xichian în tabără înainte – a ezitat – de toate astea.

Numele lui Jin mi-a făcut inima să se strângă. Ceva în felul în care-i pronunţase numele nu era în regulă. Dar aveam prea multă mândrie ca să întreb de el când eram în război.

– De asta e plin palatul de străini, am spus în schimb, gândindu-mă la mulţimea de uniforme şi bărbaţi necunoscuţi pe lângă care trecuserăm în drum spre grădina de primire. Crezi că o să vină conducătorii străini?

– Se spune că unul dintre prinţii din Xicha a ridicat deja pânzele. Şi că împăratul gallan şi regina albish şi-au trimis ambasadorii înainte.

M-am gândit la bărbatul în haine simple ai cărui ochi m-au înfiorat.

– O să vină. Dacă nu vin, există o şansă prea mare ca sultanul să încheie o alianţă cu unul dintre duşmani. Între timp, soldaţi din tot felul de locuri năvălesc în oraş de la toate hotarele ca să le netezească drumul.

Shazad îşi bătea, unul câte unul, degetele mâinii de degetul mare în mişcări rapide. Era un tic nervos. Însemna că mai era ceva. Probleme pe care nu mi le spunea. Complicaţii în legătură cu Rebeliunea la care nu aveam acces.

– Ce înseamnă asta pentru noi?

Recunoşteam senzaţia asta de neajutorare când erau atât de multe de făcut. Aşa mă simţeam în Dustwalk.

– Nimic bun, a răspuns dându-şi seama de tic şi oprindu-se, strângând pumnul. Mai ales acum. Dar sultanul nu se poate

alia decât cu o ţară. De îndată ce se creează o alianţă, războiul va începe din nou. Se zvoneşte că plănuieşte să anunţe noul aliat la Auranzeb. Dar până atunci...

S-a oprit. Ştiam ce însemna asta. Până atunci, aveam necazuri. Şi lucrurile nu puteau decât să se înrăutăţească având în vedere că sultanul avea o fiinţă nemuritoare la îndemână.

Rotiţele minţii au început să se învârtă. Poate că mai era o cale să aflăm cum să eliberăm un djinn. Trebuia doar să ies din harem atât cât să aflu. Dar ceva m-a împiedicat să-i spun asta lui Shazad. Timpul era pe sfârşite. Diversiunea lui Izz nu putea să ţină prea mult şi nu voiam să fim prinse complotând.

Dar nici nu o puteam lăsa să plece fără să întreb:

– Shazad, e toată lumea teafără?

N-am întrebat ce voiam să întreb. Era prostesc şi egoist. Dar numele lui mi se izbea de dinţi. *Jin e teafăr?*

– Nu toată lumea.

Pentru cineva care nu era demdji, Shazad fusese întotdeauna un om sincer.

– Mahdi a murit în timpul evadării din tabără şi n-am putut s-o salvăm pe Sayyida. Alţi câţiva au murit. Dar numărul morţilor e pe cât ne puteam aştepta de redus. Ahmed trăieşte, Delila, Hala, Imin, gemenii. Sunt toţi aici, în oraş.

– Şi Jin?

Nu mai puteam să mă abţin. Nu pomenise de el, ceea ce nu putea să însemne ceva bun. La fel ca ezitarea care a urmat după întrebarea mea.

– Nimeni nu ştie sigur unde anume e Jin acum, a spus Shazad într-un târziu, împingând în sus părul care se desprinsese căzându-i pe ceafă. După ce-ai dispărut în toiul nopţii, a călărit până aproape a ucis calul ca să ajungă la punctul de întâlnire. Când nu te-a găsit acolo, i-a spart nasul lui Ahmed şi s-a întors din nou în deşert. Ca să te găsească. Mulţumesc că mi-ai confirmat scepticismul cu privire la lipsa detaliilor din planul *acela*, cel puţin.

Ştiam că încerca să destindă atmosfera, dar îngrijorarea mi se cuibărise în piept. Nici nu-mi trecuse prin cap că Jin nu era cu ceilalţi rebeli.

– Trăieşte încă, am verificat, spunând cuvintele cu voce tare.

Şi apoi am înţeles ce spusese ea.

– I-a spart nasul lui Ahmed?

Shazad se scărpina la ureche, părând mai stânjenită decât o văzusem vreodată.

– E posibil ca Ahmed să fi insinuat că, dacă Jin nu te-ar mai trata cu indiferenţa pe care i-ar arăta-o unei fete pe care tocmai a întâlnit-o într-o cârciumă de pe docuri, poate-ai înceta să mai fugi.

Am simţit în piept un val de indignare la gândul că Ahmed credea c-aş părăsi Rebeliunea din pricina unor certuri de îndrăgostiţi.

– Jin l-a pocnit atât de repede pe Ahmed, încât nici eu n-am apucat să intervin. De fapt, a fost impresionant.

Izz a ţipat din nou. De mai departe. Haosul începea să se domolească.

– Trebuie să plec! a spus Shazad.

Nu mai aveam timp.

– O să găsesc o cale să te scot de aici. Până atunci, fereşte-te de necazuri.

A sunat pe jumătate ca un ordin dat de un general şi pe jumătate ca o rugăminte din partea unei prietene.

– Ştii că nu trebuie să pui un demdji să facă promisiuni.

Poate că era ultima dată când o vedeam. Era valabil ori de câte ori ne despărţeam. Dar de data asta mai mult ca niciodată. Acum eu eram pe teritoriu inamic.

– Şi ştii că n-ar trebui să crezi că o să mă feresc de necazuri.

CAPITOLUL 23

Aveam un plan. Mă rog, poate că *plan* era un cuvânt prea mare. Dintre noi două, Shazad era cea care făcea planurile. Aveam mai degrabă un început de idee care speram să nu-mi aducă moartea. Ceea ce era mai apropiat de felul meu de a face lucrurile.

Puteam să mă gândesc mai târziu la restul. Deocamdată, nu era nevoie să scap din palat. Trebuia doar să scap din harem. Şi exista un singur om care putea să facă asta să se întâmple.

– De ce vrei să pleci?

Leyla făcea altă jucărie pentru copiii din harem, deşi nu eram sigură de ce. Cele mai multe mame nu-i lăsau să se joace cu jucăriile pe care le făcuse deja. Era oare felul ei de a-şi păstra sănătatea mintală în locul ăsta, unde nu era deloc locul ei? Jucăria asta semăna cu un omuleţ. Zăcea uitat în palmele ei, cu membrele întinse, în timp ce Leyla mă privea cu ochii mari şi serioşi.

– Haremul e un loc mult mai plăcut decât alte locuri în care ai putea ajunge.

Îmi plăcea Leyla. O parte din mine voia să-i spună sincer adevărul, să o transforme într-un aliat adevărat în locul ăsta. Însă era fiica sultanului. Şi ochii mari şi inocenţi nu erau un motiv destul de bun să risc vieţile tuturor celor pe care-i iubeam. Faţa lui Jin mi-a apărut în gând. Aşa cum îl văzusem ultima dată, în penumbra din cort, în fugă, în nesiguranţa care plutea între noi când sărutul a luat sfârşit. După faţa lui s-au perindat altele. Shazad. Ahmed. Delila. Gemenii. Chiar şi Hala.

– Ar fi frumos să pot scăpa din calea fratelui tău, am spus într-un târziu. Mă refer la Kadir, m-am corectat, amintindu-mi ce-mi spusese despre faptul că singurul frate adevărat era cel care avea aceeaşi mamă ca ea.

Prinţul Rahim, soldatul între cărturarii din cercurile sultanului. Îi spusesem Leylei că l-am văzut la curte deunăzi, dar schimbase repede subiectul.

– Ca să nu mai spun de Ayet şi Uzma, care mi-au pus gând rău.

Poate că fusese satisfăcător să o văd pe Shazad înfricoşând-o pe Uzma, dar umilinţa încă mă ardea, fierbinte şi aprigă.

– Dacă l-aş convinge pe tatăl tău să-mi dea acces la palat, am putea să nu ne mai intersectăm.

Leyla şi-a întors din nou ochii în pământ şi şi-a muşcat neliniştită buza de jos. O cunoşteam destul de bine deja ca să-mi dau seama că se gândea la ceva. Mai ştiam şi că nu era cazul să întrerup pe cineva mai deştept decât mine când se gândea. Încă un lucru pe care-l învăţasem de la Shazad.

– Bassam împlineşte treisprezece ani poimâine, a spus Leyla în grabă.

M-aş fi aşteptat să spună orice, dar nu asta.

– Bassam e unul dintre fiii tatălui meu cu soţia sa Thana. Tatăl meu are o tradiţie – când fiii lui împlinesc treisprezece ani, îi învaţă să tragă cu arcul. Aşa cum făcea bunicul cu fiii lui. Şi tatăl lui mai înainte. Nu mai pot mânca altceva până nu mănâncă ce-au vânat cu mâna lor. Aşa a făcut cu toţi fiii lui.

Nu chiar cu toţi. Cum îşi petrecuseră Ahmed şi Jin a treisprezecea aniversare? Ei nu fuseseră la vânătoare cu tatăl lor. Erau pe o navă sau pe vreun ţărm străin? Ştiau măcar în ce zi era ca să o poată sărbători?

Aveam imaginea unei scene care nu se derulase niciodată. Ei doi stând de o parte şi de cealaltă a tatălui lor, cu mâinile lui pe umeri, cu arcurile întinse, luându-se la întrecere ca să-l impresioneze.

– O să vină în harem după Bassam.

Leyla şi-a întors ochii la lucru, la omuleţul de lut. Îi modela o faţă.

– Dacă voiai să-i ceri ceva.

*

Cea mai mare grădină din harem era de două ori mai mare decât tabăra rebelilor – o întindere uriaşă şi verde, încununată cu un lac albastru care se revărsa de pe zidurile palatului peste o stâncă care se înălţa deasupra mării, înainte de a se izbi cu putere în alt zid. Încă o graniţă, marginea palatului. Luciul apei era presărat cu păsări grase, bătând alene din penele sclipitor de albe şi aruncând stropi de apă într-un arc strălucitor prin soare.

Din poziţia în care mă aflam, stând lângă poarta de fier care ducea înapoi în inima haremului, părea o imagine dintr-o carte cu poveşti. Sultanul stătea pe mal cu un băiat care bănuiam că era Bassam. Băiatul era slab şi deşirat şi se străduia din răsputeri să pară mai în vârstă decât era cu adevărat. Ţinea un arc lung tras în spate, pe lângă corp, iar braţele îi tremurau uşor din cauza efortului, încercând, evident, să-i ascundă asta tatălui său.

Îl văzusem deja ratând o duzină de lovituri şi trimiţând săgeţile zadarnic în apă. După fiecare lovitură, urma un exerciţiu de răbdare, căci Bassam arunca o mână de firimituri de pâine în lac şi apoi se retrăgea aşteptând păsările să se întoarcă şi să se liniştească. Până se simţeau din nou în siguranţă pentru ca el să încerce să le omoare. Acum tatăl se întindea spre el, aşezând o mână încurajatoare pe umărul lui. Felul în care băiatul s-a împăunat bucuros sub atingerea lui mă făcea să mă întreb dacă nu cumva rata dinadins ca să mai fure puţin timp alături de tatăl lui.

Mi l-am imaginat pe Jin mai tânăr, stând acolo în locul lui Bassam. Nu văzusem niciodată un om care să aibă mai puţină nevoie de alţii ca Jin. Era greu să-mi imaginez cum ar fi reacţionat la mâna tatălui său pe umăr, dacă şi el ar fi stat mai drept, dornic să-şi facă tatăl mândru.

Bassam a dat drumul coardei de arc cu un gest relaxat. Ochiul meu antrenat de fată din Dustwalk mi-a spus că era o lovitură diferită de celelalte.

Săgeata a zburat drept, trecând direct prin gâtul celei mai apropiate raţe. Pasărea a scos un cârâit de durere care a făcut restul stolului să ţâşnească speriat în aer. Un servitor s-a apropiat în grabă, scoţând pasărea din apă ţinând-o de gâtul lung.

Sultanul a râs, dându-şi capul pe spate, şi-şi bătu cu mândrie fiul pe umăr. Era imposibil să nu recunoşti bucuria adevărată care a apărut pe faţa tânărului prinţ. Pentru o clipă, în soarele după-amiezii târzii, ar fi putut fi oricare tată şi fiu împărtăşind un moment de fericire.

Şi atunci sultanul a dat cu ochii de mine, dând târcoale la marginea grădinii. Şi-a bătut din nou fiul pe umăr, strângându-l uşor cu mândrie, după care l-a trimis de acolo cu pasărea moartă atârnată pe umăr.

După ce fiul lui a dispărut, mi-a făcut semn să mă apropii.

– Aproape nimeni nu mai foloseşte arcuri, să ştii, am spus eu când am ajuns destul de aproape. Armele sunt mai precise.

– Dar nu la fel de tăcute când încerci să vânezi, a răspuns sultanul. Sperie prada. Şi-apoi, asta e tradiţia. Aşa a făcut tata cu mine şi aşa a făcut tatăl lui cu el.

Iar sultanul îşi omorâse tatăl, iar acum o parte dintre fiii lui aveau de gând să respecte şi tradiţia asta.

– Ce doreşti, micuţă demdji?

Mi-am trecut neliniştită limba peste dinţi. Erau şanse să-mi citească imediat gândurile. Dar Shazad însăşi spusese în ziua în care a fost adusă Sayyida înapoi: aveam nevoie de ochi în palat. În *tot* palatul. Eu aş fi putut fi acei ochi.

– Vreau să pot pleca din harem.

Nu puteam pleca din palat, dar informaţiile puteau. Shazad îl pusese pe Sam pe statul de plată al Rebeliunii. În ultimele trei nopţi, de când Izz aruncase hârtii din cer, aveam mereu întâlnire cu Sam la apus lângă Zidul Plângerii. Shazad avea să se gândească mai târziu ce să facă cu el, dar deocamdată singura lui sarcină era să pătrundă în harem în fiecare noapte ca să ne întâlnim şi să se asigure că nu vândusem

întreaga Rebeliune la o poruncă regală. Era o sarcină extrem de plictisitoare. Sau, aşa cum spunea Sam, erau banii cel mai uşor câştigaţi vreodată, fiind plătit să vină să vadă în fiecare seară o fată drăguţă. Dacă aş fi izbândit acum, îi puteam face sarcina puţin mai interesantă.

Sultanul îşi făcea de lucru cu coarda arcului.

– Şi vrei să pleci pentru că...?

– Pentru că nu mai suport să stau aici multă vreme.

Era un adevăr. O jumătate de adevăr. Şi nu avea să fie destul.

– Şi nu-l suport pe fiul tău.

Sultanul s-a sprijinit de arc.

– Pe care dintre ei? a întrebat el prefăcut.

L-am simţit din nou: fiorul acela slab pe piele, ca şi cum ştiam amândoi un secret, ca şi cum amândoi jucam un joc. Nu, era ridicol. Dacă ştia că sunt aliată cu Ahmed, tot ce trebuia să facă era să-mi poruncească să-i spun unde era. Se putea folosi de mine ca să-l conduc la Shazad şi de acolo către restul Rebeliunii.

– Kadir, am spus alungând senzaţia aceea. Se uită la mine de parc-aş fi o floare din grădină menită să fie culeasă de el.

Sultanul a ciupit din nou coarda arcului, de parc-ar fi cântat la un instrument muzical.

– Ştii că eşti prizoniera mea, micuţă demdji. Dac-aş vrea, aş putea să-ţi ordon să stai într-un loc, complet nemişcată, până am nevoie de tine pentru ceva. Aş putea să fac să-ţi crească rădăcini şi să stai acolo aşteptând un ordin. Sau – sultanul s-a oprit, ciupind coarda cu înţeles – să fii culeasă.

Mi s-a făcut pielea de găină.

– Dar... admir faptul c-ai venit după mine aici. Spune-mi, micuţă demdji: ştii să tragi?

– Da, am răspuns, pentru că, oricât aş fi vrut să nu ştie cât de bine ştiam să trag cu arma, nu puteam să mint.

Shazad spunea mereu că cel mai mare avantaj al nostru era să fim subestimate. Dar sultanul mă citea întotdeauna

când încercam să ocolesc un adevăr cu unul spus doar pe jumătate.

– Ştiu să trag.

A întins arcul spre mine. Nu l-am luat imediat.

– Vrei ceva, a spus el. Oamenii care vor lucruri trebuie să le câştige.

– Ştiu cum să câştig lucruri. Eu n-am crescut într-un palat.

– Bine, a spus sultanul, păstrând acea vagă asemănare cu zâmbetul lui Jin. Atunci ar trebui să înţelegi asta. Ia arcul.

Am făcut cum mi s-a spus pentru că nu aveam de ales, deşi nu ştiam dacă intenţionase să-mi dea un ordin.

– Dacă poţi să dobori o raţă, o să-ţi dau voie să te plimbi liberă prin palat – cel puţin, atât cât este permis şi celorlalţi. Dacă nu... ei bine, atunci sper că ai un pat confortabil, pentru că o să zaci în el foarte mult timp.

Mi-am coborât degetele pe coarda întinsă a arcului. Era o armă veche. Ceva din cărţile cu poveşti. Dinainte de pistoale. Îmi aminteam o legendă despre un arcaş care a scos ochiul unui roc cu o săgeată.

Am luat poziţia de tragere şi-am încercat să trag coarda înapoi.

– Nu aşa, a spus sultanul punându-şi mâinile pe umerii mei.

M-am încordat automat. Dar nu desluşeam nimic în felul în care mă atingea. Îmi strângea umerii cum făcuse cu prinţul. Aşa cum văzusem taţii din Dustwalk făcând când îşi învăţau fiii să tragă cu arma. Nimeni nu făcuse asta pentru mine. Eu învăţasem singură să trag în timp ce tatăl meu era beat. Şi nici măcar nu era tatăl meu. Deşi, din câte se vedea, îi păsa cam tot la fel de mult ca tatălui meu adevărat dacă trăiam sau muream.

– Depărtează picioarele, a poruncit el, folosindu-se de căpută ca să mă facă să-mi distanţez uşor gleznele. Şi trage arcul pe lângă corp.

Eram pe deplin conştientă de faptul că mă privea când am tras coarda în spate. Mi-am fixat ţinta pe cea mai apropiată raţă aşa cum aş fi făcut cu o armă. Am luat-o cu grijă în

bătaia arcului. Dacă aveam o armă, glonţul ar fi trecut direct prin pasăre.

În ultimele luni, începusem să mă pricep să omor păsări. Când făceai tabără în munţi, îţi era de ajutor să poţi vâna.

Am dat drumul coardei. Mi-a zgâriat dureros braţul. Săgeata a zburat şi a ratat pasărea cu vreo treizeci de centimetri, plonjând în apă. Stolul de păsări s-a speriat auzind zgomotul, înălţându-se în spirală spre cer într-un amalgam de pene şi ţipete.

Am înjurat, dând drumul arcului, prinzând cu mâna braţul zgâriat.

– Lasă-mă să văd.

Sultanul m-a apucat de încheietură – alt ordin pe care nu puteam să nu-l ascult. Antebraţul mi se umfla deja.

– Ar trebui să ai o protecţie pentru braţ, a ordonat el. Poftim.

Şi-a scos sheema de la gât. Avea culoarea şofranului proaspăt din vasele din harem. Mi-a înfăşurat-o cu dibăcie pe braţ.

Vederea ei mi-a stârnit dorul, făcându-mă să-mi amintesc de sheema mea veche, roşie. De Jin.

Sultanul a terminat de legat sheema cu o smucitură la final, strângând nodul în jurul încheieturii.

– Când se întorc păsările, încearcă din nou. Şi de data asta trage mai sus de coardă – mai aproape de obraz.

Trebuia să mă supun, deşi aproape credeam că uitase cu cine vorbea. Că mai degrabă dădea instrucţiuni, nu ordine.

Am aşteptat în tăcere până când păsările s-au întors şi s-au aşezat din nou. Voiam să le spun că-s proaste că se întorceau la ceva ce le-ar fi putut ucide atât de uşor. Pe de altă parte, şi eu stăteam de bunăvoie lângă sultan.

Am ratat din nou la a doua tragere. Şi la a treia. Simţeam furnicături de ruşine pe gât, conştientă că sultanul mă vedea ratând iar şi iar. Trebuia să câştig. Trebuia să pot pleca din harem. Trebuia să-mi salvez familia de tata.

– Înălţimea Voastră.

Vocea unui servitor ne-a făcut pe amândoi să ne întoarcem. Stătea aplecat până jos.

– Sunteţi aşteptat la negocierile cu ambasadorul gallan.

Am ciulit urechile. Începeau. Negocierile pentru ţara asta. Voia să ne predea lor. Şi de aceea trebuia să le pot da celor-lalţi informaţii.

– Stai, am strigat când sultanul s-a întors să plece, pot s-o fac!

Sultanul s-a gândit o clipă. Şi apoi a încuviinţat:

– Atunci, vino la mine când reuşeşti.

Soarele înainta pe cer în timp ce încercam. Simţeam sudoarea curgându-mi pe gât şi eram pe jumătate tentată să-mi desfac sheema de pe braţ şi s-o leg în jurul capului. Dar umflătura care zvâcnea îmi spunea să n-o fac. Nu puteam să fac nimic însă în privinţa degetelor băşicate. Sau a durerii apăsătoare din braţ atunci când muşchii se împotriveau să se încordeze la fel, încă o dată, chinuitor în spate. Tremurau când dădeam drumul coardei.

Au venit nişte servitori şi au pus o carafă cu apă şi un castron de smochine lângă mine când soarele a ajuns sus. Le-am ignorat pe amândouă. Puteam s-o fac.

M-am tras în spate. Încă o săgeată a plonjat în apă. Păsările s-au împrăştiat.

Am înjurat pe înfundate.

La naiba!

Făcusem lucruri mai grele de atât.

Înainte ca păsările să fugă de-a binelea, m-am întins şi am luat altă săgeată. Am pus-o repede în arc şi am ţintit stolul de păsări împrăştiat în zbor. Am fixat raţa pe care voiam s-o nimeresc. Şi n-am ezitat. N-am mai pierdut vremea aliniindu-mi privirea. Am ochit cu siguranţă, aşa cum făceam mereu cu pistolul.

Şi am dat drumul săgeţii.

Raţa s-a depărtat de stol, s-a prăbuşit, aterizând în iarbă, în timp ce inima îmi bătea cu putere.

Am dat buzna în palat, lăsând o dâră de sânge în urma mea şi ţinând pasărea moartă de gât.

Sultanul îmi spusese să vin să-l găsesc când reuşeam şi ordinul care mă împungea în stomac mă făcea să mă mişc. Nu m-am gândit la ce făceam până n-am trecut de paznicul care nu a încercat să mă oprească şi am năvălit pe uşă.

Zeci de capete s-au întors să se uite la mine când am intrat. Mi-a trecut prin gând că poate nu trebuia să fac asta. Dar era puţin cam târziu pentru asta. Am înaintat spre masă cu ochii la sultan şi am trântit trofeul pe masă în faţa lui, făcându-i ceaşca să se clatine.

Sultanul s-a uitat la pasărea moartă.

Abia atunci am remarcat ce era în jur. Sala de consiliu era plină ochi. De bărbaţi în uniforme. Uniforme de toate felurile. Uniforme aurii mirajine şi cele albastre din imperiul gallan.

Şi toţi se uitau la mine: o fată cu ochi sălbatici care tocmai trântise o raţă moartă cu o săgeată înfiptă în gât pe masă, în faţa sultanului ei. Prinţul Rahim încerca să-şi ascundă un zâmbet, prefăcându-se că se scarpină la nas, dar nimeni altcineva nu părea amuzat.

Tocmai întrerupsesem cu o raţă moartă un consiliu al sultanului în care se hotăra rezultatul armistiţiului şi soarta întregii noastre ţări.

Mă întrebam dacă asta avea să mă coste capul.

– Ei bine, se pare că, până la urmă, eşti un ţintaş cât de cât bun, a spus sultanul încet, aşa încât doar eu l-am putut auzi. Poţi pleca din harem oricând doreşti.

A urmat o scurtă pauză, care mi-a trezit speranţa că poate chiar îmi lăsa o cale de scăpare, una care să-mi permită să-i scap din gheare şi să mă întorc la Rebeliune...

– Dar o vei face sub pază. Şi nu vei părăsi palatul.

Speranţa s-a stins. Era o prostie să mă gândesc măcar la aşa ceva. Sultanul nu era un om imprudent. A adăugat apoi, cu glas tare:

– Să ducă cineva raţa asta la bucătărie şi pe demdjiul meu unde-i e locul.

Am văzut delegaţiile gallane ridicând capul la auzul cuvântului *demdji*. Ei m-ar fi numit demon, dar ştiau ce însemna acel cuvânt. Mă întrebam dacă sultanul le dădea peste nas cu prezenţa mea. Nu părea să fie o tactică politică prea bună.

Un servitor a luat raţa de gât cu grijă. Hârtiile împrăştiate pe birou s-au mişcat când a ridicat-o. Am zărit harta din Miraji, desenată cu cerneală neagră deschisă. Marcată de linii albastre mai noi. Pe jumătatea noastră de deşert. Abia dacă observasem un colţ, dar era destul. L-am văzut. Încercuit cu cerneală albastră proaspătă, era un punct mic şi negru, etichetat cu un scris îngrijit: Saramotai.

M-am gândit imediat la Samira. La rebelii pe care Shazad voia să-i trimită ca să păzească oraşul. La Ikar, de pe ziduri. Şi la femeile care aleseseră să rămână în urmă. Toţi stăteau ca o ţintă înăuntrul cercului albastru.

Un servitor mă luase deja de braţ, îndrumându-mă spre ieşirea din cameră. Încercând să mă urnească din loc. Dar nu puteam pleca. Nu fără să ştiu ce se întâmpla cu oraşul pentru care jertfisem atâtea ca să-l eliberăm. Gândurile mi se învălmăşeau, încercând să găsească un motiv ca să rămân. Să obţin hârtiile acelea.

Acum ambasadorul gallan vorbea cu sultanul.

– Avem sub comandă o armată de o mie de oameni care vin din ţară cu Maiestatea Sa pentru Auranzeb. Trebuie să fie înarmaţi dacă vrem să păstreze Saramotaiul. Mai mult decât atât...

– Minte.

Cuvintele mi-au scăpat din gură. Servitorul care mă ţinea de braţ a şuierat un avertisment printre dinţi, trăgându-mă mai mult spre uşă. Dar sultanul a ridicat mâna şi l-a oprit.

– Ce-ai spus, micuţă demdji?

– Minte, am repetat ceva mai tare.

Am încercat următoarele cuvinte pe limbă, căutând neadevărul.

– Soldaţii gallani care vin cu regele lor nu sunt atât de mulţi pe cât spune.

Asta era.

Sultanul îşi plimba un deget bătătorit pe marginea paharului. Dacă eu spuneam că cineva minţea, atunci acela era adevărul gol-goluţ.

– Unde-ai învăţat limba gallană? m-a întrebat sultanul.

Asta era o întrebare periculoasă. O parte din adevăr era Jin şi o traversare lungă prin deşert şi nopţile nedormite în care stăteam de pază.

– Ultimul Ţinut a suferit din pricina alianţei gallane.

Era o jumătate de adevăr îmbrăcat în viclenie, de obicei, prea evident ca să-i scape sultanului. Însă îi ofeream un dar. Poate era suficient.

– Iar noi, demdjii, învăţăm repede.

Degetul sultanului a înconjurat încă o dată gânditor marginea paharului.

– Îmi pare rău c-ai suferit, a spus el într-un târziu. O mare parte din deşertul meu a avut de suferit.

În cele din urmă, s-a adresat interpretului:

– Spune-i ambasadorului gallan că ştiu că nu sunt o mie de soldaţi gallani care vin cu regele lui. Şi că vreau numărul real.

Interpretul se uita neliniştit când la sultan, când la mine în timp ce vorbea. Ambasadorul gallan păru mirat când cuvintele au ajuns la el. A întors ochii spre mine, părând să înţeleagă că eu aveam ceva de-a face cu asta. Dar nu a ezitat deloc şi a început să vorbească din nou în limba guturală din vest. N-am înţeles toate cuvintele, dar am prins numărul.

– Minte în continuare, am spus eu repede. Nu sunt cinci sute.

Sultanul s-a uitat la mine în timp ce vorbea cu interpretul.

– Spune-i ambasadorului că probabil minciuna e tolerată în Gallandie, dar în Miraji e un păcat. Spune-i că nu e prima

dată, de când alianţa noastră s-a destrămat, când un compatriot de-al lui a încercat să mă înşele să ofer arme soldaţilor de dincolo de mare ca să continue războiul în nord, pretinzând că înarmează doar aliaţii care veneau în deşertul nostru. Spune-i că mai are o şansă să-mi spună numărul adevărat, altfel opresc cu totul negocierile până la sosirea regelui.

– Două sute.

Interpretul a vorbit în cele din urmă, după un moment de tăcere încordată. Ochii sultanului s-au întors spre mine odată cu toţi cei din încăpere.

– E adevărat.

Cuvintele mi s-au rostogolit cu uşurinţă de pe limbă.

– Ei bine, a zis sultanul bătând cu degetul în marginea paharului, e o diferenţă substanţială, nu-i aşa, domnule ambasador? Nu, nu-i nevoie să traduci asta, a adăugat făcându-i semn interpretului când acesta se apleca să vorbească. Ambasadorul înţelege ce spun. Şi cred că el şi toţi cei de aici înţeleg c-ar face bine să nu mă mintă. Stai jos, Amani.

A făcut semn spre un loc din spatele lui. Era un ordin. Nu puteam să nu mă supun. Iar eu voiam să rămân. Asta îmi ceruse. Dar picioarele tot mi-au tremurat puţin când m-am aşezat pe perna din spatele sultanului.

Abia după ce m-am aşezat cum trebuie mi-am dat seama că-mi spusese pe nume. Nu „micuţă demdji“.

Acum îi captasem atenţia. Mă rugam doar să nu fie atât de atent, încât să înceapă să-mi spună „Banditul-cu-ochi-albaştri“.

CAPITOLUL 24

Raţa pe care o omorâsem a fost servită alături de rodii şi portocale confiate, pe un platou de culoarea pielii Halei, cu săgeata încă înfiptă în gât. Mă întrebam dacă asta făcea parte din lecţie. Când glonţul dispărea în carne, aproape că puteai să uiţi. Cu săgeata nu era la fel.

Consiliul continuase mult după apusul soarelui, în vreme ce interpreţii lucrau din greu, traducând cuvinte în gallană, albish, xichianã şi gamanix. Capul mi se învârtea de la tot ce auzisem în încăperea aceea, repetând totul iar şi iar ca pe o rugăciune până am învăţat pe de rost. Aveam să fac tot posibilul să nu uit nicio vorbă până nu-i trimiteam veştile lui Shazad. Un singur detaliu greşit, un singur aspect amintit incorect ar fi putut să ne coste mii de vieţii. Încercam să cern orice lucru inutil de câte ori reluam totul în minte, păstrând doar ce puteam folosi.

Sultanul avea să meargă cu trupele să recâştige Saramotaiul. Dacă negocierile se terminau cu bine, oraşul avea să ajungă în mâinile gallanilor. Un punct direct de acces către deşert şi către Amonpour. Între Amonpour şi Albish exista o alianţă. La graniţă, era o tabără albish care avea să le stea în drum. Urmau să plece peste trei zile. Sultanul avea să plece cu trupele să recâştige Saramotaiul...

– Pari abătută, a spus sultanul întrerupându-mi gândurile în timp ce se aşeza în faţa mea.

– Încăperile tale sunt aproape la fel de mari ca întreg oraşul în care-am crescut eu.

Era o împunsătură rapidă, menită să-i distragă atenţia, ca nu cumva să-i dea prin gând să-mi poruncească să-i spun la ce mă gândeam. *Mă gândesc la tot ce voi spune Rebeliunii despre planurile tale*.

Sinceră să fiu, încăperile aveau mărimea la care te puteai aştepta, având în vedere că era conducătorul întregului deşert. M-au adus doar până în anticameră, însă vedeam şi

alte uşi care dădeau spre un dormitor cu covor roşu şi gros spre băile private de cealaltă parte. Pereţii din camera de primire erau îmbrăcaţi în mozaicuri albe şi aurii, reflectând lumina lămpilor de ulei din jur atât de bine, încât părea că încă era zi. Doar că deasupra noastră se vedea clar cerul printr-o cupolă uriaşă de sticlă. Într-o parte, un balcon dădea către stâncile ce coborau abrupt spre mare.

– Dustwalk.

Părea că scosese numele din adâncurile îndepărtate ale minţii mele.

– Povesteşte-mi despre el.

Era un ordin. Chiar dacă asta intenţionase sau nu.

– E un oraş mic de la capătul deşertului. Acolo am crescut.

Era adevărat şi îi ascultam ordinul. Chiar dacă nu asta era ceea ce căuta. Un singur cuvânt greşit despre Dustwalk şi aş fi putut da totul de gol.

– Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

Cu toată mărimea sălii, masa la care stăteam era atât de mică, încât, dacă voia, se putea întinde să-mi taie gâtul folosindu-se de cuţitul lung cu care îşi făcea de lucru.

Nu-mi plăcea să stau în preajma sultanului mai mult decât era necesar. Nu atunci când avea o asemenea putere asupra mea. Nu atunci când era de ajuns o vorbă greşită ca să afle cine eram. Şi-apoi, se lăsase întunericul. Ceea ce însemna că întârziasem deja la întâlnirea cu Sam de la Zidul Plângerii. Nu-i spusesem despre planul meu de a ieşi din harem, dat fiind că nu puteam fi sigură dacă aveam să reuşesc sau nu. Cu siguranţă, nu mă aşteptasem să-mi iasă atât de bine, încât să ajung să stau faţă în faţă cu sultanul. De data asta măcar, aveam mult mai multe să-i spun lui Sam decât avea el să-mi spună mie. Trebuia doar să mă întorc la timp să mă întâlnesc cu el. Şi înainte să-i dezvălui din greşeală sultanului totul despre rebeliune.

Acum mă privea atent. Ca şi cum se întreba dacă să insiste pe subiectul oraşului meu sau să mă elibereze de ordinul dat. Dar începeam să înţeleg cum acţiona sultanul. Dacă-i

dădeam un adevăr, o slăbiciune, de bunăvoie, înceta să-mi mai dea târcoale.

– Am urât oraşul acela uitat de Dumnezeu şi fără viitor, am zis oferindu-i mărturisirea aceea. Te rog, nu mă face să vorbesc despre asta.

S-a uitat fără grabă la mine.

– Ai urât totul la el?

Eram pe punctul de a spune da, dar cuvântul nu mi-a trecut de buze. *Tamid*, mi-am dat seama. Asta mă reţinea. Îmi netezeam necontenit una dintre cicatricile care mi se vindecau pe braţ, pipăind bucăţica de metal de sub ea. Ar fi trebuit să-l urăsc acum. Dar pe atunci nu ştiam dacă puteam să-l urăsc.

– Nu, am răspuns în cele din urmă. Nu totul.

Credeam că avea să insiste. Dar a dat doar din cap.

– Mănâncă ceva.

Încă un ordin pe care nu puteam să nu-l ascult. Trebuia să-l determin să-mi poruncească să plec. Nu puteam rezista la o cină întreagă cu sultanul care scotea mici adevăruri de la mine, unul câte unul.

– De ce sunt aici? am întrebat începând să scot pe rând cu furculiţa portocalele de pe raţă, aşezându-le pe farfurie. Ai o grădină plină de soţii şi fiice, ai putea *să culegi* una dintre ele să mănânce cu tine dacă te simţi singur.

Ştiam că acum intram pe un teren periculos. Dar, dacă voiam să fiu expediată înapoi în siguranţa relativă a haremului la timp ca să vorbesc cu Sam, nu puteam să nu i-o spun verde-n faţă. Însă sultanul a oftat resemnat şi, dându-mi furculiţa la o parte, a început să taie carnea rumenă şi crocantă ajutându-se de cuţit.

– Poate că-mi face plăcere compania ta.

– Nu te cred, am zis urmărind cum cuţitul pătrundea în carne, decupând un cerc perfect de pe os.

– Ai dreptate, poate că *plăcere* e un cuvânt exagerat, a continuat aşezând cu grijă carnea pe farfurie pentru mine.

Îmi pari interesantă. Acum – sultanul s-a tras înapoi – mănâncă ceva.

Am ignorat carnea şi m-am aplecat peste masă să înfig furculiţa în altă portocală confiată direct de pe pielea raţei. Mi-a atins limba într-o explozie de dulce şi amar, care nu semăna cu nimic din ce mâncasem până atunci. M-am aplecat din nou ca să mai iau una, în timp ce încă o mestecam pe prima. Am zărit urma unui surâs vag pe faţa sultanului.

– Ce e? am întrebat cu gura plină.

– Nimic, a răspuns sultanul jucându-se în continuare cu cuţitul din mâna lui. Aş vrea doar să vezi expresia de pe faţa ta. Dacă ar putea fi îmbuteliată, ar fi elixirul pe care îl căuta alchimistul Midhat.

În poveşti, Midhat era un alchimist foarte talentat şi foarte nefericit care şi-a pierdut minţile încercând să creeze şi să îmbutelieze bucuria, pentru că nu reuşea s-o găsească în lume.

– Pe de altă parte, a spus sultanul apucând altfel cuţitul şi tăind carnea raţei omorâte de mine, dac-aş fi putut îmbutelia expresia de pe feţele prietenilor noştri străini când ai aruncat asta pe masa consiliului, şi asta mi-ar fi provocat o mare bucurie.

A tăiat un copan de raţă şi l-a pus pe farfuria lui. Ultima dată când mâncasem raţă fusese una prinsă de Izz în Iliaz. Avea încă urmele colţilor de crocodil în carne, iar grăsimea sărea în foc, făcându-l pe Jin să înjure când un strop a sfârâit şi i-a atins încheietura. Acum luam mâncare din aceleaşi mâini care o ţinuseră pe mama lui la pământ siluind-o când sultanul avea aceeaşi vârstă ca Jin. Probabil în aceleaşi încăperi.

– Înălţimea Ta.

Servitorul apăruse atât de imperceptibil la uşă, încât am tresărit.

– Ambasadorul gallan a cerut să vă vadă. I-am explicat că sunteţi ocupat, dar a fost foarte insistent.

– Ambasadorul gallan mă cheamă la el în propriul meu palat.

Sultanul părea mai degrabă resemnat când s-a îndepărtat de la masă.

– Scuză-mă.

L-am urmărit cu privirea până la uşă.

Am sărit în picioare de cum a dispărut.

Am deschis două uşi greşite, până am găsit-o pe cea care dădea spre biroul lui.

În faţa mea, în loc de perete, era o fereastră uriaşă de sticlă de unde se vedea Izmanul. De aici de sus, în noapte, oraşul arăta ca o a doua întindere de cer, cu lumini care sclipeau în ferestre ca nişte stele pe o mare altminteri întunecată. Regatul sultanului se desfăşura sub el. Eram cel mai aproape de Izman din ziua în care mă trezisem în camera de lucru a lui Tamid. M-am împotrivit impulsului de a-mi lipi mâinile pe sticlă ca un copil.

Ceilalţi trei pereţi păreau făcuţi să se potrivească cu fereastra pe timp de noapte. Tencuială albastră, încrustată cu ceva ce păreau a fi stele galbene de sticlă, care captau lumina soarelui în timpul zilei.

Îmi amintea de pavilionul lui Ahmed. Într-un cămin care acum nu mai exista.

Am încercat să mi-l imaginez aici pe prinţul meu, când aveam să ocupăm oraşul, menţinând pacea.

Dar acum eram încă în mijlocul unui război şi nu aveam să ratez ocazia de a găsi ceva ce ne-ar fi făcut să-l câştigăm.

Camera era dominată de un birou masiv, acoperit de hârtii, cărţi, hărţi şi stilouri. Mă îndoiam că avea să-şi dea seama dacă o parte dintre ele lipseau. Mai trebuia doar să decid ce să iau.

Sultanul se întoarce. Am încercat să spun cuvintele cu glas tare, dar nu-mi ieşeau de pe limbă. Deocamdată eram în siguranţă şi am încercat să ridic cu grijă hârtiile de pe birou, ridicându-le în strălucirea luminilor din oraş care trecea prin fereastră. Încercam întruna să repet cuvintele în timp ce

lucram. Un sistem de avertizare timpuriu. Am găsit o foaie de hârtie plină de simboluri şi numere pe care nu le înţelegeam. Pe alta, era harta din Miraji. Erau detaliate mişcările de trupe, dar pe acelea le auzisem deja în întâlnirea dinainte. Am şovăit cu degetele pe desenul unei armuri ce-mi părea cunoscută. Era costumul de metal pe care i-l puseseră lui Noorsham. Pe margini erau scrise cuvinte. Cele folosite ca să-l controleze.

Mai erau scheme asemănătoare dedesubt. Şi altele, care arătau ca nişte componente de maşini. Una dintre foi era fixată cu o bucăţică de metal cât o monedă. Numele meu era înscris pe ea lângă un amestec de cuvinte în limba primordială. Deci asta aveam sub piele. M-am împotrivit dorinţei de a o arunca prin fereastră ca să văd sticla cum se sparge.

Am luat o schiţă şi am continuat să explorez. Am scos câteva foi care arătau interesant. Pe una păreau să fie rutele de aprovizionare. Shazad avea să le poată descifra mai uşor decât mine. Mai era una care arăta ca harta Izmanului. Pe foaie erau presărate punctişoare de cerneală roşie. Am ridicat-o la lumină, încercând să-mi dau seama ce anume marcau. Dar nu cunoşteam Izmanul.

– Sultanul se întoarce.

Cuvintele mi-au scăpat în liniştea camerei şi un fior de panică mi-a străbătut pieptul. Nu aveam buzunare. Am îndesat hârtiile sub betelia şalvarilor şi am ieşit în grabă din birou, aşezând kurti-ul la loc pe deasupra.

Eram înapoi la masă, jucându-mă cu mâncarea, când sultanul a reapărut şi s-a aşezat în faţa mea.

– Ce voia? am întrebat când a luat iar cuţitul, rugându-mă să nu audă respiraţia mea sacadată.

– Pe tine.

A spus-o atât de simplu, încât am rămas uimită.

– Ştii, în aşa-zisa religie a gallanilor, se crede că fiinţele primordiale sunt creaturi malefice. Iar copiii lor sunt monştri.

– Ştiu ce cred ei.

Mi s-a uscat gura dintr-odată. M-am întins după carafa cu vin dulce. Mişcarea bruscă a făcut hârtia de sub haine să foşnească, aşa c-am rămas nemişcată.

– Vor să li te dau lor.

Dacă sultanul remarcase zgomotul, atunci se pricepea de minune să ascundă asta.

– Ca să fii adusă în faţa justiţiei, spun ei. Bineînţeles, un pretext. Se ascund în spatele justificării religioase pentru că nu vor să recunoască faptul că eşti o ameninţare serioasă la adresa capacităţii lor de a mă minţi în faţă şi a readuce alianţa în favoarea lor.

– Unul dintre ei a spus că sunt barbară, am spus simţindu-mi vocea amară.

În ceea ce mă privea, uciderea de demdji şi fiinţe primordiale era un lucru mai barbar decât uciderea unei raţe.

– Bun, a spus sultanul. Le-ar prinde bine să ţină minte că oamenii din Miraji nu se dau bătuţi. Chiar dacă e doar de o raţă.

Nu eram sigură de unde venea mândria aceea.

– Vrei să ştii de ce eşti aici, Amani, cinând în odăile mele? Asta transmite un mesaj. Când eram aliaţi cu gallanii, ar fi trebuit să te predau şi să fii spânzurată. Acum, a adăugat luând carafa după care eram prea înspăimântată să mă mai întind, eşti liberă să-mi fii oaspete.

– Îi urăşti, am spus fără să mă mai pot stăpâni. Ei ne urăsc pe noi. Se folosesc de noi. De ce să încheiem o nouă alianţă?

Ridicasem glasul fără să vreau.

Sultanul şi-a întors privirea întunecată spre mine. M-am mirat din nou de faptul că Ahmed avea ochii lui. Apoi a zâmbit, ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere de un copil care-a făcut ceva deosebit de inteligent.

– Vorbeşti ca oamenii care îl urmează pe fiul meu rebel.

– M-ai întrebat despre Dustwalk, am spus abătându-i atenţia de la Ahmed. Eu vin din părţile cele mai adânci şi mai întunecate ale deşertului. Am văzut cu ochii mei consecinţele alianţelor tale asupra oamenilor. Oraşe stăpânite de gallani,

unde era legal să împuşti un demdji în cap. Toţi cei din Dustwalk munceau pe te miri ce, atât cât să nu moară de foame, ca să facă arme pentru străini. Au făcut ca deşertul să fie un loc sărac, înfometat şi înfricoşat.

– Câţi ani ai, Amani?

– Şaptesprezece.

M-am îndreptat cât am putut de mult. Încercam să arăt de vârsta aceea. Având grijă la hârtiile furate care mi se lipeau de piele în timp ce mă mişcam.

Osul copanului de raţă de pe farfuria lui a trosnit sub cuţit.

– Nici măcar nu erai în viaţă când am luat tronul tatălui meu. Chiar şi cei care erau născuţi au uitat cum erau lucrurile pe atunci. Eram în război. Şi nu era unul în care ar fi trebuit să luptăm – războiul dintre gallani şi albishi. Eram un trofeu în cursa dintre prietenii noştri străini. Jumătate dintre ţările din lume voiau să ne ocupe pământul. Dar, în cele din urmă, totul se reducea la cei doi duşmani străvechi şi nesfârşitul lor război din pricina unor credinţe false.

Copanul de raţă s-a desprins în sfârşit cu un pocnet de cartilagiu şi de muşchi, eliberându-se sub crestăturile de cuţit ale sultanului. Ceva din zgomotul osului spart, ce răsuna cu ecou în sălile de marmură lucioasă şi pe cupola de sticlă, îmi strepezea dinţii. Sultanul a luat cu calm sos de portocale cu lingura şi a turnat peste carne în timp ce vorbea.

– Iar tata a permis toate astea. Era nesăbuit şi laş. Credea că putea să lupte în acelaşi fel în care luptase ţara pe vremea bunicului meu. Credea că putem ţine piept celor două armate şi să scăpăm cumva fără să fim distruşi. Chiar şi generalul Hamad i-a spus tatălui meu că nu putea câştiga un război pe două fronturi. Mă rog, pe atunci era căpitanul Hamad. L-am făcut general după ce sfatul lui s-a dovedit bun.

Vorbea despre tatăl lui Shazad. Generalul Hamad nu-i era loial acestui sultan. Shazad ştiuse dintotdeauna că tatăl ei îl dispreţuia pe stăpânul lui. Dar îi sprijinise ideile în urmă cu

douăzeci de ani. Fusese o vreme când chiar şi un om din tabăra noastră crezuse că duşmanul nostru avea dreptate.

– Singurul mod de a câştiga era să încheie o alianţă, să le dea acces la ceea ce voiau de la noi în condiţiile impuse de noi. Tata nu voia s-o facă. Cum nu voia nici fratele meu, care câştigase întrecerile pentru sultim. Simplul fapt că reuşise să-şi întreacă unsprezece fraţi în arenă însemna că era în stare să decidă soarta acestei ţări?

Nu mai mult decât Kadir. Dar nu l-am întrerupt. Acum nu mi se mai părea atât de important să fiu alungată din prezenţa sultanului. Eu învăţasem istorie la şcoală. Dar era altceva s-o auzi din gura sultanului. Era ca şi când ai fi ascultat povestea Primului Muritor spusă de Bahadur, care probabil stătuse alături de ceilalţi djinni la naşterea omenirii şi o privise cum înfruntase moartea.

Sultanul păru dintr-odată să simtă atenţia pe care i-o acordam. Şi-a ridicat privirea de la carnea pe care o tăia. Se uita la mâinile mele goale şi la farfuria încă plină.

– Am făcut ce trebuia făcut, Amani, a spus el cu stăpânire de sine.

Alesese o tabără, ca să nu fim sfâşiaţi între cele două. Într-o noapte sângeroasă, prinţul Oman, un oarecare printre fiii sultanului, prea tânăr ca să aibă măcar voie să concureze pentru sultim, condusese armatele gallane în palat, îşi omorâse tatăl şi fraţii despre care ştia că aveau să stea între el şi tron: sultimul şi ceilalţi care participaseră la întreceri. Până dimineaţă, stătea în locul tatălui său şi gallanii ne erau aliaţi. Sau ocupanţi.

– Ceea ce am făcut acum douăzeci de ani a fost doar să nu las ţara să cadă în întregime în mâinile lor. Gallanii au anexat destule ţări. Nu puteam permite ca ţara noastră să fie următoarea.

Tăia cu grijă carnea în timp ce vorbea.

– Lumea e mult mai complicată decât pare la şaptesprezece ani, Amani.

– Tu câţi ani aveai când ai predat ţara gallanilor?

Ştiam că nu fusese cu mult mai în vârstă decât eram eu acum. Probabil fusese de vârsta lui Ahmed.

Sultanul a zâmbit peste bucata de raţă pe care o mesteca.

– Destul de tânăr cât să petrec următorii nouăsprezece ani încercând să găsesc o cale să-i alung. Şi a fost cât pe ce să reuşesc, să ştii.

Noorsham. Încercase să-l folosească pe fratele meu, un demdji, ca armă ca să-i omoare pe gallani, fără să ţină cont că propriii oameni erau prinşi în focul încrucişat.

– Încă puţin timp şi aş fi putut să scap ţara de ei pentru totdeauna, a adăugat luând vinul şi bând cu sete din cupă.

Încă puţin timp. Dacă n-am fi intervenit noi. Dacă n-am fi salvat oraşul Fahali. Dacă nu ne-am fi salvat oamenii. Pe fratele meu. Şi el credea că ar fi putut salva toată ţara. Ar fi fost un sacrificiu pentru binele suprem.

– Nu mănânci.

Nu mi-era foame. Totuşi, am luat o bucăţică de carne rece. Portocala se coagulase într-o pojghiţă de pastă lipicioasă. Acum era prea dulce când am simţit gustul pe limbă. *Te înşeli*. Şi cuvintele acelea mi se lipiseră pe limbă. Nu puteam să le scot afară. Mi-aş fi dorit să fie Shazad aici. Ea ştia mai multe decât mine. Citise istorie şi filozofie şi era mai bine educată de perceptorii tatălui ei decât fusesem eu într-o şcoală distrusă de la capătul deşertului. Se pricepea mai bine decât mine să dezbată. Dar fuseserăm amândouă la Saramotai. Un joc de putere ascuns sub o cauză nobilă.

– S-a dovedit a fi grozav de convenabil pentru tine ca salvarea ţării să te pună în rolul de sultan fără să participi la întrecerile pentru sultim!

– Întrecerile pentru sultim sunt o altă tradiţie demodată, a spus sultanul şi a pus vinul la loc pe masă, ţinând cu grijă paharul de picior. Lupta corp la corp între fraţi şi ghicitorile care dovedesc că un om are cât de cât minte ar fi fost un mod mai bun de a alege un conducător când eram doar o grămadă de corturi în deşert şi luptam cu monştrii Distrugătoarei de Lumi, dar războaiele sunt diferite acum.

Agerimea şi înţelepciunea nu sunt acelaşi lucru. La fel ca abilităţile şi cunoaşterea. Iar sultanul nu mai iese acum cu sabia pe câmpul de luptă. Sunt moduri mai bune de a conduce.

– Dar tu ai ţinut o întrecere pentru sultim.

M-am întins după încă o portocală de pe raţă, mişcându-mă domol, aşa încât harta furată cu rutele de aprovizionare, ascunsă în betelie, să nu foşnească.

– Da, şi uite cât folos mi-a adus. Rezultatul a fost un fiu rebel care-mi vrea tronul.

A râs în sinea lui şi a împins platoul auriu mai aproape de mine. Un chicotit înfundat, dispreţuitor, care-mi amintea de Jin.

– Trebuia să ţin întrecerile, să arăt oamenilor că, deşi eu am obţinut tronul prin... alte mijloace, încă mai respectam tradiţiile ţării. Oricât de depăşite ar fi, pot încă îndeplini un scop, a continuat lăsându-se pe spătarul jilţului, privindu-mă cum mâncam. În unele ţări, oamenii îi iubesc cel mai mult pe regi când îşi sărbătoresc nunţile sau noii odrasle regale. Dac-ar fi aşa şi la noi, n-aş rămâne niciodată fără iubirea lor. Dar mirajinii nu sunt atât de uşor de cumpărat. Ei nu-mi iubesc niciodată familia mai mult decât atunci când ne luptăm până la moarte pentru dreptul de a-i conduce. Niciodată nu mă îndrăgesc mai mult decât de Auranzeb, când le amintesc că mi-am ucis doisprezece fraţi cu propriile mâini într-o noapte.

A spus-o atât de calm, încât căldura pe care râsul lui o adusese în cameră s-a stins într-o clipă.

– Încerc să nu le reamintesc că în aceeaşi noapte i-am predat duşmanului pe care ei îl urăsc atât de mult. Dar în realitate, Amani, asta e o ţară violentă. Tu eşti dovada acestui lucru. Cina noastră o demonstrează, a spus bătând cu degetul în săgeata din gâtul raţei. Ţi-am pus un cuţit în mână şi primul tău instinct a fost să mă înjunghii.

– Tu ai încercat să mă înjunghii primul, am obiectat fără să mă gândesc.

De data asta, a râs într-adevăr cu poftă.

– Lumea deşertului e dură. E nevoie de un om dur ca s-o conducă.

Un om mai dur decât Ahmed. Gândul mi-a apărut din nou în minte. L-am dat la o parte cât de bine-am putut. O spusese şi sultanul, conducătorii sunt diferiţi în zilele noastre. Şi ceea ce îi lipsea lui Ahmed în ceea ce priveşte duritatea compensa prin bunătate. Un om mai bun decât cei mai mulţi dintre noi. De fapt, era atât de bun, încât eu şi Shazad nici n-am ezitat să o ducem pe Delila la Saramotai. Ne-am răzvrătit împotriva conducătorului nostru fără să stăm pe gânduri. Fără să ne temem de consecinţe.

Shazad ar fi spus că era un conducător slab care se baza pe teamă ca să-şi facă oamenii să i se supună. Poate eu nu cunoşteam la fel de multă filozofie, dar mi se părea că fără supunere un om nici măcar nu era conducător.

Putea Ahmed să conducă întreaga ţară dacă nu ne putea face nici măcar pe mine, pe Shazad şi pe sora lui să-l ascultăm?

– Nu există nimic ce n-aş face pentru ţara asta, Amani. Nici măcar acum, a continuat sultanul zâmbind îngăduitor. Îţi garantez că, cel mai probabil, Kadir n-ar fi fost primul meu ales pentru a fi succesorul meu dacă n-ar fi fost întrecerile.

Se juca cu piciorul paharului, părând adâncit în gânduri.

– Pe cine ai fi ales?

Nu eram sigură dacă voiam să fie o întrebare serioasă sau o provocare menită să-mi arate dacă-şi cunoştea fiii suficient ca să aleagă unul. Dar sultanul părea să se gândească la întrebarea mea cu adevărat.

– Rahim e mult mai puternic decât aş fi crezut că poate fi când era băiat.

Fratele Leylei. Prinţul care se purta ca un om de arme şi care-l înfruntase pe Kadir în curte şi participase alături de el la consiliul de război.

– Ar fi fost un conducător bun dacă l-aş fi ţinut mai aproape de mine. Şi dacă nu s-ar lăsa atât de stăpânit de emoţii.

Lumina din cupola de sticlă se reflecta în marginea paharului în timp ce vorbea.

– Dar adevărul este că, dacă ar fi fost crescut în palat, Ahmed ar fi fost cea mai bună opţiune.

Asta m-a luat prin surprindere.

– Te referi la Prinţul Rebel, am spus eu cu grijă, fiind conştientă că păşeam pe un teren periculos.

– Fiul meu crede că ajută ţara; ştiu că asta crede cu adevărat.

Se raporta la Ahmed ca la „fiul lui“. Şi Ahmed se referea mereu la sultan cu numele de „tatăl său“. Jin nu o spunea niciodată. Pentru Jin, era mereu „sultanul“. Ca şi când încerca să taie orice legături dintre el şi tatăl lui. Dar se părea că Ahmed şi sultanul erau mai puţin interesaţi să taie acele legături.

– Problema cu credinţa este că nu e acelaşi lucru cu adevărul.

Amintirea s-a ivit din partea aceea tăcută a minţii mele unde se aflau cele mai multe amintiri despre Jin. O noapte în deşert. Jin îmi spunea că credinţa era o limbă străină de logică. Dar ce altceva mai aveam?

Sultanul şi-a desprins mâna de piciorul cupei. Şi-a şters degetele de grăsime şi de pulpă de portocală înainte de a scoate o bucată familiară de hârtie galbenă din buzunar. Era îndoită în pătrăţele mai mici şi părea uzată de la atâtea mişcări de împăturire şi desfacere. Din partea opusă a mesei, am văzut soarele lui Ahmed întors pe dos. *Un nou început. Un nou deşert.*

– Toate astea sunt idei foarte bune, a spus sultanul. Dar tu ai fost în consiliu azi, Amani. Crezi că fiul meu ştie câte arme le putem promite gallanilor fără să suprasolicităm propriile resurse? Crezi că ştie că regina albish, ultima dintr-un şir lung de vrăjitoare, de-abia dacă mai are, spun zvonurile, destulă magie să-şi apere ţara? Că împăratul xichian nu şi-a ales încă un moştenitor şi că toată ţara e pe punctul de a intra în război civil?

Chiar părea să aştepte un răspuns de la mine.

– Nu ştiu.

Era adevărat. Nu ştiam tot ce ştia Ahmed. Dar, dacă era să fiu cât se poate de sinceră, dacă eram cinstită, i-aş fi dat un răspuns adevărat. *Nu. Nu ştie.*

– Dacă lumea ar fi simplă, a continuat sultanul netezind broşura pe masă, am fi liberi de puterile străine, o naţiune independentă. Dar suntem o ţară cu graniţe, cu prieteni şi duşmani la toate hotarele. Şi, spre deosebire de fiul meu, nu mă interesează să recrutez o ţară întreagă să o apere. Câţi bărbaţi şi femei fără instruire crezi că au murit luptând pentru ce crede el?

Chipul Ranaei mi-a apărut în minte. Micuţa demdji din Saramotai. Glonţul rătăcit. Imaginea luminii din mâinile ei care se pierdea în timp ce puterea şi apoi viaţa i se stingeau.

Armata sultanului o dorise. Dar, dacă nu eram noi să încercăm s-o salvăm, ea s-ar fi aflat aici în locul meu. Ea ar fi stat pe pernele moi, cu părul curat şi mirosind a lavandă, cu gura lipicioasă din pricina portocalelor confiate. În loc să fie prefăcută într-un morman de cenuşă pe un rug funerar, împrăştiată în nisipul deşertului.

– Dacă tronul ajunge în mâinile altcuiva, vom fi invadaţi. Fiul meu e idealist. Idealiştii sunt lideri grozavi, dar nu sunt niciodată buni conducători. Aşa că o să-ţi spun ce cred eu, Amani. Cred că dacă rebeliunea fiului meu ar izbândi vreodată sau dacă ar deveni suficient de puternică să pună sub semnul îndoielii conducerea mea am fi sfâşiaţi în bucăţi de puterile străine. Asta ar distruge ţara aşa cum ar fi distrus-o tatăl meu înaintea noastră.

CAPITOLUL 25

Eram mai degrabă aproape de ivirea zorilor, decât de lăsarea serii când m-am întors în harem. Uram liniştea. Îmi auzeam temerile şi mai tare în linişte.

În tabăra rebelilor nu era niciodată linişte, nici la orele cele mai întunecate ale nopţii. Se auzea zăngănitul armelor celor care stăteau de pază. Conversaţii purtate noaptea în şoaptă. Foşnetul hârtiilor din cortul lui Ahmed în timp ce-şi bătea capul, mult după ce noi încetaserăm. Aici, orice sunet al nopţii era acoperit de curgerea blândă a apei sau de ciripitul păsărilor.

Aveam degetele unse de grăsimea pielii de raţă şi lipicioase de la dulceaţa portocalei. Mi-am şters mâinile de tivul tunicii când am intrat în camerele mele şi-am început să-mi trag hainele peste cap.

– La ora asta se vine, domnişorico?

Vocea m-a făcut să tresar cu putere. Dând drumul tivului de la cămaşă, am întins mâna după o armă pe care n-o aveam. Epuizarea şi confuzia mi-au înceţoşat vederea pentru o clipă. Pe patul meu era o siluetă în halat. Un halat pe care îl recunoşteam... pentru că, după cum mi-am dat apoi seama, îi aparţinea lui Shazad. Numai că persoana care-l purta era cu un cap mai înaltă decât Shazad şi era mai lată-n umeri, făcând materialul să se întindă, aşa încât unele cusături se desfăcuseră. Faţa îi era ascunsă de sheema, o buclă căzându-i leneş de sub ea deasupra ochilor de un albastru deschis.

Sam.

– Ce naiba cauţi aici? am şuierat, uitându-mă neliniştită în jur şi lăsându-mă pe o saltea din faţa lui. Putea să te vadă cineva.

– O, m-au văzut o mulţime de oameni, a spus Sam cu o voce joasă, egală cu a mea.

Şi-a desprins sheema din jurul feţei. De data asta, era legată bine; puteam să ghicesc că felul neglijent în care o înnoda, ca un copil, o enervase pe Shazad la fel de mult ca pe mine.

– Dar cine bagă în seamă o femeie aici?

Avea dreptate. Femeile păreau să apară şi să dispară din harem fără ca cineva să le ia în seamă.

– A fost ideea lui Shazad. Nu credea că e o idee bună să fii prinsă cu un bărbat în pat. Deşi nu ştiu dacă am silueta potrivită pentru halatul ăsta.

L-a tras în jurul taliei, ca şi cum ar fi încercat să-l facă să-i vină bine.

– Nu-ţi face griji, nimeni nu poate să poarte un halat aşa cum o face Shazad, i-am spus.

Dar exista ceva care mă sâcâia.

– Jin nu s-a întors încă.

Nu era o întrebare. Nici măcar n-a fost nevoie să testez adevărul pe limbă înainte s-o spun. Pentru că, dacă Jin s-ar fi întors, Sam nu ar fi fost singur aici.

Sam s-a lăsat pe spate, împletindu-şi mâinile după ceafă.

– E fratele absent al Prinţului Rebel despre care tot aud? Înţeleg că ţi-ai dori ca el să te aştepte acum în pat, a zis făcându-mi cu ochiul.

Am parat comentariul:

– N-ar fi nici pe departe la fel de convingător ca tine sub înfăţişarea de fată, am spus eu. Eşti machiat?

– O, da, doar puţin. M-a ajutat Shazad.

Se mândrea întrucâtva cu asta.

– Probabil te place. De obicei, sunt singura pentru care face aşa ceva.

– Şi-a făcut griji pentru tine după ce-ai lipsit de la întâlnirea din seara asta de la Zidul Plângerii.

Ratasem cu mult ora întâlnirii cu Sam după ce renunţasem să mai încerc să scap de cină.

– Se temea, în special, că ai putea, şi astea sunt vorbele ei, să „faci ceva tipic pentru Amani“ şi să fii prinsă. A pus toată

tabăra să-şi facă bagajele şi să fie gata să plece din nou dacă nu te găsesc până în zori.

La un moment dat, în timpul cinei cu sultanul, încetasem să mă mai tem c-ar putea afla cine eram. Cuvintele lui Sam erau un *memento* tăios al faptului că nu riscam doar propria viaţă. Mai fuseserăm descoperiţi o dată.

– Am aşteptat atâta timp, încât începusem să cred că are dreptate şi c-ar trebui să-mi asum permanent identitatea Banditului-cu-ochi-albaştri. Şi, după ce mi s-a spus ce înseamnă „ceva tipic pentru Amani“, nu sunt sigur că mă ridic la înălţimea aşteptărilor. Chiar te-ai aruncat sub copitele unui buraqi? Eu mi-aş pierde o coastă făcând aşa ceva.

Mi-am dat ochii peste cap, lăsând aerul glumeţ din vocea lui să-mi estompeze o parte din vină.

– Dacă am avut vreodată un motiv să rămân în viaţă...

M-am oprit. Nu prea puteam să-i spun că Shazad îşi făcuse griji degeaba. La urma urmei, chiar fusesem, în două rânduri, aproape călcată în picioare de un buraqi. Şi stătusem într-adevăr faţă în faţă cu duşmanul şi discutasem despre Ahmed la cină în seara aceea.

– Poţi să-i spui lui Shazad că încă trăiesc. Şi că acum sunt liberă să mă plimb prin palat. Ar trebui să începi cu asta, am zis şi m-am aşezat lângă el. Înainte să-i spui că am ratat întâlnirea pentru că am luat cina cu sultanul.

Sam a izbucnit într-un hohot de râs atât de puternic, încât m-am temut să nu trezim pe cineva. Haremul avea pereţi subţiri.

– Şi ce mai discută un rebel cu sultanul în ultima vreme? Deşi mama îmi spunea mereu să nu vorbim lucruri legate de politică la cină – aşadar, poate-aţi vorbit doar despre vreme? Cu toate că, din câte-mi dau seama, aici vremea nu poate să arate decât într-un singur fel.

Încă mai simţeam gustul portocalei pe buze când mi-am trecut limba peste ele. M-am gândit la ce spusese sultanul despre faptul că încerca să oprească un război. Un război pe care şi Ahmed îl aţâţa. La faptul că transmiterea acestei

informaţii ar ajuta Rebeliunea, dar putea să facă rău întregii ţări.

– Sultanul urmează să atace Saramotaiul.

Am vârât mâna în cămaşă şi am scos harta cu ruta de aprovizionare. Desenul cu armura lui Noorsham era înfăşurat pe braţul meu.

– Cinci sute de oameni vor pleca din Izman peste trei zile, mergând direct spre oraş prin Iliaz.

Sam a rămas tăcut în timp ce scoteam la iveală informaţiile secrete de sub haine. Ceea ce era cu adevărat lăudabil.

– Sunt prea mulţi să poată fi opriţi. Izz sau Maz pot ajunge acolo cu uşurinţă înaintea soldaţilor sultanului ca să-i avertizeze şi să-i evacueze pe toţi.

– Unde să-i evacueze? a întrebat Sam.

– Nu ştiu.

În cele din urmă, am scos harta Izmanului de sub betelia pantalonilor şi m-am lăsat pe spate, întinzându-mi picioarele care mă dureau peste mormanul de perne, aşa încât s-au încurcat în tivul de la halatul lui împrumutat.

– Dar ori îi scoate cineva afară, ori cineva îl convinge pe Ahmed s-o lase pe Delila să încerce să facă un oraş întreg să dispară atât cât să-i zăpăcească pe soldaţii sultanului. Spune-i lui Shazad. O să ştie ea ce să facă.

– Se pare că tu ştii deja ce să faci.

Am ridicat din umeri. Petrecusem ultima jumătate de an ascultându-i pe Shazad şi Ahmed stabilind strategii. Învăţasem câte ceva.

– Mai e ceva.

I-am dezvăluit lui Sam manevrele celorlalţi soldaţi, încercând să-mi amintesc toate amănuntele de la consiliul de război. Mai erau soldaţi care mergeau spre sud în teritoriul ocupat de Ahmed. Simţeau o slăbiciune. Dar era o diversiune; oraşul Saramotai era singurul loc pe care aveau să-l recucerească deocamdată.

– Când trupele încep să plece din oraş, nu vor mai fi soldaţi peste tot, am subliniat. Shazad a spus că jumătate din

Rebeliune nu are ce să facă; ei bine, e o ocazie bună să schimbăm acest lucru. Rutele de aprovizionare pentru armată şi orice-ar fi chestia marcată aici, am zis arătând spre punctele roşii, merită cercetate.

I-am înmânat stiva de hârtii dându-i toate detalii pe care mi le-am putut aminti de la consiliul de război, fiecare reprezentând o cărămidă şubredă pentru pacea din Miraji pe care o puteam destrăma, bloca şi folosi ca armă pentru Rebeliune. Şi am încercat să scap de sentimentul că eram o trădătoare faţă de toată ţara cu fiecare vorbă rostită.

CAPITOLUL 26

Acum, că puteam pleca din harem, îmi petreceam cât mai puţin timp acolo. Palatul ar fi putut fi un pustiu care să rivalizeze cu Ultimul Ţinut şi tot nu mi-ar fi păsat, câtă vreme scăpam de Kadir şi Ayet şi restul cârdului său de soţii.

Mi se cerea să particip câteva ore în fiecare zi la întâlnirile sultanului. Se întâlnea cu fiecare delegaţie străină separat. Ambasadorul albish era un bărbat bătrân, cu mâinile albe şi pătate de vreme, care tremurau atât de tare, încât nu putea ţine un stilou. L-am auzit spunând scribului că-i aminteam de nepoata lui. Nu minţea cu la fel de multă răutate ca gallanii, dar nici nu venea pregătit să transmită adevărul. Poate că avea o faţă mai blândă, dar voia ceva de la noi, la fel ca gallanii. Xichienii nu aveau ambasador. Au trimis un general, care mă privea cu neîncredere la fiecare vorbă.

Stăteam la fiecare întâlnire în spatele sultanului, în partea dreaptă, unde îmi putea surprinde privirea când cineva vorbea şi voia să verifice adevărul spuselor. Eu îi făceam pe cei care negociau armistiţiul să rămână cinstiţi. Şi aflam în timpul ăsta cât mai multe lucruri. Am aflat unde erau cantonaţi soldaţii străini de-a lungul graniţelor. Am aflat în cine avea încredere sultanul şi ce ştia despre Rebeliune. Fiul lui Rahim, fratele Leylei, participa la toate întâlnirile. Rareori vorbea dacă tatăl lui nu-i punea o întrebare directă. De câteva ori, l-am surprins privindu-mă.

După câteva întâlniri, am aflat că nu-l puteam evita întru totul pe Kadir în afara haremului. Din când în când, apărea şi el la negocieri, ocupând în mod forţat un loc la masă. Spre deosebire de fratele lui, exprima opinii pe care tatăl lui nu le cerea. O dată am surprins un ministru dându-şi ochii peste cap în timp ce vorbea Kadir.

Kadir era singura persoană care părea capabilă să-i smulgă prinţului Rahim un cuvânt nesolicitat. Cei doi prinţi se aprindeau unul împotriva celuilalt ca o cremene mânioasă. Îmi aminteam ce-mi spusese sultanul, că Rahim ar fi fost o alegere bună pentru sultim dacă nu s-ar fi lăsat stăpânit atât de mult de emoţii. Până acum, nu văzusem nicio emoţie la el, cu excepţia urii faţă de Kadir.

Mă întorceam în harem în fiecare noapte ca să mă întâlnesc cu Sam în amurg şi să-i transmit tot ce aflam.

Timpul rămas peste zi îmi aparţinea, puteam să-l folosesc oricum doream în afara zidurilor din harem. Exploram cât de mult puteam, având, totodată, grijă să evit străinii care invadau treptat palatul. Erau alte o sută de grădini atât de pline de flori, încât abia puteam deschide porţile ori unde muzica părea să pătrundă prin ziduri alături de briza care mirosea a sare şi a aer curat. Abia când am urcat într-un turn care dădea spre apă şi acelaşi aer mi-a învolburat năvalnic hainele şi părul mi-am dat seama că era marea. Petrecusem scurta călătorie pe mare drogată şi legată. Dar nu asta era amintirea pe care mi-o trezea aerul de mare. Ci pe aceea

când stăteam pe podeaua prăfuită a prăvăliei, mai departe de apă ca niciodată, dansând cu degetele pe tatuajele de pe pielea lui Jin.

Odată, am văzut după un colţ o siluetă care mergea cu un şchiopătat atât de cunoscut, încât a fost cât pe ce să mă întorc şi să fug. M-am oprit atât de brusc când l-am văzut, încât paznicul care mă însoţea a intrat direct în mine. Ruşinea de pe faţa lui era singura expresie pe care o văzusem pe faţa vreunuia dintre ei. Era plăcut să ştii că măcar erau umani pe sub uniformă. S-a dovedit că era doar un soldat albish, rănit de un glonţ mirajin înainte de armistiţiu. Şi-apoi, mi-am amintit eu, Tamid nu mai mergea şchiopătând.

Mă prefăceam cât se poate de verosimil că mă plimb fără ţintă. Dar sultanul nu era nici atât de prost, încât să-mi dea o libertate deplină în palat; un soldat mă aştepta în faţa porţilor haremului în fiecare dimineaţă şi se agăţa de mine ca o umbră tăcută. Soldatul se schimba în fiecare zi şi nimeni nu vorbea decât ca să-mi spună când eram chemată la o întâlnire. Dacă încercam să o iau pe unde nu aveam voie, paznicul devenea, pur şi simplu, încă un zid între mine şi uşa sau pasajul spre care mă îndreptam. Un zid înarmat până-n dinţi care privea drept în faţă până pricepeam aluzia.

Dar nu aveam de gând să abandonez. Trebuia să mă întorc la Bahadur. Djinnul. Tatăl meu. Noua armă ascunsă a sultanului. Trebuia să găsesc o cale de a-l elibera înainte ca sultanul să-l poată folosi ca să ne distrugă.

Aş fi vrut să nu-mi fie atât de cunoscut sentimentul de a mă trezi cu necazuri pe cap. Dar haremul mă înmuia. Pe vremuri, prezenţa unui intrus m-ar fi trezit cu mult înainte ca acesta să-mi pună un cuţit la gât.

M-am ridicat în capul oaselor, cu bătăi panicate de inimă, gata să înfrunt orice ameninţare aducea noaptea. Soldaţi. Strigoi.

Mai rău. Ayet.

Lumina lunii aproape pline tremura pe lama din mâna ei când s-a retras de lângă mine. Mi-am dat seama că nu era un cuţit: o foarfecă. Mai periculos era zâmbetul de pe faţa ei. În cealaltă mână, pumnul îi era înfăşurat în jurul unei cozi lungi şi negre.

Mi-am dus mâna la cap. Ultima persoană care se deranjase să-mi tundă părul fusese mama, înainte să moară. În anii care trecuseră de atunci, îmi ajunsese aproape până la mijloc, deşi în cea mai mare parte a timpului stătea răsucit sub sheema. Acum se termina brusc, chiar deasupra umerilor.

– Să vedem cât o să te dorească acum, când arăţi ca un băiat, zise Ayet răsucind o şuviţă din părul meu ciuntit în jurul degetului cu un rânjet pe faţă.

M-a copleşit furia, mai aprigă decât s-ar fi cuvenit pentru un gest atât de prostesc şi vanitos. Dar nu-mi păsa dacă era prostesc şi vanitos. M-am mişcat cât de repede am putut, aruncându-mă spre ea. Înainte să apuce măcar să tresară, aveam foarfeca în mână. Nu puteam să-i fac rău, dar ea nu ştia asta. Am lipit lama de gâtul ei şi am avut satisfacţia de a-i vedea ochii măriţi.

– Ascultă-mă, i-am zis apucând-o de partea din faţă a halatului înainte să încerce să fugă. Am lucruri mai importante pe cap decât gelozia ta din cauza privirilor rătăcitoare ale soţului tău. Aşa că ce-ar fi să te răzbuni pe cineva care chiar *vrea* să ţi-l fure?

Ayet a râs cu amărăciune, iar gâtul i s-a mişcat sub foarfeca boantă apăsată pe piele.

– Chiar crezi că asta e gelozie? Crezi că-l *vreau* pe Kadir? Ceea ce *vreau* este să supravieţuiesc în harem. Locul ăsta e un câmp de luptă. Şi cred că ştii şi tu asta. Altfel, ce-ai făcut cu Mouhna şi Uzma?

– Despre ce vorbeşti?

Încercând din răsputeri să stau departe de Kadir şi soţiile lui, ajunsesem să stau prea puţin timp în harem ca să mai

observ ceva legat de Uzma de când încercase să mă umilească în curte.

– Uzma a dispărut.

Ayet râdea batjocoritor, dar îi vedeam teama din ochi. Fetele ca ea cădeau ca muştele şi singurul lucru cu care se putea proteja era o foarfecă.

– La fel ca Mouhna. Oamenii dispar din harem tot timpul. Dar Kadir are doar trei soţii mirajine. Şi pe urmă vii *tu* şi două dintre ele dispar. Crezi că e o coincidenţă?

– Nu.

Coincidenţa nu avea un simţ al umorului atât de crud. Aşa mi-a spus Jin cândva.

– Dar ştiu că n-am fost eu.

Abia pe la jumătatea dimineţii, a doua zi, am reuşit s-o găsesc pe Shira. Stătea tolănită pe un tron de perne la umbra unui copac uriaş, însoţită de vreo şase servitori. Două femei stăteau de pază, alta îi punea cârpe ude pe piele, alta îi făcea vânt şi alta îi masa picioarele. Ultima stătea nemişcată, dar pregătită, iar condensul făcea broboane de apă să curgă de pe buza ulciorului din mâna ei. Părea îmbujorată simţindu-se inconfortabil stând în afara umbrei.

Se părea că viitorul sultan din Miraji avea deja propria curte, chiar dacă era fiul unui Bandit-cu-ochi-albaştri fals. Iar Shira profita de ultimele săptămâni rămase până năştea. Era acum departe de Dustwalk.

Când m-am apropiat, una dintre servitoarele care stăteau de pază mi-a tăiat calea.

– Binecuvântata sultimă nu doreşte companie azi.

Sigur, binecuvântata sultimă pare singură ca un pustnic azi. Îmi stătea pe limbă, dar latura demdji din mine nu recunoştea diferenţa dintre sarcasm şi minciună. Trebuia să mă mulţumesc să ridic o sprânceană spre mica adunare care o înconjura. Femeia nu părea să înţeleagă ironia.

– Shira! am strigat peste umărul servitoarei.

Ea a ridicat capul cât să mijească ochii la mine, rozând un sâmbure de smochină dintre degete. Şi-a luat o expresie plictisită, dar şi-a fluturat mâna.

– Las-o să intre.

Servitoarea s-a dat nemulţumită deoparte. Am privit-o pe Shira cu subînţeles. Cu încă un oftat teatral, le-a trimis de acolo. Totul, de la mişcarea degetelor la postura corpului, părea leneş, dar ochii ei ageri nu se dezlipeau de mine.

– Deci pentru asta voia Ayet foarfeca, a spus ea în loc de salut când membrii curţii ei s-au împrăştiat. *Chiar* mă întrebam. Ştii, mă gândeam să ţi-l tai când eram în Dustwalk şi dormeai la câţiva metri de mine, dar mă temeam, de fapt, că n-o să-ţi stea bine cu părul scurt, a adăugat înclinându-şi capul. Cred că m-am înşelat.

– L-ai pus pe Sam să aducă o foarfecă pentru tine?

M-am surprins trăgând de capetele părului acolo unde nu ajungeau nici până la umeri şi am lăsat mâna în jos. Dar nu înainte ca Shira să remarce gestul.

– Te miri?

Şi-a trecut mâinile pe pântecele ei umflat.

Bănuiam că nu trebuia să mă mir. Poate că Shira şi Sam nu erau altceva decât un rău necesar unul pentru celălalt, dar ea purta un copil care însemna ceva pentru ei amândoi. Cu toate astea, credeam că Sam era deja de partea noastră. Ideea că ar fi putut da de alte necazuri de care noi nu ştiam în timp ce transmitea informaţii secrete mă neliniştea. Şi aş fi minţit dac-aş fi spus că nu eram puţin furioasă că putea fi atât de lipicios cu mine, în vreme ce procura instrumentele cu care să mă umilească atunci când nu eram atentă.

– Să fii recunoscătoare c-am refuzat să-i fac rost de un cuţit. Un gât spintecat ţi-ar fi venit şi mai rău decât – a dat din mână vag – chestia aia.

Mi-am înghiţit o replică. Nu puteam să încep în clipa asta un război de cuvinte.

– Ce fel de joc faci, Shira?

– Se numeşte supravieţuire.

Shira a întins mâna spre mine, deschizând şi strângând degetele ca un copil răsfăţat. Am luat-o de mână, ajutând-o să se ridice ca să mă poată privi de la acelaşi nivel, nu de jos. Se mişca încet, cu o mână întinsă protector pe pântece.

– Aş face orice ca fiul meu să supravieţuiască.

– Şi ce-o să faci dacă fiul tău o să se nască şi-o să semene cu Sam? am provocat-o eu. Ochii albaştri par suspecţi oamenilor din deşert, atâta lucru pot să-ţi spun.

– Nu o să fie aşa.

A spus-o cu atâta încăpăţânare încât aproape puteam să cred că putea să transforme adevărul în realitate, deşi eu eram demdjiul aici.

– N-am făcut toate astea ca să dau greş la final. Ştii cât de *mult* am muncit ca să nu fiu singură niciodată în harem de când s-a aflat că sunt însărcinată? Am dat foarfeca la schimb pentru un secret de la Ayet pe care pot să-l păstrez ca pe un scut împotriva ei. Pentru că trebuie s-o ţin la distanţă de mine mai mult decât am nevoie să mă ţin departe de *tine*. Nu mă înţelege greşit, eşti o diversiune excelentă, dar atunci când nasc o să se *termine* pentru celelalte soţii dacă nu-i pot da la rândul lor un fiu. Şi nu pot. Iar ele *ştiu* asta. Aşadar, chiar crezi că Ayet s-ar da înapoi de la a omorî o fată gravidă ca să rămână ea în viaţă? Am văzut ce faci tu pentru supravieţuire, Amani. Ştiu că tu înţelegi.

Tamid sângerând în nisip. Am alungat imaginea din gând.

– De aceea au dispărut Mouhna şi Uzma? Pentru supravieţuirea ta?

– Interesant.

Shira sugea sâmburele de smochină pe care-l ţinea între dinţi.

– Şi eu care credeam că Mouhna şi Uzma au fost opera ta. Dat fiind că acum te tragi de şireturi cu sultanul. Nu s-au purtat prea frumos cu tine. Şi mi se pare că ai puterea să le faci să dispară dacă ai vrea...

Dac-aş vrea să scap de ele, aş începe cu Ayet. Mi-am înăbuşit gândul.

– Prin urmare, dacă nu a fost opera mea sau a ta... Fetele nu dispar, pur şi simplu, în neant.

– Cel puţin, nu în afara poveştilor.

Shira şi-a trecut limba peste dinţi, o urmă de îngrijorare cutându-i sprâncenele în timp ce privea în depărtare. Apoi şi-a întors atenţia spre mine.

– Să spunem c-aş vrea să mă ajuţi cu ceva, a spus Shira dezlipindu-şi o cârpă de pe frunte. Ce-ai vrea la schimb?

– De ce te-aş ajuta? i-am răspuns încrucişându-mi braţele. Dacă am nevoie de ceva, pot să-ţi cer oricum în schimbul vieţii tale. Ce altceva am de câştigat de la tine?

– Te pricepi mult mai puţin la jocul ăsta al supravieţuirii decât credeam.

Shira părea cu adevărat exasperată. Ca şi cum eram din nou copii şi eram prea proastă să înţeleg regulile unui joc pe care ea îl inventase în curtea şcolii.

– Atunci, de ce nu-mi spui cum vrei să jucăm?

– Vreau informaţii, a spus Shira. Te-am văzut cu Leyla. Prinţesa sfrijită şi fără farmec.

– Ce-i cu ea?

Chiar şi mie mi s-a părut că fusesem defensivă. Timpul pe care-l mai petreceam în harem era alături de Leyla. Luam masa împreună. De obicei, eu mâncam în timp ce mâncarea ei se răcea, concentrată fiind la vreo jucărie mecanică pe care o construia.

– Pune ceva la cale, a spus Shira sec.

– Leyla?

De data asta, n-am reuşit să-mi ascund sarcasmul din voce:

– Jucăriile pe care le face pentru copii sunt cele care te fac suspicioasă sau faptul că ea însăşi e încă o copilă?

– Se furişează.

Shira s-a întins după altă cârpă răcoritoare.

– Pleacă din harem şi nu ştiu unde se duce. Nu pot s-o urmăresc. Dar tu poţi.

– Vrei să ştii unde se duce?

Îmi era greu s-o iau în serios când făcea acuzaţii împotriva unei fete cu doi ani mai mică decât noi.

– Te îngrijorează *Leyla*?

– Sigur că nu, a zis Shira dându-şi ochii peste cap. Îmi fac griji din cauza fratelui ei.

Prinţul Rahim. Ah. Ei, asta nu suna la fel de stupid.

– Se spune că este în graţiile tatăl lui, sultanul.

Măcar atât era adevărat. Îmi aminteam ce spusese sultanul despre Rahim în timp ce mâncam raţa în seara aceea.

– Crezi c-ar putea avea pretenţii la tron.

Dintr-odată, am înţeles în ce direcţie i se înlănţuiau gândurile. Rahim şi Kadir nu prea se iubeau unul pe altul. Doar că nu ştiam dacă Rahim îl ura destul de mult încât să-i răpească soţiile. Dar dacă asta se adeverea însemna că Shira era o ţintă.

– O, ia priveşte, nu eşti aşa proastă pe cât te prefaci.

Shira şi-a pus cârpa umedă pe frunte; firicele de apă i se scurgeau pe sprâncene şi pe obraji.

– Se spune că sultanul era cât pe ce să-i ia tronul lui Kadir înainte să demonstreze că era capabil să conceapă un moştenitor, a continuat plimbându-şi mâna pe pântecele umflat. Se zice că Rahim era favoritul lui. Din ce alt motiv s-a întors la curte când el e comandant în Iliaz?

Numele acela mă făcea să simt o scânteie de durere într-o parte, unde aveam cicatricea de glonţ. Iliaz era amintirea amară a faptului că fusesem împuşcată.

– Dacă are pretenţii la tron şi se foloseşte de cunoştinţele surorii lui despre harem ca să-l obţină, vreau să ştiu. Şi *trebuie* să fie ceva ce vrei în schimb pentru informaţiile despre Leyla şi fratele ei.

Leyla mă ajutase când aveam nevoie să scap din harem. Mă îndrumase în primele zile în harem. Mă salvase de soţiile lui Kadir. Era o prietenă pe atât de apropiată, pe cât puteam avea între aceste ziduri.

Iar eu nu mai eram fata care îşi trăda prietenii. Numai că Shira nu ştia asta. Mă cunoştea ca pe fata din Dustwalk care

îl lăsase pe Tamid să sângereze în nisip. Care ar fi făcut ce era nevoie ca să obţină ce dorea.

Dar începutul unei idei prindea deja formă în mintea mea. Căutam un mod de a scăpa de paznicul meu. Poate că acesta era.

– Dac-aş avea nevoie de o diversiune? Pentru paznici.

– O diversiune cum ar fi sultima însărcinată care se preface că naşte cu câteva săptămâni mai devreme?

Se prindea repede.

– Iar oamenii din Dustwalk spuneau că eşti şi proastă pe cât eşti de frumoasă.

N-am putut să mă abţin, chiar dacă eram meschină. Încă eram furioasă pe ea din cauza părului.

– Am rezistat şaisprezece ani în oraşul acela şi am avut mult mai puţine necazuri decât tine, a subliniat Shira. Şi, oricum, de ce-ai nevoie de o diversiune? Încerci să te furişezi să te vezi cu un anumit schilod de-al tău care se ascunde în palat? Pentru c-ar trebui să ştii că s-ar putea să n-ai parte de primirea călduroasă la care te aştepţi.

– Tamid nu e treaba ta.

Apăsam dureros cu degetul mare metalul de sub braţ. Devenise aproape un tic. Îmi găsise punctul slab. Iar zâmbetul de pe buzele ei îmi spunea că-şi dăduse seama şi ea de asta.

– O, deci ştii că e aici!

Vedea răspunsul întipărit pe faţa mea.

– Ne-au luat pe amândoi. Pentru că ne-ai lăsat.

– Tu ai vrut să pleci pentru că Fazim o terminase cu tine.

Replica a atins-o în aşa măsură, încât aproape c-am regretat c-o rostisem în clipa în care faţa i-a fost cuprinsă de-o expresie şocată. Însă ea lovise prima. Nu era o idee bună să intri-n jocul laşului cu un om care te cunoştea dintotdeauna. Nimeni nu ieşea învingător.

Shira şi-a luat din nou masca de sultimă.

– Spune c-o să-mi aduci informaţii despre Leyla şi o să fiu eu diversiunea ta.

A întins o mână îngreunată de brăţări noi de aur. Una dintre ele, cu siguranţă, fusese deja promisă a-i fi dată lui Sam în schimbul foarfecii care-mi tăiase părul. Zăngăneau nerăbdătoare la un loc.

– Ne-am înţeles?

I-am luat mâna şi am ajutat-o să se ridice în picioare:

– Să mergem.

Trebuia să recunosc că Shira nu era o actriţă prea rea. Strigătele ei erau atât de convingătoare, încât de câteva ori chiar m-am temut că soarta chiar era atât de nemiloasă, încât să o aducă în travaliu în aceeaşi clipă în care se prefăcea. În mod clar, se lăsa greoi pe mine în timp ce ieşeam împleticindu-ne pe porţile haremului. Strigătele şi suspinele ei au acoperit cuvintele pe care i le-am spus paznicului ce mă aştepta. Era tânăr şi a făcut ochii mari de panică atunci când sultima s-a prăbuşit în braţele lui.

Şi-n acest fel Shira a trecut de pe umărul meu pe al lui, captându-i întru totul atenţia şi lăsându-şi greutatea pe el, în timp ce eu mă retrăgeam în spate, în afara câmpului său vizual. Pentru o clipă, a întors capul după mine, amintindu-şi de datoria lui. Dar un nou strigăt al Shirei l-a captivat din nou.

Şi apoi am dispărut, fugind cât mă ţineau picioarele. Strigătele Shirei s-au estompat în urma mea când am ţâşnit prin curte şi coridoarele palatului către mozaicul Hawei.

Mi se spusese că ochii mei aveau culoarea mării într-o zi senină. Că aveau nuanţa cerului din deşert. Ochi de străin. Ochi de trădător.

Dar adevărul era că nu văzusem niciodată ceva care să aibă aceeaşi culoare cu ochii mei până l-am întâlnit pe Noorsham. Aveam ochii tatălui nostru.

Era o senzaţie necunoscută să fiu privită de aceiaşi ochi albaştri din locul unde Bahadur stătea în cercul de fier când am coborât treptele în criptele palatului. Nu a vorbit când am ajuns la marginea cercului. Eu nici atât.

– N-ar trebui să fii aici, nu-i aşa? a spus Bahadur într-un târziu.

Mă gândisem doar în treacăt la tatăl meu în anii de când descoperisem că soţul mamei nu era cu adevărat tatăl meu. Cu ochii mei albaştri, crezusem întotdeauna că era vreun soldat străin şi nu voiam să fiu pe jumătate străină. Aşa că nu mă gândeam la asta.

Fusesem ceva mai curioasă de când aflasem că eram demdji. De când aflasem că ochii mei erau un semn lăsat de tatăl meu, odată cu puterea mea. Mă întrebasem cum aveam să mă simt când mă întâlneam cu el faţă în faţă, doar noi doi.

Nu mă aşteptasem să simt atât de multă furie.

– Sunt aici pentru că trebuie să ştiu cum să te eliberez.

Mi-am încrucişat braţele, ferecându-mi mânia înăuntrul meu. Nu era locul, nici timpul s-o las la iveală.

– Nu pentru că mi-ar păsa în mod deosebit dacă reuşeşti sau nu să te întorci să-mi mai faci nişte fraţi demdji care ar putea distruge lumea. Dar s-ar putea să-mi pese dacă sultanul te foloseşte să-şi ardă de vii duşmanii sau să îngroape oraşele în nisip.

– Am îngropat o singură dată un oraş în nisip.

Mi-am dat seama că se referea la Massil. Fusesem acolo cu Jin. Înainte să aflu ce eram. Înainte să traversăm marea de nisip.

– Nu te-ai gândit că era posibil să fi fost o reacţie exagerată? l-am întrebat.

Bahadur m-a privit cu atenţie, fără să clipească din ochii aceia albaştri.

– N-am nevoie să mă eliberezi, Amani. Trăiesc de la începutul timpului. Nu e prima dată când am fost chemat şi reţinut de un muritor cu mai multă lăcomie decât precauţie. În cele din urmă, reuşesc să mă eliberez întotdeauna, într-un fel sau altul. Nu are importanţă când se întâmplă.

– Ei bine, pentru mine are, am spus cu mai multă furie decât voisem. Poate că tu trăieşti veşnic. Dar se ştie că ai noştri rămân fără timp. Ăsta e tot timpul pe care-l avem. Ăsta

e tot timpul pe care-l are oricare dintre noi. Şi trebuie să câştigăm un război înainte ca timpul să se termine şi să se stingă vieţi prea devreme dacă ratăm. Aşa că spune-mi, dacă ai fost luat prizonier de atâtea ori până acum, există cuvinte care te eliberează?

– Există, deşi nu le cunosc. Dar mai e o cale. Una pe care o cunoşti deja. Pentru că ştii povestea lui Akim şi a soţiei lui.

Mama îmi spusese povestea când eram foarte mică. Nu mă gândisem de ani de zile la ea. Akim era cărturar. Un om înţelept, dar sărac. Cunoaşterea aducea rareori bogăţie, indiferent ce spuneau textele sacre. În cărţile lui de învăţătură a dat peste numele adevărat al unui djinn.

L-a folosit ca să-l cheme la el şi să-l prindă într-un cerc de monede de fier.

Într-o bună zi, când a coborât să ia zahăr din pivniţă, soţia lui Akim a găsit djinnul. Soţul ei o neglija foarte mult în favoarea cărţilor. Aşa c-a fost ispitită cu uşurinţă de djinn. I-a spus că, dacă-l eliberează, îi putea oferi copilul pe care şi-l dorea foarte mult.

Aşadar, soţia lui Akim a desfăcut cercul de monede care înconjura djinnul şi l-a eliberat.

În acest punct al poveştii mama făcea o pauză teatrală, apoi arunca o mână de praf de puşcă în şemineu, lăsându-l să explodeze. Să eliberezi un djinn fără să-l alungi folosind cuvintele potrivite era ca şi cum ai revărsa un stăvilar de foc.

Djinnul a ars-o de vie pe soţia lui Akim şi, odată cu ea, şi restul casei.

– Tu i-ai ucis pe Akim şi pe soţia lui.

Nu era o întrebare. Era adevărul.

– Da.

Nu arăta nicio urmă de remuşcare.

– Aceea s-ar putea să fi fost o reacţie exagerată, a recunoscut el.

Trebuia să rupem cercul. Numai că cercul acesta nu era făcut din monede. Aveam nevoie de ceva mai puternic. Ceva asemenea prafului de puşcă.

Bahadur era tatăl meu. Nu credeam că avea să mă ardă din interior. Dar nu puteam şti cu siguranţă.

– Mai erau şi alte moduri în care puteai afla cum să mă eliberezi. Mai sunt şi alţii care ştiu.

Bahadur mă privea din interiorul cercului. Era neomenesc de neclintit. Nu se foia agitat, nu trăgea de haine cum ar face un om.

– De ce-ai făcut atâtea eforturi să mă vezi, de fapt, Amani?

– Ţi-o aminteşti pe mama mea?

Mă uram pentru că pusesem întrebarea aceea. Pentru că-mi păsa dacă-şi amintea de una dintre, cu siguranţă, multele femei din miile de ani.

– Zahia Al-Fadi. Din Dustwalk. Ţi-o aminteşti?

– Mi-i amintesc pe toţi.

Mi se părea că observ o schimbare în glasul tatălui meu, o uşoară trecere de la tonul sec şi gol cu care mi se adresase până acum?

– Mama ta era foarte frumoasă. Semeni cu ea. Fugise de acasă. Prin munţi. N-ar fi ajuns prea departe. Avea provizii doar pentru câteva zile, nu pentru o evadare adevărată. Ar fi fost forţată să se întoarcă sau să moară până la urmă. Eu călcasem într-una dintre capcanele vechi ale oamenilor tăi. Cele pe care le întindeţi pentru buraqi. Grosolană, dar, fiind de fier, a făcut ce era menită să facă. Zahia m-a găsit prins în ea. M-a eliberat.

– Şi de ce n-ai salvat-o?

Asta era. Lucrul pe care voiam cu adevărat să-l întreb. Nu dacă mama lăsase vreo impresie de durată asupra acestei fiinţe nemuritoare şi puternice, ci de ce nu fusese de ajuns pentru el ca să-i salveze viaţa. Cum a putut s-o lase cu mine, un copil pentru care avea să moară ca să-l protejeze şi nu a avut bunul-simţ să intervină.

– Ai fi putut, nu-i aşa? Ai fi putut s-o salvezi.

– Da. Aş fi putut să apar în ziua în care oamenii tăi au ales s-o spânzure şi aş fi putut să-i tai ştreangul şi să o duc de acolo. Ca-n poveştile acelea pe care ţi le spunea în copilărie.

Dar la ce bun? Să o ţin într-un turn încă nişte ani, ca soţie a mea? Era muritoare. Chiar şi tu, care ai puţin din focul meu, o să mori într-o zi. Asta faceţi voi, muriţi. E singurul lucru pe care-l faceţi fără să daţi greş. Dac-aş fi salvat-o atunci, ar fi murit în alt fel mai târziu.

– Dar ar fi avut mai mult timp, am spus simţindu-mi lacrimile din propria voce. Am fi putut evada.

Moartea ei n-ar fi fost din vina mea.

– Dar ai evadat, a spus el.

Mi-am pierdut cumpătul:

– Nu ţi se pare obositor să nu-ţi pese niciodată de nimic, pe vecie?

Nu voiam să plâng în faţa lui. Uram că-mi păsa atât de mult dacă plângeam în faţa lui! Dar era prea târziu. Printre lacrimi, auzeam paşi acum, în depărtare. Soldaţii veneau după mine.

– Ai lăsat ca mama să fie spânzurată. Ne-ai lăsat pe mine şi pe Noorsham să ne luptăm unul împotriva celuilalt în război – amândoi fiind copiii tăi.

Paşii ajunseseră în spatele meu. Eu strigam:

– Ai stat acolo în timp ce ţineam un cuţit în dreptul stomacului! Tu ne-ai făcut. De ce nu-ţi pasă de noi?

Pe urmă, a fost prea târziu. Soldaţii mă înşfăcau, smulgându-mă de lângă tatăl meu, trăgându-mă pe scări, în timp ce mă împotriveam, încă strigând.

Am simţit o înţepătură în partea laterală a gâtului. Mi-am dat seama că era un ac din mâna paznicului. Era ceva în vârful metalului. Am înţeles imediat. Ceva care să mă adoarmă.

Deodată, totul a început să mi se învârtă în cap. Simţeam podeaua înclinându-se sub mine. Aş fi căzut la pământ, dacă nu m-ar fi prins cineva. Nişte braţe puternice.

– Amani.

Numele meu a străpuns furtuna de emoţii.

– Te-am prins.

Jin.

Nu. Când mi s-a limpezit vederea, sultanul era cel care mă ridica. Era puternic. Am încercat să mă zbat, însă cu un gest rapid mi-a trecut mâinile pe sub genunchi şi m-a luat în braţe ca pe un copil. A început să meargă, fiecare pas apropiindu-mă mai tare de bătăile inimii lui.

– Voiam...

Mă chinuiam să găsesc o jumătate de adevăr ca să ascund ce făceam. Aveam gura amorţită, în timp ce drogul îşi făcea efectul, iar mişcarea îmi provoca greaţă.

– Voiai să-l vezi pe tatăl tău.

Aşteptam o pedeapsă. Aşteptam mânie. Am ieşit din umbra răcoroasă a curţii prin alte uşi. Trei umbrare se întindeau sus deasupra mea, iar lumina soarelui juca printre crengi.

– Da, am recunoscut.

Şi era cel mai simplu adevăr. Voiam să-l confrunt. Voiam o explicaţie. Acum înotam printre vise. Începusem şi să tremur. Fiecare părticică din mine voia să se cuibărească în căldura trupului care mă ţinea. De parcă eram un copil mic purtat în braţe de tatăl lui.

Dar nu era tatăl meu. Era tatăl lui Ahmed, al lui Jin, Naguib, Kadir, Rahim şi al Leylei şi era un criminal.

Eram vag conştientă că ne aflam în harem. Am simţit că sultanul îngenunchează, apoi că sunt întinsă pe un pat cu o mulţime de perne împrăştiate în jurul meu.

– Taţii ne dezamăgesc deseori, Amani.

CAPITOLUL 27

Când m-am trezit, lângă mine era un dar. Fusese lăsat în timp ce dormeam, un pacheţel suspect de aranjat, învelit cu hârtie şi panglici, în grămada de perne aruncate dezordonat prin cameră. Imaginea lui a devenit treptat mai clară pe măsură ce-am ieşit din ceaţa drogurilor.

M-am ridicat în coate, ignorând ulciorul de apă de lângă mine. Indiferent cât de uscată îmi era gura, nu voiam să risc ceva care să mă facă să adorm la loc. Am împins precaută darul cu piciorul, aşteptându-mă pe jumătate să fie vreo şmecherie a lui Ayet. Văzând că nu explodează nimic, l-am luat în sfârşit.

De sub hârtie a ieşit la iveală un veşmânt albastru. Era un halat. Materialul avea culoarea mării, atât cât apucasem s-o văd de pe puntea navei. Iar tivul şi mânecile aveau cusături aurii. Când m-am uitat cu atenţie la broderie, am observat că era povestea prinţesei Hawa, în detalii mici şi aurite. Pe mâneca dreaptă, unde călărea pe buraqi prin deşert, erau mărgele mici de aur care înfăţişau praful ridicat de copite. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată.

Urâsem aproape toată viaţa să port albastru. Îmi scotea ochii şi mai mult în evidenţă. Era unul dintre miile de motive pentru care iubisem sheema roşie furată de Jin pentru mine. Numai că nu uram acest halat.

L-am pus pe mine, bucurându-mă de senzaţia materialului pe piele. Am realizat că nu purtasem niciodată un veşmânt care să nu fi fost purtat de altcineva înainte. Hainele mele din Dustwalk erau lucruri lepădate de verişoarele mele. Cumpărasem haine la mâna a doua în Juniper City când fugisem de acolo. Chiar şi hainele pe care le purtasem în tabăra rebelilor erau ale lui Shazad. Era primul lucru pe care-l purtam şi care mi se potrivea cu adevărat. Fusese făcut pentru mine. Şi ştiam ce însemna.

Eram iertată că mersesem să-l văd pe Bahadur.

În ciuda darului de la sultan, nu ştiam ce pierdusem ieşind din harem printr-o păcăleală. Cu siguranţă, încrederea sultanului. Probabil şi libertatea mea. Nu-l oprea nimic să-mi îngrădească libertatea pe care mi-o dăduse cu doar câteva cuvinte. N-ar fi greşit să nu mai aibă încredere în mine să plec din harem. Mi-am trecut degetul peste firul ridicat de aur de pe mânecă şi m-am îndreptat spre capătul haremului. La urma urmei, încercam să-l distrug.

Dar, deşi încetineam pasul pe măsură ce mă apropiam de porţi, n-am dat peste nicio barieră invizibilă acolo. Am trecut pe sub arcada care ducea spre palat la fel ca ieri, când eu şi Shira îi păcăliserăm ca să ieşim. Cu toate astea, încă nu îndrăzneam să las garda jos. Dar nici nu era vreun batalion de soldaţi care să mă aştepte la poartă. Doar un om, acelaşi dintotdeauna. Numai că nu era soldat. Sau, mai bine zis, nu era orice soldat.

Prinţul Rahim, fratele Leylei, purtând uniforma de comandant, mă aştepta dincolo de porţi cu mâinile împreunate la spate. Cel care vorbise atunci la curte ca şi când s-ar fi născut pe câmpul de luptă. Cel care mă privise cu ochii negri care mă tulburau atât de des în timpul negocierilor. Nu vorbea prea mult, dar, când o făcea, merita întotdeauna să-l asculţi.

– Ei bine, măcar ştiu că n-o să poţi fugi de mine îmbrăcată aşa, a spus Rahim uitându-se la halat, oferindu-mi braţul drept.

– Nu e puţin sub demnitatea ta de prinţ să fii escorta mea? l-am întrebat, trecând pe lângă el şi luând-o pe drumul deja cunoscut spre camera de consiliu.

El şi-a potrivit pasul după al meu.

– Am reuşit să-l conving pe tata că s-ar putea să ai nevoie de cineva cu ceva mai multă experienţă care să te păzească. Poate cineva destul de isteţ să ştie că nu e de aşteptat ca sultima să nască în următoarele săptămâni. Dar n-a fost un şiretlic prost.

– Ar trebui să mă simt flatată, am întrebat când am trecut pe sub arcada cu mozaic alb şi albastru, că sunt sub paza unui comandant?

Buza lui Rahim a zvâcnit uşor:

– Nu-ţi aminteşti de mine.

Nu era o întrebare.

Nu ne-am întâlnit niciodată. Îmi stătea pe vârful limbii. Dar n-a trecut mai departe. M-am uitat curioasă la el cu colţul ochiului din mers, străduindu-mă să-mi amintesc. Mi s-a părut cunoscut când l-am întâlnit prima dată, dar am crezut că era vorba de asemănarea cu Leyla. Şi cu tatăl lor.

– Pe de altă parte, a zis punând un deget pe locul de pe şold unde aveam cicatricea, ai căzut foarte repede de la glonţul acela.

O explozie. Mirosul de praf de puşcă. O durere cumplită într-o parte. Apoi întuneric. În Iliaz. Un soldat în spatele lui Jin ridicând o armă, cu degetul deja pe trăgaci. L-am recunoscut dintr-odată.

M-am oprit pe loc:

– Tu m-ai împuşcat în Iliaz.

– Da.

Rahim mergea mai departe, aparent mulţumit acum că eram prieteni vechi cu o istorie comună cu praf de puşcă şi o apropiere de moarte.

– Deşi, din fericire pentru noi, se pare că n-am făcut o treabă prea bună. Aşa că sper să mă ierţi şi să o putem lua de la capăt.

Ştia. Mă văzuse în Iliaz, ceea ce însemna că ştia cine sunt. Ştia că nu eram doar o demdji din Ultimul Ţinut.

Rahim şi-a dat seama că nu mai veneam după el. S-a oprit şi s-a întors cu faţa spre mine:

– Am bănuit de cum te-am văzut atunci la curte. Dar nu am fost sigur până când fermecătoarea soţie a fratelui meu a decis să... te expună puţin.

Măcar părea jenat s-o spună.

– Mi-am dat seama de cum am văzut cicatricea de pe şoldul tău.

– Atunci, de ce merg la consiliu cu tine, în loc să atârn de glezne într-o celulă ca să-i spun tatălui tău toate secretele Rebeliunii?

– Acum spânzurăm oamenii de încheieturi, nu de glezne, a răspuns Rahim. Îi face pe prizonieri să rămână mai lucizi dacă nu li se scurge tot sângele în cap.

Nu-mi dădeam seama dacă glumeşte.

– Nu prea te pricepi la vorbe, ţi s-a mai spus?

– De asta sunt soldat, nu politician. Sau eram, a zis Rahim bătând darabana cu degetele pe sabia de la curea. Eu şi tata nu ne înţelegem prea bine.

– Şi dacă i-l vinzi pe Banditul-cu-ochi-albaştri o să-i reintri în graţii? l-am întrebat.

– Nu ai cum să intri în graţiile tatei. Dar se pricepe foarte bine să se prefacă atunci când îi convine. Ceea ce ne aduce pe amândoi în aceeaşi tabără interesantă a celor care-l urăsc pe tata.

L-am privit cu atenţie. Trebuia să fie o păcăleală. Un truc al sultanului. Numai că eram la mila lui. Nu era nevoie să-mi trimită un trădător fals; putea doar să-mi ordone să-i spun tot ce ştiam despre Rebeliune. *Mă minţi.* Am încercat, dar vorbele nu mi s-au rostogolit de pe limbă. Nu minţea. Dar nici nu spunea tot adevărul.

– Ce anume doreşti? Având în vedere că suntem în aceeaşi tabără.

– Un nou început, a spus Rahim arătându-mi printre degete una dintre foile care căzuse din cer. Era mototolită din buzunarul de la uniformă. Un deşert nou. Spui că vrei să-l urci pe Ahmed pe tron?

Se părea că Shira se înşela amarnic în privinţa pretenţiilor lui de a fi noul sultan.

– Spun că vreau ca tata să nu mai stea pe tron şi că pot să te ajut. Cu o condiţie. Vreau ca tu şi rebeliunea ta să o scoateţi pe sora mea din palat.

– Pe Leyla?

Leyla, cu feţişoara rotundă, care făcea jucării pentru copiii din harem şi care-mi amintea de cei mai mici verişori, deşi era cu zece ani mai mare decât ei.

– De ce? E la fel de în siguranţă aici ca în oricare altă parte şi mi-a spus chiar ea că ar putea fi mult mai rău.

– Dacă am dreptate, e în primejdie.

M-am gândit la Shira, care-mi cerea să-i spun secretele Leylei, care o pândea cu colţul ochiului, gata să spulbere orice ameninţare la adresa copilului ei înainte să devină ea însăşi ţinta aceleiaşi ameninţări. Totuşi, nu credeam că la asta se referea Rahim. Bărbaţii nu cunoşteau, de obicei, intrigile femeilor.

– Ce fel de primejdie?

Nu mi-a răspuns la întrebare.

– Tu eşti demdji. Te-am văzut făcând mica ta şmecherie în fiecare zi la şedinţele de război ale tatei. Aşadar, spun adevărul?

– Da.

Mi-a scăpat cu uşurinţă.

– Încerc să te păcălesc?

Am încercat să spun „da“ din nou, dar n-a vrut să iasă.

– Nu.

– Poţi să ai încredere în mine?

Nu pot să am încredere în nimeni aici.

– Da.

Însă nu voiam să renunţ atât de uşor.

– Dar vreau să ştiu de ce. Mulţi oameni nu se înţeleg cu taţii lor.

Învăţasem asta pe propria piele în ziua precedentă, în cripte.

– Nu înseamnă că cei mai mulţi vor să-şi vadă tatăl mort.

– Pe de altă parte, taţii nu-şi trimit copiii de acasă să moară când au doisprezece ani.

Rahim a spus-o atât de simplu, încât m-a surprins.

– Sau, cel puţin, aşa am auzit. Nu prea am termen de comparaţie.

Rahim a început din nou să meargă şi de data asta am mers odată cu el.

– Cum de-ai fost trimis departe? am întrebat ţinând pasul cu el. Mie mi se pare că jumătate din harem ar ucide pentru o şansă să scape.

Inclusiv eu.

Rahim nu a răspuns imediat şi, când a făcut-o, şi-a ales cuvintele cu grijă, hotărând ce să-mi spună şi ce să-mi ascundă.

– Am încercat să-i crăp capul lui Kadir cu mâinile goale.

Nu mă aşteptasem la acest răspuns.

– Şi cum ţi-a mers după asta? am întrebat.

Rahim s-a uitat la mine cu coada ochiului:

– Asta mă întrebi? Nu de ce?

– L-am cunoscut pe Kadir, pot să ghicesc de ce.

– Voiam să-i iau ceva tatei aşa cum mi-a luat el mie. Femeile dispar în fiecare zi din harem. Majoritatea copiilor trebuie, pur şi simplu, să accepte când mamele lor dispar fără o vorbă. Nu eram pregătit să fiu unul dintre ei.

Mi-am amintit cât de calmă fusese Leyla când îmi povestea că mama fusese luată de lângă ea. Avea aceeaşi mamă ca Rahim. Trebuia să-mi imaginez că el nu fusese la fel de placid ca sora lui.

– A fost nevoie de trei soldaţi să mă smulgă de pe Kadir. O să observi că încă are nasul strâmb.

S-a scărpinat la rădăcina nasului său absolut drept, ascunzându-şi râsul. Am observat că avea nasul sultanului. Asta îl făcea să semene cu Ahmed.

– Şi cum se face că n-ai murit? am întrebat.

– Pentru un sultan nu dă bine să-şi omoare propriii fii. Mai ales având deja mâinile pătate de sângele atâtor membri din familie. Aşa că tata a decis să mă trimită la război, ca să mor fără zgomot sau măcar undeva unde să nu audă el. Tata m-a subestimat.

– În schimb, ai devenit comandant.

– Cel mai tânăr din istorie. Şi cel mai bun.

Mi-am dat seama că nu se lăuda. Vorbea ca Shazad. Avea dreptate, cu siguranţă.

– Acum, vrei s-o scoţi pe sora mea de acolo?

N-ar fi trebuit să fiu eu în postura asta. Ahmed, Shazad sau chiar Jin ar fi trebuit să fie aici ca să negocieze cu Rahim. Nu era o treabă pentru Banditul-cu-ochi-albaştri. Dar în clipa aceea eu eram singură acolo.

– Depinde de ce pui la bătaie.

– Ce spui de-o armată?

Nu era o ofertă de deschidere prea rea.

– Emirul din Iliaz trebuie să sosească pentru Auranzeb. Îl îndrăgeşte pe sultan la fel de puţin ca mine şi forţa armată a Iliazului e aproape cât restul trupelor din Miraji la un loc. Un cuvânt din partea mea şi armata aceea poate fi a prinţului tău rebel.

Ajunseserăm.

Sultanul şi-a ridicat privirea când am intrat.

– A, Rahim, văd c-ai reuşit s-o aduci pe Amani până aici fără să fugă.

Era o înţepătură blândă.

– Felicitări! E o mare realizare, se pare.

Era de ajuns un cuvânt. Unul singur către tatăl lui, să-i spună că eu eram Banditul-cu-ochi-albaştri. Şi totul s-ar fi terminat, pur şi simplu. Mă putea trăda înainte de a face măcar o alianţă.

Dar n-a făcut-o. Rahim a păşit în lături, lăsându-mă să intru în faţa lui, ca un gentleman. Când am trecut, mi-a şoptit:

– Pot să-i ofer rebeliunii tale o armată. Spune-mi că mint.

N-am spus nimic când mi-am ocupat locul în spatele sultanului. Nu puteam să spun decât adevărul.

CAPITOLUL 28

– Ştii, de unde vin eu, există o expresie veche transmisă din tată în fiu, a spus Sam întinzându-şi mâinile ca şi cum ar fi văzut-o scrisă cu litere mari ce pluteau în faţa lui: „Nu te alia cu oamenii care au încercat să te omoare.“

– Ai inventat-o acum.

Shazad s-a sprijinit cu spatele de zidul prin care ea şi Sam tocmai pătrunseseră. Era singura persoană pe care o cunoş-team care nu era câtuşi de puţin ciufulită după ce fusese trasă printr-un zid de un om în care abia dacă aveam încredere.

– Aşa e, a zis Sam făcându-i cu ochiul. Dar nu poţi să negi că e o tactică bună.

– Shazad aproape ţi-a tăiat gâtul când v-aţi întâlnit prima oară, am subliniat eu. Şi iată-te aici.

Eram atentă la poarta grădinii în cazul în care apărea cineva. Era dimineaţă şi lumina soarelui care scălda întâlnirea noastră, în timp ce restul haremului era treaz, mă neliniştea. Dar zorii îl împinseseră pe Sam înapoi în tabăra rebelă cu oferta lui Rahim. Iar Shazad nu era dispusă să mai aştepte o zi.

– Ei bine, asta pentru că farmecul lui Shazad îmi întrece înţelepciunea, a replicat Sam făcându-i cu ochiul lui Shazad, care l-a ignorat. Şi-n afară de asta, eu sunt doar un mesager. Aşa o să scap de la a fi împuşcat.

– Ce?

Vorbea din nou numai aiureli.

– E o expresie în albish, înseamnă... nu contează.

A dat din cap încercând să-şi stăpânească râsul. Era unul dintre puţinele lui zâmbete care păreau autentice, nu calculate şi menite să mă farmece. Cele care chiar mă făceau să-l plac.

Dar Shazad aveau o privire gânditoare. Ca şi cum încerca să rezolve repede o problemă în gând. Ştiam deja unde voia

să ajungă. Îi spunea lui Ahmed de multă vreme că aveam nevoie de o forţă armată adevărată. Şi acum eu îi ofeream una. O lua în serios destul cât să vină ea însăşi aici. Nu făcuse nici măcar un comentariu despre lipsa părului meu, deşi ştiam că observase.

– Putem avea încredere în el?

– Îmi ascunde ceva, am răspuns. Nu vrea să-mi spună de ce se teme pentru Leyla, de pildă. Dar nu m-a minţit. Îl urăşte pe tatăl lui şi nu are pretenţii la tron.

Oricare ar fi fost suspiciunile Shirei, adevărul îmi ieşea uşor de pe buze.

– Ce spui? a întrebat Shazad întorcându-se spre Sam.

El a părut mirat o clipă de forţa întregii ei atenţii:

– Cred că nu e treaba mea să decid în cine să ai încredere, a spus Sam, venindu-şi în fire. Adică ai, în mod clar, gusturi excelente, a adăugat arătând spre sine însuşi.

– Întreba dacă poţi s-o scoţi pe Leyla din palat.

– A, bine, şi-a dres el glasul. Pot să ies cu ea de-aici. La fel de uşor cum te-am adus pe tine aici, a zis, iar zâmbetul lui părea să fie din nou fals. Numai că, din experienţa mea, cineva observă, de obicei, când lipsesc prinţesele din palate.

– Ai multă experienţă în ceea ce priveşte răpitul prinţeselor, nu-i aşa? a întrebat Shazad.

– Să ştii că prinţesele mă găsesc irezistibil, a răspuns aplecându-se conspirativ spre ea. Încă mai lucrez la bandiţi şi generali.

– Are dreptate, l-am întrerupt înainte să înceapă iar să se certe. Se pare că soţiile dispar foarte des din harem, dar fiicele sunt mai bine păzite. Nu poate să dispară, pur şi simplu; i s-ar observa lipsa.

– Şi, pe urmă, o să fii interogată. Rahim o să fie descoperit odată cu noi ceilalţi şi o să pierdem orice şansă să vă scoatem pe tine şi pe djinnul acela din mâinile sultanului.

Shazad, ca de obicei, era cu câţiva paşi înaintea noastră. Le povestisem despre discuţia cu tatăl meu. Sau, cel puţin, lucrurile importante. Că singurul mod în care-l puteam

elibera era să rupem cercul. Aveam nevoie de un fel de explozibil. Şi chiar şi eu ştiam că nu puteai să arunci ceva în aer în palat fără ca oamenii să bage de seamă.

– Deci trebuie să dăm o singură lovitură, gândi Shazad cu glas tare. Îi scoatem pe toţi trei odată sau pe niciunul.

Avea dreptate. Dacă îl scoteam pe tatăl meu, pierdeam orice şansă de a-i ajuta pe Leyla şi pe Rahim să scape. Dacă îi scoteam pe ei doi din palat prin zid, tata rămânea în mâinile sultanului. Aşa că trebuia să-i scoatem pe toţi în acelaşi timp. Nu aveam decât o şansă. O şansă pentru trei obiective.

– Auranzeb, am spus eu, atrăgând spre mine privirea lui Shazad şi a lui Sam. Ne putem folosi de Auranzeb ca acoperire. Nu e genul de lucru pe care noi să-l putem rezolva singuri cu un strop de noroc. Avem nevoie de sprijin şi, din câte-am auzit, vin destui străini la Auranzeb, încât să putem strecura înăuntru încă vreo câţiva.

Shazad s-a gândit un timp la asta. Nici eu, nici Sam nu am vorbit cât timp a revăzut în minte sărbătorile din trecut.

– Ar putea să meargă de Auranzeb. Putem s-o strecurăm pe Imin cu uşurinţă. Şi pe Hala, dacă se întoarce la timp din Saramotai. Poate pe încă doi sau trei, fără să ne forţăm prea mult norocul.

Vedea festivitatea desfăşurându-se în faţa ochilor ca un câmp de bătălie şi-mi dădeam seama că era în căutare de deschideri şi căi de scăpare. Treptat, un zâmbet i s-a întipărit pe faţă. A dispărut brusc când a ridicat privirea.

– Dar tu?

Avea dreptate. Nu erau trei oameni pe care trebuia să-i eliberăm din palat. Erau patru. Nu puteam rămâne aici. Orice lovitură aveam să dăm de Auranzeb, totul se putea prăbuşi dacă nu plecam cu ei.

Puteam rupe cercul. Dar atâta timp cât sultanul deţinea controlul asupra mea putea, pur şi simplu, să-l cheme pe tata înapoi. Ei puteau să-i ducă pe Leyla şi pe Rahim într-un loc sigur şi să câştige o întreagă armată. Dar sultanul mă putea

obliga să-i dau toate numele celor din Rebeliune înainte să dea lovitura.

– Hai să ne gândim la asta când ajungem acolo, am zis încercând să par degajată. Deocamdată, o să-i spun lui Rahim că acceptăm oferta. Avem încă ceva timp până la Auranzeb.

Sam a dat să vorbească iar, făcând planul. Dar Shazad nu se lăsa păcălită. Amândouă ne gândeam la acelaşi lucru.

Nu puteam fi lăsată în urmă la Auranzeb. Cel puţin, nu în viaţă.

CAPITOLUL 29

Războiul era în aer. Toată lumea o simţea. Chiar şi aceia dintre noi care ne născuserăm după ultimul război, când sultanul urcase pe tron.

Şi nimeni nu părea să ştie încă foarte bine de ce parte era.

În palat, vedeam încordarea crescând în sala de consiliu. O vedeam în felul în care generalul xichian a izbit cu palma în masă, dând peste carafa cu vin, scăldând hârtiile împrăştiate pe masă. O vedeam în numărul săbiilor şi armelor care o înconjurau pe regina albish când a sosit la palat, luând locul ambasadorului ei mai vârstnic la negocieri.

Îmi era mult mai uşor să mă deplasez avându-l pe Rahim pe post de paznic. După câteva zile, am înţeles de ce se lăsase sultanul convins să-i ofere rolul de protector al meu. El şi Kadir se urau unul pe altul. Iar sultanul şi-a arătat clar

dezaprobarea faţă de felul în care Kadir pusese ochii pe mine, punând un alt fiu să mă păzească.

Rahim îmi dădea noi informaţii care ajungeau înapoi la Sam cu iuţeala gândului. Reuşeam să-l avertizez când garda sultanului din oraş credea că se apropia de o locaţie nouă a taberei rebelilor din Izman. Nu găseau niciodată nimic. Iar două zile mai târziu primeau informaţii noi-nouţe care îi făceau să se învârtă în cerc în capătul opus al oraşului.

Cumva, s-a aflat şi vestea că sultanul negocia cu străinii. Nimeni nu uitase cât de mult urau stăpânirea gallanilor. Pe străzi circulau broşuri noi care reaminteau mirajinilor cât suferiseră deja din pricina sultanului nostru şi a ocupanţilor. Dar, când soldaţii încercau să descopere de unde proveneau, sfârşeau prin a se învârti în jurul cozii.

Rebeliunea creştea ca nişte explozii de praf de puşcă în tot Izmanul. Cele mai multe explodau în cartierele care avuseseră de suferit sub stăpânirea gallană. UN NOU ÎN-CEPUT apărea scris cu fum pe ziduri în timpul nopţii. Bombe făcute în bucătării erau aruncate pe străzi către soldaţi. Oamenii începuseră să picteze soarele lui Ahmed pe carena navelor. Rebeliunea se extindea mai mult ca niciodată. Armata sultanului îi căuta pe vinovaţi. Dar numele celor pe care plănuiau să-i aresteze ajungeau la Rebeliune înainte să vină armata. Până când bărbaţii în uniformă soseau la uşa lor, casele erau goale.

I-am spus lui Sam despre treizeci de cetăţeni din Izman care lâncezeau în închisoare, urmând să fie spânzuraţi ca exemplu pentru ce se întâmpla când sprijineai Rebeliunea. Ultima dată, o tavernă întreagă fusese arestată după ce măsurile de alcool în plus îi făcuseră pe oameni să se urce pe masă şi să scandeze numele lui Ahmed. Rebeliunea reuşise să scape jumătate din ei de ştreang înainte să se deschidă trapa sub picioarele lor. Restul muriseră sufocându-se încet. Călăul sultanului făcuse intenţionat funia prea scurtă. Ca să se chinuiască.

Pentru ca Ahmed să-i vadă cum se chinuiau.

De data asta, aveam să ajungem primii. Sau aşa speram.

Aveam oamenii. Aveam oraşul. Dar nu puteam lua palatul. Nu fără armata promisă de Rahim. Până atunci, aveam multe focuri de întreţinut. Focuri aprinse de noi, în cea mai mare parte. Sam spunea că era ca şi când noi încercam să astupăm găurile dintr-un coş de răchită. Nu-mi aminteam când începuse Sam să spună *noi*, în loc de *voi*.

– Există un plan de reconstrucţie a fabricii din Ultimul Ţinut, i-am spus lui Sam când mai erau doar câteva săptămâni până la Auranzeb. Cea de lângă Dustwalk. După ce recâştigă jumătatea noastră de deşert.

Ca un gest de bunăvoinţă faţă de gallani, de disponibilitate viitoare de a le oferi arme în continuare pentru războiul lor împotriva altei ţări care nu le împărtăşea valorile.

– Trimit un grup mic acolo, soldaţi şi ingineri, ca să estimeze fezabilitatea.

– Ce anume îmi scapă?

Poate că Sam era un pozeur de cele mai multe ori, dar nu era prost, deşi se comporta de cele mai multe ori ca şi cum ar fi fost.

– Din Dustwalk sunt eu, am răspuns, sprijinindu-mă de copac.

Eram obosită. Aerul răcoros îşi trecea degetele prin părul meu, alinându-mă.

– Acolo m-am născut. Poate că nu e un loc frumos, dar tot merită ceva mai bun de atât.

Sam a încuviinţat.

– Atunci, ne asigurăm că grupul nu se întoarce.

M-a ascultat istorisindu-i tot ce mai aflasem de când îl văzusem ultima oară. Dar când am terminat nu a plecat imediat.

– Ştii, a spus el, sprijinindu-se încă de zid în faţa mea, am auzit multe poveşti despre Banditul-cu-ochi-albaştri. Ce-i drept, o parte dintre ele erau despre mine. Îmi place mai ales aceea în care Banditul-cu-ochi-albaştri a furat colierul chiar de la gâtul unei femei, a fost prins şi tot a reuşit s-o seducă.

– Vrei s-ajungi undeva cu asta sau doar încerci să-mi aminteşti că reputaţia mea devine tot mai proastă, pe măsură ce stau mai multă vreme aici?

– Ceea ce vreau să spun, a răspuns Sam, este că niciuna dintre poveştile astea nu spunea că Banditul-cu-ochi-albaştri era laş.

Asta mi-a atras atenţia.

– A, deci ce vrei să spui, de fapt, e că ţi-ar plăcea să fii pocnit în faţă?

– Dac-aş fi ştiut că celebrul Bandit, care a luptat la Fahali şi a semănat teama printre soldaţii sultanului, este atât de fricos, probabil, nu mi-aş mai fi însuşit numele lui. Nu dă bine să fii cunoscut drept un bandit fricos. Şi-ar trebui să iei faptul că ţi-am furat numele drept un compliment. Aş fi putut cu uşurinţă să aleg să fiu Banditul Blond sau Banditul Extrem de Chipeş sau...

– Jur pe Dumnezeu, Sam!

– Nu, serios, spune-mi că n-aş putea să mă numesc, pe bună dreptate, Banditul Extrem de Chipeş – ei, ce părere ai, rostitoare de adevăr? Spune-mi că nu-s chipeş, te provoc. Vezi? Nu poţi.

– Chiar pari convins că n-o să-ţi sparg nasul.

– Vezi, a revenit Sam la subiect, laşitatea e singurul motiv la care m-aş putea gândi şi care are totuşi sens pentru care *încă* nu te-ai dus să vorbeşti cu persoana care poate să-ţi scoată bucăţica aia de bronz de sub piele ca să poţi pleca din palat împreună cu noi.

M-am prins.

– Shazad ţi-a povestit de Tamid, am zis simţindu-mă puţin trădată. Nu-i atât de uşor.

– Cu siguranţă, e mai greu dacă nu încerci. Şi, cu toate faptele mele de vitejie, mă tem foarte tare pentru generalul tău, aşa că nu vreau, sincer, să-i duc vestea că nici măcar n-ai încercat încă. Fiindcă ia ghiceşte care din noi o să fie vinovat. Nu pe cea pe care chiar o place.

– Shazad te place destul, am spus eu pe neaşteptate. Şi de ce-ţi pasă, de fapt?

– Ea se bazează pe tine. Tu nu înţelegi, dar aşa e.

Pentru o clipă, chiar mi s-a părut că vorbeşte serios.

– Şi nu cred că eşti atât de egoistă, încât s-o părăseşti murind doar ca să eviţi o discuţie neplăcută. Şi-apoi, dacă mori, nu mai pot fi în două locuri în acelaşi timp.

Am ignorat ultima parte. Sam mă enerva mai mult ca de obicei când avea dreptate.

Îmi târam picioarele plecând de la negocierile din ziua următoare, forţându-l pe Rahim să rămână cu mine în urmă.

Asta i-a sărit sultanului în ochi, ca un semn de întrebare. O scânteie de suspiciune pe care niciunul dintre noi nu şi-o permitea. A observat-o şi Rahim. S-a aplecat spre tatăl lui, şoptindu-i la ureche:

– Ambasadorul gallan are privirea celui care e pe punctul de a face ceva foarte nesăbuit.

Nu se înşela. Demontasem trei dintre minciunile ambasadorului gallan în timpul întâlnirii, iar el se enerva din ce în ce mai mult.

– Dac-ar fi unul dintre soldaţii mei, l-aş pune să facă exerciţii până se răcoreşte. Cum aici nu e cazul, cred c-ar fi mai bine să-l lăsăm s-o ia înainte.

Sultanul s-a uitat la mine înainte să încuviinţeze, lăsându-ne pe mine şi Rahim să rămânem în urma celorlalţi.

– E un…

Prizonier n-a vrut să-mi iasă de pe buze.

– Un băiat. Din Ultimul Ţinut. Are un singur picior.

– Îl cunosc.

– Poţi să mă duci la el? am insistat.

– Vrei să-mi spui ce treabă atât de urgentă ai cu el, încât să rişti să mergi în locuri în care tata nu vrea să te duci?

– Vrei să-mi spui de ce e nevoie s-o salvăm pe sora ta atât de urgent din harem?

Rahim s-a scărpinat în colţul gurii, ascunzându-şi un zâmbet.

– Pe aici.

Am început să recunosc această parte a palatului de cum am ajuns la baza scării lungi şi răsucite. În prima zi la palat, coborâsem pe trepte cu trupul plin de răni proaspete, împotrivindu-mă picioarelor, care nu puteau decât să se supună ordinului dat de sultan de a-l urma.

Am auzit voci când ne-am apropiat de capul scărilor. Am recunoscut-o imediat pe a lui Tamid. Era o voce care se înge-măna cu felul în care râdeam până ne lua ameţeala când eram scoşi din clasă pentru că ne comportaserăm necorespunzător. Cu nopţile când adormeam în timp ce-mi citea din Cărţile Sacre după ce murise mama. Cealaltă voce era blândă, feminină. O parte din mine voia să se întoarcă. Să evit să pun degetul pe rană. Dar Sam avea dreptate, măcar de data asta. Nu aveam dreptul să fiu laşă în rebeliunea asta.

Am deschis uşa.

Două capete mirate s-au uitat spre mine. Tamid stătea pe marginea aceleiaşi mese pe care mă trezisem eu. Înfăţişarea lui era atât de chinuitor de familiară, încât, pentru o secundă, am vrut să alerg la el şi să-mi descarc sufletul. Cracul stâng al pantalonilor era ridicat până la genunchi. Sau până acolo unde ar fi trebuit să fie un genunchi.

În locul lui era un disc de bronz care ascundea locul unde se sfârşea piciorul. Era legat de pielea cicatrizată cu o chingă de piele. Nu era nimic prins de ea. Restul piciorului lui Tamid – bronzul lustruit şi gol pe dinăuntru – era în mâinile Leylei, care stătea în faţa lui. Ea se uita cu ochii mari la mine şi la Rahim, deschizând gura şi închizând-o, cuprinsă de o panică mută.

Ei bine. La *asta* nu mă aşteptasem. Cred că nici Rahim nu se aşteptase.

– Să nu-i spui tatei! a izbucnit ea în cele din urmă.

Era exact ceea ce nu trebuia să spună. Deşi nu o ajuta nici faptul că roşeaţa îi cuprinsese gâtul până la bărbie.

– Am venit aici ca să mă asigur că nu...

S-a oprit.

– Scârţâia, a completat Tamid când Leyla a scos un sunet care semăna foarte mult cu un scârţâit.

– Articulaţiile scârţâiau. Leyla a venit să-mi regleze piciorul. Având în vedere că ea l-a făcut.

– Pun pariu c-a făcut întocmai.

Rahim se uita la Tamid aşa cum se uită taţii şi fraţii la băieţii care nu se uită cuviincios la fiicele şi surorile lor. Deci acesta era secretul pe care-l păstra Leyla şi pe care şi-l dorea Shira atât de mult. Shira credea că se furişa să comploteze cu fratele său împotriva ei, dar era doar o fată îndrăgostită care ieşea din harem să se întâlnească cu un băiat.

Ar fi fost nostim dacă n-aş fi fost sigură că Shira s-ar fi putut folosi şi de asta. De mai multe ori fusesem bătută că mă furişasem să-l văd pe Tamid. Şi eu nu eram prinţesă. Şi nici nu eram îndrăgostită de el. De asta era Rahim atât de disperat să o scoată pe Leyla din palat? Oare avea să fie pedepsită pentru asta la fel de mult ca Tamid? Dar mai era ceva între fraţi, ceva care-l depăşea pe Tamid.

– Tu ai făcut asta, Leyla? a întrebat Rahim arătând spre membrul cu articulaţii din bronz din mâinile ei.

Ea a încuviinţat neliniştită.

– M-am gândit... c-ar fi de folos.

Deci nu făcea doar jucării pentru copiii din harem. Era impresionant, trebuia să recunosc.

Dar Rahim era mânios, într-un fel pe care nu prea îl înţelegeam.

– Hai, Leyla, te conduc înapoi în harem. Oricum, avem nişte lucruri de discutat.

Bun, era de mult timpul s-o pună pe Leyla la curent cu planul de Auranzeb. Mai erau doar câteva zile până la sărbătoare şi trebuia să ştie că urma s-o scoatem de acolo.

Ceea ce a urmat a fost cel mai lung şi mai stingheritor minut din viaţa mea, când Leyla i-a pus lui Tamid piciorul la loc. Toţi încercau din răsputeri să se uite la altcineva. Sunetul mecanismelor care se îmbinau cu un zăngănit străpungeau liniştea în timp ce Leyla lucra. După ce, slavă Domnului, a terminat, Rahim aproape c-a târât-o afară din cameră, amintindu-şi de mine în ultima secundă.

– Amani, o să mă întorc să te iau.

Eu şi Tamid am rămas tăcuţi în timp ce Leyla îl urma pe fratele ei. Stânjeneala a rămas între noi mult timp după ce s-a stins sunetul paşilor lor.

– Mi-ar plăcea să pot pleca val-vârtej, dar, ştii tu... a spus Tamid bătând uşor cu palma pe picior, sub genunchi.

Un sunet gol s-a răsfrânt spre noi. Am tresărit.

– Cred că tu ar trebui să fii cea care pleacă. Din respect.

– Tamid...

– Vrei să ştii cum mi-am pierdut piciorul, Amani? m-a întrerupt el.

– Ştiu cum.

Îmi aminteam ultima noapte întunecată din Dustwalk mai bine decât oricare dintre zilele înceţoşate dinainte.

– Nu.

Tamid a izbit cu palma pe masa de sub el. Aş fi tresărit dacă n-aş fi fost atât de obişnuită cu sunetul împuşcăturilor menite să mă lovească.

– Nu ştii. L-ai văzut pe Naguib cum m-a împuşcat şi pe urmă ai plecat. Nu erai acolo când zăceam urlând în nisip. Nu erai acolo când Shira a început să se tocmească, spunând că putea să-i ajute să te găsească. Că te cunoştea mai bine decât aproape oricine, că ştia unde aveai să mergi. Mai bine decât *aproape* oricine.

Îi tremurau mâinile, în timp ce-şi încleşta pumnii.

– Nu i-ai văzut smulgându-mă de lângă mama, gândindu-se că le puteam fi de folos. Nu erai cu mine în trenul acela care mergea zăngănind spre Izman.

Fusesem în acel tren. O văzusem pe Shira în trenul acela. Îl sărutasem pe Jin în trenul acela. Nici nu-mi trecuse prin cap că Tamid ar fi putut fi acolo.

– Naguib a spus că te-a lăsat să sângerezi în Dustwalk. Credeam c-ai murit, Tamid.

Cuvintele cu care mă liniştisem timp de luni întregi din ziua aceea sunau ca o scuză fragilă acum când stătea în faţa mea în carne şi oase.

– La fel am crezut şi eu, a spus strângând din nou pumnul drept peste coapsă. Credeam c-am murit în timp ce mă zbăteam în agonie când am ajuns aici şi Sfântul Părinte a spus că rana de la picior se infectase. Că trebuia tăiat. Nu erai aici când mi-au tăiat piciorul, Amani. Dar acum eşti. Lasă-mă să ghicesc: vrei să te ajut. Vrei să-ţi spun care dintre umflăturile mici şi metalice de sub pielea ta e cea pe care trebuie s-o tai ca să scapi.

Apăsam atât de tare pe metalul de pe braţ, încât mă întrebam dacă avea să se învineţească. Tamid mă cunoştea îndeajuns de bine încât să-mi desluşească tăcerea.

S-a sprijinit de marginea mesei ridicându-se. M-am prefăcut că nu observ strâmbătura vagă atunci când piciorul uns a atins pământul sau felul în care s-a sprijinit o fracţiune de secundă înainte să înainteze prin spaţiul restrâns, aranjând lucrurile, cu toate că totul era deja impecabil. Îndreptând sticlele, astfel încât etichetele să se vadă într-o linie perfectă, făcându-le să ciocnească cu un clinchet la fiecare răsucire. A trântit uşa care ducea spre o încăpere mică în lateral, unde se vedea un pat.

– Eşti cât se poate de previzibilă. Ştii, când eram în Dustwalk, credeai mereu că nu dormeam prea bine. Dar nu era adevărat. Doar că, dacă ştiam că încasaseşi o bătaie, stăteam treaz şi te aşteptam să intri pe fereastră ca să-mi ceri ceva.

Nu ştiusem asta. Mi-am înghiţit lacrimile adunate în gât.

– Nu cred că mă urăşti atât de mult pe cât vrei să cred.

– Ce te face să crezi asta?

Leyla îşi lăsase în urmă ustensilele şi el a început să le aranjeze. Părea indiferent.

– Pentru că, dacă mă urai cu adevărat, m-ai fi dat deja de gol sultanului că sunt rebelă.

Am înţeles adevărul din vorbele mele de îndată ce le-am rostit.

– În loc de asta, te-ai prefăcut că nu mă cunoşti în ziua în care am ajuns aici. L-ai ajutat pe sultan în multe alte feluri.

Acest adevăr sunase ca o acuzaţie. Era mai uşor să-l acuz ca rebelă faţă de duşman decât ca o fată faţă de un prieten vechi.

– I-ai oferit informaţiile de care avea nevoie ca să ne controleze pe Noorsham şi pe mine. Şi destul din limba primordială ca să prindă un djinn. Dar nu m-ai dat de gol.

L-am văzut tresărind când am pomenit de djinn. M-am agăţat de asta. Poate că nu-i mai păsa de mine atât cât să mă ajute, dar îl cunoşteam pe Tamid. Dacă-l tăiai, din el aveau să curgă cuvinte sfinte.

– Ştii, cu un djinn alături, o să poată ucide mult mai mulţi oameni.

– Ştiu.

– Şi eşti împăcat cu asta, nu?

– La ce te referi, la faptul că e imoral sau prin prisma a ceea ce simt...

Pentru o clipă, degetele lui au alunecat, făcând un instrument mic şi rotund să zboare de pe masă pe jos.

– Sau prin prisma a ceea ce simţeam pentru tine?

Ce simţeai pentru mine? Dar nu era o întrebare corectă, pentru că ştiam deja răspunsul. Acum înţelegeam, se vedea clar pe el.

– E sultanul nostru, Amani. Datoria noastră e să ne supunem, nu să contestăm.

– Nu crezi aşa ceva.

Un adevăr simplu s-a strecurat afară. Am luat tubul de metal de pe jos şi i l-am întins.

– Nu tu, care mergeai în fiecare zi la slujbe. Nu crezi că e bine să ţii prizonier un djinn.

– Nu contează ce cred eu. Am studiat cărţile din biblioteca sultanului şi n-am găsit cuvintele cu care să eliberezi un djinn, doar pe cele cu care să-l prinzi...

S-a oprit, privindu-mă drept în faţă. A ignorat tubul de metal pe care-l aveam încă în mână, refuzând chiar şi această ofertă de pace.

– Cunoşti doar cuvintele cu care să-i prinzi, nu să-i eliberezi?

Mi l-am imaginat pe tatăl meu captiv sub palat pentru totdeauna, în timp ce noi, muritorii, făceam ce ştiam mai bine: muream, apoi uitam de el, lăsându-l acolo prizonier pentru totdeauna.

– Ce-ţi pasă ţie? a întrebat Tamid.

– Se pare că acum mă ocup cu salvatul vieţilor.

– Ei bine, păcat că nu activai în domeniul ăsta acum zece luni, când m-ai lăsat să mor.

– Ei ţi-au făcut asta, Tamid, am insistat, rămânând pe poziţie. Nu eu.

– Da, aşa e, a spus el. Dar tu eşti cea care m-a lăsat în urmă.

La asta nu aveam ce să răspund.

Tamid şi-a întors capul mutându-şi privirea mai departe de mine. La majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoşteam, părul negru le-ar fi căzut în ochi, ascunzându-i de mine. Dar părul lui Tamid era mereu pieptănat perfect spre spate.

– Ce trebuie să-ţi spun ca să te fac să pleci, Amani?

Asta era tot ce trebuia să spună.

CAPITOLUL 30

M-am sprijinit de un stâlp din curtea de la baza scărilor. Eram din nou pe pământ stabil şi-mi apăsam mâinile pe suprafaţa dură a marmurei. Mă forţam să-mi opresc lacrimile. Mă forţam să-mi amintesc că eram o fată din deşert. Nu aveam apă de irosit. Şi nu era genul de loc în care să-ţi arăţi slăbiciunea. Palatul era la fel de periculos ca deşertul pe timpul nopţii.

Rahim îmi spusese să-l aştept. Nu trebuia să rămân fără paznic. Nu ştiam cât avea să dureze discuţia lui cu Leyla. Deşi era extrem de tentant să dau târcoale prin jur, nu puteam risca să fiu prinsă neînsoţită. L-aş fi dat de gol şi pe Rahim. Şi mă îndoiam că sultanul m-ar fi iertat a doua oară dacă mergeam să-l văd pe Bahadur. De îndată ce ideea mi-a trecut prin gând, m-am întrebat ce făcea acolo. N-ar fi trebuit să conteze; nu mă sinchisisem niciodată de faptul că intram în încurcătură. Acum era diferit, din pricină c-aş fi putut să-mi pierd capul de mâna gâdelui, mi-am spus. Era din cauză că pierderea încrederii ar fi însemnat să pierd şi accesul la informaţiile de care aveam nevoie.

Aşa c-am aşteptat, ignorând dorinţa grozavă de a mă mişca, de a face ceva, ascultând sunetul fântânii şi al păsărilor care populau această parte a palatului, prinse aici în capcană la fel ca raţele de pe iaz. Zăngănitul neaşteptat al uşii a răsunat tare ca o împuşcătură.

Am reacţionat din instinct, lipindu-mă strâns de stâlp, la adăpostul umbrei. Nu conta cine venea; nu puteam fi prinsă singură. O clipă mai târziu, o uşă din cealaltă parte a curţii s-a deschis cu forţă. Pocnetul clanţei care se lovise de piatră a fost atât de puternic, încât aproape c-a acoperit strigătul femeii. Nu-mi mai puteam stăpâni dorinţa. Am aruncat o privire pe după stâlp.

Două siluete în uniforme de soldaţi mirajini târau o fată spre ieşire. Ea se zbătea cu sălbăticie în strânsoarea lor,

strigând atât de tare, încât eram sigură că cineva avea să apară în fugă. Păsările, am realizat, amintindu-mi de ziua aceea în menajerie şi de ce-mi spusese Ayet – nimeni n-ar fi putut s-o audă strigând din cauza păsărilor. Degetele mi-au zvâcnit în căutarea armei. În căutarea unui pistol. Ceva cu care s-o ajut. Dar mâinile-mi erau goale şi legate de ordinele sultanului de a nu face rău nimănui. Şi chiar şi eu ştiam că nu puteam lupta neînarmată cu doi soldaţi.

Apoi au ajuns în bătaia soarelui şi am văzut faţa prizonierei care se zbătea.

Uzma.

Soţia lui Kadir. Care-şi luase misiunea de a mă umili în ziua aceea la curte şi dispăruse apoi în neant. Ochii Uzmei erau şterşi precum sticla lustruită, de parcă orice scânteie de viaţă ar fi fost stinsă. Ştiam precis unde mai văzusem acea privire. În tabără, la Sayyida, după ce o salvase Hala din palat. Numai că Sayyida fusese spioană. Ce-ar fi putut să facă Uzma de-o torturaseră până-şi pierduse minţile?

Au dispărut după un colţ, iar strigătele s-au stins repede.

Nu m-am mişcat imediat. Eram sfâşiată între dorinţa de a-i urma şi aceea de a sta departe de necazuri măcar o dată în viaţă. Să iau urma a doi paznici târând o femeie care striga era o cale sigură de a fi prinsă. În plus, putea să nu fie cea mai bună cale de a afla ce se întâmpla. M-am uitat spre uşa pe care ieşiseră. Aproape sigur era încuiată. Dar poate că nu era. Chiar şi aşa, ar fi fost prostesc şi nesăbuit să ies la lumină riscând să fiu văzută.

Ei bine, se pare că eram proastă şi nesăbuită.

Am ajuns în cealaltă parte a curţii după un salt scurt al picioarelor. Lumina stinsă a soarelui se reflecta ciudat în uşă. Pe măsură ce mă apropiam, am înţeles de ce. Uşa era din metal. Numai că cineva o vopsise ca să pară din lemn.

Se auzea un vâjâit.

Am întins temătoare degetele spre uşă. Simţeam vâjâitul crescând, în consonanţă cu ceva de sub pielea mea care mă atrăgea spre uşă când m-am mişcat mai aproape. Am atins

uşa cu vârful degetelor. Era ca şi cum aş fi intrat cu degetele în foc fără să mă ard: toată puterea focului, niciun strop de căldură. Am simţit mici înţepături în vârful degetelor care au luat-o în sus, tăindu-mi răsuflarea şi făcându-mi inima să o ia la goană, deşi stăteam nemişcată.

Deodată, două mâini m-au înşfăcat şi m-au izbit cu putere de metal, durerea cuprinzându-mi întreg corpul, o explozie de senzaţii pe fiecare centimetru de piele.

Şi m-am trezit uitându-mă spre faţa nemiloasă a ambasadorului gallan. În spatele lui era Kadir. Până s-apuc să scot o vorbă, omul şi-a înfipt o mână în burta mea, imobilizându-mă şi făcând aerul din plămâni să năvălească afară.

– În ţara mea, a spus ambasadorul gallan cu accentul lui puternic, îi spânzurăm pe copiii demonilor.

Şi-a strâns mâna în jurul gâtului meu, forţându-mă să stau dreaptă.

– Dar nu am funie la mine.

Doamne, acum începeam să simt durerea din cauza uşii de metal din spatele meu. Îmi simţeam gândurile învălmăşindu-se şi vederea mi s-a întunecat în timp ce mă strângea mai tare de gât. Apucam zadarnic cu mâinile de dosul palmei care-mi strângea gâtul. Erau o mulţime de lucruri pe care aş fi putut să le fac ca să mă apăr. Aş fi putut să-i sfâşii cu unghiile părţile moi dinspre interiorul încheieturilor, să-i înfig degetele în ochi, să-l lovesc cu piciorul în vintre. Numai că sultanul îmi ordonase să nu fac rău nimănui. Aveam să mor. Spaima s-a instalat atunci pe deplin. Chiar aveam să mor.

Apoi, deodată, am simţit că pot din nou să respir. Aerul a năvălit înapoi ca un şuvoi când mâna aceea mi-a eliberat gâtul. M-am smuls de lângă perete şi am căzut în patru labe. Am stat în genunchi trăgând aer adânc în piept de trei ori, aşteptând să-mi amintesc cum să respir. S-a auzit un trosnet ca de os rupt şi un strigăt de durere. Mi-am ridicat privirea la timp să-l văd pe Kadir dându-se înapoi şi ţinându-se de nas.

Deasupra lui, strălucind cu soarele la apus în spate, stătea Rahim, cu pumnul mânjit de sângele fratelui său. Lumina îi înceţoşa trăsăturile, aşa că aproape nu l-am recunoscut. Arăta ca toţi eroii din poveştile vechi pe care mi-i imaginasem: Primul Muritor, care înfrunta moartea în loc să fugă de ea; Attallah, depăşit numeric, în faţa zidurilor din Saramotai; Prinţul Cenuşiu împotriva Cuceritorului. Nu părea să fie real.

Apoi s-a lăsat pe vine în faţa mea şi a redevenit uman.

– Amani.

Mi-a dat capul pe spate, pipăindu-mă cu mâinile sigure ale celui care ştia să recunoască o rană obţinută pe câmpul de luptă.

– Eşti teafără?

Acum vedeam că avea doi soldaţi în spatele lui care-l ţineau pe ambasadorul gallan departe de mine.

– Amani, a insistat Rahim, vorbeşte cu mine, altfel te duc la Sfântul Părinte.

– Sunt în regulă.

Vocea îmi suna hârşâit, totuşi era a mea.

– Sunt sigură că am ceva de îmbrăcat care să se asorteze cu vânătaia.

Rahim m-a ajutat să mă ridic. Am dus mâna la gât, care mă durea acolo unde degetele ambasadorului încercaseră să-mi frângă traheea.

– Soldaţi! a spus Kadir, care-şi revenise destul după lovitura care-i spărsese nasul încât să vorbească; îşi luase mâinile de pe faţă, deşi sângele încă îi curgea peste gură. Daţi-i drumul ambasadorului. Luaţi-l în schimb pe fratele meu.

Soldaţii nu s-au mişcat. În schimb, s-au uitat amândoi la Rahim, aşteptând instrucţiuni. Atunci le-am remarcat uniformele. Erau mirajine, însă, în loc de albul şi auriul obiş-nuit al uniformei de la palat, aveau în zona pieptului blazonul cu aceeaşi dungă albastră ca a lui Rahim. Erau sub comanda lui din Iliaz. Probabil că emirul sosise. De asta venise cu întârziere după mine. Îşi găsise oamenii.

– Staţi pe loc! a poruncit Rahim cu o uşurinţă a comenzii pe care nu o mai văzusem niciodată la el.

Mi-am dat seama că aici era locul lui cu adevărat, printre soldaţi, nu printre politicienii din palat. Era soldat până în măduva oaselor. Nu, nu soldat. Comandant.

Privirea lui Kadir trecea disperată de la soldaţi la Rahim.

– Am spus să-i daţi drumul. Vă ordon în calitate de sultim!

Vocea, îngroşată din pricina sângelui din nasul spart, a crescut mânioasă.

Soldaţii au rămas neclintiţi, de parc-ar fi fost surzi. Rahim şi-a scos imperturbabil jacheta şi mi-a aşezat-o pe umeri, apoi i s-a adresat fratelui său:

– Aceştia sunt oamenii mei, frate. Îşi ascultă comandantul, nu pe sultim. Duceţi-l înapoi în odăile lui, le-a ordonat Rahim soldaţilor, care-l ţineau pe ambasadorul gallan. Înainte să aibă loc un incident internaţional. Amani, hai să mergem!

Rahim se întorsese deja cu spatele când Kadir a scos pistolul de la cingătoare. Am strigat ca să-l avertizez, dar a fost prea târziu. Arma s-a declanşat, nimerind un soldat. A fost o împuşcătură neglijentă, în umăr, nu în piept, dar a fost de ajuns cât să slăbească strânsoarea.

Ambasadorul gallan s-a smuls din mâinile soldatului. Străinul a înşfăcat sabia pe care-o avea la brâu aruncându-se către soldatul rănit. Rahim s-a mişcat repede, cu propria armă deja scoasă, prinzând din aer sabia ambasadorului cu un gest relaxat înainte ca aceasta să ajungă la soldat.

Kadir încă spumega. A ridicat din nou arma, ţintind drept spre spinarea lui Rahim. M-am mişcat repede, cum mă învăţase Shazad.

Nu ţinea arma foarte strâns – nu-mi dau seama dacă din cauza mâniei sau pentru că nu fusese învăţat. Poate că nu-i puteam face rău, dar nu însemna că trebuia să-l las să-l omoare pe Rahim. Am lovit cu palma întinsă locul unde mânerul armei îi ieşea din pumn. Arma s-a declanşat, iar glonţul a lovit peretele când Kadir şi-a desfăcut degetele. Pistolul a zvâcnit în sus, scăpându-i din mână. L-am prins cu

uşurinţă înainte să se lovească de pământ, apoi l-am răsucit pe degete cu o uşurinţă familiară.

Am îndreptat pistolul spre Kadir. A încremenit, uitându-se la mine pe deasupra ţevii ca şi cum n-ar fi înţeles ce se întâmplase.

– N-o să mă împuşti.

Era destul de adevărat. Nu puteam. Primisem ordin să n-o fac. Dar el nu ştia asta. Am tras totuşi piedica.

– Vrei să pariezi pe viaţa ta?

Degetele îmi tremurau de dorinţa de a apăsa pe trăgaci. Eram din nou fata de zece ani care ţinea o puşcă prea mare, ca şi cum viaţa ei depindea de asta. Ştiind că, dac-o scăpam, aş fi fost neajutorată.

– Aruncă arma, Amani!

Chiar dacă n-aş fi recunoscut vocea, zvâcnetul din interior care-a urmat ordinului l-ar fi dat de gol.

Nu. M-am împotrivit ordinului.

Însă braţele se mişcau deja fără să vrea. M-am împotrivit până când braţele au început să urle de durere. Arma a căzut zăngănind la pământ.

Când m-am întors, doi soldaţi stăteau în poziţia de drepţi, cel rănit ţinându-se de umăr. La picioarele lor, trupul ambasadorului era căzut în iarbă. Mâinile care cu câteva clipe mai devreme fuseseră încleştate pe gâtul meu erau acum fără vlagă. Sabia mânjită de sânge era în mâna lui Rahim.

Şi, cântărind cu privirea întreaga scenă, de la arma mea aruncată până la sângele care se scurgea din corpul ambasadorului, cu o expresie de neînţeles, era sultanul.

Degetele sultanului băteau un ritm pe tabla de şah din lemn cu incrustaţii de fildeş de pe birou, în timp ce se uita la linia gâtului meu. În câteva ore, avea să înflorească o vânătaie impresionantă sub forma degetului ambasadorului, dar deocamdată era încă proaspătă şi roşie. Eram în biroul sultanului. Acelaşi din care furasem hârtiile în urmă cu câteva săptămâni. Camera avea o greutate cu sultanul acolo

care nu era altfel prezentă. Ca şi cum toate hărţile de pe pereţi şi întinse pe biroul său erau extensiile lui. Jin îmi spusese cândva că eu eram deşertul acela. Mă întrebam dacă s-ar fi răzgândit văzând ce era aici.

Mi se îngăduise să mă aşez. Mai bine zis, mi se ordonase. Dar fiii lui stăteau în poziţie de drepţi în spatele meu. Sultanul mi-a poruncit să-i spun ce se întâmplase. A spus că voia să ştie adevărul. Şi asta i-am oferit. Am omis să-i spun de Leyla, dar nu puteam să evit să pomenesc de Tamid. Sultanul avea să întrebe de ce fusesem singură în palat, când nu ar fi trebuit să fiu. Am ocolit partea aceea din poveste cu toată precauţia de care eram în stare, cu inima la gură. Un cuvânt greşit şi totul s-ar fi putut termina. *L-am rugat pe Rahim să mă ducă la Sfântul Părinte. A plecat să ne acorde intimitate*. Am încercat să nu las uşurarea să iasă la iveală din cuvintele mele când am trecut la următoarea parte a poveştii fără vreo altă întrebare din partea sultanului.

Când am terminat de vorbit, cu toţii am rămas tăcuţi pentru o vreme. Aveam o senzaţie ciudată, de parcă eram din nou la şcoală, şi-l băgasem şi pe Tamid în bucluc pentru vreo prostie pe care o făcusem eu, înfruntând furia profesorului.

Eram aliniaţi toţi trei în faţa sultanului ca nişte copii care se certaseră, nu soldaţi şi spioni care luptau pentru o ţară. Sultanul a rămas tăcut până când afară s-a stins şi ultima rază de soare. Prin fereastra uriaşă, vedeam luminile din Izman scăpărând, trezite la viaţă.

Gândurile mi se tot întorceau către acelaşi lucru: arma. Sultanul mă văzuse ţinând o armă îndreptată spre capul moştenitorului său. Ţinând-o ca şi cum ştiam ce fac. Ţinând-o aşa cum ar fi ţinut o armă Banditul-cu-ochi-albaştri. Cu siguranţă, ştia acum că eram mai mult decât o fată din deşert.

Dar n-am încercat să-i explic. Vinovaţii vorbeau întotdeauna primii. Eu şi Rahim eram amândoi destul de isteţi să nu întrerupem tăcerea sultanului.

– Tată…

Ceea ce ne făcea pe amândoi mai deştepţi decât Kadir.

– Nu ţi-am dat voie să vorbeşti.

Sultanul părea calm. Tulburător de calm. Înşelător de calm.

– Eşti un hoţ, Kadir.

Kadir s-a zbârlit, dar sultanul a începuse să vorbească din nou deja:

– Nu mă contrazice. Ai încercat să iei ceva ce-mi aparţine.

A făcut un semn spre mine. Nu-mi plăcea să fiu luată drept o posesiune a sultanului. Dar nu-mi puteam stăpâni senzaţia de mulţumire legată de faptul că pentru el valoram acum mai mult decât Kadir.

– Şi să-l dai la schimb pentru sprijinul gallanilor.

– Nu e om, tată! şi-a ridicat Kadir glasul.

Părea cât pe ce să bată din picior de mânie ca un copil.

– Toţi ştiam asta, frate, a intervenit Rahim cu un calm care-l înfuria şi mai tare pe Kadir. Dacă abia acum ţi-ai dat seama de asta, am nişte îndoieli în privinţa inteligenţei viitorului nostru conducător.

Sultanul şi-a ridicat mâna:

– Dacă ai impresia că acum e momentul potrivit pentru certuri, când un diplomat străin zace mort în palatul meu, atunci, şi eu am dubii în privinţa inteligenţei *tale*, Rahim.

A dat din cap spre Kadir să continue.

– Negocierile se prelungeau la nesfârşit. Iar gallanii nu aveau să încheie niciodată o alianţă cu noi câtă vreme făceai paradă atât de ostentativ cu creatura asta pe jumătate umană care le încalcă credinţele. Au venit la mine, a adăugat umflându-şi pieptul de mândrie, şi mi-au cerut moartea ei înainte ca negocierile să poată merge mai departe.

Sultanul nu şi-a ridicat vocea, dar până şi eu m-am făcut mică sub privirea pe care i-a aruncat-o lui Kadir. Şi nici măcar nu era îndreptată spre mine.

– Au cerut moartea ei pentru că-i împiedică să mă mintă în privinţa resurselor şi intenţiilor lor, dezvăluind că imperiul gallan e mai slăbit decât ar dori ei să credem.

Vorbea domol, cu grijă, ca şi cum ar fi explicat ceva unui copil.

– Şi au venit la tine pentru că tu, *în mod clar*, ardeai de nerăbdare de câteva săptămâni să pui cumva mâna pe ea.

Kadir a rânjit, trântindu-se bosumflat pe alt scaun, în timp ce tatăl lui vorbea.

Tăcerea care-a urmat a fost mai înfiorătoare decât căutătura urâtă.

– Nu ţi-am dat voie să te aşezi.

Kadir a început să râdă, ca şi cum credea că tatăl lui glumea.

– Ridică-te! a poruncit sultanul calm. Ia exemplu, măcar o dată, de la fratele tău. Poate-ar fi trebuit să te trimit pe tine în Iliaz, în locul lui.

Mi-am amintit ce-mi spusese Rahim – că sultanul îl trimisese la Iliaz să moară. Am înţeles ameninţarea din cuvintele lui. Kadir însă nu.

– Toată instruirea militară nu l-a ajutat să mă învingă la întrecerile pentru sultim, a spus Kadir ridicându-se, împingând scaunul cu atâta putere, încât s-a izbit furios de biroul tatălui său, aruncând câteva hârtii de pe margine pe jos. Şi acum, ce, o să-l pui pe el pe tron, în locul meu?

– Întrecerile pentru sultim sunt sfinte, a spus sultanul cu toată atenţia îndreptată spre fiul lui, ignorând hârtiile împrăştiate pe jos. Dacă le-am anula, am întoarce oamenii împotriva noastră şi mai mult decât sunt deja. Ar trebui să mori ca să putem ţine alte întreceri pentru sultim, Kadir.

– Aşa că, dacă n-ai de gând să le faci tuturor o favoare... a murmurat Rahim.

Am pufnit pe înfundate, atrăgând privirea sultanului. Am înăbuşit-o prea târziu. Sultanul observase deja legătura dintre mine şi Rahim. Dar şi-a mutat din nou privirea fără să comenteze.

– Regele gallan trebuie să sosească mâine, înainte de Auranzeb.

Degetele sultanului au reînceput să bată în acelaşi ritm.

– Mă vei însoţi să-l întâmpinăm, Kadir. Şi-i vei spune aceeaşi poveste pe care i-o voi spune eu. Că ambasadorul a mers fără să fie păzit în oraş şi a fost ucis pe stradă de rebeli. Înţelegi?

Kadir şi-a încordat obrajii de mânie pentru o clipă. Dar, dacă-şi imagina că tatăl lui avea să cedeze primul, se înşela amarnic.

– Da.

– Bine. Eşti liber.

Kadir a trântit uşa în urma lui când a ieşit ca un copil supărat.

– S-ar putea ca minciuna aceea să nu fie un lucru înţelept, tată, a spus Rahim. Dacă le dăm impresia gallanilor că nu-ţi poţi controla propriii oameni…

– Atunci, poate că vom părea slabi. M-am gândit la asta şi nu cred, de fapt, că am nevoie de o lecţie de strategie politică de la *fiul* meu, i-a tăiat vorba nerăbdător sultanul.

– Dacă avem *noroc*, s-ar putea să le dea soldaţilor gallani care vin cu el un imbold să menţină pacea în Izman până la Auranzeb. Singura alternativă este să te dau pe *tine* pe mâna justiţiei gallane. Poate-ai prefera asta.

Fălcile lui Rahim s-au încleştat.

– Rahim mi-a salvat viaţa.

Nu mai puteam să tac. Atenţia sultanului s-a îndreptat spre mine şi am regretat imediat că am vorbit. Dar deja mă pornisem.

– Ar trebui să fie răsplătit, nu *ameninţat*.

Sultanul nu vorbea, iar eu n-am dat înapoi. Nu-mi permiteam s-o fac acum.

– Credeam că sunt aici ca să spun adevărul.

În cele din urmă, a părut că-şi ţine furia în frâu.

– Are dreptate. Soldaţii tăi s-au descurcat bine azi, Rahim.

Totuşi, cuvintele lui nu sunau ca o laudă.

– Şi încă la ordinul tău.

Alte suspiciuni mascate.

– Da, aşa au făcut.

Rahim era la fel de deştept ca tatăl lui. Nu căuta să se scuze pentru că oamenii ascultaseră ordinul lui, nu pe-al lui Kadir. Răspundea scurt. Aşa cum ar răspunde un soldat bun. Sau un trădător. Aşteptând să fie lăsat să plece.

– Rebelii au descins asupra unui transport de arme care intra ieri pe poarta sudică, a spus sultanul din nou. De unde crezi că ştiau unde se afla, Rahim?

Eram sigură că sultanul îmi auzea inima luând-o la goană. Ştiam exact la ce transport se referea. Ştiau pentru că-mi spusese Rahim şi eu îi spusesem lui Sam. Ne bănuia? Era o acuzaţie? Sau cerea sfatul militar al fiului său, în semn de pace? Mă rugam cu disperare să nu-şi îndrepte întrebările spre mine, să nu fie aceasta clipa în care pierdeam totul.

– Suntem în război, a răspuns Rahim stând cu privirea fixată în faţă, peste capul tatălui său, ca un soldat în poziţie de drepţi. Soldaţii tăi sunt nemulţumiţi. Soldaţii nemulţumiţi beau şi vorbesc verzi şi uscate.

Îşi alegea cu grijă cuvintele, astfel încât să fie adevărate. Astfel încât să le poată repeta fără ezitare. Dar nu de ajuns de precaut încât să nu aducă un afront faţă de conducerea tatălui său.

– Am ucis doi rebeli în raid, a zis sultanul.

Mi s-a strâns stomacul. O listă cu posibili rebeli pe care îi cunoşteam mi-a năvălit în minte. Mi-i imaginam pe toţi morţi. Deodată, am vrut cu disperare să alerg către Zidul Plângerii şi către Sam şi să aflu despre cine era vorba. Să aflu dacă nu aveam s-o mai revăd pe Shazad. Sau pe Hala. Sau pe unul dintre gemeni. Dar sultanul nu se uita la mine. Era cu ochii la Rahim. Aştepta o reacţie?

– Data viitoare vreau unul viu ca să-l interogăm. Soldaţii tăi din Iliaz par bine instruiţi. Pune-l pe Lord Bilal să trimită jumătate dintre ei să se alăture gărzilor oraşului în patrulă.

Umerii mi s-au relaxat de uşurare.

– Cum doreşti, tată.

Rahim nu a aşteptat să fie lăsat să plece. Doar a făcut o plecăciune rapidă în faţa tatălui său, apoi s-a răsucit pe călcâie.

Şi atunci am rămas doar eu cu el. S-a scurs un moment lung de tăcere. Credeam pe jumătate că sultanul uitase de mine. Eram pe cale să-i atrag atenţia că nu-mi îngăduise să plec când sultanul a vorbit din nou.

– Tu eşti de la capătul deşertului.

Nu era ceea ce aşteptam.

– Chiar de la capăt, am încuviinţat.

Dincolo de Dustwalk nu mai erau decât munţi de nelocuit.

– Se spune că sângele poporului tău e mai plin de poveşti vechi decât în alte părţi.

Măcar asta era adevărat. De aceea ştiuse Tamid cum să-l controleze pe Noorsham. Cum să ia un djinn prizonier. Toate lucrurile pe care nordul le uitase.

– Cunoşti poveştile despre abdali?

Le cunoşteam.

În vremurile dinaintea apariţiei oamenilor, djinnii îşi făceau slujitori din ţărână. Creaturi simple din lut şi animate doar atunci când primeau ordine din partea unui djinn. Nu erau bune de nimic altceva decât să asculte poruncile stăpânilor lor nemuritori.

– Abdalii erau în aceeaşi măsură creaţia lor ca noi, totuşi textele sacre se referă la oameni ca fiind primii copii ai djinnilor. Acum înţeleg de ce.

Şi-a trecut mâinile prin păr lăsându-se pe spate în scaun. Era un gest de exasperare care-mi amintea atât de mult de Ahmed, încât mi s-a făcut dor de el.

– Abdalii nu puteau să fie nici pe departe atât de dificili precum sunt copiii.

–Ar fi totuşi ceva mai greu să laşi o ţară pe mâna lor, mi-a ieşit înainte să-mi înghit cuvintele.

Mă simţeam prea în largul meu cu el. Poate că arăta ca Ahmed, dar nu era el. Însă sultanul m-a luat prin surprindere.

– Destul de adevărat. Deşi ar fi mai uşor de guvernat o ţară plină de abdali. N-ar fi nevoie să încerc permanent să-i conving că ceea ce fac e cel mai bine pentru ei.

Una dintre hărţile fixate în spatele lui înfăţişa întreaga lume. Mirajiul era în mijloc. Amonpourul ne înghesuia la graniţă din toate părţile. Gallandie se întrezărea la nord, înghiţind ţările înaintând spre Jarpoor, Peninsula Ionică şi Xicha, ţara care-i adăpostise pe Ahmed, Jin şi Delila ani de zile. Albis era o fortăreaţă care împiedica Galandie să se extindă pe mare şi Gamanix pe uscat. Era o lume mare.

– Populaţia din Miraji se revoltă împotriva gallanilor, albishilor, xichienilor, a tuturor prietenilor şi duşmanilor noştri străini.

Am înghiţit în sec şi am simţit durerea din gât după ce aproape murisem sugrumată de un astfel de străin.

– Atunci, nu reînnoi alianţa cu ei.

Ştiam că depăşisem măsura. Mi-am dat seama de îndată ce mi-au ieşit vorbele din gură. Însă sultanul nu s-a mâniat pe mine cum făcuse cu fiii lui. Nu a rânjit batjocoritor la mine. Nu a încercat să-mi dea explicaţii cum făcuse când stăteam faţă în faţă la cină în camera alăturată.

– Eşti liberă să pleci, Amani.

Cumva, a fost mai rău decât orice altceva ar fi putut spune.

CAPITOLUL 31

– Cred că se duc.

Leyla îmi inspecta semnele de pe gât. Înfloriseră într-un colier spectaculos de amprente vineţii până în ziua următoare.

– Ar trebui să treacă până la Auranzeb.

Asta părea să fie cea mai mare grijă a celor din harem în legătură cu mine. Că semnele incidentului care aproape că-mi adusese moartea nu se asortau cu halatul. În partea opusă a grădinii, am văzut două femei şuşotind acoperindu-şi gura cu mâinile, aruncând priviri spre mine. Dumnezeule mare, uram locul ăsta! Mâinile blânde ale Leylei s-au dat la o parte.

– Cred totuşi c-ar trebui să te duci la Tamid; s-ar putea să-ţi dea ceva pentru asta.

– O să supravieţuiesc.

A făcut ochii mari, dintr-un motiv nerostit.

– Ce e? am întrebat-o.

– Rahim mi-a spus despre Auranzeb. Despre plecarea de aici. Doar că… n-aş vrea să-l las pe Tamid în urmă.

Am tresărit. Îi povestise Tamid despre mine? Că exact asta făcusem? Era o împunsătură menită să adâncească şi mai mult rana aceea veche? Dar nu părea să fie niciun fel de răutate în cuvintele ei.

Leyla a plecat capul, dându-şi emoţionată părul după ureche şi evitându-mi privirea. Era îndrăgostită de Tamid. Sau cel puţin credea că este. Avea totuşi aproape şaisprezece ani. Şi-şi petrecuse toată viaţa închisă într-un palat. Tamid era probabil unul dintre primii bărbaţi de vârsta noastră pe care-i întâlnise vreodată şi care nu era frate cu ea. Nici nu era de mirare că se îndrăgostise de el.

Iar el era inteligent şi blând. Nu era de mirare că într-adevăr se îndrăgostise de el.

Şi avea dreptate. Nu puteam să-l las în urmă a doua oară.

Când Sam a pătruns prin zid în noaptea aceea, avea o buză spartă şi păşea ca şi când s-ar fi lovit la coaste. Era singurul semn pe care mi l-a adus că lucrurile se apropiau de punctul

culminant dincolo de ziduri. Întotdeauna îmi aducea doar veşti bune despre rebeliune. Că oraşul Saramotai era în siguranţă. Că o ambuscadă avusese succes. Că delegaţia care mergea să inspecteze rămăşiţele fabricii din Dustwalk nu ajunsese până acolo.

– Acum vrei să scot patru oameni din palat, iar eu am doar două mâini, a zis Sam scărpinându-şi zganca de la buză.

I-am dat mâna la o parte. Avea să-şi facă cicatrice.

– Trei oameni.

– Patru, a spus Sam. Te pun şi pe tine la numărătoare. De cât timp mă cunoşti? Încă mai subestimezi curajul Banditului-cu-ochi-albaştri?

Şi-a aruncat sheema peste umăr. Aceasta s-a agăţat în crengile copacului de lângă Zidul Plângerii.

– Mi se pare mie sau ai devenit şi mai ridicol?

Era tipic pentru Sam să evite orice părea câtuşi de puţin serios. Precum posibilitatea reală ca eu să nu pot fugi cu ei de Auranzeb.

– Ridicol de îndrăgostit de tine.

Reuşise să-şi recupereze sheema cu oarecare demnitate. Mi-am dat seama că încerca să mă facă să râd. Şi funcţiona.

– Nu eşti îndrăgostit de mine, eşti…

Îndrăgostit de altcineva. Aproape că mi-a scăpat, dar m-am oprit la timp. Sam petrecea mult timp lăudându-se cu cuceririle lui. Eram mai mult decât sigură că jumătate dintre ele erau invenţii. Dar nu-l auzisem niciodată vorbind de cineva anume de care să-i pese cu adevărat. Acum îi cercetam faţa, căutând un indiciu de adevăr. Dar eu eram cea cu ochi trădători, nu el.

– Pari extrem de sigură de tine, frumoasa mea prietenă.

Era foarte ţanţoş când şi-a pus mâinile pe copac în jurul meu.

– Vrei să punem pariu?

Mi-am dat seama că voia să mă sărute. Sau voia să cred că asta făcea. Să-mi demonstreze vreo tâmpenie.

– Îţi sângerează buza.

Am întins mâna spre rană, dar Sam mi-a prins mâna în joacă şi s-a aplecat puţin mai tare. Nu simţeam nimic. Nu ceea ce simţeam când Jin se uita la mine aşa cum o făcea Sam. Sau cum se prefăcea că se uită. Niciun val de căldură care să-mi invadeze tot corpul. Lumea din jurul lui era în continuare la fel de clară ca înainte să mă atingă. Nu era Jin. Dar el era aici şi Jin nu era.

Râsul era inconfundabil. Am întors amândoi capul, despărţindu-ne înainte ca gura lui s-o atingă pe a mea.

Ayet era în poarta grădinii de la Zidul Plângerii, cu capul pe spate, către cer, hohotind de râs ca şi cum mulţumea cerurilor pentru darul ce-i fusese trimis. Şaptesprezece ani de instincte căpătate în deşert s-au trezit în pieptul meu. Numai că acum nu eram în deşert. Şi acesta era un tip diferit de pericol.

– Ştii, în tot timpul ăsta în care căutam o cale să te ţin departe de patul soţului meu, a spus Ayet, nu m-am gândit niciodată că ar fi atât de incredibil de *evident* ca asta. Eşti doar una dintre sutele de femei din harem suficient de *proaste* să-şi găsească un iubit.

– Ayet...

Am făcut un pas în faţă, iar ea unul în spate. M-am oprit, conştientă că putea s-o ia la fugă ca un animal speriat în orice clipă şi să mă dea de gol.

– Nu face asta. Nu e...

– O, e mult prea târziu pentru negocieri, Amani.

Pe urmă, s-a întors în loc şi a fugit înapoi în harem.

– Ei bine, a spus Sam, se pare că am putea să avem o problemă.

Mai erau câteva ore până când sultanul şi Kadir se întorceau după întâmpinarea regelui gallan. După ce-l minţeau şi-i spuneau că Rebeliunea îi omorâse ambasadorul. Doar câteva ore ca s-o opresc pe Ayet înainte să apuce să-i dea vestea soţului ei. S-o opresc sau să-i scot pe toţi de acolo.

Sam plecase în goană înapoi în tabăra rebelilor să ceară ajutor. Încă nu ştiam unde se află şi eram recunoscătoare pentru asta. Dacă sultanul îmi ordona să-i spun, neştiinţa mea mă ajuta măcar să câştig timp. Dar era totuşi nevoie să fie pregătiţi să fugă.

Între timp, eu aveam să încerc s-o opresc pe Ayet.

Dacă era o persoană care reprezenta o ameninţare mai mare decât Ayet, aceea era Shira. Şi ea era încă în picioare. Trebuia să aflu cum. Shira făcea schimb de informaţii. Avea ceva care o ţinea pe Ayet la distanţă. Şi aveam nevoie să aflu ce.

Am alergat către mijlocul haremului, cu respiraţia întretăiată. Ceva era diferit. Am simţit imediat. Am zărit-o pe Leyla, cu părul negru strâns deasupra gâtului, privind către grădină şi rozându-şi degetul mare.

– Leyla, am zis repezindu-mă spre ea, ascultă-mă: Ayet tocmai a aflat – e complicat. Dacă le spune tatălui tău sau lui Kadir, nu o să te mai putem scoate din palat de Auranzeb cum plănuiam. Aşadar, trebuie să fii pregătită să pleci în seara asta dacă îţi spun s-o faci. Şi trebuie s-o găsesc pe Shira, am rezumat eu în grabă. Ştii unde este?

Leyla părea speriată în timp ce-i spuneam toate informaţiile. Dar s-a agăţat de ultima întrebare.

– Sultima? Stă să nască. Cineva i-a trimis vorbă lui Kadir.

Mi-am dat seama că asta era. Asta era agitaţia continuă care cuprinsese haremul. La naiba! Prost moment.

– Leyla, unde e?

Strigătele Shirei au devenit mai puternice când am intrat fugind pe coridor. Mai erau câteva femei din harem în faţa uşii, cu mâinile întinse în rugăciune. O servitoare a ieşit în grabă, ducând o cârpă îmbibată de sânge. Strigătele Shirei au ieşit odată cu ea. Apoi uşa s-a trântit din nou, înăbuşindule.

Deodată, liniştea s-a lăsat ca un bolovan în odăile Shirei.

Mi-am ţinut respiraţia. Încercam să număr bătăile de inimă în timp ce liniştea se prelungea. Aşteptam. Aşteptam să fie

întreruptă. De un strigăt. De o acuzaţie. De o moaşă care ieşea să ne spună că Shira nu supravieţuise.

Plânsetul copilului a fost cel care i-a pus capăt.

Am lăsat să-mi scape un oftat de uşurare. Nici măcar n-am apucat să-l duc la capăt, când s-a auzit alt ţipăt.

De data asta, nu era al Shirei.

Am ţâşnit glonţ spre uşă, deschizând-o. Shira era prăbuşită într-o movilă de păr asudat şi cârpe însângerate, strângând la piept o legăturică, cu genunchii ridicaţi în jurul copilului ca şi cum putea să-l protejeze. Cele trei femei din jurul ei se holbau ca împietrite. A patra s-a sprijinit de un perete, ducându-şi mâinile tremurătoare la gură.

Am făcut încă un pas înainte până când am văzut bine legăturica pe care o ţinea Shira. Băiatul nu avea ochii albaştri ai lui Sam. Avea păr albastru. Ca al lui Maz. Un albastru aprins, puternic. Ca miezul cel mai fierbinte al flăcării.

Nu era fiul lui Sam. Era al unui djinn. Shira născuse un demdji.

Deodată, Leyla şi Rahim nu mai erau cei mai importanţi oameni de scos de acolo.

– Shira, am zis aplecându-mă lângă ea, poţi să mergi?

Shira şi-a desprins în sfârşit ochii de copil:

– Pot să fug dacă trebuie.

Oricât de mult îi şlefuise oraşul accentul, acum se simţea nealterat. Vorbea ca în Dustwalk, fără îndoială. S-a ridicat încet de pe pat, fără să tremure măcar. Nu o văzusem niciodată pe Shira arătând atât de impresionant. Lăsase o impresie aparte în postura de sultimă, în hainele elegante şi aroganţa nemeritată. Dar era diferit faţă de ferocitatea pe care o arăta acum, înfăşurată în cearşafurile şi halatul distrus, ţinându-şi fiul în braţe.

– Atunci, hai să mergem.

Lipsa paznicilor din harem o făcuse pe Shira să se teamă pentru viaţa ei de când rămăsese însărcinată, dar poate că asta avea să-i salveze viaţa acum. Nu avea cine să ne oprească în vreme ce ieşeam din camerele ei. Mamele,

surorile, soţiile, fiii, servitoarele – toţi se holbau amuţiţi, neştiind ce să facă. Deşi eram sigură că cineva se gândise să fugă după ajutor.

Nu aveam prea mult timp. Dar aveam puţin. Inima îmi bătea cu putere.

– Shira.

M-am uitat pe după un colţ. Era o grădină plină de flori, acum goală. Ne apropiam de Zidul Plângerii. Mă rugam doar ca Sam să fie acolo să ne ajute când ajungeam.

– Trebuie să ştiu. Cu ce-ai avut-o pe Ayet la mână în toate lunile astea? Ce ştiai de o ţinea departe de tine?

Shira s-a împleticit şi am prins-o.

– O să-ţi spun dacă mă scoţi vie de aici, a glumit ea.

Chiar şi acum, cu un picior în groapă, Shira era negustorul din harem.

– Shira, te rog.

– Un soţ, a răspuns Shira în sfârşit. Alt soţ, dincolo de zidurile haremului. I-a pus otravă în mâncare după ce el i-a rupt două coaste. A mituit pe cineva să treacă de... inspecţie.

Încerca să o spună delicat.

– Câteva vorbe adevărate la urechea sultimului şi aş fi putut s-o fac să dispară. O funie de mătase în jurul gâtului în timpul somnului şi apoi avea să fie aruncată în mare. Aşa se întâmplă atunci când sultimul vrea să le facă să dispară în linişte.

M-am agăţat de vorbele ei. Trebuia să ajung la Ayet înainte să ajungă ea la Kadir. Trebuia să-i spun că puteam să o distrug dacă încerca să mă deconspire.

Aproape ajunseserăm la Zidul Plângerii. Atât de aproape de libertate.

Am auzit zăngănitul familiar al tocurilor de pistoale de la cingătoare. Sunetul cizmelor izbind pământul.

În câteva clipe, eram înconjurate de bărbaţi în uniformă, însoţiţi de sultan şi sultim.

Kadir şi-a croit drum printre oameni. A înaintat spre Shira. Am dat să mă aşez între sultim şi verişoara mea. Dar doi

soldaţi l-au înşfăcat mai înainte. Kadir a început să se zbată între ei.

– *La o parte!* E soţia mea. O mincinoasă şi o târfă, se zvârcolea Kadir. E dreptul meu să fac cu ea ce cred de cuviinţă. Şi o s-o fac să-şi verse sângele pentru trădarea ei.

Shira a mutat copilul la piept, privindu-l fix pe Kadir, mai neînfricată decât o văzusem vreodată:

– Am făcut-o să rămân în viaţă. Pentru că eşti un bărbat viciat, prost şi impotent.

Kadir s-a aruncat spre ea. Sultanul a făcut un gest scurt din încheietură şi Kadir a fost tras înapoi de soldaţi.

– Duceţi-l pe fiul meu într-un loc unde poate să-şi recapete cumpătul.

– *Soţia* mea... a început Kadir, dar sultanul i-a tăiat vorba.

– Astea sunt treburi de conducători. Nu de soţi meschini.

Am auzit protestele lui Kadir în timp ce era târât prin grădină.

– Ştii care e pedeapsa pentru încălcarea jurămintelor de căsătorie, Shira.

Vocea sultanului era calmă, în timp ce strigătele lui Kadir se stingeau. Mi-a apărut în gând imaginea unui moment asemănător, de-acum cincisprezece ani: Delila luată pe sus, în timp ce sultanul îşi încleşta mâinile pe gâtul mamei lui Ahmed.

– Kadir nu va concepe *niciodată* un copil. Nu poate. Şi cred că ştii şi tu asta, Înălţimea Ta, a spus Shira îndreptându-se de spate. Am făcut ce trebuia să fac pentru ţara noastră.

– Cred că o parte din tine e încredinţată că asta ai făcut, a spus sultanul. Mi-ai plăcut întotdeauna, Shira; ce păcat! Ai fost mai deşteaptă decât majoritatea. Am auzit că-ţi place să închei târguri. Mai am unul singur pentru tine. Viaţa fiului tău, în schimbul numelui acelui djinn care îi este tată.

– Shira... am avertizat-o.

Dar era prea târziu.

– Fereshteh.

A ridicat bărbia sfidătoare, fără să-şi dea seama că tocmai îi dăduse sultanului încă un nume adevărat de djinn.

– Mi-a spus că o să mă facă mama unui conducător. A unui prinţ adevărat. A unui sultan măreţ. Un sultan mai măreţ decât poate Kadir să spere că o să ajungă vreodată.

Niciodată până atunci nu văzusem nesiguranţă pe faţa sultanului. Dar s-a ivit acolo, preţ de o clipă. Şi nu puteam să-l condamn. Un adevăr din gura unui djinn era un lucru puternic. Dacă Shira nu minţea, poate că ţinea în braţe un viitor conducător.

– Fereshteh, a repetat sultanul. Bine. Ia copilul, Amani.

A fost un ordin şi mă împotriveam deja dorinţei braţelor mele de a se supune.

– Ce-o să se întâmple cu Shira?

Braţele mi se mişcau fără să vreau. Sultanul nu semănase niciodată atât de mult cu Ahmed ca în clipa aceea. Avea aceeaşi faţă ca Ahmed când îmi spunea ce ştia că nu vreau să aud, dar care trebuia totuşi făcut.

– Te rog, am spus.

Shira îi şoptea fiului său, făcându-i promisiuni pe care nu avea să le poată ţine. Agăţându-se de singurele momente pe care avea să le aibă alături de copilul ei. Gândurile mi se învălmăşeau, încercam să găsesc ceva. O cale de scăpare, orice. Dar eram prinse în cursă. Din unele situaţii, pur şi simplu, nu puteai să scapi. Aveam copilul ei în braţe.

– Te rog, n-o omorî.

Ochii verişoarei mele s-au întâlnit cu ai mei. A întredeschis buzele. Cuvintele sultanului mi-au revenit în minte. Shira se pricepea să se târguiască. Şi mai avea un lucru de dat la schimb. O ultimă monedă cu care putea să încerce să-şi răscumpere viaţa. Pe mine. Putea să-l dea sultanului pe Banditul-cu-ochi-albaştri şi întreaga Rebeliune, în schimbul vieţii ei.

Acum putea să mă distrugă. Eu nu aveam nimic.

– Numele lui e Fadi, a spus ea.

Fadi era numele bunicului nostru. Numele pe care-l avuseseră mamele noastre înainte să se mărite.

– Închideţi-o! a poruncit sultanul imperturbabil, întorcându-se deja cu spatele.

Uitând deja de ea, acum când nu mai era decât o altă fată inutilă din harem.

– Amani, vino cu mine! Adu copilul.

Fadi plângea tot mai tare în braţele mele, pe măsură ce ne îndepărtam de mama lui.

CAPITOLUL 32

DJINNUL TRĂDĂTOR

Într-un timp pe care doar nemuritorii şi-l mai amintesc, lumea era neschimbată. Soarele nu răsărea, nici nu apunea. Marea nu avea flux şi reflux. Djinnii nu cunoşteau teama, bucuria, jalea sau durerea. Nimic nu trăia sau murea. Totul exista, pur şi simplu.

Apoi a venit Primul Război.

A adus cu el zorii şi amurgul. A adus cu el largul mării, văile şi munţii noi. Şi, mai important decât orice, a adus omenirea.

Oamenii au fost făcuţi dintr-o scânteie de foc de djinn, dar nu ardeau pentru totdeauna. Şi asta părea să fie cea mai semnificativă diferenţă. Asta schimba totul. Nu existau, pur şi simplu. Se năşteau şi mureau. Şi în acest timp simţeau atât

de mult, încât îi atrăgeau pe nemuritori la ei, deşi erau doar scântei din marile focuri ale djinnilor.

Când războiul s-a terminat, djinnii din marele deşert s-au adunat şi au privit la lumea schimbată. La pământul care fusese al lor. Războiul se sfârşise. Muritorii îşi îndepliniseră menirea. Luptaseră. Muriseră.

Apoi s-au înmulţit.

Djinnii au privit uluiţi cum oamenii construiau ziduri şi oraşe, clădindu-şi o viaţă în afara războiului. Au găsit noi războaie pe care să le poarte. Djinnii s-au întrebat dacă era înţelept să-i lase pe oameni să continue. Djinnii îi făcuseră pe muritori; acum, când războiul se terminase, puteau să-i distrugă dacă doreau.

O parte dintre djinni spuneau că omenirea îşi atinsese scopul. Oamenii nu puteau decât să provoace necazuri. Era mai bine să-i mistuiască acum, pe toţi deodată. Să-i întoarcă în ţărâna din care fuseseră făcuţi înainte să o cotropească.

Djinnul Fereshteh era de acord. Lumea era mai simplă înainte de apariţia muritorilor. Îşi văzuse propriul fiu, născut de o femeie muritoare, supravieţuind în multe bătălii împotriva creaturilor Distrugătoarei de Lumi, doar ca să moară mai apoi într-o încăierare cu alt muritor. Şi, cu toate că djinnii uitaseră repede să se teamă de moarte când Distrugătoarea de Lumi a fost înfrântă, uitau mai greu acest lucru nou pe care oamenii îl numeau suferinţă. Părea o trăire prea vastă pentru a fi cuprinsă de un djinn care era nemuritor.

Dar djinnul Darayavahush s-a împotrivit să-i distrugă. A spus că oamenii trebuie lăsaţi să trăiască. Îşi câştigaseră dreptul să împartă pământul cu ei învingând-o pe Distrugătoarea de Lumi. Erau remarcabili; căzuseră în valuri pe sute de câmpuri de luptă, dar continuaseră cumva să stea în calea armatelor Distrugătoarei de Lumi. O asemenea dorinţă de supravieţuire nu trebuia ignorată.

Djinnii s-au contrazis pe măsură ce treceau anii şi o generaţie de oameni se schimba cu alta. S-au certat în vreme ce

oraşe se înălţau în locuri unde nu mai fusese până atunci şi noi conducători le urmau celor vechi la tron. În timp ce muritorii uitau treptat de timpul Distrugătoarei de Lumi.

În cele din urmă, când ultimii muritori care trăiseră să vadă Primul Război au murit, djinnii s-au adunat în casa unuia dintre ei care revendicase drept domeniu al său un vechi câmp de luptă, un loc unde pământul fusese despicat într-o vale uriaşă, unde niciun alt djinn nu voia să trăiască. Au decis să voteze. Urmau să arunce câte o piatră neagră în apă dacă erau de părere că era cel mai bine să distrugă omenirea şi o piatră albă dacă voiau să lase muritorii să trăiască.

Pietrele s-au adunat, negre, apoi albe, una după alta, până când ambele tabere erau perfect egale şi doar djinnul Bahadur a rămas să dea votul care să hotărască soarta întregii omeniri.

Fereshteh era sigur că Bahadur avea să voteze cu tabăra lui. Şi Bahadur îşi văzuse primul copil muritor pierind. O fiică cu ochi albaştri şi soarele în mâini pe care oamenii o numeau prinţesă, unul dintre cuvintele lor aiurite pe care le foloseau ca să pretindă că vreunul din ei era mai puternic decât altul. Cu siguranţă, şi Bahadur simţise aceeaşi durere ca Fereshteh. Ar fi vrut la fel de mult să se termine totul.

Şi totuşi, când Bahadur a aruncat în sfârşit piatra, aceasta era albă ca laptele. Tabăra lui Fereshteh a pierdut. Şi atunci toţi djinnii au făcut un jurământ – ca niciunul dintre ei să nu distrugă omenirea. Şi, pentru că erau djinni, jurământul era adevărat.

Au trecut secole de atunci.

Fereshteh nu ştia câte anume, căci nu le numărau decât cei ale căror zile erau numărate. La început, a încercat să stea departe de oameni. Însă aceştia se schimbau neîncetat. Era greu să nu-i urmăreşti. De câte ori credea că se săturase de ei, aceştia făceau ceva nou. Construiau ceva nou, uneori din nimic. Palatele se înălţau mai sus decât înainte. Şinele de tren îi purtau dincolo de deşert. Muzica părea să le răsară în minte şi să le ajungă la degete. Şi, din când în când,

Fereshteh nu mai putea rezista tentaţiei. Dar timpul l-a învăţat metode prin care să evite suferinţa. Nu avea niciodată grijă de copiii pe care îi dăruia femeilor muritoare. Nu-l interesa să vadă cum vlăstarii lui erau distruşi de lumea pe care ceilalţi djinni o lăsaseră să trăiască în continuare.

Apoi a venit o zi când Fereshteh şi-a auzit numele strigat cu un ordin la care nu putea să nu se supună. Şi aşa a ajuns să devină prizonier în faţa unui sultan şi a unui demdji. Un demdji care ţinea un copil pe care Fereshteh îl însemnase ca fiind al lui, deşi uitase deja de mama copilului. Era mai uşor aşa.

Dar îşi amintea de toţi copiii lui. Şi îşi amintea de durerea pe care o simţise când fiecare dintre ei murise. Aşadar, când sultanul a ameninţat copilul cu un cuţit şi i-a cerut numele celorlalţi djinni, a cedat cu uşurinţă. Nu putea să privească cum o scânteie din el murea.

Mai întâi, i-a dat numele lui Darayavahush. I-a spus sultanului doar numele acelor djinni care fuseseră atât de proşti, încât să creadă că omenirea era inofensivă şi că merita salvată. Cei care votaseră să-i lase pe oameni să trăiască. Jumătate din djinnii din deşert.

Şi a râs în timp ce, unul câte unul, deveneau prizonierii fiinţelor pe care aleseseră să le lase să trăiască.

CAPITOLUL 33

Sultanul fusese destul de periculos cu un singur djinn. Acum avea o armată întreagă. Poate că ei creaseră omenirea ca să le poarte războaiele, dar erau poveşti şi despre ce se

întâmpla când nemuritorii intrau în războaiele oamenilor. Cuceritori nemiloşi care-i înlănţuiau în fiare şi le foloseau puterile împotriva popoarelor neajutorate. Eroi care-i câştigau pe djinni de partea lor cu uşurinţă şi-şi zdrobeau duşmanii. Indiferent care erau împrejurările, nemuritorii erau de neoprit.

Gândurile mi se învălmăşeau în minte ca o furtună în timp ce sultanul mă conducea înapoi în harem cu o mână fermă pe spatele meu. Erau prea multe de făcut şi nu aveam destul timp.

Trebuia să-i dau lui Sam vestea despre djinni. Şi trebuia să mă asigur că Fadi, care plângea în braţele mele, era în siguranţă în palat. Trebuia să găsesc o cale de a o salva pe Shira. Şi trebuia s-o fac înainte ca Ayet să mă dea în vileag sultanului. Faptul că Shira născuse atrăsese atenţia tuturor, dar era doar o chestiune de timp înainte ca Ayet să-l convingă pe Kadir sau pe altcineva să o asculte şi ca sultanul să afle că eram Banditul-cu-ochi-albaştri. Şi atunci totul avea să se termine. Trebuia să fac tot posibilul să-i ajut înainte să se sfârşească.

– Tată.

Rahim mi-a întrerupt şirul gândurilor. Se apropia de noi pe coridor, cu gulerul descheiat, cu părul vâlvoi, urmat de două servitoare. Se iveau zorile, dar el arăta ca şi cum nu dormise deloc toată noaptea. Şi el avea să dea de bucluc dacă Ayet mă dădea de gol. Ce făcea aici?

– O vorbă doar.

L-a tras pe tatăl lui deoparte, ca să nu-i pot auzi, aplecându-se să-i spună ceva în şoaptă, în tir rapid. Deodată, am devenit neliniştită. Era încă aici şi Rahim n-ar fi acceptat sub nicio formă să pună în pericol viaţa Leylei. Ar fi ales-o pe ea în locul meu într-o clipită. Nu mă îndoiam de asta. Aşa cum aş fi făcut şi eu pentru oricine din cadrul Rebeliunii, în locul celor doi. Nu-i purtam pică pentru asta. Dar nici măcar nu-mi trecuse prin minte c-ar putea să-şi salveze propria

piele vânzând-o pe a mea, în loc s-aştepte ca Ayet să facă asta cu noi.

– Iertaţi-mă.

Cele două servitoare care-l însoţeau pe Rahim au păşit în faţa mea, împiedicându-mă să-l văd pe aşa-zisul meu aliat. Una dintre ele, cu capul plecat, s-a întins aşteptând să i-l dau pe Fadi, aflat în braţele mele.

– Nu, am zis trăgându-l pe Fadi mai aproape de inima care-mi bătea nebuneşte.

Nu aveam de gând să-l predau. Poate nu mai apucam să fac nimic altceva înainte să fiu descoperită, dar nu aveam de gând să las încă un demdji să fie înghiţit de harem şi să dispară.

– Trebuie să fie hrănit, a spus a doua servitoare cu o nuanţă de exasperare în glas. Nu e momentul să fii dificilă.

Era atitudinea cea mai apropiată de insolenţă pe care-o văzusem vreodată la o servitoare din harem. M-a făcut să mă uit mai bine la ea, dar, în ciuda vocii, avea capul plecat în semn de respect. O spusese destul de tare să atragă privirea sultanului.

– Dă-i-l, Amani, mi-a ordonat neatent sultanul, continuând să discute cu Rahim.

Am încercat să-i surprind privirea peste umărul tatălui său, dar, judecând după atenţia pe care mi-o dădea, părea că Rahim nici nu mă cunoştea.

– E în regulă, a spus cealaltă servitoare cu o voce, la fel, familiară, deşi eram sigură că nu o mai văzusem în harem până atunci. O să avem mare grijă de el.

În clipa aceea, când sultanul s-a întors în întregime cu spatele la noi, prima servitoare a îndrăznit să ridice capul şi m-am pomenit faţă în faţă cu Hala.

Îşi ascundea cu o nălucire pielea aurie, dar fără îndoială că era ea. Era tulburător; îmi era în acelaşi timp întru totul cunoscută şi complet străină. Pometii ei ridicaţi, aroganţi, şi nasul lung erau inconfundabile, dar părea mai tânără şi mai vulnerabilă fără învelişul auriu.

Şi cealaltă servitoare. Am privit-o cu mai multă atenţie. Era ceva în neregulă cu ochii ei. Nu aveau negrul de deşert pe care ar fi trebuit să-l aibă. În schimb, aveau culoarea aurului lichid.

Imin.

Inima îmi bătea cu putere. Ceva se pusese în mişcare. Dar nu eram sigură ce anume.

Imin mi-a făcut cu ochiul. A fost atât de rapid, încât, dacă sultanul ar fi observat, ar fi crezut că clipise. Am slăbit strânsoarea braţelor care înconjurau copilul şi i l-am întins Halei. Da, primisem un ordin, dar nu erau mulţi oameni în lume în care să am încredere mai mult decât în Hala în privinţa lui. Poate că nu avea instincte materne evidente, dar demdjii aveau grijă unii de alţii.

N-am avut timp să-i urmăresc dispărând în harem, înainte ca Imin să mă apuce de braţ.

– Mergi repede. Şi nu privi în urmă.

– Ce se întâmplă? am întrebat în şoaptă în timp ce ne îndepărtam cu paşi repezi pe coridor.

Prea repezi, mi-am dat seama. Dacă sultanul îşi lua fie şi o clipă ochii de la Rahim, şi-ar fi dat seama că aproape alergam.

– Ceva ce trece drept un plan făcut din scurt, asta se întâmplă. Ia-o la dreapta aici.

Am cotit după un colţ şi am ieşit din raza vizuală a sultanului. Am înţeles că Rahim nu ne trăda; era o diversiune. Deodată, m-am simţit ruşinată c-am crezut că ne-ar trăda atât de uşor.

Până să termine de vorbit cu tatăl lui, sultanul avea să creadă că mă întorsesem în harem. Dacă se întreba măcar.

– Fadi, copilul... am început eu. Sultanul o să-l caute, trebuie să...

Imin şi-a dat ochii peste cap, tăindu-mi vorba.

– Mă crezi sau nu, *putem* încerca să facem un plan fără tine.

Imin a încetinit pasul când am ieşit dintre pereţii răcoroşi de marmură ai palatului şi am intrat într-una dintre grădinile mari şi întinse. Era încă dimineaţă devreme, iar căldura necruţătoare a zilei încă nu se instalase, dar tot am mijit ochii să mă apăr de soare după întunericul criptelor.

Ne-am oprit, ascunzându-ne după un copac, ferite de privirile oricui ar fi trecut pe acolo. Imin şi-a scos hainele de servitoare cu un gest scurt. Pe sub haine avea uniforma gărzilor de la palat care fusese făcută pentru cineva mult mai înalt şi mai lat în spate. Imin a început să-şi tragă mânecile la loc şi să-şi lărgească catarama de la curea, făcând loc unui trup nou.

– Nu putem să ieşim, pur şi simplu, cu un copil din harem. Cineva ar observa c-a dispărut. Asta dacă sultanul n-ar fi încredinţat c-a murit. Dacă, să spunem, jumătate din harem l-ar vedea pe Kadir înecând copilul într-un acces de furie, de exemplu.

Hala putea s-o facă. De asta riscau să o aducă în palat. Nu trebuia decât să-l ducă pe Fadi înapoi în harem şi să desfăşoare scena în mintea oricui se întâmpla să treacă pe acolo. Putea chiar să bage imaginea în capul lui Kadir dacă asta voia. Putea să-l facă să creadă că-l omorâse cu adevărat. Şi, chiar dacă nu ajungea la Kadir, pe cine avea să creadă sultanul: pe zecile de soţii şi fiice din harem care vedeau totul sau pe fiul cu un temperament violent? Mai ales dacă pruncul nu era nicăieri de găsit.

– Apoi, draga mea soră poate să-l scoată pe poarta palatului şi să-l ducă într-un loc sigur, ascunsă de o nălucire.

Imin a scuturat mânecile lungi până i-au căzut peste mâinile mici ale formei sale de femeie.

– E aproape uşor.

Imin avea dreptate. Putea să meargă. Puteam să-l salvăm pe Fadi.

– Şi mama lui? am întrebat eu, nerăbdarea crescându-mi în piept. Verişoara mea, Shira – pe ea cum o scoatem?

– Nu o s-o... a început Imin, apoi s-a oprit repede înainte să apuce să prevestească viitorul.

Dar eu ştiam ce fusese cât pe ce să spună. *Nu o s-o salvăm pe Shira.* Nu conta dacă o spunea sau nu; se părea că hotărârea era deja luată.

– De ce? am întrebat. Dacă putem să-l scoatem pe Fadi, de ce nu şi pe Shira? E clar că Sam tocmai v-a strecurat pe tine şi pe Hala prin pereţi, ar putea...

– În închisoare sunt gratii de fier peste tot; Sam nu are cum să intre acolo şi să iasă cu ea, a spus Imin fără să mă privească. Dar eu pot să te duc *pe tine* acolo ca s-o vezi înainte să fie executată.

Deci pentru asta era uniforma de paznic.

– Vrea să te vadă.

– Ăsta nu e un motiv bun să nu o salvăm.

Imin nu-mi spunea adevărul. Doar că nu ştiam de ce.

– Dacă Hala ar vrea, ar putea să facă un soldat să descuie celula Shirei şi să iasă cu ea de acolo pe sub nasul sultanului. Ceea ce înseamnă că există alt motiv pentru care salvarea ei nu face parte din plan.

Nu era o întrebare.

– De ce?

Imin s-a îndreptat de spate. Se îneca în uniforma de paznic. Arăta ca un copil care se costumase în hainele unui adult. Dar faţa dovedea o înţelepciune care-i depăşea cei optsprezece ani.

– Pentru că încă n-am renunţat să te salvăm *pe tine*.

Am înţeles dintr-odată. Dacă Shira dispărea, aş fi putut la fel de bine să mă predau. Un copil putea să dispară în mod credibil, dar moartea Shirei nu putea fi înscenată la fel de uşor. Dacă ea dispărea, aveau să creadă că evadase. Şi, mai devreme sau mai târziu, sultanul şi-ar fi îndreptat privirea spre mine, fata care încercase deja s-o ajute o dată. Şi avea să pună întrebări, iar eu aş fi dat de gol Rebeliunea cu un singur cuvânt.

Era ori Shira, ori toţi ceilalţi.

– Dar Ayet... am început, vrând să-i spun că fusesem deja descoperită. Că fusesem proastă şi neatentă şi mă lăsasem prinsă. Că oricum pentru mine totul se terminase.

– Nu-i nevoie să-ţi faci griji din pricina lui Ayet.

Imin a început să-şi schimbe forma, ocupând uniforma. Era cu un cap mai înalt decât mine în doar câteva secunde.

– Ce vrei să spui?

Nu mi-a răspuns, frecându-şi mânios bărbia în timp ce se acoperea de barbă.

– Urăsc chestiile astea.

Oricare ar fi fost soldatul a cărui siluetă o fura, avea o voce făcută să dea ordine, gravă şi serioasă.

– Navid şi-a lăsat barbă de când am fugit din tabără şi acum, când îl sărut, e ca şi cum mi-aş freca faţa de pânză de sac. Ai noroc, să ştii, că Jin se bărbiereşte întotdeauna.

– Măcar Navid nu dispare din când în când în locuri pe care nu le ştii, i-am răspuns.

Mi-am dus mâinile la ochi, încercând să alung epuizarea.

– Deci trebuie s-o lăsăm pe Shira să moară?

– Mie mi se pare că una din voi trebuie să moară, a spus Imin. Dacă vrei cu adevărat, pot s-o salvez. Dar ar trebui să te omor aici şi acum ca să nu ne poţi trăda.

Bătea darabana cu degetele pe cuţitul de la brâu. Ştiam că Imin vorbea serios. Ar fi făcut orice pentru rebeliunea asta, la fel ca oricare dintre noi. Şi asta însemna inclusiv să mă ucidă.

– Poţi să faci mult mai multe lucruri pentru rebeliune dacă trăieşti. Iar ea...

Imin a ezitat, ca şi cum nu voia s-o spună. Dar era demdji. Trebuia să spună adevărul.

– Ea poate să facă mult mai multe murind.

Chiar şi pe timp de vară, în închisoarea palatului nu era cald. Am simţit frigul pătrunzându-mi în oase când eu şi Imin am coborât pe treptele tocite de piatră. Paznicul de la uşă nici nu încercase să ne oprească după ce l-a văzut pe Imin în uniformă. Aveam să fim lăsaţi singuri acolo jos.

Shira tremura într-un colţ, purtând aceleaşi haine în care născuse, cu spatele la uşă. Am făcut un pas spre ea, dar Imin m-a oprit cu o mână pe umăr. Mi-a făcut semn spre celula de lângă cea a Shirei.

Am făcut doar câţiva paşi mai aproape şi am văzut că ceea părea o grămadă de haine aruncate se mişca. Slab de tot. Doar micile ridicări şi coborâri ale respiraţiei. Era o femeie, prăbuşită pe o parte, cu părul negru revărsat peste faţă. Dar recunoşteam halatul pe care-l purta, de culoarea trandafirilor, având cusături în aceeaşi nuanţă a cireşelor prea coapte. Era acelaşi pe care-l purtase în ziua aceea în menajerie.

– Ayet?

– Degeaba.

Shira era tot cu spatele spre noi.

– Nu mai vorbeşte. Ar putea la fel de bine să fie moartă, doar că încă respiră.

La fel ca Sayyida şi Uzma. Scoasă din minţi. La asta se referea Imin când spunea că nu trebuia să-mi fac griji că Ayet m-ar putea trăda. Shira s-a întors încet, sprijinindu-se de perete ca să se ridice.

– Voiai să ştii unde dispar fetele.

A făcut un gest larg, de parc-ar fi arătat un palat cu o cupolă aurită.

– Aici ajungem. Ţi-am spus că n-am nimic de-a face cu asta.

Şi-a lăsat braţul în jos; i-a căzut moale pe lângă corp.

– Vestea bună e că doar una dintre noi trebuie să moară azi.

– Shira...

– Nu încerca să mă consolezi.

Vorbea pe acelaşi ton pe care-l folosea când stăteau pe aceeaşi podea în Dustwalk, plină de dispreţ. Dar nu mă mai păcălea atât de uşor. Era o fată disperată.

– Iar *tu*, s-a răstit la Imin, care stătea pe trepte în spatele meu, să ştii că nu-i nevoie să ne urmăreşti aşa. Deja sunt

condamnată la moarte. Ce altceva aş *putea* să fac începând de-acum şi până la apusul soarelui?

Ei bine, condamnarea la moarte, cu siguranţă, nu o făcuse mai politicoasă. M-am gândit să-i spun că Imin era de partea noastră. Dar nu asta conta cu adevărat pentru Shira. I-am făcut un semn subtil din cap lui Imin şi s-a retras în sus pe trepte, unde nu ne auzea.

– Aşadar...

M-am lăsat pe lângă peretele de lângă celulă aşa încât să stăm una lângă alta. În şaptesprezece ani nu-mi aminteam o singură ocazie în care să fi stat aşa împreună. Nici în Dust-walk. Nici în harem. De fiecare dată ne înfruntasem faţă în faţă. Acum stăteam alături, cu un şir de gratii solide de fier între noi.

– Ai cerut să mă vezi.

– Ironic, nu? Ultima persoană pe care mi-am dorit s-o văd vreodată e ultima pe care o mai văd în viaţa asta.

– Nu-i nevoie să explici, Shira.

De jumătate de an începusem să-mi dau seama că orice discuţie aveam cu cineva din Rebeliune putea fi ultima. Uneori chiar aşa era. Dar era mai greu să-mi alung asta din minte când ştiam sigur că Shira avea să moară.

– Nimeni nu vrea să moară singur.

– O, Doamne sfinte, nu fi atât de jalnică; e deprimant!

Shira şi-a dat atât de tare ochii pe spate, încât am crezut că s-ar putea rătăci în fundul capului.

– Nu vreau decât un singur lucru de la tine. Prietenii tăi rebeli au fost aici. Au spus...

A înghiţit cu greu în sec, ca şi cum încerca să ascundă de mine faptul că spera, chiar şi pentru o clipă, ca acesta să nu fie sfârşitul.

– Au spus că nu pot să mă scoată de aici.

O împunsătură de vinovăţie mi-a trecut prin inimă. Puteau. Dar mă salvau pe mine în locul ei. Alegeam noua mea familie, în defavoarea celei vechi.

– Dar au spus că pot să-l ajute pe Fadi.

A deschis ochii, prinzându-se cu degetele de gratii.

– N-am devenit sultimă având încredere în toţi şi-n oricine. Vreau s-o aud de la tine. Nu e mult, dar eşti singura rudă de sânge pe care o am aici. Spune-mi că fiul meu e în siguranţă.

– Hala l-a scos din palat.

Când vorbele mi s-au rostogolit de pe limbă, am înţeles că erau adevărate.

– Putem să-l protejăm.

În timp ce vorbeam, o încordare pe care nu o observasem i-a părăsit corpul, o teamă pe care o ţinuse în oase de prima dată când o văzusem la băi. Se uitase la mine în ziua aceea, la ochii mei de demdji, şi înţelesese că avea să fie pierdută în ziua în care năştea? Înainte să cunosc haremul, poate-aş fi întrebat de ce riscase să se culce cu altcineva în afară de soţul ei. Dacă era chiar atât de proastă şi arogantă, încât să creadă că nu avea să sufere aceeaşi soartă ca mama lui Ahmed şi Delilei. A tuturor femeilor din harem care se abătuseră în braţele altui bărbat. Dar văzusem destule de când intrasem în harem ca să ştiu că aici existau şi alte moduri de a muri. Ayet era dovada vie.

– De ce n-ai încercat să mă vinzi sultanului ca să-ţi salvezi viaţa?

Mi-a scăpat. Înainte de a intra în Rebeliune, nu credeam că cineva făcea vreodată ceva care să nu fie în propriul interes. Şi erau părţi din mine de care nu mă puteam desprinde, aflate acolo dinainte de Rebeliune. Părţile care mă ţineau în viaţă.

– Ştii cine sunt. Ştiai că viaţa ta e ca şi pierdută. Dacă supravieţuirea în harem e doar un joc mare, de ce nu ai jucat ultima carte?

Cunoşteam privirea pe care mi-a aruncat-o din zilele petrecute împreună în şcoala din Dustwalk. Cea pe care o păstra pentru situaţia în care spuneai ceva deosebit de stupid în oră. Cea cu care se asigura că erai conştient nu doar că eşti prost, ci şi că ea e mult mai deşteaptă decât tine.

– Sultanul nu face târguri. Toţi ştiu asta. Nu a făcut niciun târg de când a vândut libertatea ţării pentru un tron. E o greşeală pe care o faci o singură dată. În schimb, el *ia*. Şi ar fi luat informaţia despre trădarea ta de la mine şi am fi fost amândouă moarte. Şi vreau ca *una* dintre noi să trăiască. Aş prefera să fiu eu, bineînţeles, dar trebuie să mă mulţumesc şi cu tine.

Un zâmbet slab i s-a ivit pe faţă după gluma făcută în pragul morţii. Dar a dispărut repede.

– Când eu nu voi mai fi, vreau ca tu să rămâi cu rebeliunea ta prostească şi idealistă, ca să-i distrugeţi pe sultan şi pe Kadir.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât accentul îi ieşea mai mult la suprafaţă. Accentul nostru din Ultimul Ţinut.

– Pe *ei* îi urăsc şi urăsc ce-au făcut. Şi aproape am reuşit să le iau şi tronul.

– Stai.

Am întrerupt-o înainte să-şi urmeze gândurile, fără ca eu să înţeleg.

– Cum adică aproape le-ai luat tronul?

– Aşa a promis Fereshteh.

A spus-o cu siguranţa cu care un copil repeta ceva ce credea cu adevărat. Care nu înţelegea că promisiunile erau doar vorbe. Dar Fereshteh era djinn. Dacă era periculos ca un demdji să facă promisiuni, cât de groaznică era una venită de la un djinn adevărat? O mie de poveşti despre promisiunile djinnilor, îndeplinite în moduri îngrozitoare şi chinuitoare, mi-au năvălit în minte.

– Mi-am dat seama devreme că haremul era un joc de necâştigat. Singurul mod *adevărat* prin care poţi să câştigi e să devii mama nu doar a unui prinţ, ci a unui sultim. Însă Kadir nu poate procrea niciun prinţ. Iar Fereshteh era, pur şi simplu, acolo într-o zi, în grădinile haremului. Ca şi cum a ieşit dintr-o poveste şi a apărut în viaţa mea să mă salveze. Şi a spus că poate să-mi dăruiască un fiu. Şi, dintr-odată, aveam modul a de câştiga jocul de necâştigat. De a

supravieţui momentului în care Kadir avea să se sature de mine în patul lui şi de a deveni sultima, a continuat, cu ochi gânditori. Şi când l-am atins s-a transformat din foc în carne. Şi m-a întrebat ce mi-aş dori pentru copilul nostru.

– Cum adică ce ţi-ai dori? am întrebat cu gura uscată.

Shira a deschis ochii înroşiţi de parcă cineva o trezise când era pe punctul să adoarmă.

– A spus că poate să-mi îndeplinească o dorinţă pentru copilul lui. Toţi djinnii pot.

– Shira, am spus, alegându-mi cu grijă cuvintele. Ai auzit poveştile, aşa cum le-am auzit şi eu. O dorinţă de la un djinn...

– În poveşti, oamenii *fură* dorinţele. Amăgesc, mint şi înşală ca să găsească o cale uşoară de a-şi schimba norocul. De asta djinnii le deformează. Hoţii nu prosperă din dorinţele lor. Dar dacă dorinţa e oferită...

Atunci nu era nevoie să o deformeze. Puteau să dea cu adevărat unui om ceea ce-şi dorea.

– Ţi-ai dorit mai mult decât un prinţ.

Dar n-o mai urmăream întru totul pe Shira. Gândurile îmi alergau din nou către nisipurile din Dustwalk. Către mama mea. Dacă i se dăduse ocazia să-şi dorească ceva, ce-şi dorise pentru mine? Ce mare hatâr îi făcuse tatăl meu pentru mine?

– Ţi-ai dorit ca fiul tău să fie sultan.

– Singurul mod prin care câştigam jocul.

Shira şi-a lăsat capul pe spate, pe zidul rece de piatră, cu un mic oftat care i-a scăpat printre buze. Atunci au început să curgă lacrimile.

– Mi-am dorit să fiu mama unui conducător. Nu ar mai fi fost nevoie să mă zbat să supravieţuiesc. Puteam avea tot ce mi-am dorit vreodată.

Cuvântul unui djinn era adevărat. Dacă Fereshteh îi promisese Shirei că Fadi avea să fie sultan într-o zi, ce însemna asta pentru Ahmed?

– Dar am pierdut.

Lacrimile i se scurgeau pe obraz. Nu o văzusem niciodată pe Shira plângând. Părea cumva nefiresc.

– Shira, vrei să plec?

– Nu, a spus, deschizând ochii. Ai dreptate. Nimeni nu vrea să moară singur.

Mă aşteptam să mă doară. Dar nu aveam în suflet decât mânie. Şi, deodată, m-am înfuriat. Şi nu ştiam pe ce anume eram furioasă. Pe mine însămi, că nu am scos-o de acolo suficient de repede. Pe ea, că fusese atât de proastă, încât să se lase prinsă. Pe sultan, că ne făcuse asta amândurora.

– Ar fi trebuit să-mi pun altă dorinţă, a spus ea într-un târziu când a încetat să plângă.

Când a redeschis ochii, era un foc acolo pe care nu-l mai văzusem la ea. Unul care, mi-am dat seama brusc, fusese dintotdeauna acolo. În Dustwalk, când credeam că eram singura care-şi dorea atât de mult să scape. În harem, când credeam că numai eu ascundeam ceva. Doar că ea se ascunsese mult mai bine decât mine.

– Spune-mi că o să câştigaţi, Amani. Că o să-i ucideţi pe toţi. Că o să luaţi ţara înapoi din mâna lor şi că fiul meu o să fie în siguranţă într-o lume care nu vrea să-l distrugă. Asta e dorinţa mea adevărată. Spune-mi asta.

Am deschis gura şi am închis-o la loc, căutând cuvintele. Era un joc periculos să spui adevărul. Erau atât de multe cuvinte pe care voiam să le spun! *Fiul tău nu va păţi nimic rău. Nu o să las să se întâmple asta. Fiul tău o să trăiască liber şi o să crească puternic şi deştept. O să apuce să vadă stăpânirea asta îngrozitoare cum se prăbuşeşte. O să apuce să vadă tiranii căzând şi eroii ridicându-se în locul lor. O să aibă copilăria pe care noi n-am putut-o avea. O să alerge până-l dor picioarele dacă aşa vrea, urmărind orizontul, sau o să prindă rădăcini aici dacă aşa preferă. O să fie un fiu cu care s-ar mândri orice mamă şi nu o să i se întâmple nimic rău în lumea pe care o s-o clădim când tu n-o să mai fii.*

Era periculos să-i promit ceva din toate astea. Eu nu eram un djinn atotputernic; nu puteam face promisiuni. Tot ce-am putut să spun a fost:

– Nu ştiu ce-o să fie, Shira. Dar ştiu pentru ce lupt.

– Ar fi bine să ştii, a spus Shira sprijinindu-şi capul de metalul rece. Pentru că eu o să mor pentru asta. Asta am dat în schimbul rebeliunii voastre.

Lacrimile i se uscaseră acum.

– Le-am promis că, dacă îmi scot fiul de aici, o să arăt oraşului cum moare o fată din deşert.

Mulţimea din piaţa din afara palatului era agitată şi vuia de zgomot. Puteam s-o aud înainte să ajung măcar în balconul din faţa palatului. Aproape se înserase şi o luaseră pe Shira. Îi oferiseră haine curate, dar le refuzase. Nu fusese târâtă; nu se luptase şi nu se văicărise. Se ridicase când au venit după ea, ca o sultimă care merge să-şi întâmpine supuşii, nu ca o fată care avea să moară.

Mă făcuse să-i promit că voi rămâne cu ea până la sfârşit. Poate că nu o puteam urma pe eşafod, dar nu aveam să-mi încalc promisiunea făcută unei fete în pragul morţii. Nimeni nu a încercat să mă oprească în timp ce păşeam pe coridoarele palatului, cu Imin urmându-mă ca o umbră.

Am trecut printre draperii şi am văzut prima dată clar Izmanul din ziua în care venisem. Balconul era pe jumătate ascuns de un paravan zăbrelit, sculptat în lemn, ca să putem vedea oraşul fără ca oamenii să ne vadă. Dădea către o piaţă uriaşă, de două ori mai mare decât spaţiul ocupat de tabăra rebelă în canion. Şi era plină până la refuz. Vestea despre execuţia sultimei se răspândise cu repeziciune. Oamenii se înghesuiau să vadă o femeie din harem murind pentru că născuse un monstru. Era ceva desprins parcă din poveşti, iar ei aveau să fie martori.

Mulţimile se îmbrânceau pentru un loc bun în jurul eşafodului de piatră care se afla chiar sub balcon. Privind în jos din unghiul acela, vedeam că piatra nu era atât de netedă,

pe cât părea de jos. Era plină de scene cioplite din bezna iadului. Oameni înghiţiţi de metamorfici, coşmaruri care se hrăneau cu un copil, o femeie al cărei cap era ţinut în sus de un strigoi cu coarne. Acela era ultimul lucru pe care aveau să-l vadă cei conduşi către butucul călăului.

Era ultimul lucru pe care avea să-l vadă Shira.

Aproape că nu l-am zărit pe Tamid. Stătea în umbră, într-un colţ, cu o expresie jalnică pe chip. Shira şi Tamid de-abia schimbau o vorbă acasă, indiferent cât de mic era Dustwalkul. Am avut senzaţia că s-ar fi urât unul pe altul dacar fi vorbit. Dar m-am gândit că Shira şi Tamid fugiseră împreună din Dustwalk. Supravieţuiseră. Supravieţuiseră după ce le făcusem eu. Fuseseră împreună când i-am lăsat în urmă. Asta sigur însemna ceva.

– A fost o greşeală să pregăteşti execuţia fără să te consulţi cu mine, Kadir, am reuşit s-aud când am trecut pe lângă sultan – era furios. Oraşul e şi aşa cuprins de revoltă. Ar trebui să scapi de ea în taină. Cum ai făcut cu copilul ei.

Hala reuşise să-l convingă pe sultan că haremul îl văzuse pe Kadir ucigându-l pe Fadi. Bun. Era în siguranţă.

– E soţia mea, spuse Kadir cu o voce sălbatică, chiar şi în faţa mâniei mai potolite a tatălui său. E a mea şi fac ce vreau cu ea.

Kadir m-a observat când s-a răsucit pe călcâie, întorcându-se cu spatele la tatăl lui. Un zâmbet răutăcios i-a apărut pe faţă.

– Tu, a poruncit spre Imin, eşti liber! Găseşte-ţi alt loc în care să stai.

Am simţit cum celălalt demdji s-a încordat în spatele meu. Dar nu putea să refuze. A schiţat o plecăciune scurtă şi a plecat.

– Mă bucur că eşti aici.

Kadir a traversat încet balconul către mine. Mi-am întors ochii către sultan fără să vreau, căutând ajutor. Dar el era atent în altă parte. Nici Rahim nu era pe nicăieri. Tamid se

uita la noi. Dar el nu putea să mă ajute. Chiar dacă nu m-ar fi urât, nu se putea pune cu un prinţ.

Kadir şi-a pus mâna pe spatele meu, la baza şirei spinării, ca şi cum credea că eram o marionetă şi putea să tragă de sfori. M-a împins pe lângă două dintre soţiile lui, care priveau din spatele paravanului zăbrelit, ascunse de mulţime, în spaţiul deschis de la marginea balconului, unde eram expusă. Câţiva ochi din mulţime s-au îndreptat spre noi când am apărut.

– Tu ai încercat să o ajuţi să fugă.

Kadir s-a aplecat spre mine, iar presiunea corpului său m-a făcut să mă lipesc de balustradă, prinsă între el şi spaţiul deschis şi privelişte verişoarei mele de jos. Simţeam cum fiecare centimetru al corpului meu se împotrivea atingerii corpului său. Uram mai mult decât orice faptul că nu puteam să opun rezistenţă. Îi simţea respiraţia fierbinte pe gât când vorbea.

– Şi acum vreau s-o priveşti cum moare.

Nu era nevoie să mă oblige s-o privesc murind. Orice s-ar fi întâmplat, aveam să-i ofer măcar asta. Nu o făceam pentru Kadir. O făceam pentru Shira. Pentru că orice altceva ar fi fost era sânge din sângele meu şi merita măcar atât din partea mea. Merita mult mai mult, de fapt. Dar asta era tot ce puteam să-i ofer.

Un vuiet s-a stârnit în mulţime când Shira a urcat pe eşafod. O parte erau batjocuri, dar s-au stins repede.

Acum îmi dădeam seama că avea dreptate să nu-şi schimbe hainele.

Cu mătăsurile, muselinele, bijuteriile şi machiajul frumos Shira arăta ca o nobilă. Dar aşa cum era acum, îmbrăcată într-un halat alb simplu, arăta ca o fată din deşert. Arăta ca o fată din mulţimea în faţa căreia se afla, nu ca un om venit dintr-un palat. Mi-am dat seama că oamenii o *aclamau* pe ea, nu-i cereau capul.

Când a păşit pe piatră, tremura încă, iar picioarele goale abia o mai susţineau.

Mulţimea agitată s-a domolit destul cât să asculte călăul începând să enumere aşa-zisele ei crime. Shira stătea cu capul ridicat, cu spatele drept ca un ţăruş de fier. O briză uşoară îi trecea prin păr. Era lung şi despletit în jurul umerilor şi se mişca în aşa fel încât îi dezgolea gâtul. Vântul a părut să-i atragă privirea în sus. Şi-a dat capul pe spate, remarcându-ne cu uşurinţă pe mine şi pe Kadir la balcon. L-a ignorat pe soţul ei, aţintindu-şi privirea spre mine. Buzele îi erau uşor curbate. A fost singurul avertisment.

Călăul încă citea.

– Pentru trădare împotriva sultimului...

– Sunt loială *adevăratului* sultim!

Cuvintele au ţâşnit de pe buzele Shirei, speriindu-l pe călău şi amuţindu-l.

– Adevăratul sultim, prinţul Ahmed!

Vorbele ei au stârnit un răspuns din mulţime.

– A fost ales de soartă la întreceri! Nu de mâna tatălui său! Un tată care ne-a sfidat el însuşi tradiţiile! Cunosc voia djinnilor şi ei îi pedepsesc pe falşii conducători. Kadir nu va putea niciodată să dea ţării noastre un moştenitor!

Un fior de mândrie mi-a străbătut pieptul. Sultanul avusese dreptate. Era o greşeală să o execute în public. Kadir îi dăduse legendarei sale sultime cea mai mare scenă din Miraji ca să-şi dezvăluie secretele. Era o fată aflată la câteva clipe de moarte şi se folosea de ultima suflare pentru a face mai mult decât putea o ploaie de pamflete aruncate de un roc. Chiar dacă o amuţeau acum, povestea asta avea să se răspândească în toată ţara şi să înflorească cu fiecare relatare.

– Dacă vreodată Kadir va urca pe tron, va fi ultimul sultan din Miraji!

Kadir s-a dezlipit de mine în timp ce sultima vorbea, retrăgându-se înăuntru şi dând ordine răstite. Dar era mult prea târziu. Răul fusese făcut şi dac-ar fi amuţit-o acum ar fi arătat ca şi cum încercau să înăbuşe adevărul. Nu m-am mişcat, deşi am surprins privirea sultanului doar pentru o

clipă. Părea resemnat. Ca şi cum ştia că asta avea să fie urmarea prostiei fiului său.

– Va muri fără un moştenitor care să-i ia locul şi ţara noastră va ajunge din nou pe mâini străine.

Shira încă vorbea, iar vocea ducea mai departe începuturile revoltei din mulţime.

– Aceleaşi mâini străine cu care falsul sultan face înţelegeri în spatele uşilor închise. Prinţul Ahmed e singura speranţă a ţării! E adevăratul moştenitor...

Încă mai striga când gărzile au împins-o în faţă, aşezându-i cu forţa capul pe butuc.

– Un nou început! a strigat ea în timp ce paznicul îi apăsa capul atât de tare în jos, încât bărbia i s-a lovit de butuc, deschizând o rană uriaşă.

Larma mulţimii acoperea tot ce-ar mai fi spus, însă ea mi-a susţinut privirea când călăul s-a apropiat. M-am aplecat în faţă, micşorând cât puteam de mult distanţa dintre noi, lipindu-mă cu şoldurile de balustradă şi aplecându-mă peste balcon.

Am rămas cu ochii la ea până când securea a căzut.

CAPITOLUL 34

Nu-mi dădeam seama de unde venise prima piatră. A zburat din mulţime, lovindu-se de peretele de lângă balcon.

– O nouă zi! a strigat cineva din mulţime. Un nou deşert!

Strigătul Rebeliunii s-a împrăştiat în toată piaţa. Mulţimea de jos s-a transformat într-o gloată agitată cu o viteză

înspăimântătoare. Cel mai apropiat paznic s-a tras în spate. Cei care stăteau în spaţiul deschis alături de mine se retrăgeau deja.

Am văzut bomba când se pregătea să zboare. O flacără izbucnind în mulţime. O sticlă umplută cu o cârpă aprinsă, aţintită spre balcon. M-am ferit, adăpostindu-mă înăuntru. Când mă pregăteam să mă arunc la pământ, l-am zărit pe Tamid privind prin paravan, cu ochii lipiţi de deschizături şi degetele împletite pe lemnul sculptat. L-am înşfăcat şi l-am tras la pământ cât era de lung tocmai când sticla se lovea de paravan, explodând într-o cascadă de flăcări şi sticlă peste lemn.

Când mi-am ridicat privirea, tuşind, o parte din paravan lipsea; restul începea să ardă. Un alt soldat care stătuse prea aproape zăcea acum lungit lângă noi, strigând de durere în timp ce sângele îi curgea pe partea rănită a feţei. Tamid s-a uitat la el cu ochii mari. Am bănuit că nu era aşa obişnuit să se ferească de moarte ca mine.

– Bombe în sticlă, precum cele pe care le făceam noi acasă, i-am explicat şi m-am ridicat de pe el.

M-am uitat repede în jur, asigurându-mă că nu ne observase nimeni. Haosul era o diversiune. Sultanul dispăruse deja. M-am gândit că plecase într-un loc sigur sau ca să ordone să se întărească paza palatului. Să potolească mulţimea. Speram doar ca Rebeliunea să fie gata să-i protejeze.

– Trebuie să ne adăpostim undeva.

I-am oferit fostului meu prieten o mână să se ridice.

– Haide.

Tamid m-a condus înapoi în siguranţă în camerele lui, prin coridoarele sufocate de soldaţi care se îndreptau spre străzi să menţină pacea. Sute de bărbaţi treceau pe lângă noi, tropăind cu cizmele pe podelele de marmură. A trântit uşa în urma noastră şi a încuiat-o. S-a sprijinit o clipă de uşă, cu răsuflarea tăiată, iar eu m-am prăbuşit pe scaunul de la biroul lui, iar el pe alt scaun lângă balcon.

O tăcere stingheră s-a lăsat între noi. Auzeam zarva de afară peste răsuflarea noastră întretăiată. Strigăte de revoltă; împuşcături. Apoi, s-a auzit ceva ca o explozie. Mi s-a părut că văd sclipirea ei pe faţa lui Tamid în timp ce privea spre oraş. Iar eu eram prizonieră aici. Neajutorată.

Treptat, respiraţia mi-a revenit la normal şi întunericul a început să se lase afară. Nu mai auzeam decât stins larma mulţimii de-afară. Ascultam însă cu toată atenţia vuietul tristeţii dinăuntrul meu. Nu putusem s-o ajut nici pe Shira. O privisem murind. Poate că nu-mi plăcuse întotdeauna de ea. Dar nu-mi dorisem niciodată să moară. Şi acum nu mai era. O altă victimă colaterală a cauzei.

Aş fi putut să mă întorc în harem. Dar voiam să mă duc acolo mai puţin chiar decât să fiu aici. Când s-a făcut prea întuneric ca să mai vedem, Tamid a început să bâjbâie prin cameră, zăngănind la fiecare pas din piciorul de metal şi aprinzând lămpile de ulei una câte una.

Pe masă era o carte deschisă. Am observat-o, lampa de deasupra ei a fost aprinsă. O imagine mai cumplită decât orice desen şters pe care-l văzusem în cărţile care ajungeau în Dustwalk mă privea mânioasă de pe pagini. Era un djinn din foc albastru ce stătea lângă o fată cu ochi albaştri cu soarele în mâini.

Prinţesa Hawa.

– Ai ceva de băut aici? am întrebat într-un târziu după ce Tamid a aprins şi ultima lampă şi n-am mai putut rezista. Îţi aminteşti că în Dustwalk, când murea cineva, toţi se adunau să bea ceva în cinstea celui mort? Sau acum eşti prea sfânt să bei?

– Tu ai băut pentru mine când m-ai lăsat să mor? a întrebat Tamid, scuturând paiul de chibrit.

După ce-am plecat din Dustwalk, îmi amintesc că am băut cu Jin într-un bar din Sazi. Nici măcar nu ştiu de ce am băut atunci. Am vrut să spun din nou că-mi părea rău. Dar tăcerea a vorbit în locul meu.

Tamid a deschis un dulap. Era plin de borcane şi sticle cu lucruri care semănau mai degrabă cu otravă decât cu băutură. Dar a întins mâna până în spate şi a scos o sticlă pe jumătate goală cu eticheta ruptă. Lichidul arămiu dinăuntru era inconfundabil.

– Oricum, nu beam decât pentru că tu erai o influenţă proastă, a spus scoţând dopul sticlei. Am un singur pahar.

A turnat o măsură într-un pahar şi încă una într-un borcan gol.

– Nu prea am oaspeţi pe aici.

Mi-a întins borcanul.

Nu era tocmai impresia pe care mi-o lăsase când îl văzusem cu Leyla, dar poate că aveau lucruri mai bune de făcut decât să bea împreună.

– Borcanul e curat, promit. Dacă voiam să te omor, ai dreptate, aş fi făcut-o deja.

– Pentru morţi! am închinat.

Am luat o înghiţitură, arzând replica acidă de pe vârful limbii înainte să spun ceva ce-aş fi regretat.

– Pentru cei care n-au fost atât de norocoşi ca mine.

Tamid învârtea paharul între palme.

– Nu credeam că-ţi pasă de Shira.

Îmi doream să fiu omul care să se înfurie din cauza asta. Dar nu se înşela. Fetei care eram când îl lăsasem pe Tamid sângerând în nisip nu i-ar fi păsat. Dar se dovedea că lumea nu se limita la Dustwalk.

– Ei bine, cred că te-ai înşelat.

Am rămas din nou tăcuţi, în timp ce eu sorbeam din băutură, lăsându-mă să mă ardă în drumul ei. Tamid doar se uita la paharul lui. În cele din urmă, a părut că ia o hotărâre.

– Leyla spune că plănuieşti să mă răpeşti.

– *Răpit* e un cuvânt cam tare.

Îl acuzasem o dată pe Jin că mă răpise. Dar ştiam amândoi că era o minciună. Voisem să plec. Chiar dacă asta însemna să-l abandonez pe Tamid.

– Dar da, mai mult sau mai puţin.

– De ce? Doar pentru că nu vrei să-l mai ajut pe sultan? a întrebat fără să se uite la mine.

– Sau te-a rugat Leyla prea frumos ca s-o refuzi? Sau e... Cum ai spus? Faptul că acum te ocupi cu salvatul vieţilor?

Era dispreţ în vocea lui, dar îmi dădea şansa să fiu sinceră cu el. Nu puteam s-o ratez.

– Pentru că nu te-aş mai lăsa în urmă dacă aş mai avea vreodată ocazia să scap.

Mi-a ieşit cu uşurinţa cu care ar fi ieşit doar adevărul. Aveam privirea fixată pe piciorul fals.

– Tu n-ai vrut niciodată să fugi cu mine.

– Şi ăsta e motivul pentru care m-ai lăsat să mor, nu-i aşa?

Spusesem un lucru greşit. S-a lăsat pe spate, îndepărtându-se de mine şi anulând orice mică distanţă reuşisem să scurtez între noi salvându-l pe balcon. Bând aici ceva împreună cu el.

– Nu asta voiam să spun şi ştii bine.

Nu voiam să mă cert cu el. Nu voiam să mă mai cert deloc azi. Voiam doar să-mi recâştig prietenul când deja pierdusem unul în faţa călăului.

– Spun doar că tu nu voiai să fugi nici măcar dintr-un loc pe care îl urai împreună cu cea mai veche prietenă a ta. Îmi vine greu să cred c-ai devenit acum genul care să fugă cu o prinţesă. Chiar ai de gând să pleci cu Leyla? N-o să încerci să ne torni tatălui ei?

Am încercat să par dezinteresată. Dar mulţi oameni aveau să moară dacă Tamid hotăra că îi era loial sultanului.

– Nu poţi să mă condamni că am îndoieli. Dintre noi doi, unul singur are obiceiul de a fugi cu capete încoronate.

Tamid s-a uitat atât de repede la mine pe deasupra paharului, încât am înţeles că simula dezinteresul.

– Străinul acela care l-a furat pe buraqi era din familia regală?

Mi-am dat seama că o spusesem fără să vreau. Îmi scăpase atât de firesc, de parc-aş fi putut avea încă încredere în Tamid.

– Numele lui e Jin, am răspuns. Şi da.

– Unde e acum?

Reuşisem să nu-mi pun întrebarea asta de când mă prinsese Ayet cu Sam în grădină. Dar în clipa aceea, când eram sigură că Ayet avea să ne deconspire şi totul avea să se termine, un gând stupid îmi trecuse prin cap.

Nu aveam să-l mai văd niciodată pe Jin.

Poate că aveam să mor şi el era plecat făcând Dumnezeu ştie ce, Dumnezeu ştie unde, cu Dumnezeu ştie cine.

Gândul care îl alungase era egoist: dac-ar fi aici, Jin nu m-ar lăsa să mor. L-ar lăsa pe djinnul prizonier în mâinile sultanului, ar risca totul, în loc să mă lase să mor.

– Ştii la fel de multe ca mine, am răspuns sorbind încă o gură.

– Nu-i prea grozav să fii lăsat în urmă de un om de care eşti îndrăgostit, nu-i aşa? a spus Tamid ridicând paharul pentru asta şi luând apoi o gură.

Tu doar credeai că eşti îndrăgostit de mine. Dar nu puteam s-o spun cu voce tare. Asta m-a luat prin surprindere.

– Nu, am recunoscut cu nasul în borcan. Nu e.

Am tăcut amândoi.

– Dar tu şi Leyla? am întrebat într-un târziu. Unde o să vă duceţi dacă reuşim să vă scoatem?

– Poate acasă, a răspuns Tamid ridicând din umeri. Înapoi în Dustwalk.

Am pufnit fără să vreau. Tamid şi-a ridicat privirea, jignit.

– Ei haide! m-am apărat eu. Poate n-ai vrut să pleci aşa cum ai făcut-o, dar nu-mi spune că după ce ai văzut tot ce e pe aici vrei doar să te întorci în dărăpănătura aia. Sau ai amintiri mai plăcute cu toate batjocurile pe care ţi le arunca oraşul decât am eu?

– Eu nu sunt ca tine, Amani. Tot ce-am vrut a fost o viaţă simplă ca Sfânt Părinte cu o soţie. Am crezut întotdeauna că o să te răzgândeşti şi o să vezi lucrurile ca mine în cele din urmă.

Ochii negri s-au îndreptat spre mine înainte să se întoarcă din nou în altă parte. Amintirea cererii lui în căsătorie era apăsătoare pentru amândoi.

Era o parte din el care încă nu înţelegea. Acum o vedeam bine, mai bine decât o făcusem vreodată în Dustwalk. Aş fi mutat lumea din loc să mă revanşez pentru ce-i făcusem lui Tamid. Dar nu aş fi renunţat la ea pentru el. Pentru nimeni. Diferenţa era că Jin nu mi-o ceruse niciodată. Doar mă luase de mână şi mi-o arătase.

– Viaţa asta – cu djinni, prinţi – e prea mult pentru mine. Nu m-am răzgândit în legătură cu ce vreau să fac în viaţă, Amani. Şi nici tu n-ai făcut-o.

Mi-a venit o idee şi nu mi-am putut înăbuşi râsul care creştea în mine. Mi-am dus mâna la gură şi aproape m-am înecat cu băutura. Tamid s-a uitat pieziş la mine.

– Nu râd de tine.

I-am făcut un semn cu mâna, simţind că-mi arde nasul din cauza băuturii.

– Doar că... încercam să mi-l imaginez pe tatăl tău dacă aduci acasă o prinţesă drept soţie.

Am văzut-o şi pe faţa lui Tamid. Şi-a dat ochii peste cap:

– Doamne fereşte!

Tatăl lui Tamid era un om aspru. Încercase să-l înece pe Tamid când s-a născut cu un picior strâmb. Era şi patriot până în măduva oaselor. Invoca numele sultanului cu orice ocazie. *Ce ar crede sultanul despre fiul meu bicisnic, Tamid? Ce ar zice sultanul despre un băiat din ţara lui care e întrecut de o fată, Tamid?*

– Ce-ar crede sultanul dacă te însori cu fiica lui, Tamid?

L-am imitat cât am putut de bine pe tatăl lui Tamid, ca atunci când trăiam în Dustwalk. Tamid şi-a lăsat capul în mâini, dar zâmbea în timp ce eu râdeam, alcoolul făcându-mă mai degajată.

– Dar *tu*? a întrebat Tamid învârtind paharul în mâini, cu un zâmbet slab încă pe faţă. Nu poţi să pleci. În planul ăsta măreţ de evadare, ce se întâmplă cu tine?

Şi eu mă întrebasem acelaşi lucru. Gândul m-a trezit brusc. Shazad fusese mereu dispusă să-şi dea viaţa pentru Rebeliune. Dar eu nu ştiam dacă era dispusă să o dea pe a mea sau dacă trebuia să o fac eu însămi. Imin se oferise deja s-o facă dacă ea nu putea.

– Nu pot să plec din palat câtă vreme sultanul are control asupra mea.

Am încercat să ridic nonşalantă din umeri. Dar Tamid mă cunoştea de prea multă vreme. Mă citea mai bine decât oricine.

Aproape oricine. Jin înţelesese cine eram mai bine decât o făcuse vreodată Tamid. Iar Shazad văzuse cine puteam fi. Tamid văzuse întotdeauna pe cine voia să vadă. Dar el încă ştia că eu ascundeam ceva. *Ochi trădători*.

– Aş muri pentru asta, Tamid. Nu vreau s-o fac. Aş face aproape orice să nu fiu nevoită s-o fac.

Am ascultat zarva gloatelor de afară.

– Dar e un lucru mult mai important decât viaţa mea sau a oricui altcuiva.

Tamid a pus paharul jos:

– Vreau să ştii că nu cred în rebeliunea voastră.

– Mi-am dat seama, am zis dând pe gât restul băuturii.

– Iar prinţul tău are şanse să distrugă ţara aproape la fel ca orice altceva.

Îmi dădeam seama şi de asta. Dar nu am spus-o.

– Dar aveai dreptate: nu te urăsc suficient să te privesc murind. Scoate-ţi cămaşa.

Nu asta mă aşteptasem să spună.

– Aşa le spui tuturor fetelor? mi-a scăpat.

Era o prostie să-i spun asta unui om care nu mai era prietenul meu. Care fusese cândva îndrăgostit de mine. Era o prostie să glumesc, când sângele Shirei încă zăcea în piaţă şi răscoala de pe străzi era în toi. Dar, în ciuda aşteptărilor, Tamid a râs. A râs exact aşa cum făcea înainte, dându-şi uşor ochii peste cap, ca şi când voia să cred că-mi făcea pe plac râzând. Dar îl cunoşteam mai bine de atât.

– Nu, a spus Tamid luând un cuţitaş cu o lamă nu mai lungă decât o unghie. Doar celor din care vreau să scot o bucăţică de bronz.

Am înţeles că vorbea serios. Avea să mă ajute. Ştia unde erau bucăţelele de metal de sub pielea mea. Putea să o scoată pe cea care mă controla. Cea care mă forţa să rămân aici.

Avea să-mi salveze viaţa.

CAPITOLUL 35

Auzeam cum festivităţile de Auranzeb începeau deja de cealaltă parte a zidului. Sunetul râsetelor pătrundea înăuntru, ascuţit şi clar ca un clopoţel, un vuiet de voci, mirajine şi străine, deopotrivă, iar muzica trecând ca un curent blând pe dedesubt.

Stăteam în umbra zidurilor haremului, în faţa porţii, iar în jurul meu erau grupuri de fete gătite care şuşoteau. Păstrau distanţa faţă de mine. Nimeni din harem nu părea să ştie exact ce legătură aveam cu evenimentele legate de binecuvântata sultimă, dar asta nu împiedicase zvonurile să circule. Unii chiar spuneau că mă văzuseră cum l-am ajutat pe Kadir să-l înece pe Fadi. Ştiam că mint, pentru că Hala nu era atât de proastă sau de răzbunătoare, încât să le sădească imaginea aceea în mine. Am aruncat o privire în jur după Leyla, un aliat, dar nu o găseam în lumina slabă care pătrundea din cealaltă grădină. Foşnetul materialelor, al respiraţiei şi al şoaptelor animate ocazionale erau singurele sunete care se auzeau pe partea noastră. Eram ca nişte

animale în ţarc, aşteptam. M-am forţat să respir adânc, încercând să-mi potolesc bătăile inimii.

Acum era acum. În noaptea asta îi eliberam pe djinni şi pe Leyla. Şi, într-un fel sau altul, era ultima mea noapte în harem.

Am dus mâna stângă într-o parte, un tic nervos de care încercam să scap în ultimele zile. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să observe cineva tăietura micuţă care se vindeca din braţul meu, de unde Tamid îmi scosese bucăţica de bronz din piele. Fierul era tot acolo. Mi-a spus fără să se uite în ochii mei că nu plănuise să-mi scoată fragmentele de metal, că aş fi putut să fac hemoragie dacă încerca. Dar am înţeles adevărul. Era dispus să mă ajute să evadez, dar nu voia să ajute Rebeliunea redându-mi puterea. El nu era Trădător, ca mine.

Revoltele ţinuseră toată noaptea după moartea Shirei. Deocamdată, erau numite Răscoala Binecuvântatei Sultime. Dar poveştile erau scrise de învingători. Dacă pierdeam războiul acesta, existau şanse ca numele să se schimbe în Răscoala Dezonoratei Sultime. Rămăsese o stare de tensiune în aer care descuraja enorm pregătirile pentru Auranzeb. O simţeam chiar şi în siguranţa dintre zidurile palatului.

Odată cu ivirea zorilor, după noaptea de răscoale, Rebeliunea cucerise o parte din oraş. Sam mi-a spus că tabăra noastră se folosise de răscoale ca să ridice baricade pretutindeni, înconjurând majoritatea mahalalelor şi alte părţi ale oraşului pentru a le revendica în numele rebeliunii.

Într-o singură noapte, obţinusem poziţii pentru rebeli chiar în capitală. Dacă asta nu transmitea un mesaj clar, nu ştiam ce anume ar fi făcut-o. Imaginea soarelui era pe clădiri din tot oraşul şi, mai tulburător decât orice, un soare de un roşu strălucitor fusese pictat pe un zid din inima palatului. Nimeni nu putea să explice acest lucru, cu excepţia lui Imin. Dar ea era acum o mică servitoare, cu ochi de căprioară, de la bucătărie şi nimeni n-ar fi bănuit că o persoană atât de măruntă e în stare să ajungă atât de sus.

De asemenea, la ivirea zorilor străzile erau presărate cu cadavre. Multe dintre ele purtau uniforme. Sam spunea că Shazad pusese la cale o strategie fără greşeală, chiar dacă se desfăşura pe străzile oraşului, în loc de câmpul de luptă. Şi chiar dacă o parte dintre soldaţii ei credeau că doar jefuiesc şi incendiază, ea reuşise să-i îndrume cu grijă într-un fel sau altul, conducându-i ca pe nişte soldaţi, deşi ei nu-şi dădeau seama.

Cu toate astea, deşi avuseserăm mai mult de câştigat decât de pierdut, printre rebeli plutea îngrijorarea. Dacă exista un moment potrivit în care sultanul să-şi întoarcă împotriva noastră armata de djinni, acesta era.

Însă trecuseră trei zile şi niciun nemuritor nu ajunsese încă pe străzi. Era în continuare un război între oameni. Şi demdji. Şi în noaptea asta urma să mă întorc în tabăra în care mi-era locul.

Servitoarele din harem mă îmbrăcaseră în culorile din Miraji. Alb şi auriu. Ca în armată. Numai că eu arătam ca un alt fel de soldat. Albul strălucea palid şi elegant în contrast cu pielea mea închisă de deşert. Materialul mi se lipea de piele ca degetele unui iubit, terminându-se cu un tiv greoi, având cusături aurii care urcau în sus, presărat cu perle. Îmi imaginam că trec pe lângă soţiile lui Kadir şi ele se agăţau de halatul meu cum făcuseră cu perlele de sub apă. Aveam braţele dezgolite de la coate în jos, mai puţin în zona unde brăţări de aur zăngăneau greoi în jurul încheieturilor. În lumina puternică, pudra aurie care-mi fusese presărată pe tot corpul făcea să pară că soarele trăia sub pielea mea.

Se învârtiseră în jurul părului meu tuns, după care se resemnaseră să toarne în el uleiuri parfumate astfel încât să stea drept. Mi-au împletit în păr şuviţe de aur curat, fire care se amestecau cu negrul şi captau lumina. Era greu să-mi mai pese de părul tuns. Oricât de mânioasă aş fi fost în privinţa lui Ayet, furia se stinsese în clipa în care am văzut-o pe podeaua închisorii cu ochii morţi. Se luptase şi pierduse şi îmi părea rău pentru ea.

După ce au terminat, mi-au pus pe cap o diademă subţire cu frunze miniaturale de aur şi perle în loc de fructe. Gura îmi fusese dată cu un auriu mai închis.

Toate femeile din harem care aveau voie să vină la petrecere erau îmbrăcate în aceleaşi culori ca mine, cu auriul şi albul mirajin. Dar eu eram orbitoare. Ca o sculptură de aur care nu poate fi atinsă, făcută pentru a fi aşezată într-un palat şi admirată. Nu mai rămăsese nimic din fata din deşert. Eram mai frumoasă decât mă văzusem vreodată, dar arătam nefiresc, ca o străină.

Dar eu ştiam cine eram. Eram încă rebelă.

Şi în seara asta aveam să dăm o lovitură adevărată.

– Vă prezentăm, s-a auzit strigătul de pe cealaltă parte a porţii, florile haremului!

Peste mulţime s-a lăsat o linişte nerăbdătoare. Porţile s-au deschis. Fetele din jurul meu s-au grăbit să iasă ca nişte copii spre un cadou nou. Am fost împinsă, căci eu înaintam într-un ritm mai lent. Mă gândeam că pentru oaspeţi era ca şi cum ar fi văzut păsările năvălind afară din cuşti, un talaz de alb şi auriu, în vreme ce eram eliberate printre oameni.

Grădinile erau seducătoare în lumina după-amiezii târzii. Fântânile bolboroseau vesel printre invitaţii în hainele cele mai elegante, iar muzica îşi împletea vraja cu mirosul de iasomie şi de mâncăruri dulci. Sus, deasupra noastră, cerul era presărat cu funii aurite dintr-o parte a grădinii în alta; mici decoraţiuni erau atârnate de ele reflectând lumina. Când mi-am dat capul pe spate, am văzut că erau păsări de cristal agăţate de fire aurii. O servitoare a trecut pe lângă mine cu o tavă cu prăjituri moi presărate cu un praf alb. Am luat una şi mi-am îndesat-o în gură, simţind cum îmi exploda zahărul pe limbă în timp ce se topea. Am încercat s-o savurez, dar s-a topit repede, până când am rămas doar cu amintirea ei pe vârful limbii şi în cerul gurii.

Pe măsură ce înaintam, auzeam şoapte din mulţime. Ochii reginei albish s-au oprit pe una dintre fete, îmbrăcată într-o rochie transparentă de muselină, lăsând să se vadă ceva mai

mult decât te-ai fi aşteptat, apoi şi-a îndepărtat privirea dezgustată, netezindu-şi cu palmele fustele grele şi pline.

Am ignorat-o, căutând în jur feţele cunoscute, pe Shazad sau pe Rahim. Am surprins privirea sultanului în mulţime. O parte dintre călători arătau ca şi cum începuseră deja să sărbătorească, de parcă nu aveau să mai apuce zorii zilei următoare. Însă nu şi slăvitul nostru conducător. Era mai ager ca oricând. A ridicat paharul încă plin spre mine, în chip de salut, după care ceva i-a distras atenţia în altă parte. Am răsuflat uşurată. Nu puteam să par suspectă. În schimb, am început să fac o plimbare în pas domol prin grădini. Ca şi cum nu căutam pe nimeni, de fapt.

Rahim m-a găsit înainte să ajung prea departe.

– Am fost desemnat de slăvitul meu tată să te supraveghez în seara asta.

Purta o uniformă de gală, de un alb strălucitor, şi avea o sabie într-o parte care nu părea deloc decorativă.

– Sunt destul de mulţi străini în jur şi se pare că, deşi aproape c-am lăsat să fii ucisă o dată, încă sunt de încredere.

– Odată, în timpul unei ambuscade, cineva şi-a pierdut o mână din cauza mea.

Se întâmplase în primele zile alături de Rebeliune. După Fahali, înainte să primesc un glonţ în burtă.

– A fost din vina mea. Când Ahmed m-a trimis din nou într-un raid asemănător, l-am întrebat dacă avea într-adevăr încredere în mine. A spus că erau şanse mult mai mici să fac aceeaşi greşeală a doua oară, spre deosebire de altcineva care avea s-o facă pentru prima oară.

– Ei bine, să sperăm că e singurul lucru pe care fratele şi slăvitul meu tată îl au în comun. Apropo, hai să-ţi găsim rebeliunea.

A întins un braţ spre mine. Mi-am ridicat mâinile acoperite de auriu în chip de scuză.

– A, a spus şi a lăsat braţul în jos. Desigur: uitaţi-vă, dar nu puneţi mâna.

Am mers alături prin strălucirea grădinii. Într-o seară ca asta, era uşor să uiţi că sărbătoream lovitura de stat a sultanului. Cu exact două decenii în urmă, se aliase cu gallanii şi ne luase ţara cu forţa. Când soarele apusese, tatăl sultanului Oman era încă pe tron. Zorii îl găsiseră mort în pat, palatul, plin de uniforme gallane. Sultimul a fost găsit cu faţa în jos într-o grădină, ca şi cum încercase să fugă. Mulţi dintre fraţii mai vârstnici ai sultanului au avut aceeaşi soartă. El nu-şi putea permite să existe alte pretenţii la tron. Lăsase în viaţă doar femeile şi fraţii mai tineri decât el... În urmă cu douăzeci de ani, palatul fusese cufundat în sânge şi moarte; acum, muzica şi luminile blânde pluteau printre ziduri şi murmurul conversaţiilor părea să ne amorţească, alungându-ne amintirea acelei nopţi.

Numai că existau şi statuile. Printre oaspeţi, muzicanţii şi servitorii care se perindau cu vin şi mâncare, în grădină erau din loc în loc statui făcute din ceea ce părea a fi bronz şi lut. Erau încremenite în forme strâmbate în chipuri chinuitoare, cu genunchii îndoiţi şi braţele ridicate ca şi cum se apărau.

– L-am cunoscut pe prinţul Hakim când era mic, să ştii.

Cel care vorbise era un lord mirajin, într-o conversaţie cu o fată tânără şi frumoasă. Arăta către statuie.

Erau prinţii. Sculpturile de bronz ale celor doisprezece prinţi pe care sultanul îi omorâse când luase tronul.

Cineva îşi aşezase paharul pe una dintre palmele lor întoarse în sus, lăsând faţa contorsionată a prinţului ucis să privească la paharul de vin pe jumătate golit, pătat de amprente uleioase.

– Ei bine, astea sunt de prost gust, a spus o voce către mine, făcându-mă să tresar.

Un servitor stătea lângă cotul meu cu o tavă încărcată cu basbousa[2]. Am avut senzaţia stranie că-l recunosc, numai că nu era aşa. Până când şi-a dat ochii peste cap.

[2] Prăjitură originară din Egipt, specifică Orientului Mijlociu, preparată din grâu dur, însiropată şi aromată cu apă de flori de portocal sau cu apă de trandafiri (n. red.).

– Imin.

Am aruncat o privire precaută în jur ca să mă asigur că nu suntem auzite.

– Culorile astea nu ţi se potrivesc deloc, apropo.

M-a măsurat din priviri. Dacă mai aveam vreo îndoială că era el, a dispărut odată cu dispreţul care i-a apărut în ochii galbeni strălucitori care-l dădeau de gol că era demdji.

– E unul de-al vostru? a întrebat Rahim. Cum a intrat aici?

Nici n-avea idee şi acum nu era momentul să-i explic că Imin era aceeaşi servitoare micuţă pe care Rahim o ajutase să fure copilul Shirei cu câteva zile în urmă.

– Am metodele mele.

Imin a luat o bucăţică din prăjitura dulce de pe tava lui şi a dus-o la gură.

– Shazad vă caută pe amândoi.

Şi-a lins degetele şi ne-a arătat: Shazad era ceva mai departe, cu părul împletit în cozi strânse în jurul capului ca o coroană.

– Spune că e timpul să te ţii de cuvânt şi să ne prezinţi pe cel care are această aşa-zisă armată.

– *Ea* face parte din rebeliunea voastră? a întrebat Rahim uitându-se neîncrezător la Shazad, aflată în partea opusă a grădinii. Fiica generalului Hamad? Întotdeauna am crezut că e doar o fată frumoasă.

– Aşa crede toată lumea, am răspuns eu. Aşa ne-am dat seama că nu o să fie verificată prea mult la intrare. Shazad e cea care a adus destul explozibil aici ca să elibereze toţi djinnii din cripte.

– Explozibil, a repetat Rahim.

Părea neliniştit.

– Nu i-ai explicat planul? a întrebat Imin, îndesându-şi din nou mâncare în gură.

– Până acum câteva zile nu *aveam* un plan, m-am apărat eu. De atunci, am fost ocupată.

Am dus din nou mâna la tăietura dintr-o parte.

Imin s-a întors spre Rahim:

– Shazad spune că, la fiecare Auranzeb, când apune soarele, sultanul ţine un discurs, ceea ce înseamnă că toţi ochii o să fie îndreptaţi asupra lui. Folosindu-se de asta ca acoperire, Sam o să le strecoare pe Shazad şi pe Amani prin ziduri şi o să le scoată de la petrecere.

Imin şi-a înclinat capul într-o parte, arătându-l pe falsul nostru Bandit-cu-ochi-albaştri. Trecusem cu privirea peste el până să-l recunosc. Era îmbrăcat în uniforma armatei albish. Deci aşa se învârtea pe aici fără să atragă atenţia.

– Nu e o nelegiuire să te dai drept soldat?

Inima începea să-mi bată dureros în piept. Erau atât de multe lucruri care puteau merge prost în seara asta! Şi aveam o bănuială că Sam era doar unul dintre ele.

– Am auzit şi că e o nelegiuire şi să dezertezi din armata albish.

Imin încerca să scoată o sămânţă care i se prinsese printre dinţi. Era un servitor groaznic. Era uimitor că ajunsese atât de departe fără să fie prins. Dar avea dreptate: uniforma îi venea prea bine lui Sam ca să fi fost furată. Prea bine ca să nu fi fost croită pentru el. M-am uitat spre adunarea de soldaţi albish care-şi însoţeau regina aici. Îşi asuma un risc uriaş, ca dezertor printre ei. Şi făcea asta pentru noi.

În timp ce-l urmăream, Sam şi-a aruncat o privire de-a lungul grădinii către Shazad, care începuse să traverseze grădina spre noi. Ochii lui Sam nu se desprindeau de ea. Nu, mi-am dat seama că nu pentru *noi* risca. La naiba! Mai văzusem bărbaţi îndrăgostiţi de Shazad până atunci, dar niciodată nu o văzusem pe ea îndrăgostindu-se la rându-i de vreunul dintre ei. Asta nu se putea sfârşi bine.

– Hala o să vă aştepte de cealaltă parte a zidului, a continuat Imin. O să vă facă să dispăreţi destul cât să puteţi ajunge la djinni şi să montaţi explozibilul.

– Şi sora mea? a întrebat Rahim uitându-se prin grădină după ea.

Dacă mă gândeam bine, nici pe eu nu o văzusem.

– Nu eşti prea răbdător.

Imin nu se grăbea deloc, mestecând intenţionat mai lent.

– Dacă totul merge conform planului, Sam o să le scoată pe Shazad şi Amani din palat şi o să le ducă direct în cripte, apoi o să se întoarcă prin peretele *acela* după tine şi sora ta.

A făcut din nou un semn din cap, de data asta arătând în cealaltă direcţie.

– Ia-o pe Leyla şi aşteptaţi-l pe Sam în colţul din sud-vestul grădinii, departe de haosul care o să se stârnească după explozia ce va avea loc în palat, am spus eu, întorcându-mă cu atenţie când cineva a trecut pe lângă noi periculos de aproape, putând să ne audă discuţia.

– Apoi ne-am gândit ca Hala să-l ia pe Tamid sub acoperirea unei năluciri, iar eu o să ies în haosul acela, arătând ca un servitor oarecare ce încearcă să se adăpostească de-o explozie. Ce-ar putea să meargă prost?

– Multe ar putea să meargă prost, a răspuns Rahim.

– Totuşi, e departe de cel mai prost plan pe care l-am făcut vreodată, am încercat să-l liniştesc.

– Nu, cel mai prost plan pe care l-am făcut vreodată s-a sfârşit cu tine inundând o casă de rugăciune, a adăugat Imin, ceea ce era adevărat, dar nu foarte util în momentul de faţă. Aşa că asta nu spune prea mult.

– Toţi au supravieţuit atunci, m-am apărat eu.

Rahim se uita la mine cu o expresie de nelinişte.

– Bine-ai venit în Rebeliune!

Shazad ajunsese la noi; l-a salutat pe Rahim cu un zâmbet devastator.

– Ne descurcăm cu ce putem. Acum, o să ne dai armata sau nu?

L-am găsit pe lordul Bilal, emirul din Iliaz, sprijinit de una dintre sculpturile groteşti, cu ochii pe jumătate închişi. Era tânăr, dar arăta ca şi când era deja secătuit de viaţă sau poate de propria importanţă. Nu cred că era înţelept să spun asta cu glas tare, având în vedere că încercam să formăm o alianţă. Probabil, trebuia s-o las pe Shazad să vorbească.

– Aşadar, a spus lordul Bilal, măsurându-mă din ochi, tu eşti rebela cu ochi albaştri despre care vorbeşte toată lumea.

S-a uitat la Shazad.

– Şi tu trebuie să fii imaginea operaţiunii. Eşti prea frumoasă să fii altceva.

Am văzut-o pe prietena mea încercând să-şi stăpânească enervarea.

– Iar tu eşti emirul care vrea să devină rebel, a spus Shazad păstrându-şi în acest timp zâmbetul luminos şi dând nonşalantă din mâini.

Dacă o vedeai, ai fi zis că era doar o fată frumoasă care flirtează cu un bărbat. Nu o rebelă care punea la cale un adevărat război. Mi-am dat seama de ce alesese emirul să ne aştepte aici, în colţul acesta de grădină. Muzica ce venea dintre ziduri acoperea orice discuţie în jurul nostru. Puteam doar să bănuiesc că acoperea chiar şi propriile noastre cuvinte. Cu toate astea, Shazad vorbea încet.

– Sunt fiul tatălui meu, a zis lordul Bilal ridicându-şi alene unul dintre umerii acoperiţi cu epoleţi.

Mi s-a părut că-l surprind pe Rahim dându-şi ochii peste cap. Dar, când m-am uitat direct la el, arăta întocmai ca un soldat. Rahim fusese mai întâi sub comanda tatălui lordului Bilal. El ştia mai bine decât oricine dacă fiul era pe potriva tatălui.

– Tata nu era loial tronului. Nu l-a iertat niciodată pe sultanul Oman că a dat ţara pe mâini străine. Vorbea întruna despre cum Iliazul e cel mai puternic comitat din Miraji, cum restul ţării depindea de noi. Îţi povestea până-ţi sângerau urechile cum Iliazul nu avea nevoie de restul ţării. Putea supravieţui ca o naţiune independentă.

– Vrei să spui că vrei propria ţară în schimbul armatei?

Cu siguranţă, nu cerea prea mult.

– Eşti în postura în care să negociezi cu mine?

Să o luăm pe Delila fără permisiune era una. Să dăm o parte din ţara lui Ahmed fără permisiunea lui era ceva ce nici Shazad, nici eu nu puteam face.

– Nu, a spus Shazad într-un târziu. Nici măcar eu nu sunt atât de *frumoasă* pentru asta.

Am pufnit pe înfundate. Ea a dat să mă împungă cu cotul, aproape uitând unde eram, dar şi-a dat seama la timp, transformându-l într-un gest prin care-şi aranja mâneca.

– Dar te putem duce la Ahmed, spus Shazad făcând o pauză sugestivă. Cu condiţia să-mi spui nişte numere care să mă impresioneze.

Lordul Bilal a ridicat din sprâncene spre Rahim. Comandantul lui a intervenit rapid:

– Sunt trei mii de oameni în garnizoană la Iliaz. De două ori mai mulţi s-au retras în provincie şi pot fi chemaţi.

– Şi aveţi destule arme pentru toţi?

Shazad şi-a ascuns întrebarea tactică într-un râset precaut, atingând braţul lui Rahim ca şi cum spusese ceva extrem de nostim.

– Amani.

Imin, deghizat în servitor, apăruse din nou lângă noi făcând o plecăciune elaborată.

– Sultanul se îndreaptă încoace.

Am schimbat o privire cu Shazad.

– Du-te! a spus ea. Mă descurc.

Aveam prea multe emoţii ca să mănânc sau să beau după ce i-am lăsat. M-am prefăcut că inspectez statuile îngrozitoare care înconjurau grădina ca să nu-mi întorc necontenit privirea peste umăr către Shazad şi lordul Bilal, care negociau, cu Rahim stând între ei. Feţele statuilor de bronz îmi aminteau de Noorsham. Numai că masca lui de bronz fusese netedă şi fără trăsături. Erau nişte *mementouri* cumplite a ceea ce ne putea face sultanul dacă descoperea trădarea înainte să evadăm.

– Se prezintă, a răsunat vocea din nou în curte, prinţul Bao din Gloriosul Imperiu Xicha.

M-a trecut un fior care mi-a amintit de Jin.

Un grup restrâns de xichieni se afla în capul scărilor. Erau îmbrăcaţi în haine colorate care arătau la fel de neobişnuit

precum cele pe care le văzusem purtate de gallani, dar în acelaşi timp complet diferite. Văzusem câte o rochie xichiană pe Delila, dar printre ei nu se afla nicio femeie.

O robă cu albastru şi verde îmbrăca silueta îngustă a bărbatului din fruntea grupului. Cei şase din jurul lui aveau o înfăţişare asemănătoare. Îmi aminteau de Mahdi şi de restul grupului de cărturari ai lui Ahmed.

Cu excepţia unei siluete din spate. Nu era mai înalt, dar avea umerii mai laţi decât ai bărbaţilor cu aspect de cărturari care-l înconjurau şi avea o postură ca şi cum era pregătit de luptă.

Mi s-a uscat gura.

În loc să se rupă, firul m-a tras mai puternic. Am făcut involuntar un pas în faţă, încercând să văd mai bine. Prin mulţime, în masa de oameni, faţa lui s-a întors direct spre mine. Ca şi cum eram legaţi cu o coardă invizibilă. Ca şi cum eram acele busolelor gemene.

Privirea lui Jin s-a întâlnit cu privirea mea. Mă înşelam. Nu avea zâmbetul tatălui său. Fiindcă acea curbură năzdrăvană a gurii lui era numai a noastră.

CAPITOLUL 36

Era o grădină întreagă între noi şi eram pe teritoriu inamic. O greşeală, o mişcare greşită putea să ruineze întreaga Rebeliune. Chiar şi aşa, a fost nevoie de toată puterea mea ca să rămân pe loc. Să nu mă supun acelei atracţii.

Era mai dureros decât orice ordin dat de sultan.

Jin s-a aplecat şi i-a şoptit ceva bărbatului xichian de lângă el în timp ce coborau treptele spre grădină. Acesta a încuviinţat, întorcându-se să-i răspundă. Mulţimea s-a mişcat şi a dispărut. M-am luptat cu instinctul care mă făcea să merg spre el. Să-mi croiesc drum prin mulţime fără să-mi pese că sultanul mă urmărea.

Am început să mă mişc încet spre locul unde-l văzusem dispărând. Sau atât de încet cât puteam, în timp ce inima îmi bătea în ritmul focurilor de armă. Am ocolit străinii în haine neobişnuite, mirajinii în culori frumoase, oamenii periculoşi în uniforme. Numai că nu l-am văzut. Îl pierdusem. Din nou.

– Amani.

Vocea lui în urechea mea suna exact la fel ca ultima dată când îl văzusem. În deşert. Pe fugă. Cu răsuflarea tăiată în urma sărutului din cort.

Când m-am întors, era atât de aproape, încât aş fi putut să întind mâna şi să-l ating. Numai că asta ne-ar fi adus amândurora moartea, în chinuri cumplite, asemenea oamenilor de bronz din jurul nostru, acolo s-ar fi sfârşit totul.

M-a măsurat din cap până în picioare, din vârful capului perfect pieptănat până la tălpile goale. Brusc, am devenit mai conştientă de înfăţişarea mea decât fusesem toată seara. De faptul că eram o fată care strălucea ca aurul, care era sumar îmbrăcată, care fusese înfrumuseţată la fel ca celelalte fete din harem cu scopul vădit de a fi privite de alţi bărbaţi fără a fi atinse. Celălalt xichian care era alături de Jin făcea întocmai, sorbind din priviri fiecare centimetru de piele dezgolită pe care-l aveam. Dar Jin nu părea să remarce că eram pudrată-n auriu şi etalată pentru a-l stârni.

– Te-ai tuns, a spus într-un târziu.

Era tipic pentru el să observe lucrul ăsta între toate celelalte. Cea mai evidentă rană pe care o purtam la vedere din tot ce se întâmplase între zidurile haremului.

– N-a fost dorinţa mea.

Erau prea multe de spus ca să-i explic cum se petrecuse totul. Dar Jin a citit o parte pe faţa mea. În răspunsul din cele câteva cuvinte.

– Amani, ţi-au...

S-a oprit. *Ţi-au făcut rău?* s-a împotmolit acolo. Ştiam de ce. Dacă cineva îmi făcuse rău şi el nu-i putuse împiedica, nu ştiam care erau şansele să şi-o ierte.

– Eşti teafără?

Da, asta era o întrebare grea.

– O să supravieţuiesc.

Expresia lui s-a schimbat, pumnul i s-a încleştat pe lângă corp. Când a vorbit din nou, avea vocea gravă şi serioasă:

– Jur în faţa lui Dumnezeu, dacă el ţi-a făcut rău, Amani, o să-l fac să sufere pentru asta.

Nu era nevoie să ghicesc cine era *el*. Sultanul.

– Tu nu crezi în Dumnezeu.

Era tot ce mi-a trecut prin cap să spun.

A mişcat mâna în faţă, ca şi cum voia să mă tragă spre el, departe de tot ce se întâmpla în jurul nostru.

– Atunci, îţi jur ţie.

A trebuit să strâng din pumni ca să nu întind mâinile spre el. Îmi aminteam că atunci când eram mică îmi tremurau braţele din pricina efortului de a ţine puşca prea grea pentru un copil de zece ani. Tot ce-mi doream pe lume era să dau drumul armei. Să-mi eliberez braţele şi s-o las să cadă. Efortul de-a o ţine era prea mare. Îmi sfâşia toţi muşchii.

Dar supravieţuirea depindea de abilitatea mea de a ţine puşca sus. De a învăţa să trag.

Mi-am ţinut braţele la locul lor. Tremurând de efort.

– Jin, am spus cât de încet am putut în mirajină, nu putem să vorbim în siguranţă.

– Nu-mi pasă dacă suntem în siguranţă, a spus cu o voce joasă şi fermă.

Şi pentru o clipă mi s-a părut c-ar putea să mă prindă. Să mă ia de mână şi să fugim împreună de aici. Apoi şi-a revenit; gestul s-a transformat într-o plecăciune şi s-a dat la

o parte din calea bărbatului din spatele lui. Era unul dintre xichieni, care-l urma ca o umbră.

– În seara asta sunt interpretul prinţului Bao din Imperiul Xichian. Câtă vreme vorbim prin intermediul lui, o să fim în regulă.

Bărbatul şi-a înclinat neştiutor capul, spunând ceva în xichiană.

– Ce s-a întâmplat cu celălalt interpret? am întrebat cu un zâmbet care speram să fie înşelător de politicos.

– A căzut la pat după ce şi-a rupt coastele în după-amiaza asta.

Jin mi-a făcut cu ochiul peste capul prinţului, care era încă înclinat în faţa mea.

– Prinţul are o slăbiciune pentru femei frumoase, aşa că nu a fost deloc greu să-l îndrum spre tine. Răspunde ceva, ca şi când ţi-aş fi tradus.

Nu-l văzusem pe Jin de două luni. Ultima dată ne certaserăm şi-mi vârâse mâinile pe sub haine şi-şi lipise gura de a mea. Erau luni întregi de cuvinte nerostite între noi. Ca să nu mai pun la socoteală faptul că probabil ar fi trebuit să-i spun că de îndată ce se ducea ultima rază de soare care acum ne răsfrângea umbrele mai exista şi chestiunea măruntă de a elibera o mulţime de djinni. Erau prea multe de spus şi prea puţin timp şi era prea greu să exprimi tot printr-un zâmbet politicos.

– Unde naiba ai fost? am întrebat în cele din urmă, cu un zâmbet forţat către prinţul Bao, ca şi cum vorbeam cu el şi nu ceream o explicaţie printre dinţi.

N-am văzut expresia lui Jin când s-a întors cu faţa de la mine spunând ceva rapid în xichiană. Mi-am dat seama că era vorba de o platitudine politicoasă. Prinţul a răspuns, înclinându-şi capul şi zâmbind, lăsându-l pe Jin să traducă. În sfârşit, Jin se putea întoarce la mine.

– Te căutam.

Avea pumnul drept încă strâns, lovindu-se încordat de picior.

– Ei bine, a fost o prostie, i-am spus, iar Jin şi-a înăbuşit râsul în timp ce eu îmi strângeam buzele şi încercam să transmit politeţe către străinul ce părea să creadă că nu vedeam cum se holba la pieptul meu. Eram chiar aici.

– Da, am vorbit cu Shazad în detaliu despre alegerile mele.

– Shazad ştie că eşti aici?

Începea să se întunece. Nu avea să mai treacă mult timp înainte să fie nevoie să ne despărţim din nou.

– În Izman, da. Aici, în palat... nu chiar.

Şi atunci a apărut. Zâmbetul acela care mă trăgea în belele după el. M-am împotrivit dorinţei de a-i răspunde în acelaşi fel.

– Ar fi bine să-i răspunzi ceva prinţului.

Jin a spus repede ceva în xichiană; prindeam doar frânturi, dar părea să-i spună că mirajina nu era o limbă atât de concisă precum xichiana. Abia dac-a aşteptat răspunsul prinţului Bao înainte să se întoarcă cu faţa spre mine.

– Am venit să mă asigur că ieşi din palat în seara asta. Chiar dacă nu reuşim să mai scoatem pe nimeni altcineva, tu vii cu noi. Ai înţeles?

Un zâmbet mi-a apărut în colţul gurii împotriva voinţei mele. Am trecut cu vederea zâmbetul cu care mi-a răspuns prinţul Bao, crezând în mod clar că lui îi zâmbeam.

– Vrei să spui că eşti aici ca să mă salvezi?

Jin a ridicat din umeri.

– Ei bine, dacă o spui aşa...

Voiam să întind mâna spre el. Mai mult decât orice. Voiam să mă cuibăresc în braţele lui. Voiam să-i amintesc că acesta era un război. Că puteam să ne certăm, să fugim şi să rămânem împreună oricât voiam, dar că nu puteam întotdeauna să ne ţinem unul pe altul în siguranţă.

– Jin...

– Un demdji *şi* un diplomat în devenire, din câte văd.

Vocea nouă mi-a stârnit fiori pe şira spinării înainte să apuc să răspund. Eram atât de prinşi de discuţia noastră sub

acoperire, încât n-am observat că sultanul se apropiase. Sultanul mi-a pus mâna pe spate.

Am simţit ace pe toată lungimea spatelui. Am simţit încordarea lui Jin, care a făcut repede o plecăciune. Prinţul Bao i-a urmat exemplul. Şi apoi s-a îndreptat şi l-am văzut pe Jin stând faţă în faţă cu tatăl lui pentru prima dată de când era copil în harem.

Ştiam exact ce vedea, pentru că era ceea ce văzusem şi eu: pe Ahmed cu douăzeci de ani mai bătrân. Fratele lui, prinţul nostru şi duşmanul nostru se contopeau într-unul singur. Dar nici nu puteam să-mi imaginez ce simţea, nevoit să stea atât de aproape de bărbatul care o cumpărase pe mama lui şi o făcuse sclavă în harem. Care o omorâse pe mama fratelui său cu mâinile goale. Care mă răpise pe mine. Fiind nevoit, în plus, să zâmbească politicos.

Nu-ţi pierde cumpătul, mi-am spus în gând. *Nu acum. Nu ne omorî pe amândoi.*

Şi atunci şi-a plecat capul în faţa tatălui său, păstrându-şi zâmbetul pe faţă, şi a continuat prezentările, înşirând titlurile nesfârşite ale prinţul xichian, în timp ce acesta dădea convins din cap.

– Vorbeşti foarte bine mirajina, a spus sultanul în chip de compliment către Jin după ce a terminat, de-abia aruncându-i o privire prinţului străin.

Eu îmi ţineam respiraţia. Poveştile spuneau despre Ahmed şi Delila că dispăruseră în toiul nopţii ca prin farmec. Dar poveştile erau doar o părticică de adevăr, transformate după ce trecuseră prin atâtea guri.

Sultanul era un om deştept. Învăţasem măcar atâta lucru aici. Cu siguranţă, ştia cum evadaseră cu adevărat cei doi. Trebuie să-şi fi dat seama că femeia xichiană care dispăruse în aceeaşi noapte cu fiul său şi copilul demdji era de vină. Cu siguranţă, îşi amintea că, în vreme ce poveştile îl uitaseră, mai fusese un fiu care dispăruse în aceeaşi noapte.

Dar, dacă-şi amintea, nu se vedea nimic pe faţa lui.

Şi nu se vedea nimic nici pe a lui Jin.

– Vă mulţumesc, a spus el într-o mirajină perfectă. Maiestatea Voastră îmi face o mare onoare.

Dar sultanul încă nu terminase cu el:

– Poate că mama ta a fost mirajină?

Nu minţi. Sunt chiar aici. Nu minţi. Dacă mă întreabă, nu pot să mint pentru tine.

– Tatăl meu, Înălţimea Voastră.

Sultanul a dat aprobator din cap:

– Dacă vreţi să mă scuzaţi, a spus el către Jin, întinzând un braţ spre mine, trebuie s-o răpesc pe Amani. Dacă nu se supără prinţul tău, desigur.

Îl cunoşteam destul de bine pe Jin ca să văd cât de devastat era de ideea de a mă lăsa să plec. Că ar fi preferat să se lupte cu tatăl lui chiar aici, în mijlocul grădinii, în loc să mă lase să plec cu duşmanul. Cu bărbatul care mă luase de lângă el de prima dată.

Jin şi-a înclinat uşor capul:

– Bineînţeles, Înălţimea Voastră. Voi transmite scuzele dumneavoastră prinţului Bao.

Capul prinţului xichian s-a înclinat vesel, orb faţă de tensiunea din jurul lui.

Sultanul mi-a prins braţul într-al său, neluând în seamă faptul că pulberea aurie de pe braţul meu îi mânjea cămaşa, şi n-am avut de ales decât să-l urmez, îndepărtându-ne de Jin, fără să privesc în urmă.

– N-ar trebui să fii singură, a spus el în timp ce mă conducea. În seara asta sunt aici o grămadă de duşmani ai spiţei tale. L-am rugat pe Rahim să te supravegheze.

– S-a întâlnit cu un prieten vechi din Iliaz.

Era tot ce puteam să-i ofer.

– Se pare că a găsit mai mult de atât, a spus uitându-se sugestiv spre locul unde lordul Bilal, Rahim şi Shazad erau încă adânciţi în conversaţie.

Faptul că observase acest lucru mă neliniştea mai mult decât orice.

– A găsit o fată frumoasă.

Am respirat uşurată. Câtă vreme nu bănuia că Shazad şi Rahim făceau mai mult decât să flirteze, atunci nu aveam de ce să-mi fac griji.

– Deşi bănuiesc că ea s-ar putea să-i fie egală şi la isteţime.

Văzusem cum Shazad fusese subestimată de nenumărate ori. Chiar şi Rahim se îndoise de ea în seara asta, în ciuda a ceea ce-i spusesem. Mă speria faptul că sultanul o apreciase atât de uşor.

– De ce sunt aici? am întrebat, încercând să-i distrag atenţia de la paznicul meu rătăcit şi de la prietena mea. Dacă e atât de periculos.

– Pentru că...

Sultanul s-a oprit pe loc. Ajunseserăm într-un alcov din zidul grădinii, ascuns de mulţime.

– M-ai întrebat de ce trebuie să ne reînnoim alianţele cu puterile străine care-şi preţuiesc propriile ţări mai mult decât pe a noastră. Vreau să-ţi răspund la întrebare, Amani.

Mi-a dat drumul la braţ.

– Stai aici.

N-am mai simţit aceeaşi împunsătură la ordinul lui. Dar sultanul nu ştia asta. Din câte ştia, prinsesem rădăcini.

Sultanul a păşit pe platforma înălţată din grădină. Tensiunea care-mi crescuse în piept încă din zori aproape că mă făcea să explodez. Se lăsa noaptea în jurul nostru şi nimeni nu aprinsese lămpile din jurul grădinii ca s-o alunge. Singura lumină venea de la lămpile înşirate deasupra platformei, lăsând mulţimea în întuneric.

Era o acoperire aproape prea bună ca să putem fugi.

– Stimaţi oaspeţi! Bine aţi venit! Prezenţa voastră mă onorează, a strigat sultanul spre grădină, atrăgând atenţia tuturor.

Discuţiile s-au stins ca nişte chibrituri în jurul nostru, în timp ce grupurile de oameni au început să se strângă în jurul platformei.

Am dat să mă strecor printre trupurile care se împingeau spre podium. Mă îndreptam spre marginea grădinii. Ca să mă

alătur din nou Rebeliunii şi să scap naibii de aici. Presupunând că nu aveam să sfârşesc arsă de vie, precum soţia lui Akim care eliberase djinnul.

Vocea sultanului răsuna de pe scenă. Vorbea despre pace şi despre putere. Platitudini fără sens. În jurul meu, frânturi de traduceri se înălţau din mulţime. Shazad a apărut lângă mine pe când ocoleam o femeie mirajină care-şi zornăia rubinele. Niciuna dintre noi nu a vorbit şi nu a încetinit pasul când am ajuns una lângă alta, ca doi curenţi care se unesc într-un râu.

Când am ajuns ceva mai departe, Sam s-a strecurat între noi, despărţindu-se de ceilalţi soldaţi care purtau aceeaşi uniformă ca el, dar erau loiali faţă de altcineva. În cele din urmă, ne-am îndepărtat de mulţime. Sam a luat-o înainte când ne-am apropiat de zid şi ne-a luat de mâini, iar pulberea aurie din palma mea a murdărit-o pe a lui în timp ce treceam printre două sculpturi de lut şi bronz.

– Ţine-ţi respiraţia, mi-a spus el în timp ce mă luptam cu instinctul de a mă feri să intru direct în zid.

Ar fi trebuit să dăm peste o piatră dură. În schimb, era ca şi cum am fi păşit în nisip. Ca şi cum peretele şi-ar fi schimbat forma pentru noi, trecând de la forma solidă la cea moale. Numai că nu se lăsa uşor. În timp ce ne împingeam prin zid, îl simţeam cum încerca să ne prindă acolo. Piatra îmi apăsa pielea, luptându-se să revină la forma pe care-o avea de mii de ani. Am strâns ochii. După ce supravieţuisem haremului şi sultanului, aveam să mor tot aici. Aveam să fiu îngropată în zidurile palatului pentru totdeauna.

Şi apoi am simţit din nou aerul pe piele, trecusem, ieşind cu greu de cealaltă parte. Departe de festivităţile de Auranzeb. În liniştea coridoarelor lustruite ale palatului.

– V-a luat ceva, ne-a întâmpinat Hala de partea opusă.

Arăta ca de obicei, cu pielea aurie şi tot tacâmul, îmbrăcată în haine simple de deşert, în timp ce ne aştepta. Sam o adusese înăuntru câteva ore mai devreme. Aşteptarea părea

să o fi adus într-o stare şi mai bună decât cea pe care o avea de obicei. Şi-a îndreptat ochii spre mine:

– Culoarea aceea nu ţi se potriveşte.

– Da, Imin mi-a spus deja. Îţi mulţumesc pentru părerea ta.

Am decis s-o ignor pe Hala, întorcându-mă în schimb spre Shazad.

– Ştiai că Jin s-a întors şi nu te-ai gândit să-mi spui şi mie?

Ea a făcut o pauză, desfăcându-şi eşarfa din jurul taliei, scoţând la iveală suluri întregi de praf de puşcă pe care le ascunse dedesubt. Sam şi Shazad au făcut un schimb de priviri complice. Genul de privire pe care o schimbam eu cu Shazad. Era o înţepătură care-mi amintea câtă vreme fusesem plecată.

– Nu mă minţi, Shazad! Dintre toţi oamenii, tu să nu mă minţi.

– Da, s-a întors ieri, a recunoscut Shazad. Izz l-a găsit. Când ne-am dus în Dustwalk în legătură cu informaţia ta despre fabrică. Te căuta acolo. Părea să creadă că te-ai răzgândit şi că te-ai întors acasă la mătuşa aceea a ta. Prostul!

– Dacă mai are vreo importanţă, a intervenit Sam, eu am votat să-ţi spunem.

– Dacă mai are vreo importanţă, a spus Shazad, tu eşti un hoţ, nu un rebel, aşa că n-ai drept de vot...

– Chiar nu cred că eşti un model de virtute în cazul ăsta, a ripostat Sam, sprijinindu-se de zid şi părând foarte mulţumit de el însuşi.

Se bucura de atenţia lui Shazad, sub orice formă ar fi fost.

– Şi încă ceva...

Hala a oftat, tăindu-i vorba.

– Deşi *unii* ar fi fascinaţi de toate astea, nu sunt aceştia oamenii care în acest moment încearcă să te strecoare nevăzută prin palat. Îmi permiteţi?

Am luat-o înainte.

Stăteam aproape de Hala, mişcându-ne cât mai încet posibil. Îi era mult mai uşor aşa să amăgească minţile soldaţilor de care treceam şi care stăteau de pază în palat.

Erau puţini şi la distanţe mari. Resursele erau reduse în seara asta. Dar niciunul n-a clipit câtuşi de puţin în timp ce treceam prin faţa lor; aveau minţile sucite zdravăn de puterea Halei, aşa că nu vedeau decât un coridor gol. Înaintam în linişte pe coridoarele de acum cunoscute, după colţuri, pân-am ajuns faţă în faţă cu mozaicul prinţesei Hawa. Sam nu a aşteptat să spun, ne-a luat din nou mâinile şi ne-a tras prin perete.

Am ieşit, pe jumătate împiedicându-mă, în capul scărilor vechi de piatră pe care coborâsem prima dată după ce m-am trezit în palat, în timp ce sultanul ţinea o lampă în faţă ca să văd doar câte o treaptă.

Numai că acum vedeam în josul scărilor. Nu eram singuri în criptele palatului. Am întins braţul, împiedicând-o pe Shazad să coboare. A înţeles imediat semnalul, oprindu-se în loc.

Ne mişcam cu grijă, lăsându-ne în jos pe scări ca nişte strigoi în noapte, ghemuindu-ne pân-am ajuns la marginea umbrelor, pân-am văzut clar în criptă.

Grotele sclipeau în mişcările djinnilor capturaţi. Erau optsprezece acum. Optsprezece nume pe care le strigasem unul câte unul ca să-i prind în capcană. Şi cu toate că luaseră toţi formă omenească, era ceva nefiresc în înfăţişarea lor. Stăteau ca nişte stâlpi de putere nemuritoare în criptă, uneori captând lumina care nu părea să vină de nicăieri. Simpla putere a prezenţei lor era ca o lovitură fizică.

Şase oameni în uniformă, cu torţe în mână, erau adunaţi în jurul lui Fereshteh. Era exact acolo unde-l lăsasem după ce l-am chemat, prins în cercul de fier. Numai că cineva pusese ceva ce arăta ca o cuşcă peste el. Era din alamă, fier, aur şi sticlă, amestecate în tipare complicate, îmbinate în mii de locuri, arcuri de metal curbându-se unul într-altul.

Ceilalţi djinni prizonieri priveau curioşi din interiorul propriilor cercuri, ca nişte părinţi care se uită la un lucru făcut de copilul lor, pe care nu-l înţelegeau prea bine. Pentru o fracţiune de secundă, Bahadur şi-a întors ochii în sus, către noi, apoi s-a uitat din nou la ceilalţi nemuritori.

Ceva s-a mişcat în cercul de soldaţi şi silueta care lucra la maşinărie a ieşit la iveală. Am recunoscut-o pe Leyla imediat, chiar şi de la distanţa aceea.

Deci de asta nu reuşisem s-o văd în grădini. Se mişca nerăbdătoare, mâinile dansându-i pe componentele complicate ale maşinăriei cu uşurinţa cu care o făcuseră cu jucărioarele din harem.

A răsucit ceva, păşind brusc înapoi. Întregul cerc de soldaţi a făcut un pas în spate odată cu ea.

Nu s-a întâmplat nimic preţ de două bătăi de inimă.

Şi apoi maşinăria a prins viaţă.

Gratiile cuştii au început să se mişte, la început încet. Apoi mai repede.

Înăuntrul maşinăriei, Fereshteh privea curios cum se mişcau lamele. Nu părea să se teamă, dar în pieptul meu se instala panica. Maşinăria zbârnâia tot mai repede, iar lamele uriaşe se învârteau în cercuri în acelaşi ritm, ca şi cum fiecare dintre ele era un orizont în mişcare peste un glob uriaş. Lamele de bronz se ridicau ca zorii de zi, iar lamele negre de fier se interpuneau, aducând apusul. Din ce în ce mai repede. Până când mişcările maşinăriei au devenit nedesluşite în jurul djinnului.

Un fior de spaimă mi-a traversat pieptul. Trebuia să-l eliberăm. Trebuia să-l eliberăm acum înainte să fie prea târziu. Am dat să înaintez, oarbă în faţa pericolului. Şi, atunci, una dintre piesele maşinăriei, o lamă de fier, s-a fixat în locul potrivit. S-a răsucit brusc, arcuindu-se în sus, către cer. A încremenit acolo pentru o clipă. Mi-am dat seama ce urma să se întâmple cu o secundă înainte.

A străpuns direct pieptul lui Fereshteh.

Înăuntru, djinnul nemuritor, una dintre Fiinţele Primordiale ale lui Dumnezeu, care era făcut odată cu lumea, care văzuse naşterea omenirii, care văzuse căderea primilor muritori şi naşterea primelor stele, care o înfruntase pe Distrugătoarea de Lumi, a murit.

CAPITOLUL 37

Djinnii erau făcuţi dintr-un foc care nu se stingea niciodată. Un foc ce ardea veşnic, fără fum, venit de la Dumnezeu. Iar în primele zile ale lumii Fiinţele Primordiale trăiau într-o zi fără sfârşit.

Apoi a venit Distrugătoarea de Lumi. A adus cu ea întunericul. A adus noaptea. Şi a adus frica.

Apoi a adus moartea.

Folosindu-se de fier, a ucis primul djinn nemuritor. Şi, când el a murit, s-a prefăcut într-o stea. Unul după altul, au mai căzut djinni astfel, împistrindu-ne cerul.

Să-l văd pe Fereshteh murind era ca şi cum aş fi văzut o stea pe pământ. Albul mi-a ars ochii orbindu-mă. Am auzit pe cineva ţipând. Am auzit-o pe Shazad strigând ceva ce n-am înţeles.

Treptat, lumina s-a retras de sub pleoapele mele, făcându-mă să clipesc, dar capabilă să văd din nou. În interiorul maşinăriei, trupul lui Fereshteh dispăruse. Ce mai rămăsese strălucea ca o stea, iar metalul maşinăriei din jurul lui ardea incandescent. Am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă în chip dureros. Ştiam când mai avusesem aceeaşi senzaţie. La uşa de metal, înainte să încerce gallanul să mă omoare. În timp ce priveam, lumina s-a înălţat pe o sârmă pe care nu o mai văzusem până atunci, aprinzându-se şi şerpuind de-a lungul tavanului, ţâşnind deasupra noastră.

S-a auzit un strigăt de jos când lumina de deasupra capului ne-a scos la iveală prea clar ca să nu fim observaţi. Timpul

pentru subterfugii se terminase. Sam ne-a prins pe amândouă de mână, trăgându-ne în sus pe trepte şi înapoi pe uşă atât de repede, încât abia am apucat să respir înainte să pătrundem prin perete.

Hala s-a clătinat în spate când am ieşit împleticiţi.

– Hala.

Mi-am tras mâna din a lui Sam pentru o clipă. El s-a oprit brusc în loc, nu şi Shazad. Era cu câţiva paşi în faţa noastră, alergând deja înapoi către grădină.

– Leyla – e acolo jos. Scoate-o afară.

Nici măcar nu s-a contrazis cu mine. Nu i-am lăsat timp. Alergam, fugind pe urmele lui Shazad înapoi către grădini. Am privit peste umăr înainte să cotim după un colţ, la timp să văd cum se deschidea uşa mozaicului şi soldaţii nebănuitori năvălind către Hala, care-i aştepta şi le-a subjugat minţile înainte să facă un pas. Şi atunci Shazad m-a tras după colţ. Hala şi Leyla erau pe cont propriu.

Sam m-a înşfăcat când ne-am apropiat de zid şi m-a tras spre el.

Am ţâşnit prin perete, gâfâind, exact când discursul sultanului se termina. În jurul nostru s-au stârnit aplauze şi pentru un moment m-am simţit dezorientată, îndepărtându-mă de ceea ce văzusem, urmărind lumina stelei, din nou în normalitatea palatului.

Şi atunci, în toată grădina întunecată, au început să se aprindă luminile. Nu luminile lămpilor cu ulei. Nu focul sau pâlpâitul torţelor. Doar lumină. Foc fără căldură. Şi venea din maşinăria care tocmai omorâse djinnul, prinsă apoi în păsările de cristal pe care le văzusem mai devreme, atârnate de fire şi rămânând aşa, trezite la viaţă.

Lumina stelelor îmbuteliată.

Grădina a fost cuprinsă de exclamaţii de uimire în vreme ce luminile străluceau pe feţele uimite ale oaspeţilor de la Auranzeb.

Şi atunci ceva s-a mişcat în colţul grădinii. M-am întors la timp să văd una dintre statui mişcându-se. Una dintre

siluetele fraţilor morţi ai sultanului şi-a îndreptat capul. Pe urmă, cea de lângă el. Şi cea de lângă acesta.

Bărbaţii de metal s-au îndreptat şi au făcut un pas. Şi încă unul. Mulţimea a început să se întoarcă într-o parte şi-n alta, aşteptându-se la un truc de petrecere. Dar nu era un truc.

– Ce fac? a întrebat Shazad înspăimântată.

Era un lucru rar s-o aud înfricoşată. Dar ştiam că-şi amintea acelaşi lucru ca mine. Un tren. Un băiat într-un costum de metal. Cu mâinile în flăcări. Strigătele lui Bahi.

Un străin din mulţime a fost nevoit să se retragă în vreme ce statuia a înaintat spre el.

Stătusem faţă în faţă cu sultanul în biroul lui când vorbea despre servitorii de lut pe care îi făcuseră djinnii înainte de oameni. Abdalii. Fiinţele de lut care ascultau orice poruncă. Îl ascultam când mi-a spus că prima dată făcuse greşeala să creadă că putea să controleze un demdji. Că puterea noastră nu merita riscul nesupunerii.

Nu însemna că renunţase la a stăpâni acea putere.

Însemna că renunţase la nesupunere.

Fiinţele de metal înaintau dincolo de mirajini, către oaspeţii străini. Înconjurându-i.

L-am auzit pe sultan spunându-mi că forţele mirajine singure nu puteau rezista ameninţărilor de la graniţe.

Era o capcană. Festivitatea de Auranzeb. Armistiţiul. Totul. Era o capcană ca să-i atragă aici.

Mi-am dat seama ce avea să se întâmple cu o clipă înainte. Unul dintre soldaţii albish s-a aruncat între omul de metal şi regina lui. Statuia a ridicat o mână.

I-am văzut faţa când a ars. A ars cum arsese Bahi în mâinile lui Noorsham. A ars precum ceva aprins de focul djinnilor.

CAPITOLUL 38

Au început ţipetele, unele înăbuşite înainte chiar de a începe, când abdalii îşi foloseau magia furată de la djinni împotriva lor. Soldaţii mirajini năvăleau acum în grădini, tăind cu sabia pe oricine încerca să fugă. Izul de sânge se amesteca cu mirosul de ars.

Mi-am dat seama că aşteptam de la Shazad un ordin care încă nu venise. Că stătea încremenită lângă mine. Lipită de perete, privind bărbaţii şi femeile arzând aşa cum îl văzuse arzând pe Bahi. Dacă nu prelua ea controlul, altcineva trebuia s-o facă. L-am căutat pe Jin din priviri prin grădină. Nu-l vedeam.

– Sam, i-am ordonat, trebuie să începi să scoţi afară oamenii din tabăra noastră. Cât de mulţi poţi, apoi ieşi şi tu. Shazad...

A tresărit când am prins-o de braţ. Am imitat-o cât am putut de bine. Aveam nevoie să fie cineva Shazad, iar ea nu era în firea ei în clipa aceea.

– Trebuie să te aduni.

Era palidă, dar a dat aprobator din cap.

– Ce părere ai dacă folosim praful de puşcă să aruncăm porţile în aer?

Porţile erau de cealaltă parte a grădinii, iar între noi creş-teau haosul şi moartea. Am văzut cum i se mişcau rotiţele în minte. Abdalii îi atacau doar pe străini. Nu aveau să-i facă niciun rău, având în vedere că era mirajină. Dar erau prea mulţi soldaţi. De ei nu se putea trece.

– Am nevoie de o armă, a spus Shazad, începând în sfârşit să vorbească aproape normal.

Îşi înfăşura o sheema în jurul feţei, ascunzându-şi identitatea.

– Aş putea să te ajut cu asta, a spus Rahim care apăruse lângă cotul meu.

Avea deja sânge pe uniformă. I-a întins lui Shazad o sabie care părea străină.

– Eşti atât de bună pe cât spune Amani?

– Nu, sunt şi mai bună de atât.

Shazad i-a luat sabia din mână.

– Împreună?

Sultanul avea dreptate. Erau o pereche potrivită. Au început să se mişte cu o asemenea uşurinţă de parcă s-ar fi antrenat ca unul toată viaţa. Cadavrele soldaţilor căzdeau în jurul lor în timp ce se luptau să străbată haosul. În acelaşi timp, Sam s-a întors, aruncându-se în mulţime, renunţând, totodată, la uniforma albish.

Tamid.

Mi-a apărut ca din senin în gând. Hala trebuia să-l scoată. Dar planul se schimbase. Acum o ajuta pe Leyla. Trebuia să ajung la el. Nu puteam să-l las din nou în urmă.

Alergam înainte să apuc să-mi termin gândul, ferindu-mă de haosul din grădină. M-am avântat pe coridoare, luând-o spre camerele lui Tamid, în vreme ce zgomotul grădinilor se estompa în depărtare.

A fost înlocuit de sunetul paşilor care mă urmăreau. Am privit din fugă peste umăr. Evadarea mea nu rămăsese neobservată. Câţiva soldaţi erau în spatele meu. S-a auzit o împuşcătură exact când am cotit după un colţ. Glonţul a ajuns în locul unde ar fi trebuit să fie capul meu. Tencuiala a ţâşnit ca sângele, împresurându-mi pielea. Însemna că nu aveau ordin să mă prindă.

Am cotit după următorul colţ, alunecând cu tălpile goale pe marmura lucioasă.

Şi atunci, ca un djinn răsărind din nisip, Jin a apărut acolo, la capătul coridorului, trăgând spre ceva ce nu vedea. Inima îmi bătea cu putere şi am simţit cum iuţesc pasul.

S-a întors cu arma ridicată, îndreptată spre mine, când am alergat pe coridor. Soldaţii erau aproape în urma mea, dar n-ar fi avut cum să tragă în ei, nu când eu stăteam în drum. Mi-

am forţat picioarele mai tare; trebuia să ajung la el înainte să mă împuşte ei.

Aproape c-auzeam apăsarea trăgaciului din puştile gărzilor.

M-am izbit de Jin în plină viteză. M-a cuprins cu braţele. M-a întors brusc tocmai când soldaţii se aliniau să tragă, până când a rămas doar trupul lui între mine şi gloanţe.

Am simţit pistolul apăsându-mă în spate. L-am luat în mână şi strânsoarea lui Jin a slăbit.

Era ca o întoarcere acasă.

Am ţintit spre spaţiul din jurul corpului lui Jin care încă mă proteja. Trei împuşcături rapide. Şi apoi n-a mai fost niciuna. Nici de la mine. Nici de la ei.

Pentru că n-am ratat. M-am tras de lângă Jin. Erau trei cadavre întinse la pământ şi apoi doar Jin a mai rămas în raza mea vizuală.

– Sângerezi, a spus Jin pipăindu-mi frenetic corpul cu mâinile.

Tremuram puternic. Senzaţia de a fi din nou în mâinile lui. De a fi împreună din nou. De uşurare supremă.

– Nu-i al meu.

Am clătinat din cap. Habar nu aveam de unde era sângele.

– Trebuie să plecăm. Trebuie să scoatem oamenii...

– Îi scoatem, a spus Jin prinzându-mă de mână. Scot cât mai mulţi oameni afară. Shazad se ocupă de porţi, iar Imin a fugit cu prietenul tău Tamid în toată agitaţia aceea. Trebuie să...

Ne-am aruncat după un colţ. Kadir stătea în calea noastră, flancat de doi abdali, iar feţele lor strâmbe de bronz ne priveau goale. Ca Noorsham. Dar fără ochi. Fără carne sau sânge înăuntru. Şi fără îndoială.

Asta voise sultanul. Soldaţi care să nu trădeze. Demdji fără conştiinţă. Care să nu se împotrivească controlului său.

Am tras din instinct. Ultimul glonţ. A nimerit lutul exact în locul unde ar fi trebuit să fie inima. Nici măcar nu s-a clătinat.

– Ei bine, târfuliţă demdji, a zis Kadir ridicând arma spre noi, acum nu mai e niciun frate trădător de-al meu aici să te salveze.

– Punem pariu?

Jin a păşit în faţa mea, apărându-mă de Kadir, gata să se lupte cu el. Dar Kadir nu căuta să lupte cinstit; degetul lui apăsa deja pe trăgaci.

Atunci au explodat porţile. Sultimul s-a împleticit, iar glonţul s-a dus într-o parte. A fost destul. L-am luat pe Jin de mână. Am fugit spre trepte, o scară în spirală care urca tot mai sus. Urcam cu paşi bubuitori, urmăriţi îndeaproape de Kadir. Ne-am năpustit pe un coridor. Deodată, mi-am dat seama că ştiam unde ne aflam.

M-am întors spre camera de la capătul holului. Era atelierul lui Tamid. Cel din care văzusem acoperişurile din Miraji. Când mă gândisem să sar.

Am trântit uşa în urma noastră, împingând zăvorul cu o clipă înainte ca urmăritorul nostru să se izbească în ea, făcând lemnul să se clatine. În colţul camerei, o sticlă a căzut de pe raft şi s-a spart pe podea.

Iată! O bucată de funie printre sticle şi bandaje.

Am înhăţat-o cu o mână şi am fugit pe balcon, urmată de Jin. Distanţa dintre marginea balconului şi zid putea fi acoperită dintr-un salt scurt. Şi de acolo avea să ne fie uşor să coborâm.

– Cred că putem ajunge.

Răsuflam din greu. Încercam să fiu sigură. Mă gândeam că era cam aceeaşi distanţă între acoperişul lui Tamid şi cel vecin la casa lui din Dustwalk. Mai făcusem săritura aceea. Dar fusese cu mult timp în urmă şi-mi venea greu să-mi amintesc. Iar până jos era o distanţă mult mai mare.

– Aş vrea să am aceeaşi încredere ca tine, Banditule, a spus Jin cu respiraţia dintr-odată întretăiată.

M-am uitat la el şi am văzut că se ţinea cu mâna într-o parte.

I-am luat mâna şi am dat-o deoparte. Era o tăietură lungă. Poate un glonţ rătăcit.

– La naiba!

M-am uitat disperată în jur. Kadir bătea cu pumnii în uşa din spate.

Eram prinşi în capcană. Nu puteam să ne întoarcem. Puteam doar să mergem înainte.

– Dacă pot să sar, am zis legând funia de balustrada de la balcon, poţi să te târăşti?

Zâmbetul acela aparte a apărut în colţul gurii lui.

– Ţi-am spus în ultima vreme că eşti extraordinară?

– Nu.

Am trecut funia din nou pe după marginea balconului.

– În schimb, ai dispărut de lângă mine timp de câteva luni fără vreo explicaţie.

Jin m-a răsucit ca să-l privesc în faţă.

– Tu – m-a sărutat repede în colţul stâng al gurii, înfiorându-mă – eşti – apoi, în colţul drept – extraordinară.

N-am mai aşteptat. L-am tras spre mine, sărutându-l apăsat înainte de a-l împinge la o parte.

– Nu avem timp pentru asta acum.

– Ştiu. Îţi distrag atenţia.

A tras de bucata de funie şi nodul pe care-l făcusem s-a dezlegat.

– Eşti extraordinară şi, totodată, extraordinar de nepricepută la făcut noduri.

A început să facă ceva complicat, iar degetele i se mişcau cu agilitate. Apoi s-a întors spre mine. Cu câteva mişcări scurte, îmi legase celălalt capăt al funiei în jurul taliei.

– Dacă tot o să-ţi rişti viaţa, ar fi bine s-o faci în siguranţă.

– Eşti sigur că o să ţină? am întrebat uitându-mă neîncrezătoare la încâlceala din jurul balustradei.

– Poţi să ai încredere în nodurile unui marinar, a spus Jin. Şi poţi să ai încredere în mine în ceea ce te priveşte.

M-a ajutat să mă caţăr sprijinindu-mă cu o mână. Oricât de mare părea de la balcon distanţa până jos, de pe balustrada

balconului părea şi mai mare. Poate că nu trebuia să sar foarte departe, dar în jos era o distanţă lungă în cazul în care cădeam şi un loc limitat de aterizare.

Aş putea s-o fac.

Uşa s-a zdruncinat în spatele nostru. Kadir izbea în ea să intre.

Eram pe jumătate sigură că puteam s-o fac.

Am tras aer adânc în piept.

Eram pe cale să aflu.

Am sărit.

Hăul s-a căscat sub mine. Pentru o secundă, m-am întrebat dacă aşa se simţeau Izz şi Maz când se schimbau în animale.

Când zburau.

Am lovit zidul cu tălpile goale, împiedicându-mă. M-am agăţat de un crenel ca să mă echilibrez. M-am clătinat acolo o clipă înainte să-mi găsesc punctul de sprijin. Mi-am desfăcut nodul de la mijloc şi l-am înfăşurat în jurul crenelului. Restul funiei atârna pe cealaltă parte a zidului, aproape până jos. Măcar suficient de aproape încât să ne scoată din palat.

Părea destul de solidă şi, Doamne, ar fi fost bine să fie aşa.

De cealaltă parte a balconului, Jin a trecut peste margine. S-a prins cu mâinile şi picioarele de funie. Nodul de lângă mine s-a smucit când Jin şi-a lăsat greutatea pe funie.

Ţinea.

Ţinea, în vreme ce Jin traversa distanţa trăgându-şi corpul. Treptat, cu câţiva centimetri, lăsând în urmă o dâră de sânge.

Tot ce puteam să fac de pe zid era să privesc, cu inima la gură, în timp ce fiecare smucitură îl aducea mai aproape de mine. Era aproape la jumătatea drumului când încuietoarea uşii a cedat.

Kadir a dat buzna înăuntru cuprins de furie.

Aveam arma ridicată şi îndreptată spre el înainte să ajungă la balcon. Nu aveam gloanţe. Era o cacialma.

– Dacă te atingi de funia aia o să te fac să regreţi că te-ai născut, Kadir.

– Minţi!

Dar nu s-a apropiat, a rămas pe loc cu pieptul săltând de mânie.

– Sunt un demdji, am spus trăgând piedica armei fără muniţie. Nu pot să mint.

Niciunul dintre noi nu s-a mişcat. Eram într-un punct mort. Eu stăteam sus pe zid, cu arma ridicată, îndreptată drept spre Kadir, în timp ce Jin parcurgea restul distanţei târându-se pe funie. Înaintând treptat, cu câţiva centimetri. Încet. Încet. Nu trebuia să fie rapid; doar mai rapid decât mintea lui Kadir. Mai repede decât îi lua sultimului să-şi dea seama că nu aveam decât o armă descărcată.

– Kadir.

Vocea de la uşă m-a făcut să tresar atât de tare, încât a fost nevoie să mă echilibrez pe zid.

Sultanul era singur, trecând dincolo de uşă. Nu avea paznici cu el. Nici abdali.

– Tată, a zis Kadir întinzând o mână spre el, ai grijă, are o armă!

Privirea lui a trecut de la mine la Kadir, la armă, apoi iar la Kadir. Mintea lui nu se mişca nici pe departe la fel de lent ca a fiului său cel mai mare. L-am îndemnat tăcut pe Jin să se grăbească. Era la un lat de palmă acum.

Sultanul a pus mâna pe umărul primului său născut.

– O, fiule! Eşti un neghiob.

Apoi sultanul a scos un cuţit.

Am început să strig, o ameninţare inutilă pe care nu o puteam duce la capăt fără gloanţe în armă. O promisiune de a rămâne în palat dacă-l lăsa pe Jin să plece. Orice îi putea câştiga lui Jin ultimele clipe de care avea nevoie ca să ajungă, înainte ca sultanul să taie funia şi să-l omoare.

Nu a tăiat funia. În schimb, lama din mâna lui s-a îndreptat drept spre gâtul lui Kadir.

L-a ucis repede, ca pe un trofeu de vânătoare. Atât de repede, încât, când Kadir a căzut la pământ, indignarea îi era încă întipărită pe faţă. Atât de repede, încât n-am avut timp să strig înainte să atingă pământul.

Şocul m-a străbătut ca o undă, împietrindu-mi limba şi corpul întreg.

Sultanul şi-a ridicat calm ochii spre mine, ştergând sângele întâiului său născut de cămaşa prinţului mort. Şi dintr-odată m-am pomenit din nou stând faţă în faţă cu el la masă. Ascultându-l cum îmi spunea că fiii lui aveau să facă din ţara asta ţărâna de sub tălpile străinilor. Cum Kadir nu era mai capabil să conducă decât Ahmed.

Nu există nimic ce n-aş face pentru ţara asta, Amani. Sultanul s-a întors cu faţa spre mine. Nu era prost. Avea să-şi dea repede seama că nu mai aveam gloanţe. Trebuia să-i distrag atenţia, măcar câteva clipe. Până când Jin reuşea să treacă.

– Ştii, a trecut ceva vreme de când m-am dus la slujbe.

O greutate îmi zdrobea pieptul în timp ce vorbeam. Îl urâsem pe Kadir. Dar, Doamne, văzându-l aşa, cu sângele încă ţâşnindu-i din gât...

– Dar sunt destul de sigură că Dumnezeu nu e prea încântat să te vadă omorându-ţi propriul fiu.

– A, da, a spus sultanul zâmbind împăciuitor. Blestemat e cel care-şi ucide propriul sânge. Aminteşte-ţi ce sărbătorim, Amani: urcarea mea pe tron. Cred c-am trecut de faza în care aş fi putut să scap de blestem. Şi-apoi, Kadir n-ar fi fost un conducător bun. E vina mea, de fapt. S-a născut prea de timpuriu în timpul domniei mele. Abia dacă eram mai în vârstă decât e el – decât era.

A aruncat o privire spre cadavrul care sângera pe balcon.

– Plănuiam ca tronul să-l ocolească, să treacă direct la nepotul meu, dar, bineînţeles, nu a fost să fie. Nu mă aşteptam ca soţioara însetată de putere a lui Kadir să fie atât de ingenioasă.

Shira. Murise de câteva zile şi deja i se ştergea numele. În poveştile lor despre ce s-a întâmplat în acest război, asta era tot ce avea să se spună despre ea, că fusese o sultimă însetată de putere? S-a uitat din nou spre mine.

– Şi trebuie să recunosc că nu m-am aşteptat să reuşeşti să te eliberezi, a adăugat părând aproape impresionat. Cum ai făcut-o?

– Ai supraapreciat loialitatea oamenilor tăi.

Nu aveam de gând să-i dau numele lui Tamid.

– Chiar crezi că asta o să-i salveze? Să-i facă să te sprijine din nou? Ucigând pe oricine îţi stă în cale?

– Nu e vorba de străinii morţi din grădină, Amani. E vorba de cei care au rămas în viaţă peste hotare, a continuat sultanul uitându-se la mine peste ţeava armei. Ştii ce se întâmplă într-o ţară când tronul ajunge pe alte mâini, Amani? Tulburări. Război civil. Prea mult război ca ei să se gândească să ne mai invadeze prea curând. Şi, până se hotărăsc s-o facă, o să am o armată de abdali pregătită să ne apere graniţele.

O armată de oameni de lut cu puteri de demdji. Dacă îi punea la graniţe, avea dreptate, nu aveam să mai fim invadaţi niciodată.

– Demdjiul dinaintea ta...

Se referea la Noorsham. Nu-i folosea niciodată numele, aşa cum nu o făcuse nici cu mine până în ziua în care omorâsem raţa. Ca şi cum eram nişte obiecte pentru el.

– Ardea atât de puternic! Dar am pierdut protecţia pe care ar fi oferit-o ţării.

Pentru că îl eliberasem eu.

– M-am întrebat dacă aş putea să-i recreez focul. Dacă puteam face o bombă din metal cu puterea unui djinn. Şi, în loc de asta, am găsit focul potrivit pentru a crea viaţă. Pentru că asta este focul djinnilor. E viaţă. E energie. Ne-a dat viaţă. Şi eu tocmai l-am valorificat. Nu pentru a distruge. Ci pentru a alimenta ţara. Gallanii susţin că vremea magiei a trecut şi

apelează la maşinării. Albishii se agaţă de tradiţiile vechi. Noi vom fi printre ţările care le îmbină pe cele două.

– Toate astea cu preţul uciderii nemuritorilor noştri.

– Fiinţele Primordiale ne-au creat să le purtăm războaiele. Dar unde au fost ele în războaiele noastre? În timp ce graniţele ne erau încălcate de străini mai numeroşi decât noi? În timp ce poporul meu le uşura calea întorcându-se unii împotriva altora la îndemnul fiului meu?

Vorbea cu stăpânire de sine. Ca şi cum ar fi vorbit cu propriii copii. Explicând o lecţie dificilă. Numai că el nu era tatăl meu. Tatăl meu era djinn. Tatăl meu era un djinn prizonier în palat, la mila lui. Şi, pentru prima dată de când Distrugătoarea de Lumi a fost înfrântă, era în mare pericol de a muri. De ce-mi păsa mie de el? Însă îmi păsa.

– Timpul creaturilor nemuritoare a trecut de mult. Am luat lumea asta de la ele. Există un motiv pentru care demdjii ca tine sunt raritäţi acum. Lumea asta ne aparţine. Şi ţara asta ne aparţine. Rolul copiilor este să-şi înlocuiască părinţii. Noi suntem copiii djinnilor.

Sultanul a zâmbit încet, leneş.

– Şi cred c-ai rămas fără gloanţe.

Şi atunci Jin a trecut dincolo. S-a prins de marginea zidului şi s-a ridicat icnind de durere, prinzându-mă cu braţele de mijloc. Pe jumătate a sărit, pe jumătate a căzut, încolăcindu-şi funia pe mână când s-a prăvălit. Cădeam. De cealaltă parte a zidurilor palatului.

Eram liberă.

CAPITOLUL 39

Izman era încă prins de forfota festivităţilor de Auranzeb, chiar şi în urma Răscoalei Binecuvântatei Sultime. În oraş încă nu se răspândise vestea despre ce se întâmpla în palat. Că eram liberi de stăpânirea străinilor. Că sultimul murise.

Aveam încredere în Jin să ne conducă pe străzile necunoscute. Drumul era chinuitor de lent, furişându-ne la umbra ferestrelor din care se revărsau lumini şi zgomote, prin aleile lăturalnice întortocheate ale oraşului necunoscut. Evitam străzile mari, sufocate de beţivi şi festivităţi.

– Aici.

Jin m-a oprit într-un târziu lângă o uşă mică într-un perete de stucatură albă, pe o alee atât de îngustă, încât peretele din faţa noastră aproape îl atingea pe cel din spate. Un şanţ se întindea de la uşă spre străzile înguste şi pavate.

Nu eram sigură ce mă aşteptam să găsesc de cealaltă parte. Poate să ducă în altă lume, ca uşa noastră veche. Sau să se reverse într-un pasaj secret care să ducă la locul unde se stabilise restul Rebeliunii de când pierdusem Valea lui Dev.

În schimb, am păşit într-o bucătărie mare, în lumina caldă a tăciunilor din focul aproape stins. Era aproape cea mai banală bucătărie în care fusesem vreodată. La fel ca a mătuşii mele din Dustwalk. Numai că asta nu părea să aibă probleme cu proviziile de mâncare. Oalele şi tigăile lucioase atârnau de tavan printre ierburi şi mirodenii. Conserve de metal stăteau înşirate pe rafturi.

Am trântit uşa după noi, lăsând noaptea afară. Nu aveam timp să mă gândesc unde eram, ştiam doar că eram în siguranţă. Eu şi Jin ne-am prăbuşit lângă şemineu, el cu spatele lipit de perete. Eram în genunchi, în faţa lui.

– Eşti plin de sânge.

L-am lăsat jos de pe umărul meu.

– Trebuie să văd.

– Sunt în regulă.

Dar m-a lăsat să-i trag cămaşa peste cap, tresărind când i-am ridicat braţele pe deasupra capului. Cămaşa murdară de sânge a ajuns mototolită pe podea, iar el şi-a aşezat braţele în creştetul capului, bombându-şi pieptul şi dându-mi astfel acces liber. Măcar nu mă minţise; cea mai mare parte a sângelui nu părea să fie a lui. O parte i se scursese pe piele, dar, în afară de rana dintr-o parte care-l împiedicase să sară pe zid şi o vânătaie uriaşă care înflorea ca un nor sub tatuajul cu pasăre de deasupra coastelor, nu părea prea grav rănit.

Atunci am remarcat-o. O bucată de pânză roşie înfăşurată pe partea de sus a braţului stâng ca o banderolă. Aş fi zis că era un bandaj, însă mi-aş recunoaşte sheema oriunde.

Am întins mâna fără să mă gândesc, trecând cu degetele peste marginea unde materialul se întâlnea cu pielea. A deschis ochii când a simţit atingerea şi a privit în jos, ca şi când uitase că o purta.

– Asta e a ta.

A început să caute cu degetele nodul dinspre interiorul braţului.

M-am lăsat pe călcâie.

– Credeam că am pierdut-o.

Era o prostie. Nimic altceva decât o bucată de cârpă. Nu era Rebeliunea; nu era Jin. Era doar un obiect. Un obiect pe care nu credeam că aveam să-l mai recapăt.

– Credeam că ai lăsat-o.

Nu se uita la mine. Încă îşi făcea de lucru cu nodul. Era strâns bine. Ca şi când fusese disperat să n-o piardă.

– Să o las?

În cele din urmă, nodul s-a desfăcut între degetele lui.

– În doua zi dimineaţă, după ce-ai dispărut.

Avea umerii încordaţi în timp ce-şi desfăşura sheema roşie de pe braţ.

– Nu mai erai acolo şi asta era în faţa cortului.

Probabil o pierdusem când mă luptam cu Safiyah. Când stătusem în faţa cortului său. Hotărându-mă dacă să intru.

– Mi s-a părut că era un mesaj.

Pielea era mai palidă în locul unde fusese legată sheema. Ca şi când nu văzuse soarele de ceva vreme. Mi-a întins sheema. Am prins-o de un capăt. Între noi stătea povestea noastră, zeci de mici amintiri ale primelor zile de când ne cunoşteam. Când lucrurile erau mai simple. El era Şarpele-din-Est şi eu Banditul-cu-ochi-albaştri şi eram doar noi doi, nu noi doi şi o întreagă revoluţie. O ţară întreagă.

Am dat să spun ceva despre cât de stupid era să creadă c-aş fi plecat şi i-aş fi spus asta cu sheema aruncată.

– Tu ai plecat primul.

Am tras de marginea sheemei.

– M-ai lăsat când eram rănită.

– Te-ai aruncat în faţa unui glonţ, Amani.

Mi-a dat cu blândeţe la o parte o şuviţă de păr de pe faţă, ducându-şi degetele spre locul unde părul se oprea brusc din pricina rănii crestate de Ayet cu foarfeca. Se uita la mine ca şi când îmi reînvăţa trăsăturile feţei. Eu nu aveam nevoie să-i memorez din nou chipul. Arăta exact la fel ca atunci când îl lăsasem. Eu arătam diferit după perioada petrecută în harem?

– Te-ai aruncat în faţa lui fără să-ţi pese de propria viaţă.

– Aşa fac eu, am spus eu. Şi tu faci la fel.

– Ştiu.

Jin şi-a coborât mâinile din părul meu, aşezându-le în schimb pe umerii mei, împletite după ceafă.

– Dar asta nu înseamnă că trebuia să-mi placă.

– Erai supărat pe mine pentru c-a fost cât pe ce să mor?

Eram atât de aproape de el, încât tot ce trebuia să fac era să respir şi ne-am fi atins. Parcă mă ţinea la un loc între mâinile lui, dar căldura lor mă făcea să simt că vibraţiile aveau să mă scoată din propria piele.

– Pe tine, pe Ahmed, pe mine însumi, pe toată lumea.

Mă privea în sfârşit direct în faţă. Tăciunii aproape stinşi îi scăldau chipul într-o lumină caldă, iar degetul mare i se rotea în spatele gâtului meu în mişcări mângâietoare.

– Nu ştiu cum să pierd oameni, Amani, şi ştii că nu-mi pasă absolut deloc de ţara asta.

Restul corpului îi era nemişcat, ceva solid de care să mă agăţ. Dar degetele lui îmi alunecau prin păr, făcându-mă să mă înfior.

– Nu aşa cum le pasă lui Ahmed şi lui Shazad. Am venit aici pentru că-mi pasă de el, îmi pasă de Delila şi amândoi iubesc locul ăsta. Îmi pasă de tine şi tu eşti locul ăsta. M-am gândit că trebuie să mă descurc fără tine dacă erai atât de hotărâtă să părăseşti lumea asta. Dar pe urmă ai plecat şi aş fi răscolit tot deşertul ca să te găsesc.

Voiam să spun ceva care să ajute. Voiam să spun că nu trebuia să se teamă c-aş putea muri. Dar ar fi fost o minciună. Eram în război. Viaţa nimănui nu era în siguranţă. Nu puteam să-i promit un viitor în care să nu mai primesc vreun glonţ şi nici el nu putea să-mi promită aşa ceva. Aceeaşi speranţă nesăbuită din pricina căreia ne certaserăm din capul locului avea cele mai mari şanse să ne omoare.

Aşa că nu i-am spus nimic când am şters ultima distanţă rămasă între noi.

A spus că ar fi răscolit tot deşertul în căutarea mea. Şi i-am simţit disperarea în acel sărut, când gura lui a găsit-o pe a mea.

Nu era destul pentru Jin; niciodată nu era de ajuns. Mâinile lui erau în amalgamul de haine rupte de la palat, încercând să mă găsească sub cusăturile prea grele şi apăsarea halatului ţipător. O mână mi s-a încâlcit în păr, trăgând coroniţa delicată de aur aflată încă acolo. Mi-a scos-o din păr, dând-o la o parte, trăgând bucăţi de halat de pe mine, încercând să mă întoarcă la el.

Era ca şi cum eram prinşi într-un foc mistuitor, disperaţi după o gură de aer, de parcă am fi fost nimiciţi dacă ne opream. Fără să mă gândesc, mi-am luat mâinile de pe pieptul lui. A fost nevoie de o mişcare rapidă şi halatul meu s-a desprins, căzând alături de cămaşa lui la pământ, până am rămas doar cu cămaşa subţire de pânză de pe dedesubt.

Degetele lui au găsit tivul, împingându-l în sus, apoi au urcat pe burtă, mângâind cicatricea de pe şold. Deodată, mi-am dat seama că tremuram. M-am lipit de el, pielea mea pe pielea lui, căutând un fel de căldură. M-am cuprins în îmbrăţişarea lui, ţinându-mă nemişcată lângă el.

Simţeam că eram lenţi. Că inima îmi bătea lent. Focul mistuitor se transformase în tăciuni în timp ce Jin mă ţinea în braţe, lipită de el. Am realizat cât de aproape eram de a face ceva mai mult. Pielea lui o atingea pe a mea, mâinile lui urcau pe trupul meu, scufundându-mă în el.

Uşa de la bucătărie s-a izbit cu zgomot de perete, făcându-ne să ne desprindem brusc. Sam a dat buzna în bucătărie, cu Leyla inconştientă în braţe.

– Ce s-a întâmplat?

Într-o clipă, eram în picioare. Jin se ridica sprijinindu-se cu grijă de perete în spatele meu.

– A făcut greşeala fatală de a se împotrivi.

Hala a intrat după ei, renunţând, totodată, la nălucirea de a arăta umană, aşa că pielea ei şi-a recăpătat nuanţa aurie obişnuită.

– S-a împotrivit, spunând că nu putea să-l lase pe fratele ei în urmă. S-a dovedit că poate.

M-a măsurat din cap până-n picioare, uitându-se la pielea mea încă strălucitoare, deşi jumătate din pulberea aurie se ştersese în timpul evadării.

– Ce privelişte jalnică, a spus ea în loc de salut.

Şi-a întors ochii spre Jin.

O parte din praful de pe pielea mea ajunsese pe Jin, care avea o dâră aurie de la urechea stângă până la gură. Jin s-a şters nonşalant pe obraz. Degeaba; avea auriul de pe pielea mea şi pe mâini. Poate m-aş fi simţit stingherită dacă în bucătărioara aceea n-ar fi fost prinţesa inconştientă şi prietenul vechi care să-mi distragă atenţia.

– Ceilalţi? a întrebat Jin, renunţând.

A primit răspunsul înainte s-o facă Hala. Imin a intrat împiedicându-se, cu hainele de servitor rupte de tot. Shazad

a năvălit în bucătărie în urma lui Imin. Îl ţinea pe Tamid de un braţ. El încerca să se smulgă nervos de lângă ea, în timp ce Shazad îl împingea în faţă. Shazad i-a dat drumul încet, arătându-i înainte că nu fusese nevoită s-o facă. Apoi m-a văzut şi zâmbetul acela sentimental i-a apărut pe faţă, venind spre mine şi îmbrăţişându-mă. Mi-am simţit propriile braţe, ca şi cum erau în sfârşit dezlegate, aruncându-se în jurul ei.

– Rahim? am întrebat.

– Trăieşte, a spus făcându-mă să respir uşurată. A fost luat prizonier. E soldat până-n măduva oaselor. Aveam nevoie de cineva să ne acopere fuga. Şi el n-a vrut să fugă.

S-a uitat la mine.

– O să rezolvăm problema.

Şi am crezut-o. Pentru că eu mă întorsesem. Nu mai eram prizonieră şi noi puteam face orice. M-a strâns mai tare în îmbrăţişare. Şi atunci Imin i-a atras atenţia şi s-a desprins de mine. Am rămas faţă în faţă cu Tamid, care se uita încăpăţânat în pământ, sprijinindu-se strâmb pe piciorul fals.

Şi atunci l-am luat în braţe. Uşurarea mi-a străbătut tot corpul.

– Mulţumesc.

L-am tras mai aproape.

Dar Tamid nu mi-a întors gestul. S-a tras înapoi.

– Eu nu sunt trădător, Amani. N-am făcut-o, a spus uitându-se spre Jin, pentru rebeliunea voastră.

Singura dată când Tamid îl întâlnise pe Jin a fost când m-a ridicat pe buraqi şi l-am lăsat sângerând în nisip. Bănuiam că asta nu-l făcea pe prietenul meu din copilărie să-l placă prea mult.

– Bine, atunci.

Shazad m-a bătut cu palma pe umăr în timp ce-mi înghiţeam nodul din gât.

– Cred că o să vă ţinem sub cheie pe tine şi pe prinţesă pentru o vreme. Haideţi.

– Unde suntem? am întrebat eu în sfârşit, bucuroasă că vocea îmi suna normal în timp ce o luam spre uşa ce ducea din bucătărie în casă.

– La mine acasă, a răspuns Shazad.

M-am împiedicat de treapta de jos din bucătărie. Jin m-a sprijinit.

– Tata e plecat şi i-am trimis pe mama şi fratele meu la casa noastră de pe coastă. Nu voiam să-i punem în pericol.

– Facem tabăra în casa generalului Hamad? am întrebat.

– Nu, a spus Jin cu mâna pe baza spatelui meu. Ar fi ca şi cum am cere să fim prinşi. O folosim, dar cea mai mare parte a taberei...

A făcut o grimasă de durere când şi-a întins mâna spre uşă, apucându-se de o parte. Am deschis-o eu pentru el. O sufragerie elegantă, întunecată acum, ne aştepta de cealaltă parte.

– E o grădină nu departe de aici, mi-a explicat Jin în timp ce mergeam încet. E legată de casa asta printr-un tunel.

Jin m-a condus dincolo de altă uşă, prinzându-mă mai strâns de mijloc. Mi-am dat seama că abia dacă-mi dăduse drumul de când părăsisem palatul. Ne sprijineam unul pe altul.

Tunelul începea în pivniţă, dindărătul a două cutii uriaşe, cu etichete pe care era scris „făină“, dar care sunau, după cum am văzut când am dat peste una în treacăt, ca şi cum ar fi fost pline de arme. Shazad a aprins o lampă de ulei şi a luat-o înainte.

Nu eram sigură cât de departe am mers. Era însă de două ori mai mult decât toată lungimea oraşului Dustwalk. Am numărat paşii măcar pe distanţa aceea, pe urmă am abandonat. Şi atunci s-a ivit o luminiţă în faţa noastră. Mi-am dat seama că era altă uşă.

Am ezitat. Îmi năvăleau în minte zeci de amintiri despre întoarcerea în pacea din Valea lui Dev. Când stăteam în faţa uşii din stâncă şi aşteptam să-mi dea voie să las în urmă praful din deşert şi să vin acasă. Acum nu mai era. Casa aceea

nu avea să mă mai aştepte de cealaltă parte a uşii. Nu avea să se deschidă într-o oază construită prin magie şi transformată în refugiul Rebeliunii. Oamenii care muriseră în evadarea noastră nu aveau să fie de cealaltă parte să mă aştepte. Nu ştiam la ce să mă aştept. Chiar şi aşa, voiam să mă întorc acasă.

Am păşit peste prag.

Eram mai multă linişte decât în vechea noastră tabără. A fost primul lucru pe care l-am observat. Şi într-o clipă mi-am dat seama de ce. Pereţii uriaşi care se întindeau în jurul proprietăţii puteau acoperi totul cu excepţia cerului, dar eram încă în mijlocul oraşului. Erau urechi peste tot în jur.

Dar locul era plin de lumină şi mişcare.

Nu era deşertul, dar amintirea deşertului era totuşi acolo. Corturile erau împrăştiate printre focuri de tabără şi arsenalul improvizat fusese instalat lângă un perete. Felinarele şi rufele creau desene încrucişate pe cer. Arăta aproape ca speranţa.

– Amani!

Delila a fost prima care m-a văzut. A traversat alergând prin grădină şi m-a strâns în braţe, smulgându-mă din mâna lui Jin.

– Trăieşti! Te-au scos! Ce s-a întâmplat cu părul tău? Dar îmi place. Te face să pari mai matură. Am vrut să vin şi să ajut şi eu, dar n-a vrut nimeni să mă lase.

Când şi-a dat părul după ureche, mi-am dat seama că părea mai închis la culoare. Şi nu doar dintr-un joc de lumini sau pentru că proiecta o nălucire. Fusese vopsit cu henna, ascunzând violetul de demdji care o dădea de gol. O măsură de precauţie în marele oraş. Ahmed nu-şi asuma riscuri cu sora lui mai mică.

– Am mai discutat despre asta, a spus Shazad. Trebuie ca una dintre voi să rămână permanent în tabără în cazul în care e nevoie s-o ascundem, a adăugat arătând cu degetul spre Delila şi Hala, care zâmbea cu buzele strânse.

– Şi cumva eu sunt mereu cea de sacrificiu.

– Şi eu mă bucur să te revăd, a glumit Jin când ea s-a desprins de mine.

Cu un zâmbet ştrengar, Delila s-a aruncat spre Jin. Eram sigură că felul în care mă întâmpinase pe mine era doar o umbră ştearsă în comparaţie cu felul în care fusese primit Jin când se întorsese în sfârşit.

Navid a ajuns la noi, prinzând-o pe Imin, încă în hainele însângerate de servitor, într-o îmbrăţişare strânsă. Toate zilele acelea în care Imin se plimba prin palat fără nicio veste nu aveau cum să fie uşoare pentru Navid. Dar Imin avusese dreptate – barba nu i se potrivea.

Pe urmă am trecut dintr-o mână în alta, prieteni şi rebeli pe care de-abia îi cunoşteam mă băteau deopotrivă pe spate, îmbrăţişându-mă, felicitându-mă că rămăsesem în viaţă. Că evadasem. Mulţumindu-mi pentru sacrificiul de a fi stat atât de mult în harem. Gemenii s-au transformat în două pisici şi mi se încolăceau pe la picioare, aproape împiedicându-mă la fiecare pas. În timp ce treceam de la unul la altul, cu fiecare persoană în parte, simţeam că mi se înapoia câte o părticică din mine, scoţându-mă afară din harem, îndepărtându-mă de tristeţea provocată de Shira, de mânia din pricina mătuşii mele, de tot ce se întâmplase în ultimele luni.

Deodată, ca şi când s-ar fi tras o cortină la o parte, am ajuns faţă în faţă cu Ahmed. Eram sigură că fiecare moment de îndoială pe care-l avusesem în ultimele luni, absolut tot, era întipărit în ochii mei trădători. De fiecare dată când îl văzusem pe tatăl lui luând decizii mai repede. De fiecare dată când mă temusem că sultanul avea dreptate şi că Ahmed nu era pregătit. De câte ori fusesem atât de proastă, încât să ascult un criminal şi un tiran.

– Ahmed...

– Amani.

M-a prins cu putere de umăr şi m-a tras în faţă să mă îmbrăţişeze. M-am prăbuşit recunoscătoare. Era mult mai uşor să cred în Ahmed când era în carne şi oase în faţa mea.

– Bine-ai venit acasă!

CAPITOLUL 40

Efectele nopţii precedente ne loveau unul câte unul.

Evenimentele cu ocazia Auranzebului au fost deformate de palat înainte de a se răspândi printre oamenii din Izman. Sultanul a anunţat independenţa ţării de stăpânirea străină. Orice ţară care ne ameninţa graniţele avea să ardă pentru asta.

Anunţul spunea mai departe că în timpul luptelor nocturne prinţul Kadir fusese ucis. Murise curajos în luptă, ucis de propriii fraţi, Prinţul Rebel şi prinţul Rahim, care-şi trădase pe neaşteptate familia, alături de lordul Bilal, care evadase. Prinţul Rahim fusese prins când încerca să fugă ca un laş. Avea să fie blestemat pentru totdeauna pentru uciderea unuia de acelaşi sânge cu el. Sultanul îşi jelea fiul. Nu era nicio veste despre execuţia lui Rahim. După ce se întâmplase la execuţia Shirei, înţelegeam de ce sultanul nu voia să rişte încă o decapitare publică.

Aveau să se ţină din nou întreceri pentru sultim. Pentru a alege noul moştenitor al ţării. Sultanul îmi spusese că oamenii nu iubeau niciodată tronul mai mult decât atunci când prinţii se omorau între ei pentru tron. Îşi ucisese propriul fiu şi acum se folosea de moartea lui ca să câştige oamenii din nou de partea lui, în defavoarea Rebeliunii faţă de tron.

Dar şi noi ne puteam folosi de asta. Aveam să reamintim oraşului că întrecerile pentru sultim aleseseră deja un moştenitor. Pe prinţul Ahmed.

În lumina evenimentelor recente, palatul a anunţat că avea să se impună starea de asediu. Armata de abdali a sultanului avea să patruleze pe străzi. Cu ei nu te puteai înţelege şi nu te puteai certa. Oricine era găsit pe străzi între apus şi răsărit avea să fie executat. Era o măsură de precauţie, după cum anunţa palatul. La urma urmei, numai intenţiile întunecate însoţeau orele întunecate ale nopţii. Nu spuneau că măsura era menită să pună piedici Rebeliunii, dar am înţeles cu toţii sensul adevărat din spatele cuvintelor.

Şi aveam parte de piedici.

Era ciudat s-o auzi din afară după ce fuseseşi înăuntru atâta vreme. Operam din nou orbeşte, tocmai când nu ne permiteam s-o facem. S-a stabilit ca Imin să se întoarcă în palat şi să fie spionul nostru.

– Nu există altă cale?

Mă frecam obosită la ochi în timp ce discutam cu ceilalţi. Eram în biroul tatălui lui Shazad. Fusese aranjat ca un fel de centru de operaţiuni. Pentru asta nu fusese nevoie de prea multe schimbări. Era ceva liniştitor la camera aceea, deşi nici că puteam fi mai departe de pavilionul lui Ahmed din tabăra rebelă. Pereţii erau acoperiţi de hărţi şi notiţe. Harta Izmanului, pe care o furasem de pe biroul sultanului în seara în care mâncaserăm împreună, era chiar în mijloc. Am recunoscut o mare parte din restul informaţiilor pe care le transmiteam din interiorul palatului.

Unele îmi fuseseră date de Rahim.

Eu evadasem, dar el era încă înăuntru. Şi trebuia să ştim ce se întâmpla cu el. Aşa c-am simţit o împunsătură de vinovăţie când mi-am expus obiecţia.

– Nu sunt sigură că e o idee inteligentă să punem alt demdji în mâinile sultanului.

Rahim fusese aliatul meu, dar nimeni nu înţelegea mai bine decât mine riscul ca Imin să fie descoperită.

Navid păru plin de speranţă când auzi obiecţia mea. Stătea într-un fotoliu uriaş din colţ, cu braţele încolăcite în jurul lui Imin. Ea avea o siluetă feminină micuţă, destul de mică încât să încapă în braţele soţului ei, ca şi cum era piesa lipsă care ar fi trebuit să stea acolo de la început. Stătea cu picioarele adunate sub ea şi se sprijinea comod de pieptul lui, cu ochii închişi. Era epuizată, dar trează. Noaptea precedentă lăsase urme asupra tuturor. Hala adormise butuc într-un colţ. Jin stătea la biroul tatălui lui Shazad, cu cămaşa dată pe spate, în timp ce Shazad îi cerceta rana dintr-o parte.

– Trebuie să-ţi vadă cineva rana asta, i-a spus ea lui Jin. Într-un loc unde să nu sângerezi prin tot biroul tatei. Du-te s-o găseşti pe Hadjara.

Îl pierdusem pe Sfântul Părinte în timpul evadării din Valea lui Dev. Până găseam pe cineva nou, Hadjara era o cusătoreasă cât de cât pricepută.

– Dacă nu aveţi nevoie de mine... a spus Jin, ridicându-se încet în picioare.

– Ne-am descurcat bine până acum fără tine, frate, a comentat Ahmed.

Era o lovitură meschină. Eu şi Shazad am făcut un schimb de priviri. Starea nouă de tensiune dintre Jin şi Ahmed nu făcea bine nimănui.

Dar Jin n-a spus nimic când a trecut pe lângă mine spre uşă, trecându-şi degetele pe dosul palmei mele ca şi cum voia s-o apuce.

– Să nu te oferi să faci vreo prostie cât lipsesc eu.

– Nu prea avem alte opţiuni din câte văd eu, a spus Imin când s-a închis uşa în urma lui Jin. Dacă nu vrea altcineva să ne spună că a ţinut ascuns faptul că-şi poate schimba forma ca să iau eu o pauză. Careva? Nu? Bănuiam eu.

– Eu m-aş oferi, dar nu cred că străinii sunt bine-veniţi în palat în momentul ăsta, a spus Sam uitându-se la Shazad. Şi nici nu trec drept o femeie suficient de frumoasă ca să rezist prea mult în harem. Amani poate să confirme asta.

– E adevărat, am recunoscut. Nu are decolteul necesar să poată purta un halat.

Shazad a pufnit în râs.

– Cineva trebuie să se ducă, a spus Imin, desprinzându-se din braţele soţului ei şi trecând cu uşurinţă din rolul de soţie în acela de rebel. Dacă sunt prinsă, pot oricând să iau otravă înainte să-şi înfigă ghearele în mine cum a făcut cu Amani.

Nu eram prea sigură că glumea.

Am furat câteva ore de somn înainte de ivirea zorilor, când eram siguri că palatul terminase de turnat minciuni oamenilor şi că agitaţia nopţii se domolise. Eram în casa lui Shazad, ceea ce însemna că ea avea propriile camere. Acela a fost momentul când mi-am dat seama cu adevărat că vechea noastră casă nu mai exista. Cortul nostru nu mai era. Spaţiul mic pe care îl împărţiserăm timp de o jumătate de an şi care îmi devenise la fel de familiar ca vechiul meu pat din Dustwalk.

Mă gândeam că aş fi putut să-mi găsesc un cort. Dacă voiam. Să încep să mă instalez în tabăra asta nouă. În schimb, l-am găsit pe Jin. Moţăia la umbra unui portocal cu crengi uriaşe, întinse. Cămaşa i se ridica şi am văzut locul unde îl pansase Hadjara. S-a trezit tresărind când m-am întins lângă el, liniştindu-se când şi-a dat seama că eram eu. Ştiam că mă privea. În cele câteva luni care trecuseră între Fahali şi glonţul care mă nimerise într-o parte, furaserăm destule clipe împreună în deşert, dar nu dormiserăm niciodată unul lângă altul. S-a mişcat uşor, ca să stea cu faţa spre mine, pe o parte, în timp ce-mi găseam locul, punându-mi braţul sub cap ca o pernă. Iarba era încă rece după trecerea nopţii. Poate că dormeam din nou pe jos, dar aveam senzaţia că aveam să mă odihnesc mai bine aici decât pe o sută de perne din harem.

– Încă n-am reuşit să instalez un cort, a spus înconjurându-mi spatele cu mâna. Dat fiind că de-abia m-am întors din căutarea unei fete pe care o cunoşteam.

– Data viitoare, ar trebui să încerci să n-o mai pierzi din ochi, am spus eu şi-am închis ochii, sprijinindu-mi capul de el.

– Poţi să ai încredere c-o să fac asta.

M-a lipit de el. A fost ultimul lucru pe care l-am auzit înainte de a aţipi.

Shazad ne-a trezit pe amândoi la un moment dat în timpul după-amiezii; avea părul ud după baie şi răsucit într-un coc pe ceafă. Mă întrebam dacă se odihnise vreun pic de la Auranzeb. Ne-a spus că şi Leyla îşi revenise în sfârşit.

Shazad s-a ţinut de cuvânt că avea să-i ţină sub cheie. Tamid şi Leyla fuseseră trimişi în două dintre numeroasele camere goale din casă, înlănţuiţi şi încuiaţi până când ne puteam baza pe ei că nu aveau să fugă. Încercasem să-l văd pe Tamid în camera de lângă cea a Leylei, dar se prefăcuse că dormea, ceea ce era pentru mine un mesaj destul de clar.

Leyla arăta ca un animal prins în capcană, cu genunchii strânşi sub bărbie şi uitându-se când la mine, când la Jin, la Ahmed şi la Shazad, ca şi cum încerca să ne vadă pe toţi odată.

Nu. Nu ca un animal prins în cuşcă. Se uita ca şi cum noi am fi fost animalele. Gata să o sfâşiem în orice clipă. Îmi aminteam de ziua în care am întâlnit-o în menajerie. Când făcea un elefănţel mecanic şi eu eram cea înconjurată de soţiile lui Kadir. Dar acum era ceva diferit. Cel puţin, aşa credeam eu că este.

– Aşadar... a spus Ahmed ca să înceapă discuţia, aşezându-se în capătul patului.

Ea şi-a tras picioarele mai mult spre ea.

– ...ai construit o armată de maşini şi magie pentru tatăl meu.

– Ba nu...

Leyla avusese mereu o voce de copil, dar glasul ei subţire era aproape pierit acum.

– Vă rog, nu-mi faceţi rău. N-am avut de ales, trebuia să-l ajut.

– Nimeni n-o să-ţi facă rău, a spus Ahmed cu blândeţe în timp ce Shazad a scos un sunet de neîncredere din gât.

– Toţi au de ales, a spus Shazad când Leyla a privit-o cu ochii mari şi speriaţi.

I-am tras una cu piciorul în gleznă. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să o speriem pe Leyla atât de tare, încât să nu mai vorbească. Ea s-a uitat urât la mine.

– Am avut de ales între a-l ajuta pe tata şi a-l vedea pe fratele meu murind, a spus Leyla îngropându-şi întristată faţa în mâinile înlănţuite. Tu ce-ai fi făcut?

Şi atunci a început să plângă. Din senin, suspine adânci şi urâte care-i scuturau puternic trupul.

– Tatăl tău l-a ameninţat pe Rahim? am întrebat eu, în loc s-o las pe Shazad să răspundă la întrebarea aceea. Ţi-a spus că o să-i facă rău dacă nu-l ajuţi?

Rahim se temea că Leyla era în pericol în harem, dar se pare că el era cel ameninţat.

– Rahim habar nu are. N-a ştiut niciodată ce s-a întâmplat cu mama noastră, a spus Leyla ştergându-şi cu mâneca nasul care-i curgea atât cât putea de bine cu mâinile legate. Cu toţi anii aceia în urmă. Ea i-a spus tatei că putea să-i construiască o maşinărie care să dea energie pentru întregul Miraji. Care putea să schimbe lumea.

Mama ei fusese fiica unui inginer gamanix. Ţara care contopea magia cu maşinăriile.

– Şi a făcut-o. Numai că trebuia să ia energia de undeva. A luat-o de la ea, a continuat Leyla ştergându-şi furioasă lacrimile care-i umpleau ochii. Aşa cum a făcut cu toţi oamenii care au venit după ea.

– Cu Sayyida, mi-am dat eu seama. Şi cu Ayet.

Şi cu Mouhna, şi cu Uzma. Cu fetele care dispăreau fără urmă din harem. Un loc unde fetele dispăreau mereu fără să stârnească valuri.

– Erau teste. Poţi lua... Leyla a făcut o pauză închizându-şi strâns ochii. Cărţile Sacre spun că muritorii sunt făcuţi din focul djinnilor. Maşinăria ia scânteia aceea şi dă viaţă altui

lucru. Nu viaţă adevărată, dar... ce au ei. Tata s-a întrebat atunci, dacă putea face asta cu viaţa unui muritor, ce putea face cu viaţa unui nemuritor?

Leyla părea îndurerată.

– Poţi alimenta o armată care nu poate fi doborâtă prin focul gloanţelor, a intervenit Shazad, înţelegând ce anume văzuserăm cu o seară înainte.

Privirile dintre noi vorbeau despre gravitatea situaţiei cu care ne confruntam.

– Care nu oboseşte şi nu mănâncă. Care poate ţine piept duşmanilor ţării.

– Inclusiv nouă, am spus eu abătută. Cum funcţionează?

Leyla a ridicat din umeri, arătând nefericită.

– La fel ca orice magie. Cuvinte, cuvinte, cuvinte.

– Şi cum îi putem opri? a întrerupt-o Shazad înainte ca Leyla să se adâncească în autocompătimire.

– E aproape imposibil, a răspuns Leyla clătinând din cap, lacrimile curgându-i din ochii închişi. Ar trebui să distrugeţi sursa de energie şi...

– Maşinăria, a spus Jin.

A făcut un pas în faţă şi Leyla s-a tras, speriată de el. I-am pus mâna pe braţ să-l opresc. Poate că avea acelaşi sânge cu Leyla, dar pentru ea nu era un frate, ci un străin tatuat care arăta periculos.

– Cum facem asta? a întrebat Shazad. Avem destul praf de puşcă să aruncăm totul în aer dacă putem...

– Nu, a spus Leyla în grabă, cu ochii mari şi speriaţi. Aţi distruge tot oraşul!

Ca în povestea cu Akim şi soţia lui. Focul djinnilor scăpat de sub control.

– Djinnul trebuie eliberat, nu dezlănţuit. Energia trebuie eliberată cu vorbele potrivite. Aceleaşi cu care a fost prins.

Atunci Leyla s-a uitat drept la mine.

– Amani l-a legat. E singura care poate să-l dezlege.

Şi în clipa aceea toţi s-au uitat la mine. Dacă aş fi ştiut că aveam să atrag atâta atenţie, m-aş fi pieptănat.

CAPITOLUL 41

– Nu o să vă mint, a spus Ahmed aruncându-şi privirea spre bucătăria înţesată de rebeli. O să fie o provocare.

Era bine pentru moral că Ahmed nu era demdji. Dacă nu putea minţi, eram destul de sigură că i-ar fi fost greu să spună cuvântul *provocare*, în loc de, să zicem, *dezastru*.

Eram vreo două duzini de oameni înghesuiţi pe lângă grinzile din jurul bucătăriei lui Shazad, agăţaţi de plăcile colorate de faianţă de pe pereţi ca aburul dintr-o mâncare bună, dând cu capul în tigăile atârnate de tavan. Shazad stătea lângă Ahmed, la dreapta lui, ca întotdeauna. Jin se sprijinea de şemineu; dacă n-ai fi ştiut că era rănit, nici n-ai fi crezut că-l folosea ca reazem. Sam se retrăsese în spate, băgând şi scoţând mâna din perete cu nonşalanţă.

Strângeam în mâini o ceaşcă de cafea tare. Dormisem câteva ore agitate, dar nu de ajuns. Lipseau feţe care ar fi trebuit să fie acolo, oameni care muriseră în evadarea din vale. Erau feţe noi pe care nu le cunoşteam. Totuşi, chiar şi în decorul acela neobişnuit, mă simţeam la fel ca în pavilionul lui Ahmed din tabără. Pierduserăm casa aceea, dar încă ne luptam să facem una nouă.

Draperiile din bucătărie erau roşii, trase ca să ţină la distanţă ochii curioşi dinspre stradă. Făceau încăperea să pară însângerată precum zorii de zi.

Un nou început. Un nou deşert.

– Suntem depăşiţi numeric, a spus Ahmed, întrecuţi în ceea ce priveşte manevrele militare şi numărul de arme.

Jin mi-a surprins privirea din cealaltă parte a camerei, ridicând o sprânceană ca şi cum ar fi spus *nu prea seamănă cu un discurs însufleţitor.* Am pufnit.

– Depăşiţi şi ca număr de demdji, dacă judecăm după creaturile acelea de la Auranzeb, a mormăit cineva din spate.

O undă de încuviinţare a străbătut camera. Zvonurile despre abdali şi puterile lor ciudate se răspândiseră înspăimântător de repede. Shazad a spus că erau deja semne că se stingea orice scânteie de opoziţie pe care am fi putut-o stârni pe stradă.

– Da, mulţumim, Yasir. Şi cu asta vom începe.

Shazad a preluat uşor controlul păşind către masă. Ahmed i-a cedat locul. Mi-am închipuit-o pe Shazad alături de Ahmed pe tron. Ca sultana şi generalul lui, deopotrivă, cu capul înclinat gândindu-se cum să rezolve o problemă, cu coroana de aur alunecându-i pe frunte. I s-ar fi potrivit.

– În clipa asta avem trei probleme foarte urgente şi, mulţumită adevăratului nostru Bandit-cu-ochi-albaştri, care-a revenit acum printre noi – fără supărare, i-a aruncat ea peste umăr lui Sam –, s-ar putea să avem soluţii pentru ele.

– Chiar dacă ea a creat, de fapt, una dintre problemele acelea, a bombănit Hala.

Am ignorat-o. Când am păşit în faţă, toţi ochii m-au urmat. Poate că nu mă întorsesem de mult timp, dar observasem deja schimbarea. Nu mai eram Banditul-cu-ochi-albaştri; eram fata care scăpase cu viaţă din palat, care stătuse faţă în faţă cu sultanul şi evadase.

– Prima problemă este că avem nevoie de o armată, una adevărată, care să ţină piept armatei sultanului. Dacă putem face o alianţă cu lordul Bilal, avem o forţă de luptă. Am aranjat o întâlnire cu el peste câteva ore. Înainte de lăsarea întunericului. Până la sfârşitul ei, sperăm să avem o armată.

– Presupunând că n-a fugit deja din oraş, a adăugat Hala.

– Ai devenit mai pesimistă de când am plecat, am întrebat eu, sau am uitat eu ce bătaie de cap eşti?

– Păi, ştii ce se spune, ochii care se văd rar se iubesc, a replicat Hala cu un zâmbet fals. Nu optimismul te-a făcut să devii prizonieră, de fapt?

– Vă rog să nu uitaţi câte moduri de a vă ucide cunosc dacă nu tăceţi din gură, ne-a întrerupt Shazad înainte să începem gâlceava adevărată.

Cei din cameră au izbucnit în râs, dispersând starea de tensiune.

– A doua problemă, a spus Ahmed, încercând să-i aducă pe toţi înapoi la subiect, este că, chiar dacă obţinem o armată, nu putem înfrunta decât o armată din carne şi oase. Nu una făcută din mecanisme şi magie. De aceea trebuie s-o ducem pe Amani la maşinăria aceea.

– Iar acum totul o să fie prea bine păzit. E imposibil să ne apropiem, a spus Shazad. Dacă nu-l facem pe sultan şi pe toată armata lui să n-o mai păzească. După cum s-a dovedit, războaiele sunt o unealtă foarte folositoare pentru asta.

Toţi s-au uitat la Shazad.

– Sugerezi să începem un război doar ca să poată Amani intra în palat? a întrebat cineva din spatele camerei.

– Nu, a răspuns Shazad. Trebuie să începem un război oricum. Sugerez să folosim războiul ca să ne creştem şansele de a câştiga, dându-i lui Amani ocazia să se furişeze în palat.

Chiar dacă reuşeam să intru, nu puteam dezactiva maşinăria fără să eliberez djinnii, folosind cuvintele potrivite din limba primordială. Cuvinte pe care nici măcar Tamid nu le ştia.

– Ceea ce ne aduce la ultima problemă, a continuat Ahmed. Şi anume că Amani e, în momentul de faţă… neputincioasă.

Asta a liniştit spiritele din cameră. Îmi frecam stingherită locul de pe braţ unde simţeam una dintre bucăţile de fier cusute în carne. Era ca şi cum ai da cu limba peste dintele care se clatină. Un instinct, un tic, simţind împunsătura aceea dureroasă când apăsam, amintindu-mi că făcea cu

adevărat parte din mine. Amintindu-mi că eram inutilă când trupul îmi era acoperit cu cicatrici de fier.

– În ce stadiu suntem cu găsirea unui Sfânt Părinte în care să avem încredere? a întrebat Shazad, sprijinindu-se cu pumnii de masă. Cineva care să scoată fierul din Amani?

Ştiam ce efect au cuvintele acelea asupra ei. În lunile de după moartea lui Bahi, nu ştiam dacă o auzisem pe Shazad vorbind vreodată de Sfinţii Părinţi. Nici măcar când fusesem împuşcată în stomac. Dar, pe de altă parte, atunci fusesem inconştientă în cea mai mare parte a timpului.

– Mai mult sau mai puţin, în acelaşi stadiu ca ultimele trei dăţi când m-ai întrebat, a răspuns Sam.

Era cu nervii întinşi.

– Aproape toţi Sfinţii Părinţi sunt în buzunarul sultanului. Mai degrabă te-ar vinde într-o secundă decât să te ajute.

Nici în Tamid nu puteam avea încredere că nu m-ar înjunghia, dat fiind ce simţea în privinţa Rebeliunii.

– Nu putem risca?

Îmi frecam antebraţul cu degetul, împungând o bucăţică de metal dedesubt. Voiam s-o scot eu însămi de sub piele.

– Nu, a spus Jin fără ezitare, vorbind pentru prima dată.

Toate capetele s-au întors spre el. Jin nu prea vorbea la consiliile de război decât dacă avea ceva ce trebuia spus. Ceea ce însemna că oamenii îl ascultau de obicei. Numai că acum îngrijorarea plutea printre rebeli. Nu dispăruse doar de lângă mine. Abandonase toată Rebeliunea.

– Nu ne asumăm riscuri în privinţa ta.

– Atunci, ori găsim pe cineva, am concluzionat eu, ori trebuie să intru în palat mai mult sau mai puţin lipsită de apărare.

– Bine ai redevenit umană, a spus Shazad. O să-ţi fac rost de nişte arme.

– Sam.

L-am prins după ce oamenii plecaseră din bucătărie. Decojea o portocală furată dintr-un coş atârnat de tavan.

– Am nevoie de ajutorul tău.

Am tăcut când Shazad a trecut pe lângă mine, strigând repede pe cineva în privinţa stocurilor de arme. Asta l-a făcut pe Sam să ridice din sprâncene spre mine.

– Ceva cu care nu te poate ajuta generalul tău?

Am coborât vocea şi l-am tras într-un colţ mai ferit.

– Cred că ştiu pe cineva care ne-ar putea ajuta să-mi scot fierul de sub piele. Nu un Sfânt Părinte. O femeie. Mătuşa mea.

Sam s-a oprit ţinând în mână o felie de portocală pe care voia s-o ducă spre gură.

– Femeia care te-a drogat, te-a răpit şi te-a vândut în harem? Da, pare de mare încredere.

– Te rog, Sam, am nevoie de ajutor. Tu ai intrat şi ai ieşit din harem după bunul-plac luni de zile. Habar nu ai cum e să fii acolo şi să nu poţi să pleci sau să te aperi.

Mi-am ridicat cămaşa, arătându-i cicatricea de pe şold, aceeaşi pe care i-o arătasem când ne-am cunoscut.

– Asta s-a întâmplat când aveam toată puterea. Dacă trebuie, o să intru din nou în palat fără puteri, dar am de două ori mai multe şanse să mor făcând asta şi ştii că aşa e. Dar mi-aş asuma aproape orice risc ca să n-o fac. Ei bine, vrei să mă ajuţi?

Sam s-a gândit puţin, decojind încă o felie de portocală.

– Cât?

– Cât ce?

– Cât o să-mi plăteşti ca s-o găsesc pe mătuşa asta a ta atât de demnă de încredere?

Umerii mi s-au lăsat în jos.

– Serios? După toate astea, încă vrei să te prefaci că o faci pentru bani?

– De ce altceva aş face-o? a întrebat el. Sunt un bandit, mai ştii?

– Pentru că vrei să fii mai mult de atât, am spus într-un final.

Fusese un pariu. O presupunere. Dar uşurinţa cu care mi s-au rostogolit cuvintele de pe limbă m-a asigurat că aveam dreptate. Îl văzusem pe Sam trecând prin pereţi cu răni dobândite pentru rebeliunea asta. Nu o mai făcea pentru bani.

– De asta eşti încă aici.

– Ar fi un motiv groaznic de prost, a spus Sam scărpinându-şi sprânceana.

Am rămas tăcută.

– O să văd ce pot să fac.

CAPITOLUL 42

După cum s-a dovedit, Casa Ascunsă nu era chiar atât de ascunsă. Era o baie publică la intersecţia dintre două străzi întortocheate, pline de paravane colorate, în inima oraşului Izman. Mie mi se părea că arată ca orice altă stradă pe care trecuserăm pe drumul într-acolo. Oraşul era un labirint uriaş şi dacă nu m-ar fi înghiontit Ahmed într-o parte sau alta m-aş fi rătăcit mai repede decât o făcusem vreodată în deşert.

Pe măsură ce ne apropiam, aburul greoi încărcat cu parfum de flori şi mirodenii ieşea în rotocoale prin ferestrele zăbrelite, vârându-şi degetele în părul meu şi chinuindu-mă cu amintiri din harem. Ahmed m-a înghiontit uşor, făcându-mi semn să mă uit în sus. Când mi-am ridicat privirea, am înţeles în sfârşit. Toate clădirile din colţul acesta de Izman păreau să aibă trei etaje. Casa Ascunsă se înălţa cu două etaje mai sus decât oricare alta din jur. Iar acoperişul era

protejat de bolţi de viţă-de-vie şi flori din deşert care se rostogoleau în jos pe ziduri, ascunzând-o de ochii iscoditori.

Shazad alesese locul acesta pentru întâlnirea cu lordul Bilal. Numai că-i spusese să se întâlnească cu ea mai întâi în altă parte. Fără gărzi şi fără arme. Era sarcina lui Shazad să-l întâmpine şi să-l aducă aici. Ne luam măsuri de precauţie. Îi ceream să aibă foarte mare încredere în noi.

Jin mersese primul, la vedere, ca să vadă dacă era atacat şi să verifice dacă nu erau capcane. Eu şi Ahmed mergeam după el, arătând ca un cuplu oarecare plimbându-se pe străzile din Izman, nu ca un prinţ şi garda sa cu arma ascunsă în faldurile halatului. Dar am ajuns fără probleme la casă.

Ahmed a deschis uşa şi a intrat. La recepţie, o fată a ridicat capul spre noi.

– Măi să fie, e chiar prinţul nostru rebel.

A închis cartea şi mi-a aruncat o privire.

– Poţi să ridici degetul de pe trăgaci – eşti în siguranţă aici.

Nici măcar nu-mi dădusem seama că strângeam arma. Am dat degetul deoparte. Dar nu am pus arma la loc în toc.

– Fratele tău e pe acoperiş, i-a spus fata lui Ahmed.

– Ce e locul ăsta? am întrebat în timp ce urcam scările.

– E un refugiu.

Ahmed a păşit într-o parte, lăsându-mă pe mine să trec prima. Nu eram sigură dacă era un gest de curtoazie sau dacă asta trebuia să fac fiind garda lui de corp.

– Nu al nostru. Al Sarei.

A dat din cap pe spate către fata de la recepţie.

– S-a măritat la şaisprezece ani. A rămas văduvă la şaptesprezece. Nimeni în afară de Sara nu ştie de ce a murit soţul ei, fiindcă nimeni nu a putut dovedi c-a fost vorba de otravă, dar a lăsat-o cu oasele rupte şi o grămadă de bani.

M-am gândit la Ayet fără să vreau. Dacă ar fi ajuns aici, şi nu în palat, poate n-ar fi fost duşmanca mea. Ar fi fost una de-a noastră. Poate ar fi fost încă teafără. Sau poate ar fi încasat un glonţ pentru Rebeliune şi ar fi murit pe loc.

– A luat banii şi a făcut asta. E un loc pentru femeile care poate nu vor să fie cu soţii lor. Din orice motiv. Un loc care le apără pe femei de ei. De aici a venit Sayyida. Şi tot aici am găsit-o pe Hala.

– Hala e măritată? am întrebat cât pe ce să mă împiedic de treaptă.

– Cine crezi că i-a luat degetele?

Ahmed m-a ajutat să mă echilibrez.

– Eşti în regulă?

– Da, i-am răspuns, făcându-i semn să-mi dea drumul.

– Atunci cum se face că arată mai vulgar decât un bordel din Shihabian? am întrebat.

Ahmed a râs, luându-mă prin surprindere. Ahmed avea un râs frumos; uitasem asta. Trecuse o groază de timp de când îl auzisem.

– Sara e de părere că, dacă oamenii cred că ştiu cu ce te ocupi, atunci, nu sapă mai adânc şi nu rişti să se afle adevărul. Şi toţi cred că ştiu ce facem aici, cu o casă plină de femei, în care bărbaţii intră şi ies în fiecare zi şi în care apare câte un copil din când în când.

Sara. Acum îmi aminteam de ce mi se părea cunoscut numele acela. Stăteam pe o dună în deşert, cu o zi înainte să moară Bahi, iar Shazad îl tachina în legătură cu un copil avut cu o femeie pe nume Sara.

– Îi place să spună că doar a adăugat nişte perne. Aici l-am trimis pe Fadi. O să fie în siguranţă.

Am urcat patru etaje pân-am ajuns pe acoperiş. Jin era acolo, ne aştepta, în umbra aruncată de o boltă verde. Umerii i s-au relaxat vizibil când ne-a văzut.

– Nu aţi avut probleme pe drum?

– Suntem în regulă, i-am răspuns. Aici n-au fost probleme?

A clătinat din cap.

Ne-am cufundat într-o tăcere tensionată aşteptând-o pe Shazad. Trebuia să ajungă după o jumătate de oră. Trecuse aproape o oră şi panica din piept s-a transformat într-un nod,

întrebându-mă ce se întâmplase cu ea, când a apărut în capul scărilor cu Bilal, cu glugă pe cap şi legat la ochi.

Îi spusesem să vină singur şi neînarmat la întâlnirea cu Shazad. Noi stabiliserăm aproape toate condiţiile întâlnirii şi avuseserăm pretenţii înalte, aşteptându-ne la o negociere. Dar Shazad a spus că nici măcar nu tresărise. Fusese de acord să vină la noi fără apărare. Era genul de lucru care te făcea să bănuieşti o capcană. Shazad se tot uita către cer temătoare în timp ce-i trăgea gluga de pe cap şi-l dezlega la ochi.

– Nu vă faceţi griji, a spus Bilal alene, nu am niciun gând ascuns. Puteţi întreba orice demdji de-al vostru dacă nu mă credeţi.

Toţi s-au uitat la mine. Deci ştia ce eram.

– Spune adevărul, am spus eu.

Îmi dădeam seama la ce se gândea Shazad. Ceva nu era în regulă cu un om care-şi preţuia viaţa atât de puţin.

– Bun.

Bilal şi-a vârât mâinile în buzunare. Purta o kurta urâtă cu mov şi auriu care-i era prea largă şi-i cădea în valuri pe braţe. Se potrivea perfect în vulgaritatea din Casa Ascunsă.

– Deci tu eşti celebrul Prinţ Rebel, a spus Bilal şi l-a măsurat din priviri pe Ahmed. Credeam că eşti mai înalt.

– N-ar trebui să crezi tot ce auzi, a spus Ahmed.

– Aud că s-ar putea să fii în stare să-l răstorni pe tatăl tău, a zis Bilal. Cu puţin ajutor din partea armatei mele.

– Asta, a răspuns Ahmed, ar trebui să crezi.

– Bine, a încuviinţat Bilal. Vreau să pun capăt acestei parade de invadatori. E obositor. Dacă armata mea poate să-l răstoarne pe tatăl tău, va trece sub comanda ta. Pe mine nu m-a interesat niciodată prea mult să fiu comandant. A fost mereu punctul forte al lui Rahim. Era ca al doilea fiu pentru tatăl meu. Dar o să vreau ceva în schimb.

– Când o să fiu sultan, a spus Ahmed, care era pregătit, o să declar Iliazul independent. Poţi să fii stăpânul propriului

regat câtă vreme eşti pregătit să juri credinţă tronului din Miraji.

– O, nu-mi pasă mie de asta, a spus Bilal clătinând din cap. A fost doar un pretext pentru generalul tău, suficient de important ca să ajung faţă în faţă cu tine. Dacă i-aş fi spus direct ce caut de fapt, credeam că o să mă refuze pe loc în numele tău. Femeile – uneori sunt atât de nerezonabile!

– Şi ce anume doreşti? a întrebat Ahmed.

Era atent la cuvintele pe care le folosea. Nu-i răspunsese cu *spune ce vrei*. Deşi ştiam toţi cât de disperat era.

– Poţi să-ţi păstrezi regatul, până la ultima bucată, a răspuns Bilal. În schimbul armatei mele, nu vreau decât o demdji de-a voastră drept soţie.

Tăcerea care s-a lăsat în clipa următoare era tangibilă. Era tăcerea provocată de uimirea tuturor celor de pe acoperiş. Era tăcerea prin care Ahmed nu l-a refuzat imediat.

– Demdjii nu sunt ai mei ca să-i ofer, a declarat Ahmed în cele din urmă, alegându-şi cu grijă cuvintele. Iliazul, pe de altă parte...

– Nu mă interesează să fiu regele ţării mele, a spus Bilal dând leneş din mână. Independenţa Iliazului a fost visul tatălui meu. Era un om ambiţios. Un om măreţ. Eu sunt pe moarte. Sfinţii Părinţi spun că e în sângele meu. Mai am câţiva ani de trăit. Dacă am noroc.

Acum o vedeam în hainele largi, în paloarea pielii, în felul în care stătea, de parcă era mereu obosit. Nu era aroganţă. Era boală.

– Chiar dac-ai câştiga războiul şi mi-ai oferi propriul regat, cât timp l-aş conduce? Un an, doi?

– Şi care e rolul nostru în asta? am întrebat, fără să mai pot să-mi ţin gura.

Nu când o cerea la schimb pe una dintre noi.

– Dacă nu doreşti decât o soţie care să-ţi dea un fiu înainte să mori, sunt sigură că poţi găsi pe cineva care nu e demdji.

Bilal a zâmbit slab.

– Toţi cred că demdjii au puteri vindecătoare. De aceea poţi să cumperi pe piaţa neagră şuviţe de păr sau bucăţi de piele ciudată. Sau ochi albaştri care să te vindece.

Şi-a mutat privirea dincolo de noi.

– Dar asta e o poveste temperată. Unii spun că adevărata putere de vindecare se află în a lua viaţa acelui demdji.

Mi-am amintit de Mahdi, care ţinea cuţitul la gâtul Delilei, încercând s-o tragă spre Sayyida ca să-i salveze viaţa. Spunând că Delila avea să moară pentru ca ea să trăiască.

– Ştiţi, e o greşeală de traducere din mirajina veche, a spus Bilal uitându-se la noi. Expresia adevărată nu este cel care ia viaţa unui demdji, ci cel care deţine viaţa unui demdji. Cel căruia i se *dăruieşte* viaţa unui demdji. Cu siguranţă, cunoaşteţi povestea cu Hawa şi Attallah.

Hawa şi Attallah îşi făcuseră jurăminte unul altuia.

Poveştile spuneau că iubirea lor era atât de mare, încât îl proteja pe Attallah în luptă. Dar dacă ea era demdji...

Jurămintele de nuntă. Revelaţia m-a lovit ca pe un pumn în stomac.

Mă dăruiesc ţie. Tot ce sunt îţi dau ţie. Şi tot ce am e al tău. Viaţa mea o împart cu tine.

Până în ziua morţii.

În cea mai mare parte, nu era decât un ritual. Dar din gura unui demdji era un adevăr. Aşa se născuse legenda – Hawa îl ţinuse în viaţă pe Attallah cu vorbele ei. Câtă vreme îl păzea de pe ziduri şi viaţa ei era legată de a lui, el trăia. Când ea a căzut, a căzut şi el. El nu a murit de tristeţe. A murit din cauza adevărului spus de demdji.

O tăcere mormântală se lăsase în jurul nostru în timp ce înţelegeam tot mai bine.

– Dă-mi unul dintre demdjii voştri, a spus Bilal şi şi-a întors ochii spre mine. O să fie tratată bine. N-o să-i fac rău. Deşi mă aştept să-şi facă datoria de soţie.

Am văzut cum Jin încorda mâna.

– Nu o să-i cer decât un fiu. În schimb, o s-o onorez neluându-mi altă soţie. Vreau să trăiesc până apuc să încărunţesc

şi să-mi văd nepoţii. Şi o să vă dau o armată şi o ţară. O fată în schimbul unui tron.

Ne-a lăsat să cântărim greutatea cuvintelor lui.

– Înţeleg că trebuie să vă gândiţi la asta. Mâine-dimineaţă plec spre Iliaz. Dacă vreţi o armată, veniţi acolo după mine cu o soţie. Dacă nu, a continuat ridicând din umeri, o să mă uit din fortăreaţa mea cum tu şi rebelii tăi veţi fi arşi de armele noi ale tatălui tău şi o să mor în patul meu înainte ca războiul să se termine şi sultanul să vină după mine. Şi, dacă mă urăşti din cauza asta, putem să ne reglăm conturile după moarte.

CAPITOLUL 43

Îmi lipseau aproape dureros nopţile din deşert. Shira avusese dreptate, nu se vedeau stelele din Izman. Oraşul era prea plin de zgomot şi lumină, prea luminos să zăreşti constelaţia morţilor.

Dar ştiam că nu stelele îmi lipseau, de fapt. Totul se schimbase. Nu mai eram o rebeliune la început în deşert. Îmi lipsea simplitatea de a şti cu siguranţă că ceea ce făceam era bine. Că merita.

Începeam un război. Şi un război cerea sacrificii. Simţeam agitaţia tensionată din tabără.

– Există o cale simplă de a rezolva treaba asta, să ştii.

Când a vorbit Jin, în timp ce stăteam cu capul sprijinit de pieptul lui, am simţit-o în oase înainte să-l aud. Se întunecase de mult şi amândoi eram pe jumătate adormiţi.

Fusese un drum lung şi tăcut de întoarcere după propunerea lui Bilal. Nici Shazad nu avusese nimic de spus. Ahmed şi Jin mergeau alături în faţa mea, adânciţi într-o discuţie. Încercau să lămurească lucrurile în acelaşi timp ca toţi ceilalţi. Hala şi Imin erau deja căsătorite. Mai rămâneam eu şi Delila. Noi eram singurele care ne puteam sacrifica lui Bilal dacă voiam armata aceea. Dacă voiam să fie o luptă adevărată, nu un masacru lent.

Ştiam ce voia Jin să spună. Dacă ne căsătoream noi doi, n-aş mai fi fost nici eu disponibilă.

– Ştiu, am zis.

N-am mai adăugat nimic. N-am spus că ştiam că Jin nu şi-ar ierta-o niciodată dacă nu m-ar fi salvat pe mine, în locul Delilei. Că, dacă Ahmed încerca să-mi forţeze mâna, nu era oricum genul de conducător pe care l-aş fi vrut în fruntea armatei. N-am spus că traversasem tot deşertul tocmai ca să *nu* fiu obligată să mă mărit, chiar dacă era vorba de Jin.

Dar tăcerea mea a vorbit în locul meu.

M-a cuprins cu braţele şi m-a lipit de pieptul lui. Era cald şi puternic. Mi-am cuibărit capul, aşezându-mi gura pe bătăile lui de inimă, deasupra tatuajului cu soarele.

A adormit în cele din urmă. Eu nu.

După câteva ore de nelinişte, m-am smuls din braţele lui. Cei mai mulţi dormeam fără corturi, în aerul cald de vară. Mi-am croit drum printre trupurile împrăştiate prin iarbă. Ca nişte cadavre pe câmpul de luptă. Casa era cufundată în linişte în timp ce mă întorceam spre bucătărie.

Părea mult mai spaţioasă când jumătate din Rebeliune nu era înghesuită înăuntru. Am început să scotocesc printre cutiile de pe rafturile lui Shazad. Căutam cafea.

Uşa de la bucătărie s-a dat de perete, făcându-mă să tresar atât de tare, încât am dat peste o sticlă care s-a lovit de pământ cu un zgomot asurzitor. Un bărbat necunoscut a intrat împleticindu-se în bucătărie. Eram cât pe ce să-l atac, dar, când s-a apropiat de foc, i-am văzut ochii galbeni.

– Imin? am întrebat cu uşurare în timp ce se prăbuşea pe un scaun lângă foc, răsuflând din greu. Eşti teafăr?

– A trebuit să alerg până aici, a răspuns gâfâind.

Purta faţa unui tânăr şi obrajii fără barbă păreau îmbujoraţi.

– Oraşul e plin de abdalii aceia. Unul aproape m-a văzut la câteva străzi de aici. Dar n-am putut ieşi toată ziua din palat şi trebuia să spun cuiva. Rahim...

Numele acela mi-a atras atenţia.

– E în regulă?

– Nu, a spus Imin sec. E prizonier. În mod evident, *nu* e în regulă. Dar nici nu e mort. Şi, judecând după toate discuţiile de la bucătărie, nici nu o să fie. Rahim e respectat în armata sultanului. Ar afecta starea de spirit a soldaţilor dacă l-ar ucide, aşa se spune. Şi sultanul n-ar ieşi prea bine în ochii oamenilor din popor. Aşa că o să fie trimis de aici, transportat într-un lagăr de muncă unde poată să moară departe de ochii lumii.

Părea o veste bună, prima după multă vreme, dar încă nu m-am lăsat să sper.

– Când îl mută?

Imin mi-a răspuns dându-şi ochii peste cap.

– Crezi c-am alergat pe străzile invadate de abdali pentru sănătatea mea? Mâine-seară.

L-am găsit pe Ahmed în biroul generalului. O lampă pâl-pâitoare lăsa lumina să se strecoare pe sub uşă. M-a făcut să mă gândesc la djinnul gelos care făcea lumina să licărească în timpul nopţii, atrăgând copiii afară din casele părinţilor şi făcându-i să urmărească focul atât de departe în noapte, încât să-i poată înhăţa şi păstra ca pe animale de companie.

Am auzit voci de la jumătatea coridorului.

– Delila... a spus Ahmed cu o voce obosită. Nu poţi...

– Ba da, pot! a ridicat Delila glasul.

M-am oprit chiar în dreptul pragului.

– Tu eşti cel care nu poate, Ahmed. Nici măcar n-ar fi un război dacă n-aş fi fost eu. Toată povestea asta a început

pentru că m-am născut. De asta mama – adică Lien – a trebuit să fugă. De asta voi doi a trebuit să începeţi să munciţi când eraţi mai tineri decât sunt eu acum ca să ne hrăniţi. Eu sunt motivul pentru care tu şi Jin aţi crescut în Xicha şi de asta a început toată revoluţia asta de fapt. De asta au murit Bahi, Mahdi, Sayyida şi toţi ceilalţi. Eu am început războiul şi tu nici măcar nu mă laşi să lupt. Aşa că o să vă ajut să-l terminaţi.

Am făcut un pas în spate în clipa în care Delila a ieşit în grabă din birou, iar uşa s-a izbit destul de tare de perete încât să trezească jumătate din casă. Nici măcar nu m-a văzut când s-a îndepărtat pe coridor. Am aşteptat să dispară din orizontul de vedere, apoi am păşit în lumină în pragul uşii.

Ahmed şi-a ridicat capul, în vreme ce umbra mea s-a strecurat în birou. Îşi ţinuse capul sprijinit în palme, cu coatele pe birou. Se străduia să-şi concentreze privirea asupra mea. Era o sticlă goală lângă el. Mă întrebam cât de plină fusese când a început.

– Amani.

S-a îndreptat şi lumina lumânării i-a luminat faţa, scoţându-i în evidenţă mai întâi o parte a feţei, apoi cealaltă, aşa că arăta ca doi oameni diferiţi. Mi-am dat seama că nu-l mai văzusem pe Ahmed beat până atunci.

– Dacă ai venit să faci un gest de altruism şi să te oferi lordului Bilal în schimbul armatei, mă tem că sora mea ţi-a luat-o înainte.

– Nu prea îmi stă în fire să fiu altruistă.

M-am prăbuşit într-un scaun din faţa lui fără să mă invite.

– Jin nu m-ar ierta niciodată dacă te-aş lăsa să pleci, a spus Ahmed clătinând din cap. Nu o să mă ierte nici dacă o las pe Delila să plece, dar, probabil, nici eu n-o să mi-o iert, aşa că măcar vom fi doi cu aceeaşi ură faţă de mine.

Să te las să pleci, a spus. Nu *să te fac să pleci*. Ahmed era conducătorul meu; putea să-mi ordone să fac gestul altruist.

Să mă ofer pe mine, în locul surorii lui. Dar asta nici nu-i trecuse prin gând.

Pentru că el nu era ca tatăl lui.

Fuseseră momente în palat când asta mă speriase. Că s-ar putea să nu fie destul de tare, destul de priceput, că poate era prea idealist. Dar de asta avea nevoie ţara. Mirajiul avea nevoie de un conducător ca Ahmed. Mă temeam doar că un conducător ca Ahmed n-ar putea lua niciodată ţara de la un conducător ca sultanul.

– Ar trebui să fie uşor, nu-i aşa? Un om în schimbul unei ţări. Sora mea sau o armată.

– Nu, am spus.

Mă gândeam la uşurinţa cu care sultanul ordonase o execuţie.

– Nu cred că trebuie să fie uşor să conduci. Dar dac-ar exista şi altă cale?

– Să câştigăm Rebeliunea fără o armată? A întrebat cu un zâmbet şters. Cu alte răscoale şi vieţi pierdute? Alte oraşe care să-mi scape din mâini ca Saramotaiul? Cu un număr tot mai mare de morţi în timp ce tata făureşte maşini care să uşureze măcelul?

– Nu. Dac-ar exista o altă cale de a prelua controlul armatei din Iliaz?

Ahmed a ridicat ochii spre mine cu o urmă de speranţă pe faţă.

– Rahim, am spus eu. El a fost comandantul armatei din Iliaz înainte ca Bilal să ajungă emir. Oamenii îl cunosc. Îl respectă.

Îmi aminteam cât de uşor îl urmaseră soldaţii lui, când Rahim le ordonase să i se împotrivească lui Kadir în ziua în care ambasadorul gallan aproape mă strangulase.

– Cred că l-ar urma. Cu sau fără încuviinţarea lui Bilal.

– Sugerezi s-o trimitem pe Imin...

– Nu, am scuturat din cap. Poate că Imin ar putea lua forma lui, dar n-ar putea să-i ia locul lui Rahim.

– Imin a mai făcut-o, a spus Ahmed. S-a dat drept unul dintre noi.

– Nu pentru atâta timp. Nu crezi că, dacă Imin ar intra cu chipul tău în tabără şi ar începe să ne dea ordine, toţi ar observa de-ndată că nu eşti tu? Avem nevoie de adevăratul Rahim. Fără şmecherii, doar o salvare ca la carte.

Ahmed s-a lăsat pe spate în scaun.

– E singurul motiv pentru care vrei să-l salvezi?

– Nu-mi place să las oamenii în urmă.

Mai ales oamenii cărora le datoram viaţa.

– Amani, acum când tot oraşul ne pândeşte şi abdalii patrulează pe străzi în fiecare noapte... pare o misiune sinucigaşă, spuse Ahmed frecându-se la ochi. Şi o să avem nevoie de ceilalţi aici dacă punem la cale aşa ceva.

CAPITOLUL 44

S-a luminat de zi până să avem un plan care să nu se sfârşească cu noi murind în focul abdalilor.

Am început să căutăm cel mai bun loc în care să interceptăm transportul care-l scotea pe Rahim din oraş. Trebuia să-l prindem înainte să iasă din Izman. Luptele duse în spaţiul restrâns al străzilor din oraş erau în avantajul nostru; dacă ajungeam în câmp deschis, nu aveam nicio şansă. Sam a intrat printr-un zid în timp eram cu toţii aplecaţi deasupra unei hărţi a oraşului. Avea o vânătaie urâtă pe obraz care nu era acolo când îl văzusem ultima dată.

– De unde te-ai ales cu asta? a întrebat Shazad, atentă o clipă la el.

– De la un prieten, a spus Sam evaziv, după care ni s-a alăturat la masă.

Mi-a aruncat o privire cu înţeles, pe care nu prea reuşeam s-o desluşesc. Pe urmă, a dispărut.

– Ce facem? a întrebat el. Alegem casele de vacanţă?

– Alegem un loc bun pentru o ambuscadă, am răspuns.

Sultanul trimitea transportul lui Rahim prin oraş cu gărzi umane şi abdali, deopotrivă. Nu ne îngrijoram din cauza soldaţilor muritori. Hala avea să se ocupe de ei. Şi, dacă nu putea ea, puteau gloanţele.

Cu abdalii era altă poveste.

Aveam nevoie de Leyla.

Era ameţită de somn când au adus-o în lanţuri în faţa noastră. Însă ochii îi erau mari, ageri şi speriaţi. Deşi nu era cu mult mai tânără decât noi, arăta ca un copil stând în faţa lui Shazad.

– Leyla, a spus prietena mea sprijinindu-se de birou. Gândeşte-te foarte bine la răspunsul pe care o să mi-l dai înainte de a vorbi. Există vreun mod de a-i opri pe abdali? Unul care-ţi trece prin minte?

Leyla şi-a plimbat neliniştită privirea prin cameră, de la mine la Imin şi către bărbaţii care erau sânge din sângele ei, fără să-i fie fraţi drepţi.

– Nu sunt sigură... a şoptit ea. Nu vreau să mai păţească cineva ceva rău dacă mă înşel.

Avea glasul încărcat de lacrimi nevărsate încă. M-am abţinut s-o consolez. Avea cine s-o aline dacă-l salvam pe Rahim. Până atunci, trebuia să se maturizeze.

– E viaţa fratelui tău la mijloc, Leyla, i-am spus eu. El ar fi făcut orice să te salveze. Măcar atâta lucru poţi: să încerci să-l salvezi.

Îşi muşca agitată buza de jos. Nu-mi dădeam seama dacă se gândea la un răspuns sau dacă îl ştia deja şi încerca să se hotărască dacă să ni-l împărtăşească sau nu.

– Aţi putea încerca să distrugeţi cuvântul.

– Cuvântul? a întrebat Ahmed.

– Cel care le dă viaţă. Cel care canalizează focul djinnilor în scânteia lor. L-am pus în tălpile lor, a adăugat Leyla foindu-se neliniştită. Era locul în care era cel mai greu să-i rănească cineva, a continuat ea. Arată ca oamenii, aşa că, în mod firesc, ceilalţi ar ţinti spre capul sau inima lor. Cine s-ar gândi să tragă într-un picior?

– E o idee inteligentă, a recunoscut Shazad. Şi foarte incomodă pentru noi.

– Crezi c-ar putea fi amăgiţi de o nălucire? am întrebat. Nu în care Hala să le pătrundă în minte; ci ca un văl.

Ca una dintre nălucirile Delilei. Dar nu i-am pomenit numele. Ar fi dus la o ceartă dacă să o luăm pe Delila cu noi în cazul unui răspuns afirmativ şi nu era o ceartă pe care să o purtăm în faţa Leylei.

– Ar putea, a recunoscut ea. Aveţi pe cineva aici care poate să facă astfel de năluciri?

– Mulţumesc, Leyla, a spus Ahmed cu o voce care-i sugera că era liberă. Ne-ai fost de mare ajutor.

Ahmed s-a uitat la mine în timp ce Leyla era dusă de acolo, pregătindu-se.

Eram gata să ripostez:

– Nu poţi s-o protejezi la nesfârşit, Ahmed; avem nevoie de Delila…

– Ştiu, a spus ridicând mâna să mă oprească. Ştiu că nu pot s-o protejez la nesfârşit. Aşa că mă bazez pe voi două s-o faceţi.

Ahmed şi-a trecut obosit mâna peste faţă.

– Odihniţi-vă înainte să mergeţi să-l salvaţi pe fratele meu.

Sam a rămas în urmă lângă mine în timp ce toţi ceilalţi se îndreptau spre paturi, soarele urcând pe cer. Jin s-a uitat după mine, dar i-am făcut semn s-o ia înainte.

– Am găsit-o pe mătuşa ta, a spus Sam când nu mai era nimeni care să ne poată auzi. Stă în nişte apartamente foarte

frumoase deasupra prăvăliei unui negustor de aur şi, din câte se spune, are un trai mai îndestulat decât ar putea avea o banală vânzătoare de medicamente. Astfel, a fost uşor de găsit.

Trăia din aurul pe care-l primise pentru mine. Era un fel de dreptate poetică în faptul că aurul îl ajutase pe Sam s-o găsească.

– Bine.

Am scuturat din cap. Era greu de somn şi de prea multe planuri, de prea multe lucruri care ar fi putut merge prost în salvarea lui Rahim.

– Putem merge peste câteva zile şi...

– Dacă faci asta, o să găseşti o casă goală, a spus Sam, tăindu-mi vorba. Îşi împachetează tot şi pleacă mâine din oraş. Mulţi oameni fac la fel. Prea multe tulburări în oraş. Şi acum mai e şi starea de asediu. Oraşele nu sunt niciodată locuri bune în vremuri de război.

Desigur. Prea părea că dăduse norocul peste mine.

– Deci ar trebui să mergem în seara asta ca să avem o şansă să scoată fierul din mine.

Aveam nevoie de ceva mai mult decât ajutorul lui Sam pentru asta.

– Şi vii la *mine*.

Cearcănele de oboseală de sub ochii Halei făceau ca pielea de acolo să aibă o nuanţă mai închisă de auriu.

– La mine, în loc de scumpa ta Shazad sau iubitul Jin?

Ei nu ştiu să pătrundă în mintea cuiva cum faci tu. Îmi stătea pe vârful limbii. Dar nu se înşela. Cu Shazad sau Jin şi câteva ameninţări bine plasate aş fi putut, probabil, să obţin acelaşi lucru. Acela nu era adevăratul motiv pentru care eram aici. Amândouă eram demdji şi eram datoare una faţă de alta să spunem adevărul.

– Ei sunt oameni, am spus.

Ei ar lupta alături de mine. Ne-am da viaţa unii pentru alţii. Dar, orice ar fi, n-ar înţelege niciodată lucrul ăsta aşa cum îl

înţelegea Hala. Să am o parte din mine ferecată. Faptul că cineva mă rănise pentru ceea ce eram. Faptul că voiam să-i rănesc la rândul meu.

– În tabără se zvoneşte că mama ta te-a vândut ca să te măriţi cu omul care ţi-a luat degetele.

Faţa Halei s-a schimbat pe neaşteptate.

– Ştii ce primesc mamele noastre, a răspuns ea în timp ce urmăream mişcarea degetelor ei aurii prin părul ca cerneala, în afară de noi, de la taţii noştri?

– O dorinţă, am spus eu, amintindu-mi discuţia cu Shira din închisoare.

– Ştii ce şi-a dorit mama ta?

– Nu, am recunoscut.

Presupuneam că trebuia să-l întreb pe tata, dacă reuşeam să mai ajung în palat.

– A mea şi-a dorit aur, a spus Hala.

Era o dorinţă atât de stupid de simplă. Cea pe care o alegea în poveşti orice ţăran, cârpaci sau cerşetor. N-am insistat. Doar am aşteptat. Avea o privire ca şi cum voia să-mi spună, cu buzele aurii uşor întredeschise. Dacă nu insistam, avea să-mi spună.

– Mama a crescut săracă şi şi-a dorit să fie bogată, a spus ea într-un târziu. Şi poate că a fost bine intenţionată. Poate a aflat că urma să aibă un copil şi şi-a dorit să fie bogată ca să mă poată creşte în bunăstare, nu în şanţul în care a crescut ea. Asta e minciuna pe care mi-o spuneam când eram mică. Dar nu o puteam spune niciodată cu glas tare, a adăugat cu un zâmbet amar. Şi pe urmă banii s-au terminat şi a rămas cu mine, fiica ei aurie.

S-a lăsat pe spate, iar lumina care intra prin deschizătura cortului i-a făcut pielea să sclipească. Era una dintre puţinii oameni care-şi băteau capul cu un cort. Mi-am dat seama că poate se ascundea. Fiica aurie a unei femei care iubea aurul prea mult. Amândouă fuseserăm date cumva în schimbul aurului.

– O să te ajut.

*

L-am găsit pe Jin bărbierindu-se în casă, într-o cămăruţă alăturată biroului. Am bănuit că era pentru nopţile lungi în care generalul nu ajungea în patul lui. Un lavoar vechi de alamă era pe jumătate plin cu apă sub oglinda crăpată. Era puţin prea jos pentru el, aşa că trebuia să se aplece. Cămaşa îi era atârnată de clanţa uşii. Din spatele lui, vedeam felul în care muşchii de pe umerii goi săltau, mişcând busola tatuată pe cealaltă parte a inimii. Era un tatuaj nou pe umărul opus. Câteva punctişoare negre pe piele. Ca o explozie de nisip. Când s-a îndreptat, m-a observat în oglindă, sprijinită de tocul uşii privindu-l.

– Acela e nou.

Camera era atât de mică, încât a fost nevoie de un singur pas ca să ajung suficient de aproape să-l ating.

– L-am făcut când eram în armata xichiană.

Pielea lui era fierbinte sub palma mea în timp ce atingeam cu degetele punctele unul câte unul.

– Mă gândeam la o fată pe care o cunosc.

S-a întors repede şi mi-a prins mâna. Mirosea mai ales a mentă, dar am simţit şi nota de praf din deşert şi praf de puşcă atunci când m-a sărutat, care m-a făcut să mă topesc de dor de casă. Asta făcea să-mi fie şi mai greu să spun ce aveam de spus.

– Jin, o să-ţi spun ceva, am zis eu, trăgându-mă înapoi, şi nu vreau să mă întrebi nimic despre asta. Vreau doar să ai încredere în mine. Trebuie să fac ceva în seara asta înainte să-l salvăm pe Rahim. Şi pentru asta am nevoie de Sam şi de Hala şi nu vreau să-ţi spun despre ce e vorba în caz că nu merge.

– Deja nu-mi place nimic din toată treaba asta.

Jin şi-a şters un fir de apă de pe obraz cu dosul palmei.

– Mă gândeam eu că aşa o să fie. Dar trebuie să spun cuiva şi Shazad probabil o să mă împiedice. Şi ea trebuie să ajungă

la locul ambuscadei. Amândoi trebuie s-o faceţi. Nu putem risca să se năruie totul din cauza mea.

– Un mod de a te asigura e să vii cu noi.

Jin se juca cu vârfurile părului meu scurtat, privindu-mă cu atenţie, încercând să mă citească. Dar eram hotărâtă să nu las să se vadă nimic.

– Mergi la răscruce, am spus rămânând fermă pe poziţie. Aşteaptă-mă acolo. Dacă totul merge bine, putem încă ajunge la timp să-l luăm pe Rahim.

– E o promisiune?

Ştiam când Jin spunea „da“ fără s-o spună cu adevărat. Îl câştigasem de partea mea.

– Fiicele djinnilor n-ar trebui să facă promisiuni.

M-am ridicat, întinzându-mă după un loc de lângă ureche pe care îl ratase lama, destul de aproape de el ca să-i simt bătăile inimii.

– De obicei, nu se termină cu bine când o fac.

Însă Jin a întors capul, luându-mă prin surprindere cu un sărut, rapid şi sigur. I-a pus repede capăt, dar nu s-a tras înapoi. Doar a zâmbit cu gura lipită de a mea.

– Atunci, ar fi bine ca ăsta să nu fie sfârşitul, Banditule!

CAPITOLUL 45

Camerele închiriate de mătuşa mea deasupra negustorului de aur erau pline de cufere, pe jumătate împachetate, unele atât de pline, că stăteau să se reverse. Când Sam ne-a strecurat înăuntru prin zid, m-am lovit cu piciorul de unul

dintre ele şi abia mi-am reţinut şirul de înjurături care mi-au urcat pe limbă.

Ne-am croit drum cu grijă prin dezordine; mătăsuri şi museline ieşind dintr-un cufăr mi-au atins piciorul ca nişte degete textile. Un şirag de perle era lăsat la întâmplare în vârful altui cufăr. Deci asta câştigai când vindeai pe cineva sultanului.

Şi, în mijlocul tuturor lucrurilor, întinsă pe pat, dormea mătuşa mea.

– Eşti gata? a şoptit Hala.

Am dat din cap pentru că nu eram sigură dacă puteam să răspund sincer. Hala nu catadicsea să-şi mişte mâinile deasupra corpului mătuşii mele ca iluzioniştii de pe stradă. Nu se vedea c-ar fi făcut ceva cu excepţia cutei de concentrare de pe fruntea ei.

Mătuşa s-a trezit cu o tresărire violentă când Hala i-a pus stăpânire pe minte.

Pentru o secundă, s-a uitat înnebunită în jur. Apoi m-a văzut şi privirea i s-a limpezit, recunoscându-mă.

– Zahia! a spus ea cu un icnet.

Am privit-o cum s-a zbătut o clipă între vis şi realitate. Între conştientizarea faptului că sora ei era moartă şi ceea ce vedea în faţa ochilor. A fost nevoie de câteva clipe pentru ca nălucirea să câştige.

– Safiyah, am spus aşezându-mă pe marginea patului, am nevoie de ajutorul tău.

Mi-am pus mâna lângă a ei pe cuvertură. Nu mă înduram să o strâng în chip de rugăminte.

Însă a făcut-o Safiyah pentru mine. Şi-a împletit degetele cu ale mele şi mi-a dus mâna la buze.

– Bineînţeles.

Acum avea lacrimi în ochi.

– Pentru tine, aş inunda deşertul.

S-a oprit, uitându-se nerăbdătoare la mine. Şi atunci mi-am dat seama că era o jumătate dintr-o expresie. Ceva ce mama şi Safiyah împărtăşiseră. O legătură secretă între surori.

Numai că nu era secret. Eu o cunoşteam. Mi-o spusese mama înainte. Dar era imposibil să i-o spun ei.

M-am gândit la Shazad. La camarada mea de arme. Văzuserăm ceva una la alta după prima întâlnire şi eram legate. De ceva mai mult decât sângele.

Şi probabil, la rându-mi, aş fi vrut să distrug pe oricine îi lua viaţa. Aşa cum făcusem eu cu viaţa mamei.

– Pentru sora mea, m-am străduit să rostesc cuvintele, aş da foc mării.

Restul a fost ca şi cum aş fi condus-o pe mătuşa mea printr-o lume a viselor. M-a condus în bucătăria ei. Era o cameră mică, plină cu mirodenii agăţate, cu nenumărate borcane cu lucruri care ar fi trebuit să stea într-o spiţerie. A curăţat masa din bucătărie, vorbind întruna, fragmente de conversaţie menite pentru mama mea pe care abia le înţelegeam. Erau optsprezece ani de lucruri adunate pe care voise să le discute cu sora ei în timp ce între ele fusese un deşert. Toate glumele lor secrete de surori dintr-o viaţă de dinaintea acesteia. Limba a două femei pe care nu le cunoscusem niciodată cu adevărat.

– Trebuie să te dezbraci, mi-a spus.

Eu şi Hala ne-am întors ca şi cum am fi fost una şi aceeaşi persoană şi l-am privit sugestiv pe Sam.

El şi-a ridicat mâinile ca şi când aveam armele îndreptate spre el:

– Eu o să, hm... stau de pază, a spus el, intrând cu spatele în perete.

M-am dezbrăcat şi m-am întins pe masa mătuşii. A scos un cuţitaş dintr-un morman şi a început să-l cureţe. Fusesem înjunghiată, împuşcată şi bătută cu multe alte lucruri în viaţa mea. Dar tot nu-mi plăcea cum arăta cuţitul ăsta. Dându-şi ochii peste cap, Hala şi-a strecurat mâna într-a mea când mătuşa a păşit în faţă, trecând cu o bucată de material, îmbibat cu un lichid care-mi trimitea furnicături prin piele, peste locul unde era înfiptă prima bucată de metal.

A apăsat cuţitaşul în braţ. O durere ascuţită m-a străpuns. M-am încordat din instinct, închizând ochii strâns. Dar n-am mai avut senzaţia că-mi tăia pielea. Şi pe urmă masa dură de sub mine a dispărut. Mi-am mişcat degetele şi am găsit nisipul moale sub piele.

Am deschis ochii. Mă uitam la stele. Stelele din deşert, felul în care sclipeau în neantul nesfârşit pe fundalul întunecat, ultima lumină ce ardea în deşert.

Era o nălucire. Ştiam, pentru că o cunoşteam pe Hala. Şi ştiam că zăceam pe o masă de bucătărie în timp ce cuţitul îmi scotea metalul din braţ şi eram cusută la loc de mătuşa mea.

Dar nu conta faptul că ştiam că stelele de deasupra mea nu erau adevărate – ca atunci când, deşi îţi dădeai seama că visai, nu puteai să te trezeşti. Nu m-am împotrivit, iar bunătatea neaşteptată a Halei îmi alunga durerea din minte. În schimb, mi-am întins degetele prin nisip, bucurându-mă de atingerea lui pe piele, chiar dacă totul era în mintea mea.

Nălucirea pe care o ţesuse Hala în mintea mea s-a destrămat. Deşertul şi stelele au dispărut şi a revenit bucătăria. Durerea din corp m-a trezit. Am şuierat şi Hala mi-a invadat repede mintea din nou, iar durerea s-a estompat când mi-a scos-o din gând.

Probabil am fost multă vreme sub efectul nălucirii, pentru că erau douăsprezece bucăţele de fier într-un vas de sticlă lângă masă. Era un simbol minuscul imprimat pe fiecare. Sigiliul sultanului. M-am înfuriat din nou. Era tipic pentru el. Ar fi putut să-mi vâre sub piele fier dintr-un morman de fier vechi, dar bucăţile astea fuseseră făcute special.

– Şi ultima...

Am simţit degetele mătuşii explorându-mi pielea; am simţit apăsarea uşoară pe burtă, chiar deasupra şoldului, la un lat de palmă de buric. Expresia ei visătoare părea acum temătoare.

– Ce aproape de stomacul tău era, Zahia, mi-a spus ea. Erau deja cicatrici aici, ca o rană veche şi vindecată.

S-a încruntat, încercând să-şi amintească ce o rănise pe sora ei. Dar eu ştiam ce era. Acolo mă împuşcase Rahim. Locul unde rana se vindecase de-a lungul unei luni lungi şi chinuitoare.

– Din cauza ţesutului cicatrizat e aproape imposibil să scot tot fără să fac mai mult rău, spunea acum Safiyah. Mă tem c-am făcut mai mult rău.

M-am ridicat în capul oaselor, ignorând durerea care-a revenit în urma celor douăsprezece răni micuţe de pe piele. Poate că aici eram în oraş. Dar tot din ţinutul deşertului făceam parte. Era praf din deşert peste tot. Am tras de el. O durere cumplită m-a săgetat într-o parte în aceeaşi clipă, exact unde era vechea mea cicatrice, orbindu-mă pentru o secundă. Dar, cum era de aşteptat, am simţit cum pământul se mişcă şi mii de fire de nisip îmi treceau printre degete.

Am simţit fiorul dat de faptul că-mi foloseam puterea dincolo de durere. Era de ajuns. Am dat drumul nisipului şi durerea a cedat.

– Trebuie să plecăm.

– Stai, m-a oprit Hala când am început să mă îmbrac. Ce vrei să fac cu ea?

Se referea la mătuşa mea.

– Vrei să-i fac mintea bucăţi?

Aşa cum făcuse Hala cu mama care o vânduse. Care o folosise cu atâta egoism pe fiica ei.

Voiam să sufere.

Ahmed mi-ar fi spus că principiul ochi pentru ochi avea să orbească lumea întreagă. Shazad mi-ar fi spus că de-aia trebuia să înjunghii oamenii în ambii ochi de prima dată.

– Pe tine te-a făcut să te simţi mai bine? am întrebat-o.

Nu era o acuzaţie. Era o întrebare simplă. Voiam să ştiu. Voiam să ştiu dacă rănirea mătuşii mele aşa cum mă rănise ea pe mine avea să-mi alunge furia care-mi zăcea în piept.

– Când i-ai distrus mintea mamei tale? Te-a ajutat?

Hala s-a întors prima cu spatele la mătuşa mea.

– Trebuie să plecăm.

CAPITOLUL 46

Să mergi pe străzile din Izman după lăsarea întunericului nu era tocmai uşor – nu când abdalii erau acolo şi nu când pielea mă durea la fiecare pas. Fără Hala în mintea mea, regatul tăieturilor de pe corpul meu urla de durere.

Dar viteza era esenţială.

Am trecut de un colţ şi lumina lunii s-a reflectat în lut şi metal. Hala m-a prins de braţ, împingându-mă în umbră, între două case. Nu îndrăzneam să ne mişcăm. Abdalul a trecut pe lângă gura aleii, atât de aproape, încât aş fi putut să-l ating dacă întindeam mâna. Apoi am auzit iar sunetul paşilor din celălalt capăt al străzii, îndreptându-se spre noi. Prinzându-ne în capcană. Sam nu a şovăit, luându-ne de mână pe mine şi pe Hala:

– Ţineţi-vă respiraţia, altfel o să muriţi în câteva clipe.

Abia am avut timp să-mi umplu plămânii cu aer, că ne-a şi tras pe amândouă în spate prin perete. Ne-am rostogolit într-o bucătărie mică. Auzeam cum îmi bătea inima odată cu paşii de afară, care au încetinit în timp ce treceau. Am aşteptat respirând adânc de câteva ori, apoi Sam ne-a tras înapoi afară.

Am ajuns la răscrucea unde trebuia să ne întâlnim cu câteva clipe mai devreme.

Aşa cum rămăsese stabilit, o scară de frânghie atârna de un acoperiş. Am început să mă caţăr, iar Hala şi Sam s-au ascuns pe o alee lăturalnică. Jin a întins mâna după mine, prinzându-mă de braţ şi ridicându-mă ultimii metri până pe

vârful acoperişului. Un şuierat de durere mi-a scăpat printre dinţi când a atins cu degetul mare una dintre răni.

– E vreun motiv pentru care te întorci mereu rănită când te las cinci secunde singură sau...

Vocea îi răsuna prea puternic şi i-am apăsat palma pe gură, făcându-l să tacă.

– Nu te flata singur, i-am spus încet. Întotdeauna mă rănesc şi când eşti tu prin preajmă.

Eram carne vie, pe dinafară şi pe dinăuntru. Nu aveam starea să-i explic despre întâlnirea cu mătuşa mea chiar atunci. Am dus un deget la buze. Când a dat aprobator din cap, am luat încet mâna de pe gura lui.

Ne-am culcat pe burtă la marginea acoperişului. Jin mi-a întins o puşcă cu o clipă înainte ca abdalul să apară de după colţ.

Paşii lui răsunau pe străzile goale, însoţiţi de zornăitul roţilor de la căruţa închisorii care mergea în urma lui şi încă o duzină de cizme, de data asta încălţate de oameni.

Un cuvânt cioplit în metal, care le dădea putere abdalilor ca o inimă, în călcâiul drept. Un loc unde instinctul n-ar fi spus nimănui să lovească. Noi nu aveam nevoie de instinct; aveam informaţii din interior.

Încă un pas.

Încă doi.

Am respirat adânc.

Am mijit ochii prin întuneric, încercând să urmăresc sclipirea metalului în lumina lunii. Undeva, sus de tot, s-a mişcat o draperie, apoi s-a tras la loc, lăsând strada din nou în umbră aproape la fel de repede pe cât o luminase.

Dar a fost de ajuns.

Am apăsat pe trăgaci.

A fost lovitura perfectă. A nimerit marginea apărătorii de bronz a călcâiului, îndoind-o. Aproape am pufnit în râs. Slavă Domnului că metalul era moale!

Oamenii din jurul căruţei îşi scoteau deja armele, căutând ameninţarea. Dar asta nu era problema mea.

Arma lui Jin s-a declanşat lângă mine în clipa în care Shazad a păşit prin vălul nălucirii proiectate de Delila, apărând mai jos ca un duh răzbunător, cu săbiile scoase.

Am tras a doua oară. Glonţul a pătruns în carnea moale de lut. Şi a treia oară. Şi am văzut-o. Strălucirea metalului sub pielea de lut. Undeva înăuntru era un cuvânt. Care-i dădea viaţă creaturii. Un soldat a întors arma spre mine şi a căzut.

Pentru un moment, a fost ca-n vremurile bune. Ca-n zilele dinainte de Iliaz. Noi trei împotriva lumii. Simplitatea rebeliunii, unde fiecare mică victorie putea să câştige un război.

Următorul meu glonţ a nimerit în plin.

Când fiinţele muritoare piereau, acestea cădeau din picioare. Cădeau ca soldaţii împrăştiaţi pe străzi sub ploaia noastră de gloanţe. Dar cu abdalul nu s-a întâmplat aşa. Acela s-a oprit. S-a oprit la fel de brusc cum aş fi făcut eu când sultanul îmi dădea ordine.

Iar străzile au încremenit din nou.

Am coborât după Jin.

Abdalul stătea tulburător de nemişcat. Văzusem destule invenţii făcute de Leyla de aproape ca să ştiu că acesta era diferit. Era o creaţie a djinnilor, la fel ca mine.

Încuietoarea din spatele căruţei s-a sfărâmat după alt foc de armă, atrăgându-mi atenţia. M-am dus lângă Shazad şi Jin în spatele căruţei când uşa s-a deschis. Rahim era legat şi avea căluş şi un sac tras peste cap. Am ridicat o mână, oprindu-i pe Jin şi Shazad. Rahim mă salvase cândva; îi datoram acelaşi lucru.

Căruţa s-a legănat încet sub greutatea mea când am intrat.

I-am scos lui Rahim sacul de pe cap. A tresărit ca şi cum era gata de luptă, chiar şi cu mâinile legate. S-a oprit când m-a văzut, rămânând nemişcat atât cât să-i scot căluşul din gură.

– Ce se întâmplă? a întrebat el răguşit.

– Te salvăm, a spus Shazad din spatele meu, în cadrul uşii, cu un braţ proptit în acoperişul căruţei. În mod evident.

– Tu ne-ai făcut rost de o armată, a adăugat Jin în timp ce-i tăiam sforile de la mâini. Acum, ce-ai zice să o conduci?

Rahim s-a uitat la noi peste umăr, nesigur. Generalul incredibil de frumos, un prinţ pe jumătate xichian de care încă nu ştia că era fratele lui, un Bandit-cu-ochi-albaştri impostor, o demdji cu părul violet vopsit în negru care se juca cu o nălucire în formă de floare, alta care nu făcea nimic să-şi ascundă pielea aurie. Nu era nevoie să-mi imaginez la ce se gândea. Fusesem în aceeaşi postură în urmă cu opt luni. Privirea lui a ajuns în sfârşit la mine.

– Bine ai venit în Rebeliune! am spus. O să te obişnuieşti.

Ne-am mişcat cât am putut de repede pe străzile întunecate şi pustii din Izman. Poate că freamătul nu le atrăgea atenţia abdalilor care patrulau pe străzi într-un ritm sacadat, dar asta nu însemna că aveam să formăm o ţintă în mişcare. L-am pus pe Rahim la curent în şoapte întrerupte în timp ce ne îndreptam din nou spre casa lui Shazad.

I-am spus că Leyla era în siguranţă.

Că voiam să luăm armata de la lordul Bilal cu forţa.

Că el avea să ne ajute s-o facem.

Rahim nici măcar nu clipea. Poate că rebeliunea era în sângele fiilor sultanului. Poate ar fi trebuit să se numească trădare. Orice ar fi fost, aveam s-o folosim ca să luăm tronul.

Casa lui Shazad era cufundată în linişte când am intrat pe uşa din bucătărie. Bănuiam că era târziu. Totuşi, ceva din liniştea aceea mă speria. Lipsea agitaţia după întoarcerea dintr-o misiune.

Ahmed ne aştepta să se asigure că ne întorceam toţi în viaţă. Îşi aştepta sora.

Imin o aştepta pe Hala.

Simţurile îmi erau încordate la maximum în vreme ce urcam scările din capătul tunelului către grădină. Eram pe ultima treaptă când am lovit cu cizma în ceva care s-a rostogolit cu un clinchet familiar. Un glonţ. S-a rostogolit în grădina mută şi a dispărut.

Senzaţia că ceva nu era în regulă m-a cuprins o secundă prea târziu. Am auzit clicul a două rotiţe de maşinărie îmbinate. Zbârnâitul pieselor de metal în funcţiune, învârtindu-se tot mai repede, apoi fixându-se la locul lor. A fost singurul avertisment înainte ca nălucirea să dispară.

S-a instalat haosul când faţada liniştită s-a destrămat. Cadavrele erau împrăştiate pe jos, mai ales de rebeli, doar unu sau doi oameni în uniformă cu armele încă în mâini. Corpurile erau înşirate peste corturile distruse, înroşind pământul. Supravieţuitorii erau înghesuiţi cu spatele la perete, cu mâinile legate. Erau în genunchi şi în jurul lor stăteau soldaţi. Ahmed. Imin. Izz şi Maz. Navid. Tamid. Măcar erau toţi în viaţă.

Iar cu faţa spre noi erau o armată întreagă de abdali.

Mi-am dat seama că ei creaseră nălucirea. Nu aveau doar puterea lui Noorsham de distrugere. Erau la fel de puternici ca demdjii. Şi în fruntea lor...

– Da, Amani.

Sultanul mi-a zâmbit cu zâmbetul lui Jin. Cel care anunţa necazuri. Ca şi când îmi putea citi gândurile. Din haosul din jurul lui, dintre rebelii noştri morţi şi legaţi, a ieşit o siluetă. Leyla, neînlănţuită. Şi netemătoare. Purta o jachetă care arăta de parcă i-ar fi aparţinut sultanului peste aceleaşi haine cu care fusese îmbrăcată de la Auranzeb încoace. Privirea de animal prins în capcană din ochii ei dispăruse. Avea un rânjet satisfăcut când tatăl ei a vorbit.

– A fost o capcană.

CAPITOLUL 47

Am scos arma, ştiind că era prea târziu. Două duzini de arme au zăngănit atrăgând atenţia, gata să tragă dacă trăgeam şi noi. Shazad şi Jin aveau pistoalele scoase, dornici de luptă.

Aveau să moară; amândoi. Înţelegeam acum. Eram prinşi în capcană. Eu, Jin, Shazad, Rahim, Delila, Hala şi – m-am uitat în jur după Sam. Nu mai era acolo. Nu se vedea nicăieri. Eram înconjuraţi. Eram depăşiţi numeric. Dar asta nu avea să-i împiedice să nu cadă luptând.

– Retrăgeţi-vă! a ordonat Ahmed de unde stătea îngenuncheat. Retrăgeţi-vă cu toţii, lăsaţi armele.

O vedeam pe Shazad împotrivindu-se cu toată fiinţa ei ordinului, în timp ce mâna lui Jin se strângea şi se desfăcea de pe armă, după cum vedeam cu coada ochiului. Dar eu eram atentă la sultan. Avea privirea fixată asupra mea. Aproape că-l auzeam. Vocea aceea cumpănită, rezonabilă, care mă făcea să simt că eram doar nişte copii care-şi făceau de cap. *Ştii cum o să se termine totul dacă te împotriveşti, Amani.*

– Faceţi ce spune, am zis eu. Lăsaţi armele.

Am aruncat arma la pământ. Fierul mi s-a desprins de piele şi am oftat de uşurare.

În cele din urmă, săbiile lui Shazad au căzut cu zgomot la pământ. Apoi arma lui Jin. Eu eram neînarmată. Dar nu neajutorată. Poate că sultanul aranjase totul, dar era un lucru la care nu se aştepta.

Undeva la marginea conştiinţei mele, dincolo de zidurile oraşului, m-am întins după deşert.

– Foarte înţelept, a spus sultanul dând din cap spre Ahmed, înlănţuit şi prins în capcană. Ştii, nu încetez să mă mir cât de ironic e. Faptul că fiul care-mi seamănă cel mai mult e singurul care vrea să mă denunţe.

– Ei bine, nu e adevărat.

Rahim a păşit între mine şi tatăl lui. Am folosit trupul lui ca pe un scut ca să-mi mişc puţin mâinile. Am încercat să trag fără braţe, fără mişcări legănate. Am tras din adâncul meu, din partea aceea din mine care mă ţinuse în viaţă până acum în ciuda aşteptărilor. A venit împreună cu o durere acută din rana veche.

– Te-aş denunţa într-o secundă, tată.

Undeva departe, deşertul a săltat drept răspuns.

– De asta tu eşti de partea aceea a armelor tatei şi eu de partea asta, a spus Leyla în cele din urmă.

Vocea ei timidă, cadenţată, care sunase întotdeauna atât de dulce, avea acum alt ton, răsunând cu ecou între zidurile grădinii. Ochii mari şi plini de lacrimi dispăruseră.

– Eu sunt cea care nu mi-am trădat familia.

Din cealaltă parte a grădinii, fratele ei i-a susţinut privirea:

– Tu erai familia mea, a spus el încet. Încercam să te salvez. După ce-am aflat că eşti la fel de talentată ca mama la maşinării, ştiam că tata va încerca să te folosească aşa cum a făcut cu ea. Asta a *distrus-o*, Leyla.

– Nu aveam nevoie să fiu salvată, a răspuns trăgându-şi jacheta mai aproape de corp ca să se apere de aerul nopţii. Mi-am purtat singură de grijă din ziua în care m-ai lăsat între femeile acelea şi uneltirile lor. Am învăţat să supravieţuiesc. Să mă fac utilă.

Îmi spusese cândva în harem, când Mouhna, Uzma şi Ayet dispăruseră, una după alta. Dacă nu erai utilă, aveai şanse să dispari, să devii invizibilă. Şi cine era mai invizibilă decât o prinţesă singură în harem?

Atât de invizibilă, încât nici nu mă gândisem că Ayet dispăruse după ce-i spusesem Leylei că ne prinsese pe mine şi pe Sam la Zidul Plângerii. Că Uzma şi Mouhna dispăruseră după incidentul cu ardeiul ucigaş şi după ce mă umiliseră la curte. Atât de invizibilă, încât nu trecuse nimănui prin minte că şi ea fusese martoră la răutăţile acelea. Că fusese ideea ei să le aleagă pentru a fi puse în maşinărie, nu a sultanului.

– Tu ai plecat şi eu eram aici, terminând ce a început mama.

Zâmbetul Leylei era dulce ca de obicei şi l-a întors spre Rahim ca pe o armă.

– Asta şi-ar fi dorit ea. Pe gallani îi ura. Nu pe tatăl nostru.

– M-ai minţit, am spus eu.

Şi nu-mi dădusem seama pentru că era o fată timidă cu ochii mari şi cu o faţă dulce.

– Pe demdji îi minţi *întotdeauna* cel mai uşor. Soiul vostru nu se aşteaptă niciodată la asta, a spus sultanul. Ce fiică bună nu ar asculta cuvântul tatălui ei?

A făcut un semn ca şi când trăgea de coarda unui arc şi-i dădea drumul. Ţineam cu mintea o întreagă furtună de nisip la marginea oraşului, trăgând-o în faţă peste ziduri şi acoperişuri. Am simţit cum se clatină în vreme ce inima îmi era străpunsă dureros. De amintirea umilitoare şi îngrozitoare a dorinţei de a-l impresiona, a dorinţei de a-i face pe plac. A îndoielii faţă de Ahmed în favoarea lui.

– Micul Bandit-cu-ochi-albaştri, atât de încrezător, iar şi iar.

Am tresărit auzind porecla în timp ce sultanul venea spre mine. Am văzut cum Jin a zvâcnit furios, dar ştia bine că nu trebuia să încerce nimic când tatăl lui se apropia.

– O, da, Amani, am ştiut din clipa în care ţi-am văzut ochişorii albaştri.

Toate încercările acelea disperate de a o ascunde de sultan, de a nu vorbi de Ahmed ca să nu-mi scape adevărul de pe limba trădătoare. Iar el mă lăsase să-mi fac jocul, mă lăsase să ocolesc subiectul. Pentru că ştia deja că eram aliată cu Ahmed.

Sultanul m-a prins uşor de sub bărbie când a ajuns la mine.

– Te-aş fi putut forţa să-mi spui ce ştii, dar asta nu m-ar fi dus la Ahmed. Era mult mai uşor să te folosesc ca să-i dai prinţului tău informaţii false. După ce Leyla mi-a spus că Rahim e un trădător, l-am putut folosi ca să-ţi transmit informaţii.

Am zărit o mişcare în spatele sultanului. O siluetă în umbră. Mi-am întors privirea către sultan, cât de repede am putut. Încercând să nu trădez ce văzusem. Am strâns pumnul, ţinând deşertul în strânsoare.

S-a întors cu spatele.

– Trebuie să spun că m-am distrat privindu-te cum te dădeai peste cap să stingi focurile, fără să le observi vreodată pe cele de la care voiam să-ţi distrag atenţia. În timp ce tu te uitai spre Saramotai, eu luam înapoi oraşul Fahali. În timp ce salvai trădătorii de spânzurătoare, am pus oamenii să aresteze dizidenţii în propriile case. Şi, în timp ce alergai de colo-colo încercând să-l salvezi pe fiul meu trădător, eu goleam tabăra voastră trădătoare şi-l arestam pe celălalt fiu trădător.

A pus o mână pe umărul Leylei.

– A făcut o grămadă de lucruri bune. Cum credeai că v-am găsit în ascunzătoarea voastră mică din vale?

A ridicat un obiect pe care-l ţinea în mână. Era o busolă. La fel ca cele ale lui Jin şi Ahmed, doar că mai mică. Îmi aminteam că-mi spuseseră o dată că erau făcute de gamanix. Mama Leylei era o inventatoare gamanix.

– Am ascuns una din astea la spioana voastră înainte să îngăduim să fie... salvată.

Sayyida. Şi ea fusese o capcană.

– Şi când am aflat de la Rahim că plănuiai să evadezi... a spus Leyla ţopăind, încântată. Vrei să vezi?

Avea aceeaşi lumină pe faţă pe care o vedeam când îmi arăta o jucărie nouă pentru copiii din harem. S-a întors, făcând semne către soldaţi. Doi dintre ei l-au tras pe Tamid de lângă zid. El se străduia să ţină pasul cu ei pe piciorul fals.

Am făcut un pas în faţă şi, de data asta, Jin a fost cel care m-a oprit, trăgându-mă înapoi. L-au forţat pe Tamid să se aşeze, cu piciorul de bronz întins în faţă. Leyla l-a desfăcut cu o lejeritate exersată. La urma urmei, ea îl făcuse. A întors mândră piciorul desprins spre mine. Potrivită perfect în spaţiul gol de bronz al pulpei lui Tamid, era o busolă.

– Am pus-o acolo după ce te-am convins să-l luăm pe Tamid cu noi şi el habar nu avea că-l foloseam ca să-l aduc pe tata în tabăra voastră.

Era vina mea. Eu îi condusesem la noi. Îl salvasem pe Tamid. Nu-l lăsasem în urmă şi tot eram pedepsită.

Am tras, un ultim zvâcnet sălbatic al puterilor mele de demdji.

Şi atunci cerul s-a întunecat. Furtuna ne împresura.

Sultanul şi-a ridicat capul când umbra a ajuns deasupra noastră. Norul furios de nisip năvălise încununând grădina. Am ridicat mâinile, apucându-l zdravăn – acum nu mai avea rost să ne prefacem.

Am revărsat tot ce aveam în nisip. Toată furia mea. Toată sfidarea. Toată disperarea. Am făcut furtuna să turbeze, apoi mi-am coborât braţele, trăgând toată forţa deşertului peste noi.

M-am uitat după sultan. Mă privea. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost zâmbetul lui, acelaşi ca în prima zi în consiliul de război pe deasupra raţei moarte. Ca şi când era mândru.

Apoi furtuna ne-a înghiţit.

– Amani!

Vocea lui Shazad a strigat un ordin spre mine, înăbuşit însă de haos. M-am întors cu faţa spre ea tocmai când un abdal se ridica în spatele ei, cu mâna ridicată şi strălucind roşiatică. Mi-am mişcat braţul. Am simţit ceva sfâşiindu-se într-o parte, unde avusesem rana, iar nisipul s-a transformat într-o sabie şi s-a izbit în piciorul abdalului, străpungând carnea de lut şi osul de metal şi tăindu-l, făcând arătarea să se prăbuşească la pământ.

– Păzeşte-ţi spatele! i-am strigat eu.

Măcar de data asta, nu aveam nevoie de ordine. Ştiam pentru ce lupt. Ştiam cu cine mă luptam. Ştiam ce trebuia să fac.

Aveam nevoie de restul demdjilor. Trebuia să-i eliberez. Nu puteam să las niciun demdji în mâinile sultanului. Nu-l puteam lăsa să le facă acelaşi lucru pe care mi-l făcuse mie.

Mi-am coborât braţele cu putere, tăind fierul din jurul lui Izz, apoi pe-al lui Maz. Gemenii s-au pus imediat în mişcare, carnea s-a transformat în pene, degetele în gheare şi au ţâşnit prin aer, apoi din nou în jos. Delila a început să fugă spre Ahmed când l-am eliberat. Apoi Imin, care mergea clătinându-se în faţă, către Navid.

Un glonţ a nimerit-o pe Hala în picior. A ţipat şi s-a împleticit în faţă. Ar fi căzut la pământ, dar Sam era acolo. A prins-o, i-a trecut braţele pe sub picioare şi au dispărut printr-un perete. Mi-am îndreptat atenţia în altă parte. Îl pierdusem pe Ahmed în haosul acela.

Nu câştigam, dar nu era necesar. Trebuia doar să scoatem cât mai mulţi oameni de acolo. Am apucat o mână de nisip şi am răsucit cu putere. O împunsătură dezlănţuită de durere a răspuns în stomac. Şi apoi a dispărut. Nisipul a şovăit, apoi a căzut. Şi atunci acoperirea noastră a dispărut.

Durerea dintr-o parte s-a dublat când am încercat din nou să prind nisipul. Deodată, a devenit cumplită. În tot trupul, acolo unde-ar fi trebuit să fie carne şi oase era doar durere. M-am prăbuşit în genunchi, icnind.

– Amani.

Când am reuşit să văd din nou, mi-am dat seama că Shazad stătea în genunchi în faţa mea. Felul în care mi-a spus numele m-a făcut să cred că nu era prima dată. Părea speriată. Alţi doi rebeli stăteau deasupra noastră, păzindu-i spatele în timp ce ea îl păzea pe al meu.

– Ce se întâmplă?

Nu ştiam. Nici măcar nu puteam vorbi din cauza agoniei. Ceva ce mătuşa mea tăiase cu atâta grijă în mine părea să-mi fi sfâşiat carnea într-o parte.

– Gata, te scoatem de aici.

– Nu!

Dar Shazad mă ajuta deja să mă ridic. Am încercat să mă trag înapoi, să stau singură în picioare. Însă ea m-a ţinut în continuare.

– Nu mă contrazice. Ultima dată când ai rămas în urmă, *asta* s-a întâmplat.

Se referea la djinni, la abdali şi la tot restul.

– Demdjii ies primii, ăsta e un ordin de la generalul şi prietena ta. Jin!

I-a atras atenţia în haosul din grădină. El a ajuns la noi într-o secundă.

– Scoate-o de aici.

Nu a aşteptat să i se zică de două ori şi eu nu eram în stare să mă opun unui ordin. Mi-a trecut braţele pe sub genunchi şi umeri, ridicându-mă de la pământ. Mi-am amintit de noaptea de Auranzeb.

Vrei să spui c-ai venit să mă salvezi?

Aşa se salva o fată. Aş fi râs dacă nu m-ar fi durut atât de tare. Shazad ne-a acoperit când el m-a dus spre Izz, care avea forma rocului uriaş, ducând oamenii în siguranţă cât de repede putea.

Eu şi Jin eram pe spinarea lui şi ne-am ridicat cu o bătaie puternică de aripi, ducându-ne sus peste acoperişurile din Izman. Împuşcăturile străpungeau noaptea în urma noastră. Ţinta era clară fără acoperirea oferită de furtuna de nisip. Dar Izz se ferea cu îndemânare, mişcându-se prea repede să fie o ţintă. Când ne-am ridicat, am văzut oraşul desfăşurându-se sub noi ca o hartă, cu casele presărate de punctişoare de lumină la ferestre printre străzile întunecate. Şi imediat dincolo de acoperişurile şi zidurile întortocheate era marea, rozalie în lumina zorilor. Aproape ieşiserăm din raza lor. Deşi nu-mi dădeam seama din cauza durerii înfiorătoare. Aproape. Doar puţin mai sus, doar puţin mai departe şi am fi scăpat, iar Izz ne putea lăsa pe mine şi pe Jin într-un loc sigur ca să se întoarcă după ceilalţi.

N-am auzit împuşcătura care ne-a lovit. Dar am simţit-o. În smucitura bruscă a trupului lui Izz când fierul i-a străpuns pielea. În ţipătul care a ţâşnit din el. Prin ceaţa de durere, mi-am dat seama că-i nimeriseră aripa. Jin a strâns braţele în jurul meu.

Pentru o clipă, m-am întors în harem, uitându-mă spre apă cu sultanul alături, cu arcul tras când ocheam păsările. În clipa în care săgeata a străpuns victima mea. O priveam cum plonja spre pământ şi acum cădeam şi noi.

Izz se străduia să nu ne arunce pe toţi înapoi în tabără. Să ne ducă mai departe. Să ne scape. Sultanul nu putea prinde încă un demdji. Simţeam fierul muşcând din el şi durerea care-i împiedica aripa rănită.

Ultimele bătăi disperate din aripi ne-au purtat în faţă, apoi am fost purtaţi de vânt. Şi apoi am scăpat de oraş, de acoperişuri, de străzi şi de zidurile care aveau să ne zdrobească atunci când ne prăbuşeam. Eram deasupra mării, o cădere abruptă de pe faţa unei stânci din oraş în apă.

Ne prăbuşeam. Trupul lui Izz s-a răsturnat, aruncându-ne şi urlând de durere, bătând disperat din aripi. Jin mi-a dat drumul de mijloc.

Am văzut apa sub noi doar pentru o clipă înainte să alunec de pe spatele lui, plonjând direct spre ea.

Nici măcar n-am simţit când apa m-a înghiţit cu totul.

CAPITOLUL 48

Nu înţelesesem niciodată cum e să te îneci.

Eram o fată din deşert. Marea era făcută din nisip de unde veneam eu. Şi acela mă asculta. Acesta. Acesta era un atac.

Apa a invadat fiecare parte din mine. Năvălea să-mi înghită trupul cu lăcomie. Îmi intra pe nas şi pe gură. Mă sufocam şi

lumea s-a îngustat, întunecându-se. Se părea că mă pricepeam binişor la înec pentru o fată din deşert.

Şi apoi m-am ridicat din adâncul apelor; aerul mi-a atins faţa. Ceva s-a izbit în plămânii mei. Lumina mi-a explodat în ochi. A înflorit, pe urmă s-a stins în beznă. Apoi din nou. Durerea şi lumina mă sfârtecau. Se luptau pentru corpul meu.

Pe urmă, stele. Stele deasupra mea. Şi o gură pe a mea.

Nu muream. Era o nălucire a Halei. Numai că nu era. Jin era deasupra mea. I-am văzut conturul feţei, schiţat în lumina dinaintea zorilor, în timp ce durerea îmi copleşea din nou plămânii. Ardea. Ardea.

Eram fiică de djinn. Asta ştiam să fac, să ard.

Şi atunci stelele au dispărut şi m-am pomenit uitându-mă în pământ, fierea şi apa vărsându-se pe nisip. Ieşind din plămâni, în timp ce vomam jumătate din mare. Chiar şi după ce s-a terminat tot am rămas în patru labe, icnind violent.

Am simţit atingerea blândă a unei mâini pe spate.

– Aminteşte-mi să te învăţ să înoţi la un moment dat.

Gluma părea forţată. Dar tot am râs. S-a transformat într-un acces de tuse în vreme ce mă aplecam, tremurând, încercând să mă adun la loc.

Umbra Izmanului, sus pe stânca de deasupra, se înălţa peste noi. Era o căzătură a naibii de mare. Am văzut durerea întipărită pe faţa lui Jin şi părul lipit de frunte. I-am dat o şuviţă la o parte. Bătăile inimii se domoleau. Haosul luptei. Al supravieţuirii. Durerea dintr-o parte se mai potolise puţin.

Era linişte şi pace aici pe mal în timp ce răsărea soarele. Doar pentru o clipă. Însă stelele străluceau acuzator către mine. Şi, în cele din urmă, am fost nevoită să las restul lumi să reapară.

– Izz? am întrebat.

Nu vedeam nicăieri un roc albastru uriaş. Fusese lovit de un glonţ. N-ar fi putut să se schimbe la loc cu chestia aia în el.

– Nu sunt sigur, clătină Jin din cap.

– Noi am avut noroc; am căzut şi am nimerit în apă. Izz n-a căzut cu noi. Până să te scot la suprafaţă, l-am pierdut din ochi.

Apa plescăia inofensivă spre trupurile noastre, dar în larg era o masă învolburată care ar fi putut să te înghită cu totul.

– Şi ceilalţi?

Jin a scuturat din cap.

– Nu ştiu. Sam a scos câţiva. Pe alţii i-am văzut căzând. I-am pierdut pe Ahmed şi pe sora mea din vedere în timpul luptei şi apoi ai căzut tu.

S-a lăsat pe spate. Tremura.

– Deci asta nu voiai să ştiu.

M-am întins cu gândul după nisip, dar am simţit tensiunea dureroasă unde aveam rana veche şi m-am oprit. Poate că scosesem fierul din piele, dar nu era la fel de uşor să-mi revin. Am înfipt degetele în nisipul îmbibat de apă de sub mine şi mi-am forţat bătăile inimii să încetinească.

– Ahmed trăieşte.

Mi-a ieşit uşor din gură. Adevărul.

– Shazad trăieşte.

Numele mi se rostogoleau de pe limbă unul după altul. Delila, Imin, Hala, Izz, Maz, Sam, Rahim. Oamenii noştri erau încă în viaţă.

– Toţi cei care au scăpat se vor îndrepta spre Casa Ascunsă.

Jin şi-a dat părul ud la o parte de pe faţă şi s-a ridicat, întinzând mâna după mine.

– Trebuie să ne întoarcem acolo; o să fim în siguranţă...

– Poate nu pentru multă vreme.

L-am luat de mână, lăsându-l să mă ridice în picioare. Eram încă nesigură după ce încetasem să respir pentru un timp.

– E de ajuns să vorbească un sigur om.

Era dureros de chinuitor să urcăm din nou stâncile spre oraş. În timp ce soarele înainta pe cer, am mers pe unde apa era suficient de scăzută. Jin a înotat cu mine ţinându-mă de umerii lui pân-am ajuns într-un loc unde pământul către oraş

se înclina îndeajuns cât să putem urca. Soarele era deasupra noastră deja şi noi tot încet ne mişcam. Jin mă prindea când mă împiedicam, dar de câteva ori am fost nevoiţi să ne oprim şi să ne odihnim. Să-mi trag sufletul în timp ce durerea dintr-o parte zvâcnea. În cele din urmă, am găsit o porţiune plată de teren chiar în faţa zidurilor oraşului. Eram departe de a fi singuri. O mulţime de oameni se înghesuiau să intre pe poartă.

Cineva m-a împins, aruncându-mă în Jin, care m-a sprijinit.

– Hei! a exclamat Jin prinzându-l de umăr.

Bărbatul s-a întors, în mod clar cu chef de bătaie. S-a dat înapoi când l-a văzut pe Jin, care arăta ca şi cum ştia cum să omoare un om şi era la rândul lui dornic s-o facă.

– Ce se întâmplă?

– Prinţul Rebel, a spus omul.

Mi-a tresăltat inima auzind numele lui Ahmed.

– Prinţul Rebel a fost prins. O să fie executat pe treptele palatului.

– Când? am întrebat împingându-mă în faţă; nu mă mai puteam abţine.

Bărbatul m-a privit dispreţuitor, uitându-se la hainele uscate şi înţepenite pe corp din cauza apei de mare. Poate că nu voia să pălăvrăgească cu Jin, dar eu nu eram nici pe departe la fel de ameninţătoare ca prinţul meu străin.

– Răspunde-i, a insistat Jin.

– La apus, a zis omul, smulgându-se din mâna lui Jin şi croindu-şi deja drum prin mulţime. Se anulează ora stingerii doar pentru seara asta şi dacă nu-mi dai drumul o să ratez totul.

Eu şi Jin am schimbat o privire, apoi ne-am uitat spre linia orizontului, dincolo de mare.

Cerul se întuneca deja.

CAPITOLUL 49

PRINŢUL REBEL

Când bărbaţii şi femeile se aşezau în jurul focurilor de tabără în drumurile lor lungi din deşert, unde doar stelele îi vedeau, spuneau povestea Prinţului Rebel atât de bine pe cât o ştiau. Şi spuneau adevărul atât cât îl ştiau. Dar nu pe tot. Niciodată pe tot.

Când povesteau despre zilele lui în harem, nu vorbeau niciodată despre fratele lui, Prinţul Străin, născut sub aceleaşi stele. Vorbeau despre noaptea în care s-a născut sora lui pe jumătate djinn, dar nu ştiau nimic despre tânăra femeie care şi-a riscat propria viaţă ca să-i ducă pe cei trei copii în siguranţă când mama Prinţului Rebel a murit. Iar când vorbeau despre întrecerile pentru sultim, o lăsau la o parte pe fiica frumoasă a generalului care l-a antrenat şi a luptat lângă el până a fost pregătit pentru provocare.

În anii ce aveau să urmeze în deşert, când caravanele se păzeau de spaimele nopţii cu poveşti despre oameni măreţi, aveau să povestească despre ziua în care oamenii din Izman s-au adunat pe înserat cu miile ca să-l vadă pe Prinţul Rebel pentru prima dată de la întrecerile pentru sultim, stând pe eşafodul călăului. Aşteptând lovitura de secure.

Poveştile nu aveau să spună că Prinţul Rebel nu era singurul prizonier al sultanului în ziua aceea. Nu aveau să ştie niciodată că ar fi putut să evite capturarea dacă nu ar fi ajutat atât de mulţi din oamenii lui să scape înainte. Nu aveau să spună că lăsase armele jos şi se predase tatălui său ca să-i salveze pe ceilalţi rămaşi în urmă.

Povestitorii nu au ştiut niciodată că bărbatul care stătea pe eşafodul acela alesese să fie acolo. Că ar fi putut scăpa de

soarta asta dacă nu era un om atât de bun. Un om atât de curajos.

În ziua aceea, o sută de mii de bărbaţi şi femei aveau să vină să privească şi fiecare dintre ei avea să spună povestea celor văzute acolo. Poveştile aveau să traverseze nisipurile în lunile următoare, repetându-se în tot deşertul şi pe malurile străine. Aceleaşi poveşti aveau să fie spuse din nou în caravane în secolele ce aveau să urmeze, când venea vremea să-i înveţe pe copii despre toţi marii eroi care trăiseră înaintea lor în deşert.

Dar nu aveau să fie decât şase oameni care să cunoască povestea celor întâmplate cu adevărat în ziua aceea. Oamenii din caravane nu aveau să ştie niciodată ce s-a întâmplat în celulele din închisoare de sub palat între răsărit şi apus. Înainte de momentul acela de pe eşafod la care tot Izmanul a fost martor.

Şase oameni, care luptaseră alături şi care erau captivi laolaltă din pricina asta. Stăteau pe întuneric, aşteptându-şi soarta ca miile de oameni care fuseseră acolo înaintea lor. Îşi şopteau unii altora în celulă, jurând că Rebeliunea nu avea să moară acolo cu ei. Deşi, până în zori, doi dintre ei aveau să moară.

Şase oameni care nu aveau să spună niciodată ce s-a întâmplat în palat în ziua ce avea să fie cunoscută pentru totdeauna ca ziua în care a murit Prinţul Rebel.

CAPITOLUL 50

Când legendara prinţesă Hawa a murit la Saramotai, timpul şi-a pierdut sensul. Soarele s-a ridicat să o vadă căzând. S-a oprit pe cer în toiul nopţii. Iar stelele priveau şi ele, văzând naşterea suferinţei în lumea nouă. Lumea întreagă şi-a ţinut respiraţia când Attallah a căzut mort pentru că avea inima sfâşiată în două.

Acum timpul nu s-a oprit. Se termina deja. Nu mai era timp de planuri. Nu aveam timp să fugim după întăriri sau măcar după o armă. Nu ştiam ce să fac. Sau măcar spre ce alergam. Ştiam doar că alergam, strecurându-mă prin mulţimile de pe străzi, alergând către palat.

Nu aveam timp să aduc ajutoare. Nu aveam timp să plănuim o salvare. Pe asta se baza sultanul.

Avea să-l execute pe Ahmed şi abia dacă aveam timp să ajungem acolo, darămite să facem un plan să-l scoatem de acolo. Trebuia să facem un plan din mers. Ca de fiecare dată.

Ne pricepeam la asta.

Am văzut un om cu o armă când ne împingeam în faţă.

– Jin, am spus, prinzându-l de braţ.

S-a oprit, uitându-se în direcţia pe cere i-o indicasem. Nu mai era nevoie să spun ceva. Jin l-a înşfăcat, răsucindu-i braţul la spate, ţinându-l în timp ce eu îi luam arma. Şi apoi ne-am pus din nou în mişcare, fugind de bărbatul care striga acuzaţii către noi.

Mulţimea a început să devină prea compactă înainte să ajungem măcar într-un loc de unde să se vadă palatul. Mă împingeam. Străzile erau sufocate de oameni şi nu mă mai puteam mişca.

Nici măcar nu vedeam piaţa. Mă împingeam în faţă, dar în curând am rămas blocată în masa de trupuri. M-am strecurat, pân-am fost împinsă într-un perete. Mi-am ridicat ochii.

Nu mă puteam urca pe el. Nu singură. Dar puteam ajunge acolo cu puţin ajutor. Jin a înţeles la ce mă gândeam înainte să-mi termin măcar gândul.

– O să fii singură, a spus el.

Cineva l-a împins, lipindu-ne unul de altul, până ne-am trezit striviţi de perete. Singură, cu o armă, neajutorată şi sângerând în vreo şase locuri.

– Ştiu.

Mi-am trecut limba peste dinţi. Erau acoperiţi de sare.

Jin m-a ridicat. M-am prins de marginea de deasupra, ridicându-mă cu mari eforturi. Şi chinuitor de încet, luptându-mă cu durerea dintr-o parte.

Am ajuns cu tălpile pe margine şi-am rupt-o la fugă, ignorând durerea care-mi săgeta corpul. Un salt m-a ridicat lejer peste deschizătura îngustă până pe acoperişul următor. Am aterizat greoi, zgâriindu-mi genunchiul. M-am ridicat la loc, lăsând o dâră de sânge proaspăt în urmă. Am sărit pe următorul acoperiş, speriind nişte păsări care şi-au luat zborul. Am mers mai departe. Împingându-mă în faţă, tot mai departe, până când n-am mai avut unde să merg. Şi stăteam pe un acoperiş deasupra pieţei, în faţa palatului.

Ahmed stătea singur, cu încheieturile în lanţuri, pe eşafod, deasupra masei mişcătoare de oameni. Avea ochii plecaţi. Ştiam ce vedea. Imagini de durere şi moarte. Monştrii ce se zvârcoleau.

Ultimul lucru pe care îl văzuse Shira.

Ultimul lucru pe care avea să-l vadă Ahmed.

Asta dacă nu-l salvam.

Un bărbat citea ceea ce puteam doar să presupun că era o listă cu aşa-zisele crime ale Prinţului Rebel. Nu-l auzeam peste larma mulţimii. Deasupra lui, era balconul din care o văzusem pe Shira murind. Îl ascunseseră cu fier în loc de lemn sculptat după răscoale. Printre spaţiile dintre zăbrele, mi s-a părut că-l zăresc pe sultan, care venise să-şi vadă încă un fiu murind, supraveghind scena.

Când lista a ajuns la final, Ahmed şi-a ridicat în sfârşit ochii spre marea de cetăţeni mirajini. Înfruntându-şi poporul.

– Sultanul, a strigat bărbatul, în marea lui milă şi înţelepciune, a fost de acord să arate indulgenţă celorlalţi rebeli. Îşi vor păstra capul, dar vor fi condamnaţi la o viaţă de căinţă, servindu-şi ţara pe care au trădat-o.

Indulgenţă, pe naiba! Însuşi sultanul îmi spusese că trebuia să recâştige dragostea poporului său. Mi-am amintit cum îl certase pe Kadir pentru execuţia Shirei. Oamenii nu te iubeau dacă executai un nevinovat.

– Însă, pentru crimele săvârşite împotriva celui de-un sânge cu el, Prinţul Ahmed a fost condamnat la moarte.

Le spusese oamenilor că Ahmed îl omorâse pe Kadir, propriul frate. Voiau să-l vadă pe Ahmed murind.

Am îndreptat arma spre balcon, mijind ochii. Era o ţintă mică de la distanţa aceea. Chiar şi pentru mine. Şi nu ştiam dacă am vreun glonţ de irosit.

Peste acoperişurile din Miraji, în spatele meu, soarele apunea.

M-am aşezat pe burtă şi am îndreptat arma. Doamne, speram să fie o armă bună! Nu aveam alt plan în afară de a-l împuşca pe călău. Dar trebuia să fie de ajuns, cel puţin deocamdată. Trebuia să-l salvez pe Ahmed şi apoi să-mi bat capul cu ce avea să urmeze.

Călăul a păşit pe eşafod şi inima mea a zvâcnit. Nu trimiseseră un om să-l omoare pe Ahmed. Sultanul trimisese un abdal.

Nici măcar eu nu puteam nimeri.

Aveam călăul în vizor şi eram neajutorată. Am îndreptat totuşi arma. Am tras. O singură dată, în genunchi. S-a auzit un ţipăt din mulţime la auzul împuşcăturii. Însă călăul nici măcar nu s-a clătinat. Am tras din nou şi din nou, ochind disperată ţinta minusculă din talpa lui. Până când arma din mâna mea s-a golit.

Până când abdalul a ajuns la Ahmed.

L-a forţat să îngenuncheze în faţa butucului de lemn pus dinainte acolo. Ahmed nu s-a împotrivit. A îngenuncheat cu demnitate, plecând ochii spre scenele cumplite de sub el şi aşezându-şi capul pe butuc.

M-am întins după deşert. Îl simţeam împrăştiat pe străzi, nisipul ce invada oraşul. Am început să-l adun la mine, dar durerea m-a săgetat într-o parte, făcându-mă să mă chircesc cu un strigăt şi împrăştiind nisipul înapoi în praful de pe străzi.

Omul mecanic a făcut un pas în spate. A ridicat securea în sus. Şi eu eram neajutorată. Eram neajutorată fără puterile mele de demdji, fără gloanţe. Incapabilă să-l opresc. Incapabilă să fac ceva.

– Ahmed!

Numele lui a ţâşnit din mine. Peste mulţime. Peste larma oamenilor care strigau, înghesuindu-se în faţă, cerându-i capul, cerându-i libertatea.

Eram prea departe ca să mă audă. Prea departe să ajung la el. Cumva însă capul lui s-a ridicat de pe butuc exact când se ridica securea. S-a uitat direct la mine. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

Razele joase de soare au lovit fierul securii, transformându-l într-o lumină puternică ajunsă la apogeu.

Dar soarele nu s-a oprit. Timpul nu s-a oprit. Lumea nu arăta vreun semn de compătimire pentru suferinţa mea.

Securea a căzut. S-a preschimbat din rază de soare în fier. În sânge.

CAPITOLUL 51

N-am plâns decât când am fost în siguranţă.

Nici măcar nu eram sigură cum ajunseserăm înapoi la Casa Ascunsă. Tot ce ştiam era că o mână mă conducea printre străzile ce se transformaseră într-un haos odată cu căderea securii. Printr-o lume care nu mai avea sens. Jin. Ar fi putut să mă conducă spre butucul călăului şi nu mi-aş fi dat seama până când îmi ridicam ochii spre mulţime şi securea îmi atârna deasupra capului.

Însă pe urmă am intrat pe uşă, în refugiul din Casa Ascunsă, unde fuseserăm toţi împreună cu două nopţi înainte. Sara ne aştepta după uşă cu un copil plângând sprijinit de şold. I se mişcau buzele, dar nu auzeam nimic din ce spunea. Jin m-a tras de lângă ea. Şi a venit ca un pumn în stomac. Genunchii mi-au cedat pe scări.

Plângeam. Pentru toţi morţii. Pentru toate pierderile. Pentru lucrurile care ne fuseseră luate. Totul era imprimat în minte pentru totdeauna. Tăişul. Sângele. Ochii.

Privirea din ochii lui când s-a uitat la mine peste mulţime.

O secundă înainte de a muri.

Şi era vina mea. A mea şi a unui om în care am avut încredere. Un om pe care-l credeam nevinovat.

Ţipătul a izbucnit atât de brusc şi de violent, încât a trebuit să-mi îndes sheema în gură ca să nu se audă dincolo de zidurile casei. Avea gust de sudoare şi nisip şi, cumva, avea şi gustul pielii lui Jin.

Auzeam sunetele din camera alăturată. Voci şoptite, temătoare şi nesigure şi pline de jale. Ce mai rămăsese din Rebeliune. Oamenii care scăpaseră de atacul de la Shazad.

Murmurul era liniştitor. Am închis ochii şi mi-am sprijinit capul de perete.

Prea mulţi oameni îşi dăduseră viaţa deja în schimbul vieţii altora.

Bahi arsese ca s-o salveze pe Shazad.

Shira mersese spre butucul călăului pentru fiul ei.

Rahim se lăsase la mila tatălui său nemilos pentru Leyla.

Mama plecase capul în ştreang pentru mine.

Mă gândeam la răzbunare, la dragoste şi la sacrificiu şi la lucrurile măreţe şi groaznice pe care le văzusem făcute de alţii. Mă gândeam la câţi oameni văzusem dându-şi viaţa pentru Rebeliune, iar şi iar.

Mă gândeam la momentul în care a căzut securea. La ochii care i-au fixat pe ai mei cu o clipă înainte ca lumina să-i părăsească.

Treptele au scârţâit sub o nouă apăsare lângă mine. Ştiam că era Jin fără să deschid ochii. Am ştiut înainte să se sprijine de mine. Înainte să-şi împletească degetele cu ale mele, desenându-mi în palmă cercuri lente cu degetul mare.

– Încă n-am terminat.

Vocea îmi era răguşită. Aproape stinsă, dar era încă acolo. Am deschis în sfârşit ochii.

– Ştiu.

Murmurul şoptit al vocilor s-a stins când am intrat noi, lăsând în urmă doar scandările de pe străzile de jos. Un ritm constant ca o bătaie de inimă. Bun. Liniştea însemna moarte. Iar Rebeliunea nu murise încă.

Toţi ochii din încăpere erau îndreptaţi spre mine. Rebeli pe care-i cunoşteam bine şi rebeli pe care nu-i cunoşteam.

Mâinile aurii ale Halei erau strânse în jurul unei ceşti aburinde pe care i-o dăduse cineva şi avea părul negru peste faţă. Sara stătea într-un colţ, cu fiul adormit în braţe, uitându-se printre obloane în jos către stradă şi clipind să-şi alunge lacrimile. Sam bătea cu degetele pe marginea unui pahar gol, mişcându-l întruna. Maz era înfăşurat într-o pătură, tremurând puternic, cu părul albastru ridicat în toate direcţiile. Tamid cosea rana de la braţul lui Izz, unde glonţul îi sfâşiase aripa, în mod evident recunoscător că avea ceva de făcut.

Era un singur loc liber, în capul mesei. Jumătate dintre oamenii din cameră stăteau pe podea în loc să-l ocupe. L-am simţit pe Jin încordându-se în spatele meu când l-a observat.

Mi-am dres glasul, dar aveam vocea fermă:

– Avem nevoie de un plan.

M-am luptat cu instinctul de-a o căuta pe Shazad, ca să înceapă să se gândească la unul cu mine. Fusese luată cu Ahmed. Delila. Imin. Rahim. Navid. Toţi fuseseră prinşi, alături de alte câteva zeci.

– Ce-a mai rămas de plănuit?

Hala se uita în ceaşca de cafea în loc să se uite la mine. Şi-a închis ochii strâns.

– Nu crezi că e doar o chestiune de timp până ce securea o să cadă din nou, şi din nou, şi din nou...

– Hala! i-a tăiat Maz vorba punându-i o mână pe braţ.

Ea s-a oprit brusc, deschizându-şi ochii şi uitându-se în jos. Am tresărit când i-am văzut privirea. Poate că avea ochii căprui închis ca ai oricărei fete din deşert, dar tot îmi aminteau de ochii aurii ai lui Imin.

– ...până o să moară şi ceilalţi, a terminat ea.

– Nu.

Am rămas pe poziţie. Poate că sultanul crezuse că s-a folosit de mine, în lunile petrecute în palat. Dar nu stătusem acolo atâta vreme fără să învăţ câte ceva despre omul care stăpânea Mirajiul. Sultanul era deştept. Prea deştept să rişte alte revolte pe străzi.

– Sultanul începe să-şi piardă controlul asupra oamenilor. Ştie asta. De aceea nu l-a executat pe Rahim. Avea nevoie ca Ahmed să moară în public.

Cineva dintr-un colţ a scos un sunet ca un suspin, înăbuşit repede cu sheema.

– Dar în privinţa celorlalţi are mai mult de câştigat arătând milă decât forţă.

– Te gândeşti că o să-i trimită undeva, a spus Hala.

– În loc să-i execute, a completat Maz. O scânteie de viaţă s-a trezit pentru scurt timp în cameră.

Trebuia să le spun şi restul, ceea ce realizasem. Trebuia să le spun tuturor. Dar ochii mi se tot îndreptau spre Hala, care stătea în colţ. Nu avea să fie mai uşor dac-aşteptam.

– Mai e ceva.

Cei din cameră au amuţit.

– Am pierdut azi pe cineva.

Vedeam totul în minte. Capul ridicându-se de pe butuc. Întâlnindu-mi privirea. Creaturile iluziei şi înşelăciunii.

– Dar nu a fost Ahmed.

Ochii mei, de culoarea cerului. Ai lui, de aceeaşi nuanţă cu aurul topit. Uitându-se drept spre mine. Cunoşteam ochii aceia. Dar nu erau ai lui Ahmed.

Înţelesul vorbelor mele s-a aşternut încet pe chipurile celor din cameră. Cel mai încet pe faţa cu pielea aurie de demdji.

Imin.

– Hala, îmi pare atât de rău!

Mânia şi durerea se luptau pe faţa ei în timp ce noi am păstrat tăcerea pentru Imin. Hala şi-a lăsat capul în mâini.

Ahmed n-ar fi lăsat pe nimeni să meargă în locul lui spre butucul călăului. Dar nu era singurul luat prizonier. Jumătate din Rebeliune ar fi preferat să urce pe eşafodul acela decât să-l lase pe Ahmed s-o facă. Shazad ar fi întocmit un plan în toată confuzia atacului. Delila, cu părul vopsit în negru, ascunzându-şi latura de demdji; poate că nu putea să ascundă o rebeliune întreagă, dar era destul de bună să-şi ascundă fratele, o vreme, să-i ascundă identitatea cu o nălucire sub o figură diferită. Cu orice figură purta Imin când au fost luaţi. Şi Imin era destul de bună să-i ia locul lui Ahmed. Nu doar suficient de bună. Mai mult decât bună.

Imin mersese să fie executată în locul prinţului nostru.

– Ahmed trăieşte.

M-am uitat în jurul mesei, la încăperea mică şi înghesuită din acest loc, ultimul nostru refugiu.

– Poate că sultanul ne-a întrecut azi, dar *nu se poate* pregăti pentru orice. Nu era pregătit să-i scap printre degete.

Am întâlnit privirea lui Tamid.

– Nu era pregătit pentru evadarea noastră. Şi, cu siguranţă, nu era pregătit ca Ahmed să trăiască. Aşa că nu se pregăteşte nici să-l salvăm.

– Cine o să ne conducă? a întrebat Izz, iar privirea i s-a întors spre Jin.

– Nu vă uitaţi la mine, a spus Jin.

Se sprijinea de tocul uşii. Ca şi când ar fi putut să dispară de lângă Rebeliune în orice clipă.

– Eu pot să fac asta.

Cu toţii şi-au îndreptat privirile spre mine. Am aşteptat. Dar nu s-a auzit niciun cuvânt de dezaprobare. Niciun cuvânt de dezacord.

Eram demdji. Eram Banditul-cu-ochi-albaştri. Eram prietena lor. Învăţasem strategie de la Shazad. Fusesem printre duşmani. Nu-i părăsisem cum făcuse Jin. Şi au crezut în mine când am spus că-i pot conduce.

Aveam să ne salvăm oamenii, prietenii şi familia. Şi după ce-i aduceam înapoi, aveam să mergem cu Rahim la Iliaz după armată. M-am desprins de perete. Eram şovăielnică, dar încă în picioare. Noi eram încă aici.

Şi, de data asta, sultanul ne oferise un avantaj – singurul lucru cu adevărat invincibil. Nu o fiinţă nemuritoare. Ci o idee. O legendă. O poveste.

Banditul-cu-ochi-albaştri a fost întotdeauna mai puternic decât mine. Prinţul Rebel a fost întotdeauna mai puternic decât Ahmed. Şi acum puteam să scriem o poveste mai bună despre prinţul risipitor. Una pe care nu avea s-o uite nimeni vreodată. Una pe care toţi cei din Miraji puteau s-o susţină.

Prinţul care se întorcea din morţi ca să-şi reia tronul şi să-şi salveze poporul.

MULŢUMIRI

Sunt nespus de recunoscătoare faţă de o mulţime de oameni, atât pentru sprijinul acordat după lansarea *Rebelului nisipurilor*, cât şi pentru susţinerea pe care am primit-o în scrierea acestei cărţi. Nici n-am început şi deja mă tem să nu pierd pe cineva din vedere. Aşa că-mi exprim recunoştinţa faţă de toţi cei care au sprijinit această carte şi au fost alături de mine: prietenii şi familia, care au venit în întâmpinarea mea, oferindu-mi orice, de la o vorbă bună la ceva de băut, ca să mă ajute să transfer cartea din mintea mea pe laptop; profesioniştii din edituri care m-au ajutat să duc cartea de pe laptop în librării; librarii şi bibliotecarii care au făcut aşa încât cartea să ajungă de pe rafturi în mâinile cititorilor.

Aş vrea să le mulţumesc mai întâi, ca întotdeauna, părinţilor mei, care au reuşit cumva să mă crească atât cu credinţa absurdă că pot realiza orice îmi pun în minte, cât şi cu înţelegerea foarte pragmatică a faptului că e nevoie de multă muncă pentru asta. N-aş fi aspirat şi n-aş fi scris nici măcar o carte, darămite două, dacă nu erau ei. Şi probabil că n-aş fi terminat de scris fără fluxul constant de încurajări şi alcool pe care mi l-au oferit în ultimele săptămâni de scris.

Încă nu sunt sigură cui mi-am vândut sufletul ca să ajung să lucrez cu o agentă atât de deşteaptă, de pasionată de cărţi şi de generoasă cu sprijinul pe care mi-l acordă (şi cu un milion de alte lucruri pe care nu le pot înşira aici din lipsă de spaţiu) cum e a mea. Poate că mă pot descurca fără suflet, dar sunt încredinţată că nu mă pot descurca fără Molly Ker Hawn alături de mine.

Le mulţumesc, de asemenea, tuturor celorlalţi de la Agenţia Bent şi agenţilor minunaţi care se ocupă de drepturile de autor internaţionale cu care lucrează pentru tot ce-au făcut pentru *Rebelul nisipurilor*.

Cred că secretul de a veni cu o carte bună pe rafturi e să lucrezi cu oameni mai deştepţi decât tine. Aşadar, mulţumiri

pentru Kendra Levin, care bănuiesc că are puteri mediumnice, pentru că înţelege ce încerc să obţin înainte să înţeleg eu însămi, reuşind, totodată, să-mi trimită întotdeauna e-mailuri de încurajare exact atunci când îndoiala e pe cale să mă învingă. De asemenea, îi mulţumesc lui Naomi Colthurst, care a întâmpinat cu atâta optimism şi entuziasm această carte, încât sunt sigură că am preluat o parte ca să pot termina editarea.

Pentru a folosi un vechi clişeu, e nevoie de întreaga comunitate. Aşadar, le mulţumesc comunităţilor mele transatlantice de la Penguin Random House şi Faber & Faber.

Le mulţumesc lui Ken Wright şi Leah Thaxton, pentru susţinerea atât de minunată pe care au arătat-o faţă de mine şi faţă de *Rebelul nisipurilor* pe parcursul întregului proces. De asemenea, lui Stephen Page. Şi lui Alice Swan, care i-a adus pe Amani şi ceata ei în casa lor din Marea Britanie de la bun început.

Le adresez mulţumiri agenţilor mei de presă de pe ambele maluri ale oceanului. Lui Elyse Marshall, care sunt sigură că ar putea alimenta o ţărişoară întreagă cu optimismul ei şi care poate organiza un turneu de promovare a cărţii prin Statele Unite făcând totul să pară uşor. În Marea Britanie, lui Hannah Love, care a avut grijă să rămân (aproape) sănătoasă la cap în timpul turneelor din Marea Britanie şi care uneori merge până-ntr-acolo încât se îmbracă ca sora mea geamănă ciudată. Vă mulţumesc c-aţi făcut cărţile mele să ajungă la cititori!

Mulţumiri lui Maggie Rosenthal, Krista Ahlberg, Natasha Brown, Sarah Barlow, Mohammed Kasim şi Naomi Burt, pentru toate eforturile depuse zi de zi pentru cartea asta şi pe care nu le văd, dar şi pentru lucrurile pe care le văd, cum ar fi observaţiile şi contribuţiile foarte inteligente aduse la această carte. De felul celor care pornesc dintr-o grijă deosebită. Sunt foarte recunoscătoare să am atâţia ochi şi atâtea minţi în plus atente la aceste cuvinte.

Le mulţumesc oamenilor care fac ca romanele mele să arate bine. Mulţumiri către Theresa Evangelista, Will Steele şi Emma Eldridge, pentru coperţi. Şi lui Kate Renner, care s-a ocupat de designul interiorului pentru ediţia din SUA, inclusiv harta aceea grozavă, pentru răbdarea infinită faţă de lipsa mea totală de cunoştinţe geografice.

Mulţumiri întregilor echipe de marketing şi comunicare. Lui Emily Romero, Rachel Cone-Gorham, Anna Jarzab, Madison Killen, Erin Berger, Lisa Kelly, Mia Garcia, Christina Colangelo, Kara Brammer, Erin Toller, Briana Woods-Conklin, Lily Arango, Megan Stitt, Carmela Iaria, Venessa Carson, Kathryn Bhirud, Alexis Watts, Rachel Wease, Rachel Lodi, Susan Holmes şi Niriksha Bharadia. Şi în special către Amanda Mustafic şi Kaitlin Kneafsey, pentru tot sprijinul oferit pe drum. Şi lui Bri Lockhart şi Leah Schiano, pentru c-au fost printre primii cititori ai cărţii şi, în general, nişte oameni minunaţi în ceea ce priveşte dragostea pentru cărţi.

Le mulţumesc tuturor echipelor de vânzări de pe ambele părţi ale Atlanticului, în special lui Biff Donovan, Sheila Hennessy, Colleen Conway şi Doni Kay, care au fost amabili şi m-au ghidat pe măsură ce-am traversat Statele Unite şi m-au prezentat unor librari fantastici. Îi mulţumesc şi echipei de vânzări de la Faber, lui David Woodhouse, Miles Poyton, Clare Stern şi Kim Lund.

Mulţumiri tuturor librarilor incredibili pe care i-am cunoscut în Boston, Chicago, Seattle şi Raleigh, care au fost atât de amabili, încât să citească o primă variantă a *Rebelului*. În special lui Kelly Morton, Allison Maurer, Lauren D’Alessio, Betsy Balyeat, Rosemary Publiese şi Kathleen March, care au scris lucruri atât de frumoase despre prima variantă. Şi lui Gaby Salpeter, pentru entuziasmul faţă de o versiune ulterioară. Şi tuturor librarilor din Marea Britanie care au fost promotori minunaţi ai cărţii, în special lui Aimee şi Kate de la Waterstones Piccadilly, lui Chloe de la Foyles şi lui Jamie-Lee de la Waterstones Birmingham.

Şi, cu toate că sunteţi prea mulţi să vă enumăr, le mulţumesc tuturor autorilor de bloguri, vloguri şi, în general, susţinătorilor literaturii pentru adolescenţi care au fost atât de entuziaşti în răspândirea veştii despre un autor nou accesibil online.

Această carte este dedicată prietenei mele, Rachel Rose Smith, una dintre cele mai inteligente şi bune persoane pe care le cunosc şi care a fost alături de mine în cele mai bune şi în cele mai dificile momente din viaţa de scriitoare şi, deopotrivă, din afara lumii livreşti. E doar începutul unei liste lungi de persoane pe care am fost îndeajuns de norocoasă să le am în jurul meu în viaţă. Şi pentru care mi-aş toci degetele în încercarea de a le enumera. Dar mulţumiri speciale merg către Michella Domenici, care este dintotdeauna prima mea fană. Către Amelia Hodgson, care are întotdeauna timp să mă ajute să ies din încurcătură în ceea ce priveşte intrigile. Către Justine Caillaud, pentru sprijinul ei creativ pe care mi l-a acordat de când am început să scriu. Către Meredith Sykes, care lectura timpurie şi colierul din nisip. Către Christie Coho, care m-a ajutat să n-o iau razna. Către Cecilia Vinesse, pentru cafea, mâncare şi căţeluşi. Şi către Roshani Chokshi, pentru recomandările medicale autentice în privinţa cicatricilor şi metalului de sub piele. Şi către Juno Dawson, pentru sfaturile excelente în privinţa folosirii pronumelor pentru un personaj care-şi schimbă sexul permanent.

Le mulţumesc lui Rae Carson, Alison Goodman şi Erin Lange, pentru c-au fost drăguţi şi-au scris chestii simpatice despre *Rebelul nisipurilor*.

Mulţumiri tuturor celor care au fost alături de mine tot timpul şi care au pus cartea în mâinile altora sau mi-au oferit o vorbă bună, un sfat sau disponibilitatea de a mă asculta în momentele bune şi în cele mai puţin bune, atât personale, cât şi cele legate de scris... Lui Jon Andrews, Kat Berry, Anne Caillaud, Emma Carroll, Lexi Casale, Sophie Cass, Traci Chee, Jess Cluess, Noirin Collins, Laure Eve, Max (Hamilton) Fitz-James, Maya (M.G. Leonard) Gabrielle, Stephanie Garber, Jeff

Giles, Meave Hamill, Janet Hamilton-Davies, Heidi Heilig, Bonnie-Sue Hitchcock, Mariam Khan, Rachel Marsh, Kiran Millwood-Hargrave, Anne Murphy, Elisa Peccerillo-Palliser, Marieke Peleman, Chelsey Pippin, Harriet Reuter-Hapgood, Marie Rutkoski, Melinda Salisbury, Samantha Shannon, Tara Sim, Evelyn Skye, Carlie Sorosiak, Solange Sykes, Emma Theriault, Annik Vrana, Katherine Webber, Anna Wessman şi tuturor colegilor mei autori de şaisprezece ani, pentru că au înţeles. De asemenea, întregii mele echipe de la clubul de lectură, pentru că au fost pasionaţi de cărţi, ca mine, şi oamenilor de treabă de la cafeneaua Artisan, care, practic, au alimentat cartea asta şi m-au lăsat să petrec mai multe ore la ei decât în propria casă. Şi mai sunt mulţi alţii. Vă mulţumesc tuturor!

În cele din urmă, le mulţumesc tuturor celor care au citit *Rebelul nisipurilor* şi care şi-au făcut timp să-şi împărtăşească entuziasmul lor faţă de prima carte şi speranţele legate de volumul acesta. Cred c-ar trebui să scriu mai întâi pentru mine. Dar am vrut mereu să scriu pentru ceilalţi. Iar voi faceţi ca acest lucru să fie posibil.

Alwyn Hamilton